

Tutkuya KAPILINCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - 2

GABRIELLE
SANDS

ON SEKİZ YAŞINDA. MASUM. *Yasak.*

Martina De Rossi uzak durmam gereken biriydi ve bunun nedeni yalnızca ağabeyinin *don* olmak üzere olması değildi.

De Rossi acımasız bir savaşın içindeyken Martina'yı bu kaostan uzak tutmayı kabul etmemin nedeni yalnızca sadakat değildi.

Martina intikam oyunum için mükemmel bir piyondur.

Ancak o yanımdayken zihnim, planıma sadık kalmakta zorlanıyordu.

Masum gözleri. İpeksi sarı bukleleri.

Uğrunda ölünecek kıvrımlı vücudu.

Kontrolü elimde tutma konusunda usta olsam da İtalya'nın ıssız bir bölgesinde yer alan kale duvarlarının arasında benimle geçirdiği her gün, kararlılığımı yitirdiğimi hissedebiliyordum.

Onu düşünmeden duramıyordum.

Ve ona bir kere dokunduğumda, oynadığımız bu oyunun kazanamayacağım bir oyun olduğunu fark ettim.

GABRIELLE SANDS

Tutkuya KAPILINCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - 2

Çeviren: Yelda Rasenfös

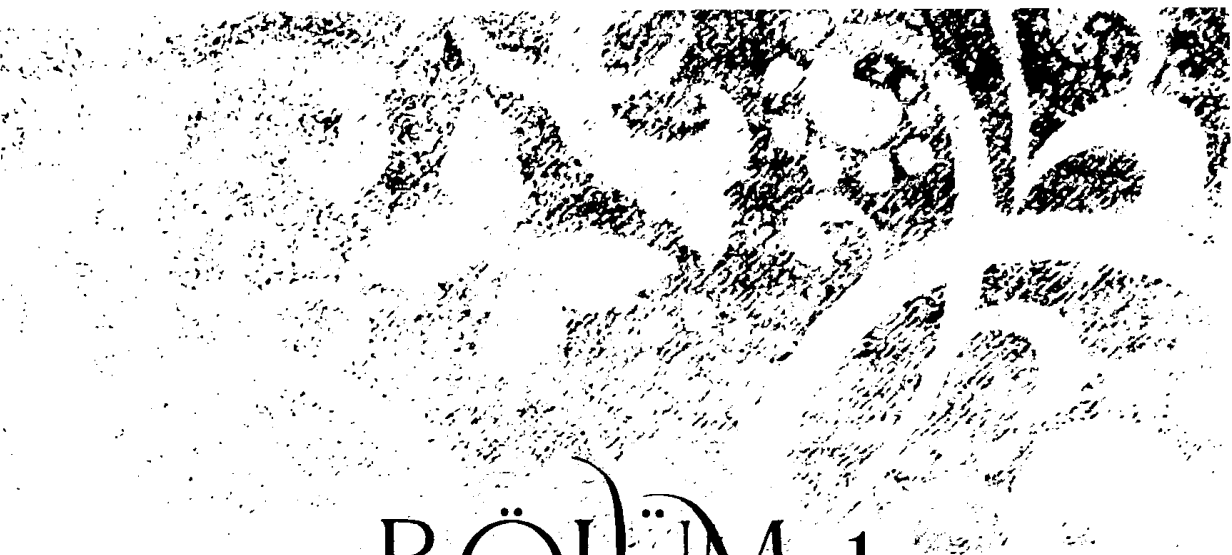
Düzenleme
Ny.özlem

*Bize Jane Eyre'i veren ve böylece
sayısız yazara, kaprisli alfaları güçlü kadın
kahramanlarla uzak kalelere kapama
konusunda ilham olan Charlotte Brontë'ye.*

EDİTÖR NOTU

Bu kitabın, bazı okuyucular tarafından rahatsız edici bulunabilecek ögeler içerdiğini unutmayın. Kitapta cinsellik, şiddet, cinayet ve daha öncesinde yaşanmış tecavüze dair imalar gibi tetikleyici unsurlar yer almaktadır.

BÖLÜM 1

GIORGIO

Uçağım İbiza'ya indiğinde güneş çoktan batmaya başlamış olsa da kavurucu sıcaklık henüz azalmaya başlamamıştı. Havaalanındaki herkes uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Burada işlerin normalde nasıl yürüdüğü göz önüne alındığında *siesta* saatlerinde havaalanını kapayıp herkese evlerine gitmelerini ve biraz kestirmelerini söylememeleri şaşırtıcıydı. Bir yandan da kaygısız cennet olarak bilinen İbiza'nın bu ününü korumaktan daha çok sevdiği bir şey varsa o da paraydı.

Gelen yolcu salonunda De Rossi'nin şoförüyle buluştuktan sonra beni arabaya götürdü. Yetkin ve dikkatli sürüş konusunda eğitilmiş biri olduğu açık olsa da direksiyonun başında olmayı tercih ederdim. Yeni tanıştığım biri şöyle dursun, kimsenin insafına kalmaktan hoşlanmazdım.

Bakmadığımı düşündüğü zamanlarda dikiz aynasından beni süzüyordu ama yan gözle bunu fark ediyordum. Ben *her şeyi* fark ederdim. Beni bunca yıl hayatta tutan becerilerden biri buydu.

Bazen hâlâ otuz üç yaşında olduğuma inanamıyordum. Sanki ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuşum gibi tuhaf geliyordu. Her zaman genç öleceğimi düşünürdüm. Sanırım çocukken böyle düşünmek oldukça tuhaftı ama haberlerde her gün sizden yalnızca birkaç yaş büyük oğlanların öldüğünü görünce etkileniyordunuz.

Napoli'nin doğup büyüdüğüm bölgesi olan Secondigliano'da iyimserlik yalnızca bir efsane olabilirdi. Halk kolektif bir duygusuzluk içinde yaşırdı ve herkes her yeni günün ölüm, uyuşturucu baskını ya da ebeveyni yüksek dozda metamfetamin kullanan on iki yaşındaki bir çocuğun aşırı dozdan trajik ölümü olasılığını beraberinde getirdiğini bilirdi. Secondigliano çoğu hayalin daha doğmadan öldüğü yerdı. Bir parça bile hırsa sahip olacak kadar şanssız olanlar için tek bir yol vardı.

Camorra *sistemasının** parçası olmak.

Elimi kısaltılmış sakalımda gezdirdim. Kuşkucu yanımda devreye girmişti. Üstleneceğim görev ve sonuçları göz önüne alındığında bunu muhtemelen kontrol altında tutmaya çalışmam gerekecekti. İstedığınız her şey her gün kucağınıza düşmezdi. En azından keyfini çıkarmayı deneyebilirdim.

Çoğu erkek gibi ben de sabit fikirli bir yaratıktım ve beni yıllardır ayakta tutan da bu olmuştu.

Uğruna her şeyden vazgeçebileceğim tek şey.

Annem için adaleti sağlamak.

Bunu, her şeyi kaosa sürüklemekten nasıl sağlayabileceğimi çözmek için on yıldan fazla zaman harcamıştım, bu yüzden önceki gece De Rossi beni arayıp farkında olmadan bana yapbozun son parçasını verince şaşırmıştım.

* *İta.* Takım, sistem. -ed.n.

Casal klanının yeni *donu** olmak için hamlesini yaparken kız kardeşi Martina'nın güvenliğini sağlamam karşılığında bir ödül.

Ne olacağını tam olarak bildiğim bir ödül. De Rossi isteyeceğim şeyden pek hoşlanmayacaktı ama onun ölümcül kusuru sözünün eri olmasıydı. Ben üzerime düşeni yaparsam o da kendi üzerine düşeni yapardı.

Martina De Rossi bunu henüz bilmese de bir gölgeye sahip olmak üzereydi. Her hareketini izleyecektim. O benimleyken saçının tek bir teline bile zarar gelmeyecekti çünkü De Rossi'ye anlaşılmamızı bozması için tek bir bahane bile veremezdim.

İki haftadan kısa bir süre önce ziyaret ettiğim İspanyol villasının garaj yoluna girdik, ön camdan giriş kapısının iki yanında duran korumaların yanı sıra çatıda yürüyen keskin nişancıyı gördüm. Görünüşe göre De Rossi uygulamasını söylediğim güvenlik önlemlerini nihayet hayata geçirmişti.

Geç bile kalmıştı.

Bunu daha önce yapsa geçen haftaki güvenlik ihlali yaşanmayabilirdi.

Olanları hatırlayınca omuzlarım gerildi. De Rossi'nin yeni karısının eski kocası Lazaro gizlice eve girip Martina'yı rehin almıştı. O kız yeterince şey yaşamamış gibi. Bu, Lazaro'nun Martina'yı ikinci kez eline geçiriyordu, ilki birkaç hafta önce New York'a yaptığı bir gezi sırasında gerçekleşmişti.

Benim gözetimimdeyken asla gerçekleşmeyecek türden bir şey.

Arabadan inip kapıya ilerledim.

"De Rossi'ye Napoletano'nun onu görmeye geldiğini söyle," dedim üniformalı korumalardan birine.

* Lider -ed.n.

Adam güneş gözlüğünün ardından beni süzerken telsizini ağzına götürdü. Kısa sürede onay aldı ve beni içeri yönlendirdi.

Boş olan oturma odasından geçip De Rossi'nin çalışma odasına giden koridora saptık. Ev tuhaf bir şekilde sessizdi. Karısı neredeydi? Martina'yla birlikte oradan ayrılmadan önce kızın emin ellerde olacağından emin olmak için beni iyice sıkıştıracak türden birine benziyordu, sanki onayına ihtiyacım varmış ya da umurumdaymış gibi. De Rossi, benim en iyisi olduğumu bildiği için bunu benim yapmamı istemişti. Şimdiki *don* olan Sal, beni on yıldan uzun bir süre önce o göreve getirdiğinden beri Casal klanının güvenlik uzmanıydım. Beni bu göreve getirmesi, işler istediğim gibi giderse, fazlasıyla pişman olacağı bir hamleydi.

Kapıdan bir ses duyuldu ve koruma eliyle içeri girmemi işaret etti.

“Otur, Napoletano,” dedi De Rossi.

Karşısındaki deri koltuğa çöküp çalışma odasının durumunu inceledim. Darmadağınıktı. Her yerde kâğıtlar vardı, bazı çekmeceler açıktı ve yanımdaki sehpa da iki tane boş viski bardağı duruyordu.

Görünüşe göre telaşla bir şeyler ayıklanmış ve atılmıştı. De Rossi muhtemelen buradan gitmeden önce buradaki işlerini düzene sokuyordu.

Çevresindeki kaosa rağmen adamın kendisi sakindi. O ve kız kardeşi son on yıldır İbiza'da sürgünde yaşıyor olsa da kan bağı olarak Casal kraliyet ailesindendi. De Rossi'nin babası, Sal onu öldürmeden önce klanın gelmiş geçmiş en güçlü *don*larından biriydi ve büyükbabaları Casallıları yetmişli yıllarda Nuova Camorra Organizzata karşısında zafere taşınmasıyla tanınırdı. Sal'ın bütün çabasına rağmen hâlâ De Rossi soyadı gece içki sofralarında saygı ve hayranlıkla anılırdı.

Aynı şeyi kendi ismim için söyleyemezdim. De Rossi'yle takım elbiselerimizi aynı terziden alıyor olabilirdik ama bazı günler aynada kendimi gördüğümde kostüm giymiş gibi hissetmeden edemiyordum. Ergenlik dönemimde kışın giydiğim yıpranmış çizgili kazağı hâlâ dolabımın arkasında bir yerde saklıyordum. *Sistema* tarafından alınıp o düzene çekilmeden önce bir hiçtim. Sanırım artık önemli biri olmuştum ama hiçbir başarı, taşıdığım alt tabaka kanın damarlarımda akmasını engelleyemezdi.

De Rossi elini ipek kravatında gezdirirken beni ciddi bir bakışla inceledi.

“Evdeki personeli işten mi çıkardın?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Onlara fırsat varken gitmelerini söyledim. Birkaç saat önce Amerikalılardan ilk kokain sevkiyatımızı teslim aldık. Bundan—” saatine baktı, “yirmi beş saat sonra, haftalık sevkiyatı teslim almayarak Sal'ın tedarikçisiyle yaptığı anlaşmayı ihlal etmiş olacağız. Haber Sal'a ulaşır ulaşmaz neler olduğunu anlayacaktır.”

Önce Sal'ın uyuşturucusu, ardından Ibiza'dan gelen para akışının kesilmesi. Bu, klan işinde derin dalgalanmalar yaratacak ve *donun* gücünü sorgulatacak bir hamleydi.

Bu, savaş başlatacak bir hamleydi.

Damiano'nun sahip olabileceğimiz en iyi *don* olacağını düşünüyor muydum? Hayır. Ama Sal'dan çok daha iyi olacağı kesindi.

Onu desteklemeyi kabul ettiğimde klanın iyiliğini düşündüğümü söyleyemezdim. O yalnızca bu konuma gelebilecek en muhtemel adaydı ve ben Sal'ı tahtta görmekten bıkmıştım.

Bekleyiş uzun sürmüştü ve sabrım sonsuz değildi.

Sal anneme yaptıklarının bedelini ödeyecek ve bekleyişim nihayet sonlanacaktı.

“Yarın Vale’yle İbiza’dan ayrılıyorum,” diye devam etti De Rossi. “Şimdiden birkaç görüşme ayarlandı.”

İlk zayıflık belirtisinde Sal’ın bazı müttefikleri ona düşman olacaktı. *Donumuz*, kafasının içindekini kullanabilen kişiler tarafından pek sevilen biri değildi. Yine de geriye ona sadık birkaç aptal kalacaktı ve ne yazık ki insan gücünün büyük bir kısmını kontrol edenler de onlardı.

“Karın seninle birlikte mi geliyor?”

“Başka türlüünü kabul etmiyor. O benimleyken senin kız kardeşimin güvenliğini sağlayacağından emin olmam gerekiyor.”

Dudaklarımın arasından dökülmek üzere olan alaycı kahkahayı bastırdım. “Martina için endişelenmene gerek yok,” dedim aslında *ben sen değilim, stronzo**, demek istediğim hâlde.

Onu koruma konusunda bu kadar başarısız olması utanç vericiydi.

Yani, New York’taki durum talihsizlikti ve belki önlem alınması da zordu ama kendi evinde yaşananlar? Affı olmayan bir saçmalıklı.

Damiano’nun yaptığı tam bir ihmalkârlıktı. Kendini karısına ve planlarına o kadar kaptırmıştı ki talimatlarımı gerektiği gibi titizlikle uygulamaya koyamamıştı.

Martina’nın evden çıkmasına nasıl izin verilmişti? Şartlar göz önüne alındığında odasına kapatılmış olması gerekirdi.

Rahatsızlık hissi şakaklarımda nabız gibi attı.

Bu ada onu fazla gevşetmişti. Mafya adamlarının kadınlarını nasıl koruduğunu unutmuştu.

Ama ben unutmamıştım.

“Martina benimle gelme haberini nasıl karşıladı?”

De Rossi’nin nefes verışı onun bu durumu pek de iyi karşılamadığını gösteriyordu. “Şu anda onu çözmek zor. Son saldırı ruh hâlini oldukça kötü etkiledi.”

* *İta.* Pislik, şerefsiz. -ed.n.

Kaşlarımı çattım. “Açıkla.”

“O... Pek kendinde değil. Düğünün keyfini yerine getireceğini sanmıştım ama o, bilemiyorum, sanki sadece *fiziksel olarak* oradaydı. Gerektiği yerde gülümsedi, kendisiyle konuşulduğunda konuştu, yemek servis edildiğinde yedi. Kendisinden beklenenleri yaptı ama hepsi o kadar.”

Kız az kalsın kendi evinde öldürülecekti ve De Rossi bir partinin her şeyi düzelteceğini mi sanmıştı? *Cazzo*, kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün kesinlikle yılın ağabeyi ödülünü alamazdı.

“Onunla olanlar hakkında konuşmayı denedin mi?” diye sordum.

Gözleri kısıldı. “Onunla konuşmayı tabii ki denedik. Ben denedim, Vale denedi, hatta Ras bile denedi. Konu açılınca yalnızca tek kelimelik yanıtlar alabildik. Keşke Lazaro hayatta olsaydı da onu ikinci kez öldürebilseydim.”

Lazaro’yu öldüren karısıydı ama bunu yüzüne vurmamayı tercih ettim.

“Bir doktora görünmedi mi?”

“Psikiyatriste mi? Bunu da teklif ettim. Reddetti.”

“Burada yetki kimde, sende mi onda mı?”

De Rossi alayla güldü. “Ne yapsaydım sen söyle? Kafasına silah mı dayasaydım? O bir hedef değil. Benim kız kardeşim. Kendisi istemediği sürece onu biriyle konuşmaya zorlayamam.”

“Ortam değişikliği ona iyi gelecek.”

“Umarım.” Tavana bakıp uzun bir nefes verdi. “Arkadaşı Imogen’in başına gelenler yüzünden kendisini suçlamaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Milyonlarca kez bunun onun suçu olmadığını söyledim ama inandırmayı başaramadım. Vale bana Mari’nin düzelmeye başladığını düşündüğünü söylemişti

ama sonra Lazaro yine ortaya çıktı ve onu tekrar o karanlık yere sürükledi.”

Herhâlde yani. Martina, New York'ta Lazaro'nun elinden kaçmayı başarmıştı ama arkadaşı o kadar şanslı değildi. Hayatta kalan kişi olmanın hissettirdiği suçluluk, doğru ele alınmazsa insanı içten içe kemirerek yok edebilirdi.

Çenemi sıktım. Bu bir sorundu. Durumu ne kadar kötüydü? Martina'yı dış tehditlerden koruyabilirdim ama kendimi ona kelepçelemediğim sürece kendisinden koruyamazdım. Onu yalnız bıraktığım anda bileklerini kesmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu.

Bu düşünceyle göğsüme hoş olmayan bir his yayıldı. Kızı tanımıyordum ama iyi bir çocuğa benziyordu. Kendisi hakkında bu kadar kötü düşüncelere sahip olması fikri... Doğru değildi. Onu bu durumdan kurtarmam gerekiyordu. Moralini düzeltecek bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ayrıca, bu durumdan kendi başına çıkamayacağı ortada olduğu için kontrolü ele alacak birine ihtiyacı vardı. Ve evet, biri derken kendimi kastediyordum.

Sonuçta Damiano'nun kendi görevine, yani Sal ve yandaşlarını alt etmeye odaklanması gerekiyordu; bu da Martina'yı zihninden ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi olacağı anlamına geliyordu.

“Onu nereye götürdüğünü bana söyleyecek misin?” diye sordu.

“Söylemesem daha iyi olur. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi.” Bakışlarım De Rossi'nin omzunun hemen üzerindeki kitap rafına yerleştirilmiş gizli kameraya kaydı.

Neye baktığımı fark edince hayretini belli eden bir ses çıkardı. “Nasıl bu kadar çabuk fark edebiliyorsun?”

“Ne aradığımı biliyorum. Bana onun internete bağlı olmadığını söyle.”

“Söylediğin gibi yalnızca yerel ağ.”

“İyi. Martina güvenli bir yerde olacak ve ben de ona göz kulak olacağım.”

De Rossi ayağa kalktı, raftan temiz iki bardak alıp ikimize de birer parmak kadar viski doldurdu. “Senin yanında olmanın ruh hâlini daha da kötüleştirmeyeceğinden emin değilim,” diye takıldı içkiyi bana uzatırken. “Acaba onu görmeden önce biraz gülümseme alıştırması mı yapsan. Senin o ekşi suratına alışık değil.”

“Seninkiyle yaşamayı başarabildiğine göre sorun olmaz.”

Küçük bir kahkaha atıp bardağını benimkine doğru eğdi. “Değişime. Dünyamızda değişmeyen tek şeye.”

“Değişime.”

Viskimi bir dikişte içip saate baktım. “Birazdan çıkmamız lazım.”

De Rossi ayağa kalktı. “Gidip onu getireyim.”

Peşinden çalışma odasından çıkıp oturma odasına ilerledim ve havuza açılan sürgülü kapının önünde durdum.

O kızı görmek onunla ilgili bir anıyı tetiklemişti.

Evet, o *kızla*.

Gerçi geçen gelişimde Martina’yı havuz başında gördüğümde aklıma ilk gelen tanımlama sözcüğü bu olmamıştı.

Kolumu cama dayayıp alnımı yasladım.

Vücudunu zar zor örten sarı bir bikiniyle uzanıyordu ve onun kim olduğunu fark etmeden önce bikinisini dişlerimle üzerinden çıkardığımı hayal ederken aletim kıpırdanmıştı. Sonra Damiano bizi yeniden tanıştırmış ve ben de o görüntüyü kafamdan uzaklaştırmıştım. İlk tanıştığımızda dişlerinde tel olan ve gözündeki

numaralı gözlükle böceğe benzeyen sıska, on üç yaşında bir kızdı, ben de diğeri yerine bu anıya tutundum.

Ancak o zamandan beri oldukça muhteşem bir şeye dönüştüğünü takdir etmemek için kör olmak lazımdı.

İpek gibi sarı saçlar, minyon bir vücut ve her erkeği kolayca baştan çıkaracak kıvrımlar. Yüzünde tamamen utangaç bir masumiyet ifadesi vardı ama o vücut saf günahtı. Sadece on sekiz yaşında olmasa ve De Rossi'nin kız kardeşi olmasa bizim için durum çok farklı olabilirdi ama ben keşkelerle oyalanacak biri değildim.

Martina artık her an bana emanet edilebilirdi.

Ve benim için olabileceği tek şey buydu.

Camdan uzaklaşıp kolumu indirdim. Havuza arkamı dönüp bir koltuğa oturdum ve tekrar saatime baktım. Fazla oyalanıyorlardı.

Gözüme sehpanın üzerindeki kitap takıldı. O kapağı daha önce görmüştüm.

O gün Martina'nın havuz başında okuduğu, cep boy, özel baskı *Jane Eyre*.

Brontë'yi severdim. Okumak, Sal'ın verdiği görevleri yeri getirmediğim anlarda zaman geçirme yöntemlerimden biriydi. Kitabı elime alıp sayfaları karıştırdım, o satırı bulunca neredeyse gülümseyecektim: *Ben melek değilim ve ölünceye kadar da olmayacağım.*

Geçen sefer De Rossi bizi birkaç dakikalığına baş başa bırakmıştı. Martina benim yanımda sıkılgan ve utangaçtı, bunlar normalde kadınlarda hiç sevmediğim özelliklerdi ama onda sevimli gelmişti. Onun yanında ayakta dururken göğsüme tuhaf bir hafiflik hissi sızmış ve fark ettiğim anda o duyguyu ne pahasına olursa olsun bastırmaya çalışmıştım. Genel olarak beni

şaşırtan şeylerden hoşlanmazdım. Bu yüzden ben de elindeki kitaptan ilham alarak bu sözleri dürüst bir uyarı olarak ona söylemiştim. Karşılığında kıpkırmızı kesilmiş ve o renk onu daha da güzelleştirmişti.

O gün oradan ayrılırken kendimi, o anda ne yaşandıysa bir daha tekrarlanmayacağına inandırmıştım. Kadınlar hayatıma kış mevsimi gibi girip çıkardı. Karı ilk kez görmek her zaman heyecan verirdi ancak şubat ayının sonlarına doğru soğuktan bıkar ve yeni bir şey için hazır olurdunuz.

Ama Martina... O kız yaz mevsiminin ta kendisiydi.

Bir kapı açıldı. Üst kattan gelen sesler oturma odasına ulaştı.

Bakışlarım merdivenin yan tarafına kaydı ve hemen ardından güneşin ışıklarıyla parıldayan iki bacak merdivenden inmeye başladı.

Kahretsin.

Parmaklarım kitabı daha da sıkı kavradı, kapağın sert kenarları avucuma battı.

Açıklanamaz bir dürtü beni ele geçirdi: *Kitabı al.*

Martina'nın yüzü görünmeden hemen önce kendimi tutamadan kitabı ceketimin iç cebine koydum.

BÖLÜM 2

MARTINA

Dün gece rüyamda uçuyordum. Onlarca metre altımda büyük, yeşil bir vadi uzanıyordu ve ufukta tepesi karlı, kahverengi, büyük bir dağ vardı. O zirvenin diğer tarafında özel bir şeyler olduğunu sezsem de ne kadar uçarsam uçayım dağa bir türlü yaklaşılamıyordum. Sonunda düşmeye başladım. Yüz üstü yere çakılmadan hemen önce uyandım.

Şimdi gözlerimi kapadığımda o dağ karşımda duruyordu.

Sonra ağabeyimin seslendiğini duydum ve dağ kayboldu.

“Mari, Napole— Yani Giorgio geldi.”

Yatağımda doğrulup omzumun üzerinden kapının eşiğinde duran ağabeyime baktım. İfadesinden bir şey belli etmemeye çalıştığı belliydi ama onu maskenin arkasını görebilecek kadar iyi tanıyordum. Dünyanın geri kalanı için o Damiano De Rossi olabilirdi ama benim için yalnızca Dem'di ve şu anda kaygılıydı.

Benim için kaygılanıyordu.

Kendimi hafifçe gülümsemeye zorladım. “Tamam. Hemen iniyorum.”

“Çantalarını taşımana yardım edeyim,” dedi içeri girip odaya göz atarken. “Vale nerede?”

“Banyoda.”

Vale bütün gününü toparlanmama yardım ederek geçirmişti. Giorgio’dan başka kimsenin beni nereye götüreceğine dair bir fikrinin olmaması onu benden çok daha fazla strese sokmuştu.

Bana yanıma ne almak istediğimi sormuştu ve karşılığında benim için fark etmediğini söylediğimde yüzü asılmıştı. Belki de onu endişelendirdiğim için suçlu hissetmem gerekirdi ama hiçbir şey hissetmemiştim.

Şimdi bile hiç his yoktu. Endişenin kırıntısı yoktu. Üzüntünün zerresi yoktu. En ufak bir kaygı belirtisi bile yoktu. Ağabeyim klanın en güçlü adamına karşı savaş verirken ben bir yabancıyla bilinmeyen bir yere gitmek üzere evimden ayrılıyordum ve kendimi...

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ağabeyim yatakta yanıma oturdu ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. “Uzun süre ayrı kalmayacağız, tamam mı?”

Bunu bilemezdi ama yine de başımla onayladım. “Tamam.”

“Buradan biraz uzaklaşmak sana iyi gelebilir.”

Bakışlarımı pembe ağırlıklı odamda gezdirdim. Şurup şişesinin içi gibiydi. Pembe sandalye, pembe yorgan, pembe halı. Duvarlar bile pembeydi.

Bu oda kolay hedef diye bağıırıyordu.

İşte ben buyum.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp Dem’in kolunun altından çıktım ve gidip el çantamı aldım. “Onu bekletmeyelim.”

Ağabeyimin omuzları düştü ve beni izledi. Her zaman yanımda olmuştu ama son zamanlarda onunla nasıl konuşacağımı unutmuş gibiydim. Bana sık sık nasıl hissettiğimi soruyordu ve bu soru beni donduruyordu.

Bilmiyorum.

Merdivenden inerken çıplak ayaklarım dokuma yolluğa basıyordu. Arkamda Dem iki büyük valizimi taşıırken Vale de sırt çantamla onu takip ediyordu. En ufak bir ağırlığın altında kırılacakmışım gibi bir şey taşımama izin vermiyorlardı.

Ve evet, kendimi kırılgan hissediyordum ama son iki ayda, çoğu insanın hayatı boyunca yaşayabileceklerinden çok daha fazlasını atlatmayı başarmıştım. Ağabeyimi endişelendirmek istemediğim için omuzlarımı geriye atıp biraz başımı kaldırdım.

Yalnızca devam etmem gerekiyordu.

Günbegün.

Kendime ancak bu kadar düşünme izni veriyordum.

Son basamağa geldiğimde bakışlarım odanın ortasında beni bekleyen adama takıldı.

Giorgio Girardi.

Adımlarım yavaşladı. Göz göze gelince kısa bir an için vücudumu ele geçiren uyuşukluk geçmiş ve omurgamdan aşağı bir elektrik akımı inmişti.

O kadar canlıydı ki... Gri tonlardaki bir tuvalin üzerine sıçramış bir renk gibi.

Nedeni hormonlarım olmalıydı. Bu adamda doğrudan hipofiz bezime ulaşan bir şeyler olduğunu zaten biliyordum.

İki hafta önce onu görene dek asexual olduğuma ikna olmuştum. Tek bir bakış *kesinlikle* öyle olmadığımı anlamama yetmişti.

Okul arkadaşlarım erkek düşkünlüğü dönemlerinden geçerken ben uzaktan izlemiş, hoşlanacak bir kişi bile bulamamıştım. Evet, sınıf arkadaşlarımdan bazıları objektif olarak bakınca yakışıklıydı ama çoğunu yıllardır tanıyordum. Onlarda ilgimi çeken hiçbir şey yoktu. Onlarda basit bir arkadaşlığın yetersiz kalacağı şekilde tanıma isteği uyandıran bir şey yoktu.

Ama Giorgio'yu gördüğümde çok farklı bir şey hissetmiştim.

O, erkeksiliğin vücut bulmuş hâliydi. Uzun boy, formda bir vücut, klasik bir çekicilik. Lüks ve pahalı parfüm markalarının yüzü olması için seçilen esmer İtalyan erkek tipi. Kahverengi, neredeyse siyah saçları düzgün dalgalar hâlinde düşüyordu. Böyle görünmek için zaman mı harcıyordu yoksa mükemmel görünerek mi uyanıyordu, hiç bilemiyordum.

O *fazlasıyla* ilgimi çekiyordu. Son ziyaretinden sonraki günlerde zihnim daha önce hiç düşünmediğim fikirlerle dolmuştu.

Büyük ellerinin kalçama dokunmasının nasıl hissettireceği ya da dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl duracağı gibi.

Ve en önemlisi gömleksizken nasıl görüneceği...

Geniş bir göğsü vardı ve gömleğinin önünü açarsam mükemmel karın kaslarıyla karşılaşacağıma banka hesabımdaki paranın tamamı üzerine bahse girebilirdim.

Adımı söyleyip elini uzattığında ona baktığımı fark ettim. “Martina.”

Adımı onun dudaklarından duyunca göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Gözlerimi yüzüne kaydırıp uzattığı eli tuttum. “Merhaba.”

“Nasılsın?” diye sordu aksanlı bir İngilizceyle. Herhâlde ağabeyim bir ara ona İtalyancamın o kadar iyi olmadığını söylemiş olmalıydı. Gayet iyi anlıyordum ama sözcük dağarcığım temel seviyedeydi. Ben çok küçükken Dem’le Ibiza’ya taşınmıştık ve bütün eğitimimi burada, İspanyolca ve İngilizce olarak almıştım.

“İyiyim, teşekkür ederim.”

“Gitmeye hazır mısınız?”

Dürüst olmam gerekirse yanıtlım hayırdı. Ağabeyim beni bir yerlere göndereceği haberini vereli yirmi dört saat bile olmamıştı ve şu anki ruh hâlim algımı biraz yavaşlatmıştı. Beynim olayları normalde olduğu gibi algılayamıyordu. Giorgio’ya olan hayranlığıma rağmen Dem bana yakın bir zamanda bir süre onunla yaşayacağımı söylediğinde hiçbir şey hissetmemiştim.

Şimdi, tam kaşımda dururken...

Yutkundum. “Evet.”

“Onu nereye götürdüğünü bilmediği için olabileceği kadar hazır,” dedi Vale arkamda bir yerden. Bir saniye sonra elinin sırtıma baskı yaptığını hissettim.

Vale harika biriydi. O ailesinin hoşgörüsüzlüğüyle psikopat olarak tanımlanabilecek bir adam olan Lazaro’yla evlenmeye zorlanmıştı, ancak ondan kaçacak ve bu süreçte beni kurtaracak kadar güçlüydü. İbiza’ya hiçbir şeyi olmadan gelmiş ve sırf inatıyla ağabeyimi ona iş vermeye ikna etmeyi başarmıştı. Gerisi geçmişte kalmıştı. Dem’e göz atınca yeni karısına gurur ve sevgiyle parıldayan gözlerle baktığını gördüm.

Vale benden birkaç santim uzun olduğu hâlde Giorgio’yla göz göze gelmek için boynunu uzatması gerekiyordu. “Ona iyi bakacak mısınız?”

Adamın yüzünde keyfe benzeyen bir ifade belirdi. “Bunun ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

“Neyin?”

“Mülakatın. Bunu ben işe alındıktan sonra yapman biraz tuhaf değil mi?”

Vale saçını omzunun üzerinden atıp ona dik dik baktı. “Kocamın sana güvenmesi senin yararına oldu ama bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Soruyu yanıtlamadın.”

“Merak etme, Martina’ya iyi bakılacak.”

Bunu ciddi bir tavırla söylemesi midemde bir çukur oluşmasına neden oldu. Bu ne anlama geliyordu? Bana Giorgio mu bakacaktı? Onunla yaşamamanın nasıl olacağını oturup düşünmemiştim ama ilk tahminim onu fazla göremeyeceğimdi. Onun kendi hayatı, kendi sorumlulukları vardı. Muhtemelen beni medeniyetten uzak bir yere kapayıp birkaç günde bir kontrol edecekti, öyle değil mi?

Giorgio’yla Dem biraz konuşmak için kenara çekildi ve Vale bana dönmeden önce birkaç saniye kuşkuyla onları izledi. Kaşları yumuşadı. “Mari, gitmek zorunda olduğun için üzgünüm. Keşke Dem bu konuda ısrar etmeseydi ama neden böyle olmasının gerektiğini düşündüğünü anlıyorum. Sana bir daha bir şey olursa bunu kaldıramaz.”

Belki de ağabeyim sonunda ne kadar büyük bir ayak bağı olduğumun farkına varmıştı. Imogen’in ölmesine neden olmuşum ve neredeyse aynı şeyi sevdiği kadın olan Vale’ye de yapacaktım.

“Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Titreyen dudaklarını sıkı bir çizgi hâline getirerek durdurdu. “Sen de.”

Ama yapmıştım. Aslında doğru bir şey yapamıyormuş gibiydim.

“Belki ben de seninle gelmeliyim,” diye fısıldadı parmakları omzumu sıkarken. “Dem’den ayrılmak istemiyorum ama—”

“Onun yanında kalmalısın,” diyerek sözünü kestim. “Sana ihtiyacı var.”

Dem, *don* olarak görevi devralma planının ayrıntıları konusunda çok az bilgi vermiş olsa da yetki transferinin o çok önemli Casal geleneğine göre gerçekleşmesi için ne yapması gerektiğini

herkes biliyordu. Şimdiki *donu* çıplak elleriyle boğarak öldürmek zorundaydı. Babamız da gücünü böyle kaybetmişti.

Keşke bunu kendisi yapmak yerine adamlarından birine yaptırabilseydi ama böyle bir seçenek olmadığını biliyordum. Cinayeti Dem'den başkası işlerse klan onun iddiasını kabul etmezdi ve bu da kaosa neden olurdu.

Dem daha önce de birilerini öldürmüştü ama hiçbir zaman bunu yapmaktan hoşlandığını hissettirmemişti. Ama Sal'a karşı? Bunu sabırsızlıkla beklemesine şaşırımdım. Sal, annemizle babamızı kaybetmemizin sebebiydi. Dem ayrıca, Lazaro'yu Imogen'le benim üzerimize salanın da Sal olduğunu söylemişti. Herhâlde *don*, beni eline geçirirse ağabeyimi süs köpeği yapacağını sanmıştı. Öyle olmamıştı. Hatta Dem'i sonunda bu savaşa iten şey New York fiyaskosuydu. Bize yaptığı kötülüklerin bedelini Sal'a çok ağır ödetecekti.

İntikam ağabeyimin ruhunu rahatlatabilirdi ama bana boş geliyordu.

Hiçbir intikam Imogen'i geri getiremezdi.

Vale beni kendine çekip sarıldı. "Geri döndüğünde her şey daha iyi olacak."

"Tabii."

Odadaki diğer sohbet sona ermişti, Vale beni isteksizce bıraktı.

"Gitme zamanı geldi," dedi Dem.

Dışarıda Giorgio'yla şoför, arabayı yüklerken biz de bir kez daha vedalaştık. Ağabeyim bana sıkı sıkı sarılıp saçımı öptü, kulağıma rahatlatıcı sözler fısıldadı, sonra Vale de aynı şeyi yaptı.

Sözlerinin alçak uğultusu etrafımı sardı, sonra aniden kayboldu ve arabaya binmeme yardım edildi. Kapı çarparak kapandı. Dem ve Vale camın ardından bana el salladı, ben de elimi kaldırıp avucumu cama bastırdım.

Bu onları son görüşüm olabilir.

Kendimi bu düşünceye takılmamaya zorlarken ürpererek kollarımla kendimi sardım. Zihinsel duvarlarım yeniden yükselmişti. Göz ucuyla Giorgio'nun bana temkinli bir bakış attığını gördüm. Muhtemelen sorunumun ne olduğunu merak ediyordu. Çok da uzak olmayan bir geçmişte buna çok üzülürdüm ama şimdi, hiç önemi olmayan şeylerin uzun listesinde bir maddeden başka bir şey değildi.

Kapıdan geçtiğimizde gözden kayboldular.

Cildimin altında hoş olmayan bir kaşıntı belirince hemen çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Bugün de herhangi bir gün gibi başlamıştı, yataktan sürünerek çıkma gücünü toplama-dan önce yaklaşık iki saat boyunca sosyal medyada gezinmiş-tim. Kontrol edecek veya okuyacak yeni bir şey olmadığı hâlde Facebook'u açtım.

Mezuniyet fotoğrafları, birinin yeni köpeği, bir bikini reklamı.

Parmağım bikininin üzerinde durakladı. Sevimliydi. Evde ol-sam çoktan kredi kartı bilgilerimi giriyor olurum ama gideceği-miz yerin adresini bile bilmiyordum. Üzülerek kaydırıp geçtim.

Sonraki resim beni tekrar duraklattı.

Señora Bouras tarafından paylaşılmıştı. Imogen'in annesi.

Imogen'in çocukluk fotoğrafıydı ve açıklamasında ebeveyni tarafından ne kadar özlendiği belirtiliyordu.

Boğazımın sıkıştığını hissettim. Düzgünce veda etme fırsatları olmamıştı. Dem'in *Señora* Bouras'a anlattığı hikâye, Imogen'in rastgele bir saldırıda öldüğü ve cesedinin bulunamadığıydı. *Señora* Bouras ona inanmamıştı. Ağabeyimin çalışma odasının kapısının diğer tarafında durup konuşmalarını dinlemiştim. Annesine bunun peşini bırakması gerektiğini söyleyip

duruyordu. Kadın muhtemelen telefonu suratına kapayana kadar bunu defalarca kez söylemişti.

Sonra ne olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde cenazeye gitmemize izin verilmişti. Boş bir tabut vardı. Dem birisiyle konuşurken annesi beni kimsenin bizi göremeyeceği bir köşeye götürüp duvara yaslamıştı. Gözlerinden öfkeli yaşlar akıyordu. Bana kızının ölmesinin tamamen benim suçum olduğunu söylemişti.

Tek kelime etmemiştim. İtiraz edecek bir şey yoktu.

Baş sağlığı dilememem gerektiğini bilerek uzun taziye mesajlarını parmağımla kaydırdım. Benimkini görmek istemezdi.

Onun yerine mesajlarımı açıp Imogen'in adına dokundum.

Evimden ayrılıyorum, Imogen. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, belki de en iyisi budur. Sevdiğim insanlardan ne kadar uzak olursam o kadar iyi, özellikle de şimdi. Dem, düşmanlarının sinek gibi etrafına doluşmasına neden olacak tehlikeli bir şeyin üzerinde çalışıyor ve ben onun zayıf noktasıyım. Yanlış ellere düşersem her şeyi mahvederim. Baskı altında iyi değilim. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Aklımı kaybediyorum. Seni özledim.

Telefonumu ekranı aşağıda olacak şekilde kucağıma koyup şakağımla cama yasladım. İbiza'ya döndükten birkaç gün sonra Imogen'e mesaj göndermeye başlamıştım. Deli değildim. Dijital boşluğa gittiklerini biliyordum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bazen geceleri zihnim bana oyun oynamaya başladığında bana yardımcı olan tek şey onlardı.

Camın diğer tarafında gökyüzü neredeyse karanlıktı. Birkaç yıldızla yarım ayı seçebiliyordum. Şekli keskin ve kusursuzdu, nedense onu görmek beni ürpertti.

“Üşüyorsun.”

İrkilip başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Tanrım, Giorgio'nun arabada yanımda olduğunu yemin ederim unutmuştum.

Delici mavi gözleri çıplak bacaklarıma odaklanmıştı.

Ürperen tüylerime baktığını fark etmeden önce beklenmedik bir sıcaklık boynumdan yukarı doğru yükseldi.

Yarı bilinçli olarak elimi bacağımda gezdirdim. "Ben iyiyim."

Çenesi seğirdi, ardından takım elbisesinin ceketini çıkarıp bana verdi. "Şunu giy."

Parmaklarım pahalı kumaşı kavradı. Üzerinde hâlâ onun sıcaklığı vardı. Gözlerine bakıp titrek bir nefes verdim. "Peki."

Ceketi omzuma atarken beni izledi. Keşke bunu yapmasaydı çünkü kokusu burun deliklerime ulaştığı anda bacaklarımın üst kısmı kasıldı. Misk, deri ve adını tam olarak koyamadığım bir şey daha vardı.

"Klimayı kapa," diye talimat verdi şoföre.

"Teşekkür ederim," dedim usulca ve tekrar telefonuma uzandım.

Yan gözle bembeyaz gömleğinin manşetlerini düzelttiğini gördüm ve gözüme bir şey çarptı. Bileklerinin iç kısmından görünen iki dövmesi vardı.

Galiba sağdaki Casal di Principe'nin zirvesiydi. Dem'de de aynısından vardı ama onunki kolunun üst kısmındaydı. Klandaki bütün erkekler mafyaya kabul töreninden sonra bunlardan yaptırırdı.

Ancak diğeri... Farklı bir tepeye benziyordu.

Giorgio'nun hareketleri durdu ve ona baktığımı fark ettiğini anladım.

Düğmesini açıp sol manşetini katladı ve başparmağını dövmenin üzerinde gezdirdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

“Takma adımı biliyor musun?”

“Napoletano.” Dem ona böyle hitap ediyordu. “Sana neden öyle diyorlar?”

“Kuzey Napoli’de bulunan farklı bir klanın, Secondigliano İttifakı’nın, bir üyesiydim,” dedi Giorgio. “Sal benim için takas yaparak beni on sekiz yaşlarındayken Casallı yaptı. Klan uzmanlığını istiyordu.”

Dişlerimi alt dudağımın sağ köşesine geçirdim. “Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. İnsan takası.”

“Nadirdir,” dedi gömleğinin kolunu indirip manşetini iliklerken. “Ama gerektiğinde yapılabilir.”

“İttifak da gitmene izin mi verdi?” diye sordum bir süre sonra.

“*Don*lar bir anlaşma yaptı.”

Giorgio’nun uzmanlığı bu kadar değerliyse Sal büyük bir şeyden vazgeçmiş olmalıydı. Yoksa diğer klan neden ondan vazgeçecekti ki? Uzmanlığından söz etmişken Dem’in bana Giorgio’nun işi hakkında söylediği tek şey onun bir tür güvenlik uzmanı olmasıydı.

Yanımda oturan adama baktım. “Sen bir şeyleri saklıyorsun, değil mi? İşin bu mu?”

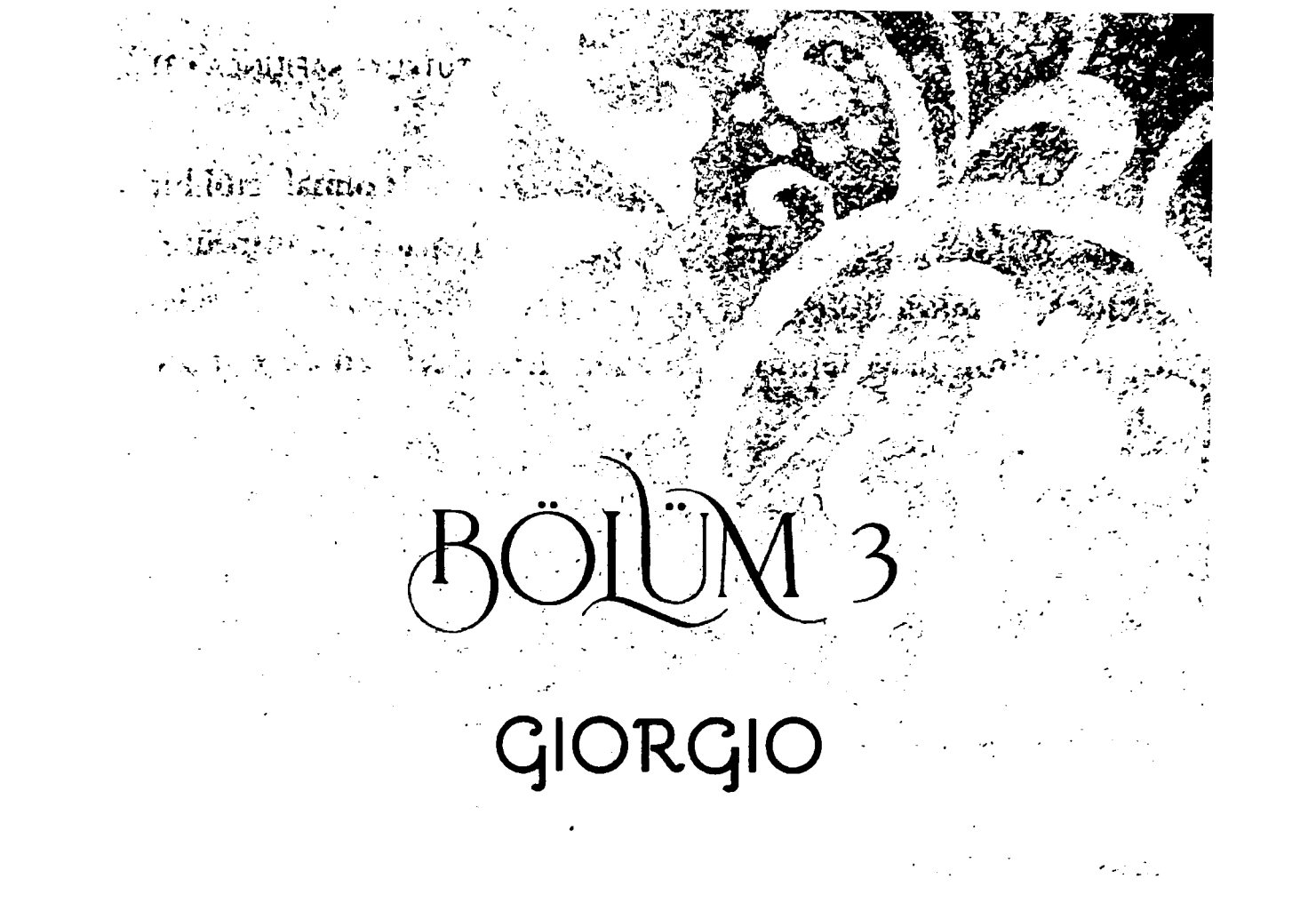
“Bazen önce onları bulmam gerekiyor,” dedi bakışlarını şoförümüzün başının arkasına sabitleyerek. “Ama evet, yıllar boyunca klana ait pek çok şey bana emanet edildi.”

“Yani ben de saklaman gereken başka bir şeyim,” diye özetledim.

“Emin ellerdesin. Paha biçilmez sanat eserleri, antik eserler, oda şeklinde bir kasayı doldurmaya yetecek kadar som altın...” Yavaşça başını çevirip bakışlarıyla beni yerime sabitledi. “Korumam altındaki bütün nesneler çok değerlidir, Martina.”

Dikkatinin üzerimde olması, spot ışığı altında olmak gibi bir şeydi. Aniden araba fazla küçük gelmeye başladı. Uzanıp üzerimdeki ceketini düzelttiğinde daha da küçüldü, yakasını çekip üstümü daha iyi örttü. “Ve sen, içlerindeki en değerli şey olabilirsin.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 3

GIORGIO

Kız telefonuna yapışık gibiydi. Arabadan inerken telefonu elindeydi, asfaltta dururken uzun sarı bukleleri rüzgârdan yüzüne çarpıyordu.

Onu ceketime sarınmış hâlde gördüğümde göğsümde hissettiğim tuhaf sıkışmayı görmezden geldim. Ceket ona o kadar büyüktü ki neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Elinin tersiyle burnunun ucunu ovuşturarak binmek üzere olduğumuz özel uçağa baktı.

Beklediğimden daha az meraklıydı. Nereye gittiğimize ya da oraya vardığımızda ne yapacağımıza dair tek bir soru bile sormamıştı. Tek umursadığı, o kahrolası ekranı kaydırıp bir şeyler yazmaktı. Uçağa bindiğimizde şifreleyebilmem için telefonunu almam gerekecekti. İndiğimiz zaman onu kullanırsa sinyali yerimizi belli edebilirdi.

Bagajdan sırt çantasını aldım, şoföre valizleri uçağa yüklemesini söyledim ve aracın etrafından dolaştım.

“Hadi. Fırtınaya yakalanmadan buradan uzaklaşmış olmak istiyorum.”

“Fırtına mı?”

“Hava tahminlerini görmedin mi?”

“Hayır, hiç bakmadım,” dedi kaşlarını çatarak.

Uçağa binerken pilota selam verdik, onu oturtuktan sonra ben de karşısında bir yere geçtim. Uçağın motoru çalıştı, uğultusu havayı doldurdu. İnince kimsenin nereye indiğimizi takip edememesi için uçak kayıtlarını silecektim ama pilot sıkıntı olabiliirdi. De Rossi’nin adamlarındandı; sicili temizdi, yedi yıldır işinin başındaydı, iyi maaş alıyordu. Kâğıt üzerinde iyi görünüyordu ama De Rossi’ye gözünün onun üzerinde olmasını söylemiştim. Sal, Martina’nın peşine düşmeyi aklına koyarsa personelden bilgi koparmaya çalışırdı.

*Castelloda** endişelenecek fazla çalışanımın olmaması iyiydi. Yalnızca üç sivil vardı ve içlerinden yalnızca biri benim karıştığım şeylerden haberdardı. Diğerleri kuşkulansa bile kuşkulandırmıyormuş gibi davranacak kadar akıllıydı. *Sistemanın* bir adamı için çalışırken cehalet gerçekten mutluluktur.

Martina küçük pencereden gökyüzüne bakıyordu, kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Tam o sırada uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu ve yüzü soldu.

Fırtınaları sevmiyor.

Belki de fırtınada uçmayı sevmiyordu. Kim severdi ki?

“Pilot ters yönde uçacağımızı söyledi,” dedim ona. “Yalnızca doksan dakikalık bir uçuş.”

Dolgun alt dudağını ısırp bana bakmadan başıyla onayladı.

* *İta. Kale* -ed.n.

Bekliyordum. Nereye gittiğimizi sormayacak mıydı?

Sessizliği içimi yakıp kavuran bir hüsrân yaratmıştı.

“Emniyet kemeri,” dedim uçak hareket etmeye başlayınca sertçe.

Söyleneni yapmadan önce bakışları bir anlığına yüzüme çevrildi. İtaatkârlığı beni memnûn etmeliydi ama buram buram kayıtsızlık kokması hoşuma gitmiyordu. Ona ne olacağını umursamadığı hissini veriyordu.

Dirseğim kol dayama yerine yerleşti ve kapalı yumruğumu dudağıma bastırdım. Camın diğer tarafında her şey bulanıklaştı, havalanırken İbiza altımızda küçülüyordu.

Bacaklarını altına alıp ceketime iyice sarındı ve altın rengi buklelerini gözünün önünden çekti. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı, dudakları sarkıyordu.

Biri resmini yapacak olsa eserin adını *Melankoli* koyardı.

Duygularla ilgili konuşma alışkanlığı olan biri olmasam da gerekli olduğunda bu tür konuşmalardan kaçınmamaya çalışırdım.

Peki ya şimdi? Aşırı gerekliydi.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. “Neyin var?”

Bana yan yan baktı. “Hiç.”

“Kötü bir yalancısın.”

“Listeye eklerim.” Sesi duygusuzdu.

“Hangi listeye?”

“Kötü olduğum şeyler listesi.”

Cazzo. Bunu, rahatsızlığın ensemde karıncalanmasına neden olan o teslimiyetçi tavrıyla söylemişti. “Liste mi yapıyorsun?”

“Evet.”

“Tuhaf bir hobi. Diğer ilgi alanların neler?”

İfadesi değişmedi. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bana bakmadan yanıt verdi. “Alışveriş yapmayı severim.”

“Başka?”

Telefonunu kaldırdı. “Bu.”

Gözlerimi kıstım. Yok artık. “Umarım doğayı seviyorsundur.”

Bu bana temkinli bir bakış atmasına neden oldu. “Neden?”

“Gittiğimiz yerde bolca var. Umbria’ya hiç gitmiş miydin?”

“Hayır. İtalya’da Casal di Principe ve Napoli’nin dışında hiçbir şey görmedim ve bu da o kadar uzun zaman önceydi ki pek hatırlamıyorum.”

De Rossi, Sal’ın yakınında olmasını istemediği için onu bunca yıl İtalya’dan uzak tutmuştu ama Sal, Martina’nın benim yanımda olduğunu öğrense bile onu nereye götürdüğümü asla bulamazdı.

“Perugia’dan yaklaşık kırk dakika uzaktaki eski bir *castello*ya gidiyoruz.”

Perugia, Umbria bölgesinin başkentiydi ve o kaleyi on yıldan uzun bir süre önce satın almıştım. Sahte bir isimle aldığım için bana ait olduğunu kimse bilmiyordu.

Martina işaret parmağını kol dayama yerine vurdu. “Yalnızca sen ve ben mi?”

“Hayır. Orada üç çalışanım var. Bir hizmetçi, bir aşçı, bir de bahçıvan. *Castello* kadar büyük bir yer için küçük bir kadro ama yalnızca ilk iki katı kullanacağız.”

Başıyla onaylayıp pencereye döndü.

Az kalsın hayal kırıklığımı belli eden bir ses çıkaracaktım ama kendimi tuttum. Konuşkan taraf olmaya alışık *değildim*. Hatta sessizliğin sürmesine izin vermek ve insanların gözle görülecek şekilde rahatsız olmasının ne kadar süreceğini görmek hobilerimin arasındaydı. Şaşırtıcı derecede eğlenceli bir zaman geçirme yöntemiymi.

Ama bu sessizlik? Bunun eğlenceli bir tarafı yoktu. Uçağın kapalı sistem havalandırmasından yayılıp boğazımda ekşi bir tat bırakıyordu.

Tekrar telefonunda gezinmeye başladığında sabrım tükenmişti. Emniyet kemerimi çözdüm, uzanıp onu elinden kaptım. “Telefon yok.”

Ela gözleri kocaman açıldı ve bir ayağını yere indirdi. “Ne?”

Bakışlarım kendimi durduramadan biçimli baldırına kaydı. “Beni duydun. Telefon yok.”

“Neden?”

“Telefonlar takip edilebilir. Konumumuzu başkalarına belli etmene izin veremem.”

Gözleri masanın üzerinde duran telefonuma kaydı.

“Benimki şifreli,” diye açıkladım.

“Öyleyse benimkini de şifrele.”

Telefonunu kapadım. “Ekran başında daha az zaman geçirmek sana iyi gelecek.”

İşte. Sonunda istediğim tepkiyi almamı sağlayan cümle buydu. Dudaklarını büzdü ve onu aldığımdan beri ilk kez bakışlarında bir kıvılcım belirdi.

“Çok saçma. O kadar zaman ne yapacağım?”

“Okursun, yemek yaparsın, yürüyüşe çıkarsın. *Castelloda* kafanı saçmalıklarla doldurmak dışında yapılacak pek çok şey var. İnsanlık, ekranlar icat edilmeden önce de uzun süre varlığını sürdürdü ve bir şekilde kendini güzelce eğlendirmeyi başardı.”

“Ama kırk yaşına kadar filan yaşıyorlardı çünkü muhtemelen can sıkıntısından ölüyorlardı. İnsanların eskiden böyle yapması bunun daha iyi olduğu anlamına gelmez.”

Ha. Demek kendini mutsuz olmaya bu kadar kaptırmadığında biraz cesaret geliyordu. Doğa ve temiz hava ona çok iyi gelecekti.

“Benim evim, benim kurallarım,” dedim omzumu silkerek katı bir tonla.

Parmakları kol dayama yerini daha sıkı kavradı, yüzünde panik gezindi. “Telefonuma ihtiyacım var.”

“Hayır. Yok.”

Başını salladı. “Anlamıyorsun. Bana yardımı oluyor.”

“Sana ne konuda yardımı oluyor?”

Tereddütle bana dönmeden önce gözlerini yere indirdi. “Birçok konuda. Uyumama yardımcı oluyor.”

Ya, tabii. Parlak bir ekrana bakmanın ona bu konuda kesinlikle yardımı olmazdı. “Sanmıyorum. Hatta muhtemelen tam tersini yapıyordur.”

“Lütfen, Giorgio.” Sesi çatallaştı.

Bu acıklı ses karşısında gözlerim kısıldı ve göğsüm sıkıştı.

Buna neden bu kadar üzölmüştü? Yalnızca kahrolası bir teleföndü.

Ama yanıtımı beklerken gözleri doldu... Ve işte o zaman anladım.

Bu şey onun koltuk değneğiydi. Muhtemelen bütün gününü bununla geçiriyor, zihnini gerçek dünyaya karşı uyuşturuyordu.

O bağımlıydı ve ben de uyuşturucusunu elinden almıştım. Yalnızca düşünceleriyle baş başa kaldığında ne olacaktı?

Kahretsin, bu düşündüğümde daha kötüydü. De Rossi onun bu kadar kötüleşmesine nasıl izin vermişti? Peki ya karısı? Lazaro’nun İbiza’ya gelmesinin nedeni oydu yani en azından o kadın, Martina’yı düzeltmeyi önceliği hâline getirebilirdi.

Martina yaşları yanaklarından aşağıya ilerlemeden önce yakalayarak gözlerinin altını sildi ve bana baktı.

Boynumu uzatarak camdan baktım. Onun yaşlı gözlerinin hissettirdiği şeylerden hoşlanmamıştım. Tam o sırada aklıma bir fikir geldi. Şu anda umursadığı tek şey bu telefon olabilirdi ve onu geri istiyordu.

Bu dürtüden faydalanabilirdim. Ona dikkatini dağıtacak bir şey verebilirdim. Onu birkaç gün meşgul edecek, böylece günlerini yatakta dönerek ziyan etmeyeceği bir şey...

Bakışlarım elimdeki cihaza kaydı.

“Onu senin için şifreleyeceğim,” dedim telefonu cebime sokarken. “Sonra geri alabilirsin.”

Rahat bir nefes aldı ve bacak bacak üstüne atarak koltuğa yerleşti. “Teşekkür ederim. Ne kadar sürer?”

“Onu bulman ne kadar sürerse.”

Rahatlaması göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve ağzı açıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni duydun. Yarın telefonu şifreleyip *castelloda* bir yere saklayacağım. Geri istiyorsan onu kendin bulmalısın.”

Sözlerimi algılamaya çalışırken uzun bir duraklama oldu.

Diğer ayağı da yere indi ve ceketimi omzundan attı. “Telefonum için beni hazine avına mı çıkaracaksın? On sekiz hatta neredeyse on dokuz yaşındayım. Senin yaşını düşününce muhtemelen çok küçük geldiğimin farkındayım ancak en az on yıl önce hazine bulmaca oynamayacak kadar büyüğümden emin olabilirsin.”

Kahkahamı tuttum.

Yaşımı düşününce mi?

Küçük Martina De Rossi bana laf sokuyordu.

“Sence ben kaç yaşındayım?” diye sordum keyifle kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri kısıldı, öfkesi elle tutulacak gibiydi. “A açıkçası pek umurumda değil. Yalnızca telefonumu geri istiyorum.”

“O zaman ayak uydurmak zorunda kalacaksın,” dedim omzumu silkerek. “O kadar zor olmamalı.”

“Bu çok aptalca,” diye söylendi başını sallayarak. “Sana bunu ağabeyim mi yaptırıyor?”

“Neden yaptırısın?”

“Telefonda çok fazla vakit geçirmemden hep şikâyet eder.”

Ya, demek De Rossi fark etmişti. Bunun için onu takdir edecek değildim. Bu konuda hiçbir şey yapmamıştı.

“Yalnızca senin yaşındaki insanlar bunun bir sorun olduğunu düşünüyor,” diye ekledi bana ters bir bakış atarak.

Aynı konuda laf sokması üzerine çene kaslarım kasıldı. Onun gözünde gerçekten o kadar mı yaşıyıldım? Otuz üç o kadar da yaşlı sayılmazdı.

Sonra kendimi tuttum. *Yaşlı olduğunu düşünmesine neden bozuldun?*

Rahatsızlık omurgamdan yukarı tırmandı. Bu kadarı yetmişti.

Bacağımı indirip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak öne eğildim. “Pazarlık etmiyoruz.”

Yüzü bembeyaz oldu.

“Geri istiyorsan bulursun.”

Dudakları teslim olmuş gibi düz bir çizgi hâlini aldı. “Herhangi bir kural var mı?”

Başımı yana eğdim. “*Castellonun* içinde olacak.” Bir süre sonra ekledim, “Ve onu ararken bana yakalanma. Yaklaştığını görürsem yerini değiştiririm.”

“Sinsi sinsi arkandan dolaşmamı mı istiyorsun?”

“İstediğin gibi tanımlayabilirsin. Kurallarım bunlar,” dedim kalbim suçluluk duygusuyla çarptığı hâlde.

O çok genç. De Rossi'nin kardeşi. Şimdiden yeterince büyük bir sorun.

Yine de, İbiza'dan ayrılalı bir saatten az olmasına rağmen şimdiden gözlerimi kahrolası bacaklarından alamadığımın farkındaydım.

Onu meşgul edip lanet gözlerimden uzak tutsam iyi olacaktı.

BÖLÜM 4

MARTINA

Italya'da bir yerde çimenli, küçük bir piste indik. Havaalanı yoktu; yalnızca bir hangar, çayırlar ve uzakta görünen birkaç ev vardı, pencereleri turuncu ışıkla titriyordu.

Giorgio'nun telefonuma el koymasının üzerinden bir saat geçmişti ve onunla ilgili düşüncelerim hızla kötü yönde değişmişti. Yakışıklı olabilirdi ama tam bir pislikti.

Aşırı derecede öfkeliydim.

Cidden, onun derdi neydi?

"Ekran başında daha az zaman geçirmek sana iyi gelecek."

Ona fikrini soran olmuş muydu?

Uçak pistte ilerlerken telefonunu çıkarıp yarama tuz basar gibi mesaj yazmaya başladı.

Ellerim yumruk oldu.

Giorgio'nun beni kendi sorunu hâline getirmeye karar verdiği hissine kapıldım ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Tek isteğim rahat bırakılmaktı. Havuz başında karşılaştığım, bana kötü biri

olduğunu ve ondan uzak durmamı söyleyen adam neredeydi? Onun *o* versiyonuyla yaşayacağımı sanmıştım.

Bu versiyonu? Fazla umursuyordu. *Beni* umursadığını söylemiyordum elbette. Beni tanıımıyordu bile. Ama Dem muhtemelen ona beni gözünün önünden ayırmamasını ya da buna benzer bir şey söylemiş ve belli ki Giorgio da bu görevi fazla ciddiye almıştı.

Telefonumu çaresizce geri almayı istemem beni neredeyse vahşileştirmişti. Onu yarın geri alacaktım. Buna *mecburdum*. O cihaza bu kadar bağımlı olmam beni düşündürmeliydi ama açıkçası buna takılacak hâlîm yoktu. Şimdiden yoksunluk hissetmeye başlamıştım ve giderek kötüleşeceğini biliyordum. Imogen'e mesaj gönderebilmeliydim. Bu şekilde akıl sağlığımı koruyabiliyordum.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Giorgio'nun önerdiği diğer *faaliyetlerden* hiçbirini yapmayacaktım. Hepsi çok yorucu şeylere benziyordu. Aslında onları düşünmek bile beni yormuştu.

Uçak sonunda durdu. Giorgio'yla aynı anda ayağa kalktık, koltuklarımızın arasında o kadar az boşluk vardı ki kolu benimkine sürtündü. Ciddi bakışlarını yüzüme indirdi. "Yarım saatlik bir yolculuktan sonra orada olacağız."

Yumruğumla ceketini kavrayıp ona uzattım. "Artık buna ihtiyacım yok."

Tembel gözleriyle vücudumu taradıktan sonra ceketini tekrar bana itti. "Hayır, var. Burası geceleri soğuk oluyor."

"Ben de ihti..."

Dinlemedi, yalnızca koltuğun etrafında dönüp uçağın çıkışına doğru ilerledi.

Öfkem giderek alevleniyordu. Dişlerimi sıktım. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum, sabahki gibi hiçbir şey hissetmemek mi yoksa onu uykusunda boğmak istiyormuş gibi hissetmek mi?

Bizi bir araba bekliyordu; şoförü beyaz saçlı, göbekli, pos bıyıklı bir adamdı. Adı Tommaso'ydu ve Giorgio'yu iki eliyle tokalaşarak beni de sıcak bir gülümsemeyle selamladı.

"Hoş geldin," dedi Giorgio'ya. "Sophia seni gördüğüne çok sevinecek. Seni çok özledi, Giorgio."

Kaşlarım çatıldı. *Sophia da kim?* Yalnızca biz ve üç çalışan olacağını söylediğini sanıyordum.

Giorgio'nun dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Belki de hizmetçiydi ve herkes onunla yattığını biliyordu.

Rahatsızlık boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Evet. Sophia'nın hizmetçi olduğuna ve yatağını sıcak tutmak gibi fazladan bir görevi olduğuna her şeyimin üstüne bahse girebilirdim. Giorgio'dan söz ettiğimizi düşünürsek kadının bunu ikramiye olarak görmemesine şaşırırdım.

Tommaso'yla konuşurken rüzgâr beyaz gömleğini kaslı sırtına yapıştırıyordu ve çok kızgın olsam da ona bakma dürtüsüne direnmemeye olanak yoktu. Bu adam Michelangelo'nun *Davut* heykelinin daha uzun bir versiyonu gibiydi. O kadar çok girinti ve çıkıntı vardı ki...

Alacı bir tavırla güldüm. Sophia şanslı bir kızdı.

Arabaya bindik. Giorgio sürücü koltuğuna, Tommaso sağma geçti; ben de arkadaydım. Yol yalnızca iki şeritliydi ve yolculuk boyunca yanıımızdan tek bir araba bile geçmemişti. Hava yolun kenarında pek bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı ama pek çok tarla ve ağaç olduğu izlenimine kapıldım.

Umbria'ya hiç gelmemiş olsam da burasının yemek cenneti olduğunu biliyordum. Bölgedeki ormanlarda, toprağın altında trüf mantarı yetişiyordu ve insanlar köpeklerin iyi koku alma yetisini kullanarak onları topluyordu. Eskiden böyle şeyler beni

çok heyecanlandırırdı ama New York'tan sonra yemek yapmaya olan ilgim azalmıştı. Başta, Vale bizimle yaşamaya geldiğinde birkaç ilham patlaması yaşamış olsam da Lazaro'nun son saldırısından sonra onlar da kesilmişti.

Neyse artık.

Giorgio'ya baktım. Tommaso'yla alçak sesle İtalyanca konuşuyordu ve arkadan ne dediğini tam olarak anlayamıyordum ama tekrar Sophia dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Gözlerimi devirerek başka tarafa baktım.

Araba sık ağaçlıkların arasında kaybolan dar bir toprak yola saptı ve çevremizdeki ağaçlar yeniden aralandığında *castello*yu ilk kez gördüm.

Görüntüsü nefesimi kesti.

Bir tepenin üzerinde duruyordu, ay, çam ve yemyeşil meşe ağaçlarıyla çevrili Orta Çağ'dan kalma yüksek bir kuleyle üç katlı binayı aydınlatıyordu. Arkasında, ufukta, gece gökyüzüne karışmadan önce devasa dikenler gibi yükselen katman katman tepeler vardı.

Camı indirip serin orman havasını içime çektim. Giorgio haklıydı, burası soğuktu ama ceketini kucagımda katlanmış olarak duruyordu. İnat ettiğimden değil, parfümünün kokusuna alışmak istemediğim için.

Bu hoşlanma duygusunun bitmesi gerekiyordu. Neyse ki yalnızca fizikseldi. Kişiliği çok fazla uğraş gerektiriyordu.

Büyük avluya girerken ellerimi bacaklarımın altına kaydırıp camdan dışarı baktım. Hareketle etkinleşen ışıklar sırayla yanıyordu.

Görülecek çok şey vardı ama sonra Giorgio esnediğimi görünce bütün itirazlarıma rağmen beni içeri sokmakta ısrar etti.

“Dinlenmen lazım,” dedi huysuz bir tavırla ve dirseğimden kavrayarak beni devasa ön kapıdan geçirdi. “Yarın etrafa bakmak için bol bol vaktin olacak.”

Birkaç duvar apliğiyle aydınlanan geniş girişten geçtik ve gıcırdayan eski ahşaptan yapılma sarmal bir merdivenden çıktık. Giorgio iki kapıyı geçtikten sonra üçüncüsünün önünde durdu. Kolu çevirirken bana baktı. “Senin odan burası.”

Yatak odası büyüktü, İbiza’daki yatak odamdan çok daha büyüktü ama mobilyalar mekâna sıcak bir hava veriyordu. Dört direkli bir yatak, pencerenin önünde bir oturma alanı ve üzerinde *castellonun* resminin asılı olduğu taş bir şömine vardı.

Zamanda geriye gitmiş gibiydim.

“Burası ne kadar eski?”

“Birkaç yüz yıl,” dedi Giorgio. “Birçok kez yenilendi, en son otuz yıl kadar önce. Mobilyaların çoğu antika.”

Kenarına oturmadan önce parmaklarımı işlemeli yatak örtüsünde gezdirdim. Oturunca şilte altımda biraz çöktü.

Giorgio sağ tarafı işaret etti. “Banyo şu kapının arkasında. Yanındaki kapı da dolap.”

“Ya şuradaki?” diye sordum odanın karşı tarafındaki üçüncü kapıyı işaret ederek.

“O benim yatak odama açılıyor.”

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. “Bu şaka mı?”

“Hayır.”

Sıcak bir şey karnımın içine kıvrılırken gözlerim büyüdü. “Neden bağlantılı odalarda kalıyoruz?” Bu biraz... Uygunsuz değil miydi? Burası büyük bir yerdi. Beni bu odaya yerleştirmeyi yer sıkıntısı nedeniyle tercih etmemişti.

Dudaklarını büzüşü gereksiz bir şeyi büyüttüğümü düşündüğünü gösteriyordu. “Senin güvenliğin için. Bir şey olması durumunda hemen müdahale edebilecek kadar sana yakın olacağım.”

“Ne olabilir?” Gerçekten birinin bu odaya girip beni kaçıracağını mı düşünüyordu?

“Ne olursa.”

“Neden garanti olsun diye bana silah ya da öyle bir şey vermiyorsun?”

“Silah kullanmayı biliyor musun?”

“Şey, hayır,” dedim sinirlenerek.

“O zaman ya ben yanında uyuyacağım ya da odanda bir kamera olacak.” Sesi alçaldı. “Hangisini tercih edersin?”

Tenimi sıcak bir öfke ve utanç tabakası kapladı. “Ne yapacaksın? Uyurken beni mi izleyeceksin?”

“Güvende olmanı sağlamak için yapmam gereken buysa, evet.”

“Ya çıplak yattığımı söylersem?”

Giorgio’nun yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra gözleri kısıldı. İnceleyen bakışları giysilerimin altında tam olarak nasıl görüneceğimi hayal etmeye çalışıyormuş gibi bedenimde gezindi.

Kaslarım dondu. Vücudumdaki bütün kan yüzüme hücum etti. Bunu *neden* söylemişim? Gözlerimiz buluştuğunda kıpkırmızı olduğumdan emindim.

Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirip ellerini pantolonunun cebine soktu. “Bütün işlerin kendine has zorlukları vardır.”

Bu lafına bozulmuştum.

“Ve ayrıcalıkları.”

Pardon, *ne*?

Onu yanlış duymuş olmalıydım. Giorgio’nun beni çıplak uyurken izlemenin bir ayrıcalık olacağını ima etmesine imkân yoktu.

İfadesini çözme fırsatı bulamadan arkasını dönüp odasının kapısına doğru birkaç adım attı. “Ağabeyine verdiğim sözü çok ciddiye alıyorum, Martina. Birkaç gün sürebilir ama burada olmaya alışacaksın.”

“Hı-hı.” Elimi yanaklarımda gezdirdim. *Kendine gel.*

“Bitişiginde olmam basit bir güvenlik önleminden başka bir şey değil,” dedi son derece profesyonel bir soğukkanlılıkla.

Yutkundum, yüzüm hâlâ kırmızıydı. “Tam olarak kime karşı bir güvenlik önlemi?”

Tekrar bana döndüğünde bakışları biraz yumuşamıştı, sonunda her şey yerine oturdu.

Söylemesine gerek yoktu. Yanıt bakışlarında saklıydı.

Kendime zarar verebileceğimi düşünüyordu.

Sırtımdan aşağı hoş olmayan bir ürperti dalgası indi ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Gözlerimin arkası acısa da ağladığımı görmesine izin vermedim. “Başka bir şey?”

“Yok. Sen biraz dinlen. Yarın kahvaltıda diğer çalışanlarla tanışırsın.”

“İyi.”

Kapının kilidi arkasından kapanınca yere çöküp avuçlarımla gözlerime bastırdım.

Ağlama. SAKIN ağlama. Bir kez olsun.

Ama telefonum olmadan kafamda dönen kaosun çıkış yolu yoktu. Geceyi geçirmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Ellerimi yere koyup etrafıma baktım. Her şey yabancıydı ve odanın köşelerinde gölgeler titreşiyordu. Bütün pencereler kapalı olmasına rağmen kollarımda bir ürperti hissettim. Kulaklarımı dikerek duvarın diğer tarafındaki Giorgio’yu duymaya çalıştım ama bir iki sıkıcı ayak sesi dışında hiçbir şey yoktu.

Bir rahatlama hissettim. Bu gece duymak istediğim son şey onun Sophia'yla hasret gidermesiydi.

Sonunda parke zeminden kalkıp kendimi banyoya sürükledim. Lavaboda yüzüme biraz su çarptım ve az miktardaki makyajımı ıslak bir havluyla sildim. Bu gece ancak bu kadarını yapacak gücüm vardı. Dört aşamalı cilt bakımı rutinimin daha iyi hissettiğim bir günü beklemesi gerekecekti.

Pijamamı giyip yatağıma girdim ve ışığı söndürdüm.

Castello sessizdi.

Yabancı bir yatakta uyumak, rastgele bir eldiven giyip eline olmasını ummak gibiydi. Rahat bir pozisyon bulana kadar kıpırdanıp durdum ve temiz çamaşır kokusunu soluyarak yorganı çeneme kadar çektim. Bu sabah yatağıma Sophia mı yapmıştı?

Kafamda seksi bir hizmetçi üniforması giymiş, ince, güzel, esmer bir kadının görüntüsü belirdi.

Ah. *Kes şunu*. Zaten kendime işkence etmek için yeterince malzemem vardı.

Görüntüyü uzaklaştırıp vücudumun yatağın içinde rahatlamasına izin verdim.

Sonra yerin gıcırdadığını duydum.

Ses yatakta doğrulmama neden oldu. Yakından, sanki odanın içinde bir yerden geliyormuş gibiydi, etrafıma baktım, gözlerim artık karanlığa alışmıştı.

Gölgeler dışında her şey hareketsizdi. Duvarların üzerinden uçuyor, sallanıyor, bükülüyordu ve onlara ne kadar bakarsam o kadar çok şey görmeye başlıyordum.

Ormanda meleyen küçük bir koyunun peşinden koşan kurtlar. Birisi çarparak kapayana kadar menteşelerinde sallanan bir kapısı olan eski bir ev. Diz çökmüş, sırtı bana dönük olarak

ağlayan bir kız, başını çevirip bana yüzünü gösterdiğinde—
Kaşlarının arasına inen bir kurşun.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı yumdum.

Imogen.

Buz gibi bir duygu kalbimi sardı. New York'a gelmek istememişti. Onu zorla götürmüş, sonra çenemi tutamayacak kadar aptal olduğum için bizi kaçıran adamlara onun kim olduğunu söylemiştim. Biraz daha akıllı olsaydım olaylar farklı gelişebilirdi.

Ya da biraz daha cesur.

Ve Lazaro ikinci kez geldiğinde bir kez daha Vale'nin beni kurtarmasını beklemek yerine onunla mücadele etmeyi deneyebilirdim. Eli ağızımdaydı. Neden ısırمامıştım? Neden ezik bir zavallı gibi ağlamak dışında bir şey yapamamıştım?

Ağızımdan ağlamaklı bir hıçkırık döküldü ve elimle ağızımı kapadım. Giorgio'nun beni duymasını istemiyordum. Onun odama dalmasını ve endişeli bakışlarıyla beni ezmesini istemiyordum.

Alışkanlıktan yastığımın altına uzanıp telefonumu aradım ama orada değildi. Beni sakinleştirecek, düşüncelerimden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Oda gıcırdamayı ve gölgeler etrafımda dans etmeyi sürdürürken yorganı burnuma kadar çekip kendime uyumam gerektiğini söyledim.

BÖLÜM 5

MARTINA

Biri duvarı tırmalıyordu.
Bilincim sese odaklandı ve bir anda uyandım.
Gözlerim hızla açıldı. Oda parlak güneş ışııyla doluydu.

Geceyi atlattığımın farkına varmak içimi rahatlatmıştı. Tanrım, başarabileceğimden emin değildim. Korku nöbetleri ve aşırı bir suçluluk duygusuyla tüm gece kendimi nefes almak için zorlamıştım. Sonunda uykuya dalmayı başardığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama geç olmalıydı. Kendimi dinlenmiş hissetmiyordum.

Yataktan kalkarken yatak hafifçe gıcırdadı. Dün gece pencerenin dışında, karanlıkla örtülü manzara beni etkilememiş olsa da şu anda gördüğüm manzara karşısında nefesim kesilmişti. Camın diğer tarafında tepelerin üzerinde uzanan sık, görkemli bir orman vardı.

Tırmalama sesi dikkatimi tekrar odaya çevirdi. Bu da *neydi?* Rüya kalıntısı olabileceğini düşünmüştüm ama artık uyanıktım.

Sesi takip ettim. Giorgio'nun kapısının diğer tarafından geliyordu.

Ağırlığımı iki bacağımın arasında değiştirerek ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ses tuhaftı ve kesinlikle araştırma-ya değerdi ama araştırmak için Giorgio'nun odasına girmem gerekiyordu.

Parlak kapı kolu bana meydan okuyordu.

Aslına bakılırsa dün geceki konuşmamız mahremiyetime saygı duymadığını açıkça ortaya koymuştu. Bu oda düzenlemesi çok çirkindi. Peki ya o kamera yorumu?

İpek pijamama baktım. Siyah şort ve bol bir atlet. Hayatım boyunca çıplak uyumamıştım.

Peki o?

Boğazımı temizledim. O benim mahremiyetimi umursamıyorsa ben neden onunkine saygı gösterecektim ki?

Elim kapı kolunu kavradı. Gerçekten içeri girmemi istemiyorsa kapı kilitli olurdu.

Ancak kapı kolu kolayca hareket etti. Kapıyı çekerek açtım.

“Ah!”

Odanın içini göremeden ağır bir şey üzerime atlayarak beni yere serdi. Sertçe popo üstü düştüm ve ağrı omurgamdan yukarı fırladı. Üzerimdeki salyaları yüzüme akan büyük bir köpek olduğunu beynimin fark etmesi yarım saniye sürdü.

“Sen de kimsin?” diye sordum kalbim korku ve şaşkınlıkla çarparken.

Hayvan soruya aldırmadan beni koklamaya başladı.

İşini yapmasına izin verdim çünkü isteyeceğim son şey parmaklarımı koparmasıydı. Hayvanları severdim ama Dem’le be-

nim hiç evcil hayvanımız olmamıştı ve onlara nasıl davranılacağı konusunda pek deneyimli değildim.

Köpeğin boynunda metal bir künye olan siyah, deri bir tasma vardı. Saçımı koklamak için boynunu uzattığında metale kazınmış isim gözüme çarptı.

Sophia.

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı. Aman Tanrım, Giorgio'yu özleyen o muydu?

Bir köpek.

Hayal ettiğim seksi bir hizmetçi değil de kahrolası bir *köpek*.

Keyfim yerine geldi.

“Merhaba, Sophia,” dedim sonunda üstümden çekildiğinde. Beyaz benekli çikolata rengi kısa tüyleri, büyük kahverengi gözleri ve sarkık kulakları vardı. Ayağa kalkıp dikkatle başını okşadım. Bu hoşuna gitmiş gibiydi çünkü durunca devam etmemi istediğini belirtmek istercesine ıslak burnuyla beni dürttü.

Kabul ederek Giorgio'nun odasına bakma fırsatını değerlendirdim. İlk bakışta boş gibi görünüyordu. Bu günlük dışarı mı çıkmıştı?

Sophia'yı son kez okşayıp tekrar ayağa kalktım. Telefonumu yatak odasında bir yere saklama ihtimali ne kadardı? Gece geç saatte gelmiştik, onu başka bir yere saklayamayacak kadar yorgun olabilirdi.

Dişlerimle alt dudağımı ısırdım. Bu fırsatı kaçırmamalıydım çünkü bu aptal hazine avını benim için ne kadar zorlaştıracığı belli olmazdı. Mümkünse daha başlamadan bitirsem daha iyi olurdu.

Odasına adım attım.

Ağır kadife perdeler pencereden yatağa kadar uzanan uzun bir ışık şeridi dışında güneş ışığının çoğunu engelliyordu.

Onun yatağı.

Yutkundum, gözlerim dağınık saten çarşaflarda ve şekli bozulmuş yastığın üzerinde gezindi. Giorgio yatağını toplayacak türden birine benziyordu, her zaman çok derli toplu görünürdü... Odasını hayal etmem gerekse böyle hayal edebileceğimi sanmıyordum.

Odada yaşanmışlık hissi vardı. Bir köşede duran sandalyenin arkasına bir kravat asılmıştı, koltuğun üstünde de buruşuk bir gömlek duruyordu. Etkileyici görünümlü bir gardırobun üzerinde bir şişe parfüm vardı. Markasına bakma dürtüsüne direndim.

Yatağın yanında gece okuma alışkanlığı olduğunu düşünmememe neden olan yüksek bir kitap yığını vardı. Oraya gidip kitapların isimlerine bakmak için çömeldim. Büyük İskender ve Napolyon'un biyografileri, İkinci Dünya Savaşı tarihi... Kesinlikle hafif okuma diyeceğim türden kitaplar değildi.

Ne yaptığımı fark ettiğimde *Gizli Savaş* başlıklı kitabın açıklamasının yarısına gelmiştim.

Kitabı hemen bırakıp yataktan uzaklaştım.

Bir oda neden yalnızca bir oda olabilirken çekici bulduğunuz bir erkeğe aitse sonsuz derecede büyüleyici bir hâle gelirdi?

Homurdanarak bu düşünceyi kafamdan attım. Buraya gelmemin bir nedeni vardı, kahretsin.

Telefonum.

Onu nereye gizlemiş olabilirdi?

Etrafa bakınınca komodinlere odaklandım. Yatağın iki yanında birer tane vardı, bana en yakın olana uzandığımda Sophia yanıma gelerek hafifçe hırladı.

Ona baktım. "Hey, yapma ama. O kadar okşadıktan sonra bu kadarcık şeye izin verebilirsin. Otur."

İsteksizce komutu yerine getirip başını yana eğdi. Daha önce bir köpek tarafından yargılandığımı hissetmesem de şimdi kesinlikle öyle hissediyordum.

Komodinin çekmecesinde tek bir şey buldum, o da telefonum değildi.

Bir silahtı.

Karnımın içinde bir buz topu oluştu.

Hayatım boyunca pek çok silah görmüştüm, ağabeyim nadiren evden belinde silah olmadan dışarı çıkardı ama kimsenin yerini bilmediği bir *castelloda*, silahların hemen yanında uyumak?

Paranoyak olan kimdi acaba?

Diğer komodine gitmek için çekmeceyi kapayıp yatağın etrafından dolaştım ama daha ulaşamadan bir kapı açıldı.

Giorgio bir buhar bulutunun içinde belirdi.

Yeni duş almış olarak.

Saçlarından sular damlayarak.

İnce beline sarılı beyaz bir havluyla.

Olduğu yerde dondu.

Ağzım açık kaldı.

Bakışlarımın teninin görünen her santiminde pinpon oynamasına engel olamıyordum.

Vücudu pürüzsüzdü, yağsız kastan yapılmış bir sanat eseriydi, havlusunun altında kaybolan belirgin bir V harfi bile vardı. Koyu renk dövmelemler kollarının üst kısmını ve göğsünü kaplayarak ona beklenmedik bir hava katıyordu. Özel dikilmiş takım elbiselerinin altında bunları gizlediği kimin aklına gelirdi ki?

Ve o çok merak ettiğim karın kasları? Evet, sekize kadar sayabiliyordum.

Bacaklarımın arasında bir hareketlenme hissettim ve o his ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bu oda ne zaman bir sauna'ya dönüşmüştü? Yanıyordum. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Muhtemelen ona bakmayı kesmeliydim, değil mi? Kahretsin.

Kes şunu, Mari. DERHAL!

Gözlerim yüzüne kaydı. “Ne yapıyorsun!”

Tek kaşı kalktı. “*Ben* mi ne yapıyorum?”

“Giysilerin nerede?” dedim hafifçe histerik bir tonda çıkan sesimle boğulur gibi.

Gözleri kısıldı ve aramızdaki mesafeyi üç emin adımda aşarak bir avcı gibi bana yaklaştı.

Durdu. *Çok. Fazla. Yakın.*

Sağ meme ucuna baktım. “Ne—”

İki parmağıyla çenemi tutup başımı bir oyuncak bebek kafası gibi çevirdi. “Sen neredesin?”

Yüzümü büyük bir aynaya çevirince yutkundum. Yansımamız neredeyse komikti. Benim minyon yapımla karşılaştırıldığında Giorgio devasa görünüyordu. “Senin odanda.”

Başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Ha, yani ani bir kafa karışıklığı yaşamıyorsun,” dedi alçak sesle. “İyi. Peki, *neden* benim odamdasın?”

Aynada kasılmış pazılarını fark edince birkaç sığ nefes aldım. Beni uyarmıştı, değil mi? Beni telefonumu ararken yakalamak istemediğini söylemişti. Ona o nedenle burada olduğumu söyleyemezdin.

“Köpek kapıyı tırmalıyordu. Sesin nereden geldiğini anlayamadım.”

Bir an geçti.

“Kapı kilitli değildi,” diye ekledim.

Çenemi bıraktı. “İçeri dalmanı beklemiyordum.”

Bakışlarımız çarpıştı. “İçeri dalmadım,” diye itiraz ettim. “Ne olduğunu görmek için kapıyı açtım, sonra Sophia üzerime atıldı. Bir köpeğin olduğu konusunda beni uyarabilirdin yani. Beni yere devirdi,” dedim kanıtlamak için elimi ağrıyan kuyruk sokumuma bastırarak. “Muhtemelen yarına moraracak.”

“Moraracak mı?”

“Evet.”

“Ne kadar kötü?” Biraz endişeli görünme nezaketini göstermişti.

“Hiçbir fikrim yok.” Sırtımı aynaya dönerek atletimi kaldırıp aynı zamanda şortumu birkaç santim aşağı çekerken kalbim kulaqlarımın içinde küt küt atıyordu. “Tek bildiğim çok acıdığı.”

Gözleri muayene etmesi için gösterdiğim tenime, kalçamın hemen üzerindeki kısmına kayd ve vücudundaki kaslar gözle görülür şekilde gerildi. Karın kasları daha da belirgin hâle gelmişti. Çenesi seğirdi.

“Orada hiçbir şey yok,” diye söylendi.

“O kadar uzaktan herhâlde bir şey göremezsin,” dedim savunmacı bir tona bürünen sesimle.

Göğsü derin, yavaş bir nefesle yükselip alçaldı. Konuyu kapamasını bekledim ama kapamadı.

Bunun yerine etrafımdan dolaştı ve çömelerek kuyruk sokumumu göz hizasına getirdi.

Havlusu uyluğuna doğru kayd ve kalp atışlarım hızlandı.

“Şimdi yeterince yakın mı?” Nefesi tenimde geziniyordu.

“Ö-Öyle denebilir.”

Başparmağının yumuşak kısmıyla o bölgeye hafifçe bastırıncaya bayılacak gibi oldum.

“Acıyor mu?”

“Biraz,” diye yalan söyledim. Acı mı? Ne acısı? Farkında olduğum tek şey, cildimin başparmağının altında yanan bir santimlik kısmıydı.

O his aniden kayboldu. Giorgio ayağa kalkıp bana arkasını döndü. “Bir şeyin yok,” dedi huysuz bir tavırla. “İstersen sana biraz buz getirebilirim.”

“Tamam.” Şortumu çekip atletimin aşağı düşmesine izin verdim. “Teşekkürler.”

Elini yüzüne götürdü, sonra bana döndü, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

“İçeri girdiğim için özür dilerim,” diye başladım odayı işaret ederek. “Çıktığını sanmıştım. Odada dolaştığını duymadım.”

“Tıraş oluyordum.”

“Eh, bayağı sessiz tıraş oluyormuşsun.”

Bana, *Aferin, Martina*, der gibi baktı. “Haklı olduğun için bunu uzatmayacağım, sana köpekten söz etmeliydim.”

Yumruğuyla havluyu yerinde tutarak yanımdan geçti. Giorgio’nun kokusu, sabun ve tıraş losyonu kokuyordu, burnuma geldiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Yapmamalıydım, yapmamam gerektiğini biliyordum ama omzumun üzerinden o görkemli sırta bir kez daha baktım.

Tanrı ona son derece nazik davranmıştı.

“Üstümü değiştirmek için odamı geri alabilir miyim?” diye sordu bana bakmadan.

“Ha! Evet, tabii.”

Benim neyim var? Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve aceleyle odadan çıktım.

“On beş dakika sonra kahvaltı için aşağıda ol,” diye seslendi tam kapıyı kapamak üzereyken.

“Tamam.”

Kapı kapanınca sırtımı kapıya yaslayıp avuçlarımdan içine doğru inledim. Bu utanç vericiydi. Gerçekten lanet kuyruk sokumuma mı baktırmıştım?

Kalbim hızla atmaya sürdürürken soğuk bir duş almak için banyoya ısınlandım, buna ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 6

MARTINA

On dakika sonra içimdeki utanç duygusunu ve adrenalini bastırmayı başardığımda duştan çıktım, saçımı taradım ve daha az *The Walking Dead*'in oyuncu kadrosundan biriymiş gibi görünmemek için biraz allık sürdüm. Giysilerim hâlâ valizlerin içinde olduğu için en üstte ne varsa aldım. Düz paça bir kot pantolon ile pastel sarı bir tişört. En sevimli kıyafetim olmasa da idare ederdi.

Odamdan çıktığım anda konuşma sesleriyle tabak tıkırtılarını duydum.

Aşağıya inince personelle tanışacağım düşüncesi beni durdurdu. Havada bir canlılık vardı ve bu... Göz korkutucuydu. Yabancılarla sosyalleşmeyi veya havadan sudan sohbet etmeyi hiç istemiyordum.

Bir an Giorgio'ya itaatsizlik edip odamda saklanmayı düşündüm ama bu sabahki olaydan dolayı utandığımı düşünme-

sini istemiyordum. Ama utanıyordum ve o bunu bilmemeliydi. Ondan hoşlandığımı belli etmektense kendimi gece yanından geçtiğimiz o kuleden atmayı tercih ederdim. Çok aptalcaydı. O yetişkin bir erkekti, muhteşem ve sinir bozucuydu ve onun, bana o gözle bakacağını düşünecek kadar deli değildim. Beni gelecekteki *donun* küçük kız kardeşinden fazlası olarak görebileceği fikrini rüyamda bile ciddiye almaya cüret edemezdim.

Üstelik odamda kalmamın telefonumu bulmama yardımı olmazdı ve o şeyi bir an önce geri almam gerekiyordu.

Sakinleşmek için bir nefes alıp kendimi merdivenden inmeye zorladım.

Gece *castello*ya biraz göz atmaktan fazlasını yapamadığım için hiçbir yerin ne tarafta olduğunu hatırlamıyordum ama burnumu pusula olarak kullanabilirdim.

Beni doğruca yemek odasına benzeyen bir yere götürdü.

Giorgio en az on iki kişinin oturabileceği kadar büyük bir masanın başına geçmişti bile. Yanında üniformaya benzeyen koyu renk bir elbise giymiş ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın duruyordu.

“Tommaso sabah saat dörtten beri ekmekle uğraşıyor,” dedi kadın Giorgio’ya. “Buraya en son geldiğinde ona bunu çok beğendiğini söylediğinden bahsetti ama hatırladığım kadarıyla sen aslında *pecorino* toplarını beğenmiştin. Hafızası eskisi kadar güçlü değil. İtiraf etmese de neredeyse yetmiş yaşında.”

Girişte durup onları gözlemledim. Burnunu gazeteye gömen Giorgio onu yarım yamalak dinliyormuş gibi görünse de bu, kadını caydırmamışa benziyordu.

“Hâlâ iki haftada bir cumartesi günleri Polo’yla koşuya çıkmakta ısrar ediyor ama ben, onun bir gün düşüp bacağını kır-

masından korkuyorum. Ormanın bazı kesimlerinde zemin çok engebeli ve çok kaygan kökler var. Aslında Polo'dan—”

Giorgio'nun gözleri bir anda gazeteden bana kaydı. “Martina.”

Kadın susup onun bakışlarını takip etti. Beni görünce bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra ifadesi yumuşadı ve dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi. “Merhaba! Konuğumuz!” Hızlı küçük adımlarla bana doğru pıtı pıtı yürüyüp ellerini davet beklemeden yanağıma koydu. “Bize katılman ne büyük mutluluk. Gio, çillerine bak. *Bellisima!** Ne kadar tatlı.”

“Merhaba,” demeyi başardım kadının iki öpücüğünün arasında. “Ben Martina.”

“Elbette, elbette, ben de Allegra'yım.” Gözleri parladı. “Burada olmana çok sevindik. Buraya misafir gelmeyi...”

Elini alnına bastırıp kendi etrafında döndü. “*Dio mio***, Polo'dan sonra gelen olmuş muydu? Ve artık burada çalıştığı için o pek misafir sayılmaz.”

“İnsanlardan hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedi çoktan gazetesine dönen Giorgio.

Allegra'nın gözleri büyüdü ve tuhaf bir kahkaha attı. “Genel anlamda değil, kişisel alanında insan olmasından hoşlanmadığını kastediyor.”

“Hayır, genel anlamda da,” dedi açık açık.

Kadın mutfak havlusunu ona doğru savurup beni sağındaki sandalyeye yönlendirdi. “Tuhaf bir mizah anlayışı var. Otur, otur. Sana kahvaltını getireyim, sonra hep birlikte otururuz. Polo biraz gecikti. Bu ay çok kuraktı ve bahçenin çok fazla sulanması gerekiyor. *Cappuccino?*”

* *İta.* Harika! -ed.n.

** *İta.* Aman Tanrım. -ed.n.

“Evet, teşekkür ederim.”

Allegra girişte gözden kaybolarak bizi baş başa bıraktı. Giorgio’ya yüzüm kızarmadan bakabileceğimden henüz emin değildim, bu yüzden onun yerine odayı incelemeye başladım. Sanat eserleri, altın kaplama şamdanlar ve bakımlı antikalara benzeyen mobilyalar. Taş şömine odanın odak noktasıydı ama yaz olduğu için yanmıyordu.

Bir homurtu duyuldu, ardından yükselen masa örtüsünün altından ortaya bir burun çıktı. Sophia başını kucağıma koyup bana en güzel yavru köpek bakışlarını attı.

“Merhaba.”

Elimi yaladı.

Göz ucuyla Giorgio’nun gazeteyi katlayıp masaya bıraktığını gördüm. “Sophia ben *castellod*ayken odamda uyumayı sever. Kapıyı tırmalamaya devam ederse Tommaso’dan onu geceleri çıkarmasını isterim.”

“Kaç yaşında?”

“Dört, ama yavru gibi davranmayı seviyor.”

“Gittiğinde onu burada mı bırakıyorsun?”

Kahvesini dudağına götürdü. “Evet. buraya sık gelmiyorum. Aslında Tommaso’nun köpeği ama benimle gerçekten açıklayamayacağım bir bağ kurdu. Bunu teşvik edecek hiçbir şey yapmadım.”

Sophia konuşmanın konusunu hissetmiş gibi beni bırakıp ona doğru yürüdü.

“Otur.”

Köpek, emre hemen itaat ederek dilini çıkardı.

Dikkatli izlemesem kaçıracaktım ama elini köpeğin başında gezdirirken Giorgio’nun ifadesi yumuşamış gibiydi.

Bunu ona söylemeyecektim ama ona *bu şekilde* bakıyorsa köpeğin ona bağlanmasının gizemli bir nedeni olamazdı.

“Bu arada, buzun kovanın içinde.”

Doğru ya. Metal kaba uzanıp küçük buz paketini alarak kuyruk sokumuma bastırdım. “Teşekkürler.”

“Umarım ciddi sakatlığın seni fazla rahatsız etmez.”

“Ölmem.”

Bana baktı, gözlerinde keyifli bir ifade vardı. “Bugün ne yapacağına karar verdin mi?”

“Biliyorsun. Telefonumu geri alacağım.”

Dudakları seğirdi. “Hımm. Bu düşündüğünden zor olabilir. Bir günde başaracağından kuşkuluyum.”

“Göreceğiz. Çok kararlıyım.”

Yüzünde tatmine benzeyen bir ifade belirdi. “Bu kararlılığı başka bir yere yönlendirmen için aklıma bir fikir geldi.”

“Gerek yok, teşekkürler.”

Kıkırdadı. “Biliyor musun, ağabeyin bir keresinde seni ‘tatlı, küçük bir kız’ olarak tarif etmişti. Ama bu tavrından hiç söz etmemişti.”

Ah. Dem ona gerçekten böyle mi söylemişti? Ağabeyimin benden hâlâ beş yaşındaymışım gibi söz etmesi hiç hoşuma gitmemişti. Onu her şeyden çok seviyordum ama artık bir yetişkin olduğum gerçeğini inkâr ediyormuş gibiydi. Bazen bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyordu.

Ama değildim.

Ve Giorgio’nun beni öyle görebileceği düşüncesi beni öfkeyle doldurdu. “Evet, eşyalarım el koymayan insanlara karşı tatlıyım.”

Gözleri parladı. “Hımm. Daha önce de söylediğim gibi benim evim, benim kurallarım bu yüzden istesen de istemesen de

fikirlerimi dinlemeye katlanmak zorunda kalacaksın. Hiç kendini savunma dersi almış mıydın?”

Sorusu karşısında hazırlıksız yakalanmıştım. “Hayır. Neden böyle bir şey yapayım? Hayatım boyunca korumalarım oldu.”

“Peki onlar yetersiz geldiğinde ya da yanında olmadıklarında ne olacak?”

“Sanırım işim biter.”

Manşetlerini düzeltti. “Başkalarına muhtaç olmayı alışkanlık hâline getiremezsin. İş o noktaya gelirse başının çaresine bakabilmelisin.”

Gözlerim açıldı. Ona katılıyordum... Ama Dem kesinlikle aynı fikirde değildi. Bir keresinde ağabeyimden bana silah kullanmayı öğretmesini istemiştim ve kesin bir tavırla reddetmişti. Her zaman beni koruyacağını, bu yüzden endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti.

Ama işler öyle yürümemişti.

“Denemeye ne dersin?” diye sordu Giorgio.

“Bilmiyorum.” Biraz olsun kendimi savunmayı bilseydim Lazaro İbiza’ya geldiğinde onunla mücadele etmede yardımcı olabilir miydi? Belki. Yine de o kadar güçlüydü ki beni rehin alırken kolu sert çelikten yapılmış gibi gelmişti. Kendimi tamamen güçsüz hissetmiştim. O günle ilgili canlı anılar yeniden yüzeye çıktı.

“Ben yalnızca...” İçimi çekip bakışlarımı kucağıma indirdim. “Bana saldıran adam çok güçlüydü.”

“Rakibinin gücünü ona karşı kullanmanı sağlayacak teknikler var.”

Kucağıma bakmayı sürdürürken başımı salladım. Muhtemelen bunu da beceremeyip Giorgio’nun önünde kendimi rezil ederdim. Son yirmi dört saatte bunu yeteri kadar yapmamış mıydım?

Bir şey çenemin alt kısmına dokundu. *Parmakları*. Eliyle gözlerine bakmamı sağladı.

“Sana öğretebilirim,” derken sesi o kadar yumuşaktı ki dokunuşunun yakıyormuş gibi hissettirmesi yüzünden onu zor duymuştum. Karnımda bir kıpırdanma oldu. “İçimde çabuk öğreneceğine dair bir his var,” dediğinde karnımda hissettiğim kıpırdanmalar arttı.

İfademi inceledi, yüzümde dile gelen bütün tereddütleri görüp göremediğini merak ediyordum.

“Bunu düşüneceğim,” dedim.

Daha fazla ısrar etmeye hazır gibi görünüyordu ama sonra Allegra’nın sesi geri döndü ve hemen elini indirdi.

Allegra bu kez yalnız değildi. Tommaso, genç bir adamla birlikte kadının peşinden geliyordu.

Tommaso beni dün geceki kadar sıcak bir tavırla selamladı, ardından Allegra’yı işaret etti.

“Biz evliyiz,” dedi, “gerçi son on yıldır beni boşanmakla tehdit ediyor.”

“Sus, Toma,” diye azarladı Allegra onu, bana bir *cappuccino* uzatırken. “Martina daha yeni geldi. Bütün kirli çamaşırları önüne sermek için birkaç gün bekleyebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim içeceği kadından alırken.

Tommaso yerine otururken onunla birlikte gelen adama baktım.

Kıvırcık kumral saçları, keskin yüz hatları ve benim yaşlarımda olduğunu gösteren genç bir ışıltısı vardı. Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Üzerime tuhaf bir duygu çöktü. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum. Daha önce hiç karşılaşmamıştık.

Giorgio kahvesini bırakıp gelen kişiyi karşılamak için ayağa kalktı. “Polo.”

Bir an birbirlerine baktılar, sonra sert bir kucaklaşma ile samimi olduklarını gösterdiler ama aralarında çok az sıcaklık vardı.

“Gerçekten gelip gelmeyeceğinden emin değildik,” dedi Polo. “Genelde daha erken haber verirsin.”

“Spontane bir karardı.”

“Evet, huyundur zaten.” Polo’nun bunu söyleyişinden tam tersini kastettiği belli oluyordu. Dikkati tekrar bana döndü. “Bir de konuk getirmişsin.”

Giorgio tekrar sandalyesine otururken başıyla onayladı. “Bu Martina De Rossi, bir iş arkadaşımın kardeşi. Bir süre burada kalacak.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Polo bakışlarıyla beni inceledi. “O zevk bana ait. Muhtemelen duymuşsundur, fazla misafirimiz olmuyor. Onu kaçırmadığından emin misin, Giorgio? Yardıma ihtiyacın varsa iki kere göz kırp.”

Allegra’yla Tommaso kıkırdadı ama bana göre şakası fazla isabetliydi, sahte bir kahkaha bile atamadım. Tabağıma baktım.

Giorgio, “Otur, Polo. Martina dün geceki yolculuktan sonra şakalarını kaldıramayacak kadar yorgun,” diyene kadar aramızdaki tuhaf sessizlik sürdü.

Giorgio’ya bir bakış attım, o da bana hafifçe başını salladı. Dikkatleri üzerimden çekmesini takdir ettim. Sanırım adam kaçırmama esprileri için henüz fazla erkendi.

“Hadi yiyelim, yemek soğuyacak,” dedi Allegra tabakların kapaklarını kaldırırken. Çırpılmış yumurta, yoğurt, fırından yeni çıkmış ekmek, söğüş et ve bir çilek tabağı vardı.

“Bunlar bizim bahçemizden,” dedi sonuncusunu kastederek.
“Şeker gibi tatlı.”

Yemeği görünce iştahım kabardı. En son yemek yediğimde İbiza'daydım.

Sırayla tabaklarımızı doldururken masada sohbet yeniden başladı.

“Martina, sana etrafı gezdirdiler mi? Yolunu bilmiyorsan burada kaybolmak kolaydır,” dedi Allegra.

“Hayır, gezmedim.”

Bana gülümsedi. “Kahvaltıdan sonraya ne dersin? Polo sana etrafı—”

“Onu ben gezdiririm,” diye sözünü kesti çatalını domates parçasına saplarken Giorgio.

Bunu duyunca rahatladım. Yeni insanların yanında neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyordum ama Polo'yla konuşmak zorunda kalma düşüncesi beni kaygılandırmıştı. En azından Giorgio'dan ne bekleyeceğimi biliyordum.

“Bence uygun,” dedim. Bir tur buraya alışmama yardımcı olurdu, böylece telefonumu nereye saklamış olabileceğini tahmin edebilirdim.

“Ağabeyin seni neden buraya gönderdi?” diye sordu Polo masanın karşısından. “Genç bir kızın yazını tek başına geçirmesi için tuhaf bir yer.”

“Yalnız değil,” diye yanıt verdi Giorgio. “Benimle.”

Hımm. Böyle söylemesi şart mıydı? Ona bir bakış attım.

Göz göze geldik, aklım muhtemelen bana oyun oynuyordu çünkü bir an için Giorgio'nun içinde sahiplenici bir şeyin parladığını sandım.

“Peki buradayken ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Polo gözleri Giorgio'yla benim aramda gidip gelirken.

“Martina doğayla haşır neşir olmak için burada,” dedi Giorgio.

Ona dudaklarımı bükerek baktım. Doğayla haşır neşir olmak mı? *Gerçekten mi?*

“Harika,” dedi Allegra. “Daha iyi bir yer seçemezdin. Göreceksin, burası gerçekten özel bir yer.”

BÖLÜM 7

MARTINA

Kahvaltı kısa bir süre sonra bitti, *cappuccinomu* içince Giorgio turumuza başlamak için beni yemek odasından çıkardı.

“Çalışanlar fazla soru sormamaları gerektiğini bilir ama heyecandan nasıl davranacaklarını unuttular herhâlde,” dedi herkesin duyamayacağı kadar uzaklaşıncı.

“Onlara yanıt verdiğin için teşekkürler,” dedim usulca. “Ne diyeceğimi pek bilemedim.”

“Şüpheye düşersen az konuş,” diye tavsiyede bulundu oturma odasına girdiğimizde.

“Bu bir hayat felsefesi mi?”

Dudakları seğirdi. “Onun gibi bir şey.”

Kavisli, muazzam bir pencerenin önünde durduk ve sabah yatak odamdan gördüğüm muhteşem orman manzarasıyla ora-

da yeniden karşılaştım. Gökyüzü griydi ama etraftan yansıyan güneş ışığı ağaçların tepelerini altın rengine boyuyordu.

Göz ucuyla Giorgio'nun bana döndüğünü gördüm. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Hiçbir koşulda araziden çıkmayacaksın."

Ciddi tonu karşısında gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. Yani nereye gidebilirdim ki? Gece gelirken burası kuş uçamaz kervan geçmez bir yer gibi görünmüştü. Buradan uzaktaki tepelerde bir dizi ev görebiliyordum ama ormanın diğer tarafındaydı. "İyi."

"Bunun dışında orman hariç, arazide serbestçe dolaşabilirsin. Ormanda kaybolabilirsin."

Ona kaşlarımı çattım. "Allegra, Tommaso'yla Polo'nun oraya koşmaya gittiğini söyledi."

Yüzü uyarır gibi kasıldı. "Onlar araziye tanıyor. Sen tanımıyorsun."

Benim için pek de önemli olmayan bir konu üzerinde tartışacak ruh hâlinde olmadığım için peşini bıraktım. Planlarımın arasında yürüyüş yapmak yoktu.

Castellonun yakınlarında dikdörtgen, büyük bir havuz; etrafında taş bir veranda vardı. Parlak sarı gagalı küçük bir kuş havuzda süzülüyordu.

"Yüzmeyi sever misin?" diye sordu Giorgio.

Ona baktım. Yüzü pencereye dönüktü, kollarını arkasında kavuşturmuştu.

"Hayatımın çoğunu İbiza'da geçirdim. Tabii ki yüzmeyi severim. Sen sevmez misin?"

"Fazla değil."

"Gerçekten mi? Ama Napolilisin ve orası da deniz kıyısında."

"Annem sudan korkardı, o yüzden küçükken nadiren giderdik."

“Neden korkuyordu?”

Pencereden dışarı bakmayı sürdürerek konuştu, “Bir keresinde kötü bir deneyim yaşamış. Neredeyse boğuluyormuş. Onun hoşnutsuzluğu bilinçaltıma yerleşmiş olmalı.”

“Hımm. Annem arılardan çok korkardı. Dem bana bunun nedeninin kuzeninin arı soktuğu için ölmesi olduğunu söylemişti. Yüksek sesle itiraf etmese de ağabeyim de arılardan korkar.”

Giorgio bana keyifli bir bakış attı ve ifadesindeki bir şeyler sıcaklığın içime yayılmasına neden oldu. “Bunu insanlara söylememelisin. Ağabeyinin zayıf yönleri son derece değerli bir bilgiye dönüşmek üzere.”

Rengim kaçtı. “Kahretsin. Söylediğimi unutsan?”

“Korkarım olağanüstü iyi bir hafızam var.”

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Neredeyse fotografik.”

Ah harika. Şimdiye dek ona söylediğim bütün aptalca şeyleri unutacağına dair umudum uçup gitmişti.

Oturma odasından çıktık, başka bir yerde duraklamadan önce birkaç oturma alanından geçtik.

“Burası spor salonu,” dedi Giorgio, bakmam için kapıyı tutarken.

İçeri göz attım. “Vay canına, çok büyük.”

“Oturma odası dışında bu kattaki en büyük oda. Eskiden ebeveyn yatak odasıydı ama mülkü satın aldıktan sonra burayı dönüştürdüm. Artık bütün yatak odaları ikinci ve üçüncü katta ama yalnızca ikinci kattakiler kullanılıyor.” Kapının kapanmasına izin verdi.

“Üst katta o kadar çok yatak odası yok, değil mi? Personel nerede kalıyor?”

“Arazinin doğu ucunda bir konukevi var,” diye açıkladı Giorgio. “*Castellonun* geri kalanından daha yeni, yalnızca yetmiş yaşında. Beş yıl önce yenileyip iç mekânı daha modern hâle getirdik. Allegra öyle tercih ediyor.”

O katta ziyaret ettiğimiz son oda kütüphaneydi. Çok sayıda oymalı ahşap raf, kırmızı ve siyah ciltli eski kitaplar ve vitray bir pencere. Cama gölde yüzen bir kuğuyla büyük, yuvarlak bir ay resmedilmişti. Güneş ışığı cama vurunca renkler canlandı.

Acı verecek kadar güzeldi. Görüntüye bakarken bir an göğsümde bir şeyler gevşedi. “Buraya sık gelir misin?”

Göz ucuyla Giorgio’nun başıyla onayladığını gördüm. “Nadiren vakit bulabilsem de akşamları burada bir şeyler okumayı seviyorum.”

Bakışlarım sehpanın yanındaki iki deri koltuğa gitti, Giorgio’nun bunlardan birinde oturup bir bardak içki içtiğini hayal edebiliyordum.

“Viski mi içersin?”

Dikkati bana yöneldi. “Bazen. Ama iyi bir *negróniyi** tercih ederim.”

“Hımm. Benim için çok acı. Ben *rosé* seviyorum.”

“İçmek için çok küçük değil misin?”

Kaşlarımı çattım. On altı yaşından küçük olduğumu mu sanıyordu? Herhâlde *o kadar da* küçük göstermiyordum.

Dudakları yukarı doğru kıvrılınca şaka yaptığını anladım.

“Sana dün de söylemiştim, neredeyse on dokuz yaşındayım,” dedim havalı bir tavırla. “Doğum günüm gelecek hafta.”

“Özür dilerim,” dedi sıcak bir gülümsemeyle. “Tommaso’nun buzdolabını *rosé*yle doldurmasını sağlarım.”

* Alkollü bir İtalyan kokteyli. -ed.n.

“Şimdi de alkolikmişim gibi konuşuyorsun,” diye homurdandım odadan çıkarken ama nedense ben de gülümsüyordum.

Odalarımıza çıkan sarmal merdivenin önünde durduk.

“Dediğim gibi üst katta çoğunu zaten gördüğün yatak odaları var.”

“Orada yalnızca onlar mı var?” Pencereden süzülen güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısıtım. “Şuradaki kapı nedir?”

“Orası benim çalışma odam.”

Tam isabet.

Telefonumu oraya saklamış olmalıydı. Kilidi daha yakından incelemem ve açmanın kolay olup olmadığını anlamam gerekiyordu. Kilit açma konusunda tecrübeli filan değildim ama çaresizliğin insana yaptırdığı şeyler... Gizlice girmenin bir yolu olmalıydı.

Bakıştık. “Orada da çok vakit geçiriyor musun?” diye sordum masumca.

Ne yaptığımı tabii ki hemen anlamıştı. “Çok.”

“Ha.” Onu bir şekilde oradan çıkaracaktım.

Dışarı ilk adımlarımızı attığımız sırada Giorgio durup telefonunu çıkardı.

“*Cazzo*,” dedi ekranı okurken kısık sesle. “Çalışma odamda bir şeye bakmam gerekiyor.” Garajın karşısındaki binayı işaret etti. “Polo orada olmalı. Turu o tamamlasa olur mu?”

“Olur. Bu arada onun olayı ne?” diye sordum.

Giorgio kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Genç biri. Onun yaşında birinin burada çalışmasını beklemezdim.”

Giorgio’nun yüzü düştü.

“Allegra’yla Tommaso’nun oğlu falan mı?”

“Hayır. Onlarla akrabalığı yok. Onu birkaç yıl önce işe aldım ve *castelloda* iyi iş çıkardı.”

Tam bir geçiştirme. O sırada Polo elinde bir şeyle küçük binadan çıktı. Bizi fark etmemişti.

“Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Seninle çok rahat konuşuyor.”

“Her zaman değil.”

“Ağabeyimin çalışanlarının onunla bu şekilde konuşabileceğini hiç sanmıyorum,” dedim bilerek onu iğnelemeye çalışarak. “Dem insanları nasıl hizada tutacağını bilir.”

“Senin durumuna bakılırsa bundan oldukça kuşkuluyum.”

“Benim durumumda *ne varmış?*”

“Bela.”

Yorumu duyunca hemen başımı çevirdim ama tek gördüğüm *castello*ya giren Giorgio’nun sırtı oldu.

Haklıydı, ben bir belaydım. Ya da en azından bela beni her yerde takip ediyormuş gibi görünüyordu. Ancak Polo’nun daha önce yaptığı şakanın aksine Giorgio’nun yorumu o kadar kötü hissettirmemişti. Söyleyiş tarzı neredeyse... Şakacıydı. Yine mi bana takılıyordu?

“Hey, Martina!”

Polo’nun sesi başımı ona çevirmeme neden oldu. Bukleleri rüzgârda uçuşarak yanıma geldi ve yaklaşınca bana tahta bir sepet fırlattı.

“Bu ne?” diye sordum nesneyi yakalarken.

Ellerini kalçasına dayadı. “Domateslerin bozulmadan toplanması lazım.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım, hazırlıksız yakalanmıştım. “Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

Beni muzip gri gözleriyle süzdü, sonra sırttı. “Eğlenceli bir deneyim.”

“Eğlenceli bir deneyim mi? Emek sömürüsü gibi görünüyor.”

“Hey, şehirliler böyle yerlere gelip meyve veya o mevsimde ne varsa toplamak için bir sürü para ödüyor. Sen hiç yapmadın mı?”

“Hayır. Bizim orada sebzeleri normal insanlar gibi marketten alıyoruz.” Sepeti ona geri vermeye çalıştım ama almadı.

“Orası neresi?”

“İbiza.”

Islık çaldı. “Vay. Fena değilmiş. Ağabeyinle birlikte orada mı yaşıyorsun?”

Pes edip sepeti yere bıraktım. “Evet.”

“Onun adı ne?”

Ona temkinli bir bakış attım. Giorgio bana insanlara neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğim konusunda daha net talimatlar verebilirdi. Ama beni herkese gerçek ismimle tanıttığına göre demek bu bir sır değildi. Polo gerçekten istese beni araştırarak Dem’in adını öğrenebilirdi.

“Damiano De Rossi.”

Polo yanımdan tatmin olmuş gibi başıyla onaylayarak sepeti tekrar aldı. “Hadi. Sana araziye ve bahçeyi göstereyim, sonra işe koyuluruz. Bana gerçekten yardım etmiş olacaksın. Bu hafta yapılacak bir ton iş var.”

Ve bu sözlerle beni kandırmayı başarmıştı. Ona yardım etmeyi reddedersem tam bir pislik gibi davranmış olurum, değil mi?

“Tamam.”

Polo yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Yola geleceğini biliyordum. Şimdi hepsine iyice bak,” dedi bahçeyi işaret ederek.

“Çevre düzenlemesi, su tesisatı, o büyük eski *castello*—Muhteşem değil mi?”

Dramatik sesi karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirirken kolunun altından kurtuldum. İlginç bir karakterdi. “Çok.”

Güldü ve elini sırtıma koydu. “Bu taraftan. Her şeyi gösterebilmem için uzun yoldan gideceğiz. Bir yerlerde kaybolursan Giorgio kafamı koparır.”

Polo personel konutunu, depo binalarını, şırıldayan küçük duvar çeşmelerini ve son olarak da kuleyi işaret ederken *castello*-nun etrafında dolaştık.

Kulenin önünde durdu ve eliyle gözlerini güneşten korudu. “Kuleyi pek kullanmıyoruz ama manzara en iyi oradan görünüyor. İlginç çekerse terasa çıkan sarmal merdivenleri kullanabilirsin. Orası biraz köhne ama güvenli.”

Eski binayı inceledim. Görkemli ve geniş *castellonun* aksine kule dardı ve hapishaneyi andırıyordu. Küçük pencereler, gri tuğla cephe. Hiç davetkâr değildi.

“Belki daha sonra,” diye karşılık verdim. “Sen oraya çıktın mı?”

“Birkaç kez.”

Dönüp Polo’ya baktım, ona karşı olan merakım yeniden artmıştı. “Peki burada çalışmaya ne zaman başladın?”

“Yirmi üç yaşında. Yani iki yıl önce.”

Haklıydım. Benden çok büyük değildi. “Seni buraya getiren neydi?”

Polo bakışlarını bana çevirdi. “Açıkçası sıkıcı bir hikâye. Annem Giorgio’yu tanıyordu ve bunu ayarladı. Üniversiteden mezun olmuştum, ziraat okumuştum ama iş yoktu. Bu yüzden elimdeki tek seçeneği değerlendirdim.”

“Annen Giorgio’yu nereden tanıyor?”

“Tanıyordu. Ben burada çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra öldü.”

“Ya, üzüldüm.”

Polo taziyemi görmezden geldi. “Annem onun annesini tanıyordu. Aynı mahallede oturuyorlarmış.”

Bu tuhaftı. Burası Giorgio’nun söylediği kadar büyük ve sır doluysa Polo’yu nasıl bu kadar kolay işe almıştı? Polo onun güvenini nasıl kazanmıştı?

Sonraki durağımız bahçenin sınırındaki seraydı. İlerideki domates dallarını buradan bile görebiliyordum.

Polo seranın kapısını benim için açık tuttu. “Sepeti burada bırak. Sana yetiştirdiğimiz bazı bitkileri göstereyim, böylece turumuz tamamlanmış olacak.”

Binaya girip her şeyi inceledim. Plastik camla kapatılmış beyaz çerçeveli yapı, bol ışık alıyor ve anlayabildiğim kadarıyla buradaki bitkiler güzelce geliyordu. Bir an gözlerimi kapayıp ıslak, topraksı kokuyu içime çektim. Ciğerlerim tümüyle bu kokuyla dolmuştu, pürüzsüz ve sakinleştiriciydi.

Polo gelip yanımda durdu. “Burada çok fazla bitki ve yapraklı yeşillik var.” Soldaki bölümü işaret etti. “Tommaso çoğunu mutfakta kullanıyor.”

Birkaç adım daha yaklaşıp dereotuna benzeyen bir dal koparıp burnuma götürdüm ve kendine özgü kokusunu içime çektim.

“Buradaki pek çok bitki yerel,” dedi Polo, “ancak uzak yerlerden gelenler de var. Bu bir kava bitkisi.” Kalp şeklinde büyük yaprakları olan bitkiyi işaret etti. “Ve Meksika çayı. Bunlar da bilindik şeyler: tarhun, biberiye, mercanköşk.”

“Adaçayı ve nane,” diye tamamladım.

Kaşını kaldırdı. “Bitkilerden anlar mısın?”

Omzumu silktim. “Yemek yapmak için evde bazı otlar yetiştirmiştim. Özel bir şey değil, yalnızca temel bilgiler.”

“Yani, akşam yemeğini yapmak istersen Tommaso’nun gece izinli olmaktan memnun olacağını sana garanti edebilirim.”

Turu tamamlayıp dışarı çıkarak domateslere doğru ilerledik.

Polo kendi sepetini aldı ve kısa bir bilgilendirmenin ardından birlikte işe koyulduk. İş yavaş ve tekdüzeydi ama bana uzun zamandır hissetmediğim güzel anlar yaşamamı sağlıyordu. Bir yapbozun üzerinde çalışırken hissettiğim sakinleştirici duygunun aynısıydı. Bir süre sonra kafamdaki baskı hafifledi ve kaslarım rahatladı.

Şaşırtıcı derecede iyi gelmişti.

Polo çalışırken pek konuşmuyordu ama bazen üzerimdeki bakışlarını yakalıyordum.

“Ne var?” diye sordum bir kez daha bana baktığını fark edince.

“Burada Tommaso ve Allegra dışında birinin olması çok tuhaf. Giorgio asla birini getirmez.”

“Kendini ikisinin yanında hiç fazlalık gibi hissettin mi?” diye sordum. Daha önce Dem ve Vale’yleyken böyle hissetmişim. Buranın bu kadar ıssız ve gizli olduğuna bakılırsa Polo’nun ara sıra uzaklaşma şansı oluyor muydu?

Yarım yamalak kıkırdadı ama hiç neşeli değildi. “Ya, evet. En kötüsü kavga etmeleri. Sık olmuyor ama olunca bir savaş bölgesinin ortasında kalmış gibi oluyorsun.”

Bir domates daha kopardım. “Burada sıkılıyor musun?”

“İnanamayacağın kadar. Belki sen buralardayken o kadar da kötü olmaz,” dedi dirseğiyle kolumu hafifçe dürterek.

Sıcaklık yanaklarıma kadar yayıldı. Benimle flört mü ediyordu?

“Tabii, burada uzun süre kalmayabilirim,” diye ekledi.

Alnımın ortasını kaşırken elimin altından ona baktım. “Öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Karşıma başka bir fırsat çıkabilir. Yalnızca Giorgio’yu bu konuda şansımı denememe izin vermeye ikna etmem gerekiyor.”

“Nasıl bir fırsat?”

Polo elinin tersiyle ağzını sildi ve sepetine bir domates daha koydu. “Sana söyleyemem. Giorgio hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum, Martina De Rossi.”

“Fazla değil,” derken Polo’nun, Giorgio’nun klanla olan ilişkisini ima ettiğini düşündüm. Yine de konuyu açan kişi olamazdım.

O da aynı şeyi düşünmüş gibiydi ve konuyu değiştirdi. “Henüz kesinleşen bir şey yok. Yalnızca bazı fikirlerim var. Bu mülk çok güzel ama hayatımın kalanını burayla ilgilenererek geçirmek istemiyorum.”

Dönüp ana binaya baktım. “Burayı neden satın almış?” *Castello* fazla büyüktü. Giorgio bir yerlerde güvenli bir eve sahip olmak istiyorsa eminim satın alabileceği ve bakımı çok daha kolay olan daha küçük bir sürü yer bulabilirdi.

“Giorgio’nun kendi nedenleri varmış ama bence buradan nefret ediyor.”

Kaşlarım çatılıp birleşti. “Öyle mi? Neden?”

Polo ayağa kalkıp sepetini omzuna attı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra başını sallayıp, “Bunu ona sorman gerekecek,” dedi.

BÖLÜM 8

GIORGIO

Görüntüler ofisimin duvarına monte edilmiş bir düzine monitörde oynuyordu, parıltıları odadaki tek ışık kaynağıydı. Penceredeki ahşap panjurlar yıllardır açılmamıştı ve böyle olmasından memnundum. Pencereleer örtülüyken neredeyse buradan başka bir yerdeymişim gibi hissedebiliyordum.

Gözlerimle monitörleri taradım; klanın kilit oyuncularının, neredeyse kapılarına dayanan savaşın farkında olduğuna dair herhangi bir işaret arıyordum. İhtiyacımız olan şeylerin çoğunu ortaya çıkaracak olan, haberin duyulmasından sonraki ilk birkaç dakika ile telefon görüşmeleri idi. Korku ve panik güçlü motivasyon kaynaklarıydı. Sağduyulu kararları gölgelerdi. İnsanlara kendilerini ele verdiren şeyler yaptırırdı.

Deri koltuğumda arkama yaslanıp kahvemden bir yudum aldım. Görüntülerden biri Casal di Principe'nin ana meydanını gören kameradan geliyordu. Bazı mahalle çocukları kilisenin

önüne park etmiş dört kurşun geçirmez arabadan habersiz, meydanadaki su sıçratan çeşmenin etrafında koşuyordu. Bu cihazda çalıştırdığım yüz tanıma sistemi Sal'ın geldiğini tespit edince önceden bir bildirim almıştım.

Başka bir kamera kilisenin içini gösteriyordu. Pazar ayini için kilise bugün tıklım tıklımdı ve Sal ön sıralardan birinde, her zamanki yerinde oturuyordu.

Sal'ın solunda danışmanı Calisto Lettiero, sağındaysa son metresi yer alıyordu. İki adam, Sal'ın bizzat seçtiği rahibin vaazını dikkatle dinliyordu. Casal'da Tanrı'nın evini bile mafya yönetirdi. Hiçbir şey onun erişiminden kaçamazdı.

Yerimde kıpırdanınca altımdaki koltuk gıcırdadı. Napoli'nin biraz dışındaki dairemde kurduğum düzeni özlüyordum. İki katı kadar monitör, bunun iki katı büyüklüğünde bir masa ve ağırlığımı hiç sızlanmadan, rahatça taşıyan bir koltuk. De Rossi, Martina'yı almam için beni aradığında burada normalden daha uzun kalacağımı anlamış ve bir an ekipmanı yükseltmeyi düşünmüştüm ama fazla yerleşiyormuş gibi olurum diye vazgeçmiştim.

Bunu yapmanın düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

Burayı satın almak kötü bir fikirdi ama çok geç olana kadar farkına varamamıştım. Annem çok eskiden burada yaşamıştı. Onun anısını onurlandıracağımı sanmıştım. Bunun yerine, kapıyı yeni anahtarım ile ilk kez açtığımda beni ilgilendirmeyen bir yere izinsiz giriyormuş gibi hissetmiştim.

Martina'yı götürebileceğim başka adresler de vardı ama bu kadar kısa sürede ayarlayamazdım. *Castello* onun için en uygun yerdi; güvenli, gizli ve rahattı. Gün içinde ikimizin de kendi alanına sahip olabileceği kadar büyüktü.

Oda düzenine bu kadar şaşıracağını düşünmemiştim. Sonuçta, o uyurken ve en savunmasız hâlindeyken yakınında

olmam mantıklıydı. Ama bir geceden sonra onu bu kadar yakınımaya yerleştirmenin akıllıca olup olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Öncelikle o çıldırtıcı “geceleri çıplak yatma” yorumu. Sonra sabah onu incecik pijama takımıyla odamda bulunca— Meme uçlarının hatları gün gibi ortadaydı.

Sonra o lanet morluk...

Pürüzsüz teni ve omurgasının kavisini bile aletimde bir şehvet dalgası yaratıyordu. Odamı karıştırmamasından önümde minicik şortunu indirmesine geçişimiz her türlü mantıklı açıklamaya meydan okuyordu.

Elimle ağzımı sildim. Ne bok yaşandıysa bir daha olamazdı. Ona dokunmama gerek yoktu ama dayanamamıştım. Onunla hiçbir sınırı aşmamam gerektiğini biliyordum. Ağabeyine tek kelime ederse planım suya düşerdi. Bütün parçaların işe yaraması için bana tamamen güvenmesi gerekiyordu ve kız kardeşiyle ilgili niyetleri kesinlikle benim gibi bir adamı içermiyordu.

Monitörde Calisto’nun telefonuna uzandığını görünce kahve kupamı ağzıma götürmek üzereyken donup kaldım. Gerçekten acil olmadığı sürece vaaz sırasında onun aranmaması gerektiğini herkes bilirdi, bu da bunun beklediğim telefon görüşmesi olabileceği anlamına geliyordu.

Calisto cihazı kulağına götürüp dinledi.

Tepkisini görebilmek için rahibin arkasındaki kameraya geçtim.

Gevşek ifade. Büyüyen gözler. Dudaklarından bir küfür çıktı. Bu Sal’ın dikkatini çekmişti.

Donun dudağını okudum. “*Ne oldu?*” diye soruyordu.

Calisto telefonu kapayıp Sal’ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

İki adam ayağa kalkıp yan kapıdan aceleyle çıktı, askerleri de peşlerinden gitti. Yerlerinde kalanların bakışlarında endişe vardı. Gerçekten bir sorun olmadığı sürece Sal'ın pazar ayininden asla erken çıkmayacağını herkes bilirdi.

Dakikalar sonra kayıtlar çılgın telefon görüşmeleriyle dolup taşıtı. Her şeye hâkim değildim ama bütün gözetleme sistemlerim beni buna oldukça yaklaştırıyordu. Yapay zekânın, kayıtları anahtar sözcükler için analiz etmesini bekleyecek ve tamamlandığında ilgili kısımlarını Damiano'nun sağ kolu olan Ras'a gönderecektim. Patronu için yararlı bir şey bulana kadar hepsini baştan sona dinlemek gibi kaçınılmaz bir görev onu bekliyordu.

Bu savaştaki rolüm sahne arkasından bazı ipleri çekmekti. De Rossi'nin tarafına geçeceğimi şimdiden söylersem büyük bir panik yaşanırdı. Muhtemelen De Rossi için iyi ama benim için berbat bir durum olurdu. Bu savaşı o kazansa bile başından itibaren onu desteklediğim herkesçe bilinir hâle geldiği anda işsiz kalırdım. Sadakati kolayca sarsılan biri olarak görünürdüm. Klan üyelerinden hiçbiri bana bir daha güvenmezdi ve iş, paha biçilemeyecek kadar değerli eşyaları saklaması için birine vermek olunca, biraz güven şarttı.

Bu oyunu dikkatli oynamalıydım. De Rossi'nin kazanmasını istiyordum ama bu süreçte kendimi batıramazdım. Klanın kilit oyuncularını De Rossi'nin yanında yer aldıktan sonra taraf değiştirmiş gibi görünürsem diğerlerine ayak uyduran tarafsız biri gibi görünürdüm.

İsviçre'nin insan versiyonu.

Ancak bilgi paylaşmak çaktırmadan yapabileceğim bir şeydi ve para ya da cephane kadar değerli bir kaynaktı. Bu dersi on beş

yaşındayken şifreli polis iletişimine sızıp bu bilgiyi yerel *capoya** satmayı başardığımda öğrenmiştim. *Capo* neredeyse bir haftadır Secondigliano'daki ezik uyuşturucu satıcısı çetesine katılmam için bana baskı yapıyordu. Onu başımdan savmaya devam edersem konuşmalarımız tehdide dönüşecekti, bu yüzden bir dahaki sefere geldiğinde ona benim sırtımdan kazanabileceği paradan çok daha iyi bir şey vermiştim.

Şimdi aynısını Damiano için yapıyordum. Özgürlük karşılığında özel becerilerimden faydalandırıyordum.

En azından benim versiyonum karşılığında.

Kapı tıklatıldı. "Ben Polo. Konuşabilir miyiz?"

Kahvemini kalanını bir dikişte bitirip koltuktan kalkarak koridora çıktım.

Polo'nun yüzü terden parlıyordu, beyaz tişörtünde toprak lekeleri vardı. Martina'yla birlikte bahçeden yeni dönmüş olmalıydı.

Onların orada birlikte olduğunu düşününce içimde hoş olmayan bir burukluk belirdi. Martina'yı dışarıda onunla bırakmak hoşuma gitmemişti.

Özellikle kızın onun ne kadar genç olduğu yorumunu yapmasından sonra.

Evet, aralarında fazla yaş farkı yoktu ama ne olmuş yani? Bu Martina'nın önemsemesi gereken bir şey değildi.

Polo'nun gözlerine baktım. "Ne oldu?"

Elini duvara bastırıp ağırlığını oraya verdi. "Bu kızın burada olmasının gerçek nedeni ne?"

Dudaklarım çizgi hâlini aldı. Polo'yla aramızda çok az kişinin bildiği bir bağ vardı ve bunun ona sınırlarımı zorlama hakkı

* Liderin bir altındaki yetkili mafya. -ed.n.

kazandırdığını düşünüyordu. Onun neden böyle biri olduğunu bildiğim için bunu yapmasına gereğinden daha fazla göz yummuştum.

Onda fazlasıyla kendimi görebiliyordum.

“Bu konuyla ilgili söyleyeceğim her şeyi söyledim.”

“Yani İspanya’dan geliyor ve doğayla haşır neşir olmak için mi burada?” diye alay etti. “Ne zamandan beri sağlıklı yaşam merkezi işletiyoruz?”

Hırçınlığını görmezden geldim. “Onu gezdirdin mi?”

“Evet, ve ona iş verdim. Hâlâ bahçede domates topluyor.”

Kaşlarım çatılınca ellerini açtı. “Bu da doğayla haşır neşir olmak değilse nedir?”

Elimle enseme ovuşturdum. “Bunu nasıl karşıladı?”

“Biraz homurdandı. Sonra söyleneni yaptı.”

“O senin hizmetinde değil.”

Polo alaycı bir tavırla güldü, gözlerinde beni yanlış yöne çeken bir şey geziniyordu. “Kimin hizmetinde peki?”

“Kimsenin. O kahrolası bir misafir, Polo. Ona öyle davran. Senden kendisi talep etmediği sürece bahçıvanlık yaptırmak yok.”

Artık kaşlarının çatıldığını gizlemeye çalışmıyordu. “Onun burada ne işinin olduğunu bana gerçekten söylemeyecek misin?”

“Seni ilgilendirmiyor,” dedim homurdanarak.

“Evet, hep öyledir zaten.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Bakışlarını koridorda gezdirip tekrar bana döndü. “Burada yokken babamla konuşabildin mi?”

Yok artık, yine mi bu konu.

“Ona öyle hitap etme,” dedim ısırır gibi.

Başını hızla çevirdi, yüz hatları öfkeden çarpılmıştı. Polo'nun sabrı kolay taşardı. Çekici biri olabilirdi ama ben en kötü hâlini görmüştüm ve o çekicilik bir düğmeye basılmış gibi anında kaybolabiliyordu.

“İstersem böyle hitap edebilirim.”

“Seni iki yıldır tanıyorum. Onun asla senin için öyle olmayacağını ne zaman anlayacaksın?” Sözlerimi yumuşattığım zamanlar olmuştu ama şimdi sırası değildi. Bütün bu olup bitenler varken.

“Mektup—”

“Mektubunu yanıtlamaya değer bulmadığı ortada.”

Polo bana gözlerini kuşkuyla kısarak baktı. “Ya eline geçmediyse?”

Ensemde bir karıncalanma oldu. Bunu bilebilir miydi? Hayır, bu onun sperm donörünün neden onunla hiç iletişime geçmediğini açıklayacak senaryolar üretme konusundaki çaresizliğindendi.

“Polo, eline geçti. Artık kendi yoluna bakma zamanın geldi.”

Elimi omzuna koyarak sıktım. Çenesi gerildi, sonra benden uzaklaşarak elimden kaçtı.

Uzaklaşmasını izledim.

Hayatıma gireli iki yıl olmuştu. Engelli annesi Signora Silvestri'nin beni arayıp onu yanıma almam için yalvarmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Ölüm döşeğindeydi ve o da tek oğluydu. Tek çocuk olarak ben de iyi kadınların çocuklarına güzel bir gelecek sağlamak için ne kadar çaba harcayabileceğini tam olarak biliyordum. Hayır diyemezdim.

Annesi neredeyse düzenlemeler yapılır yapılmaz vefat etmişti, ruhu nihayet yükten kurtulduğu için kendini bırakmaya hazırdı.

O zamandan beri annemin de ölmeden hemen önce böyle mi hissettiğini yoksa geçmişinin dehşetinin ona fazla mı geldiğini düşünüyordum.

Hayatı boyunca benim için çabalamıştı.

Benim *yüzümden*.

“Babam” işe yaramaz biriydi. Evlilikleri hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce bile ondan tiksiniirdim. Bazen şefkat gösterecek kadar sarhoş olduğunda bana sarılmaya çalışır ama ben asla izin vermezdim. Pes etmesi uzun sürmezdi.

Onu ziyaret etmekten nefret ederdim ama bazen elinde kimsenin bilmediği bilgiler olurdu. En fazla el sıkışacak kadar yakınlaşırdık.

Polo babasıyla hiç tanışmamıştı, bu da onun hakkında romantik düşünceler geliştirmesinden başka bir şeye yaramamıştı. Bir gün bunun peşini bırakması gerekecekti.

O istemese de o gün bir gün gelecekti.

Çalışma odamın kapısını arkamdan kilitleyip merdivene yöneldim. Sahanlıktaki pencereden bahçenin sınırı tam olarak görünüyordu, Martina’nın altın rengi saçlarının parıltısını görür gibi oldum.

Onu yalnız görünce göğsümü âdeta bir mengene sıkıştırdı. Sabah, herkes bizimle birlikte kahvaltı ederken kayıp bir köpek yavrusuna benziyordu ama yeni bir ortama atıldığı ve yeni insanlarla tanışmaktan bunaldığı için onu suçlamıyordum.

Allegra’yla Tommaso ben mülkü satın almadan önce bile burada çalışıyordu. Kâğıt üzerinde sahibi ben olsam da burası benden çok onların eviydi. Yine de onların Martina’ya fazla gelmesini istemiyordum. Belki de zaman zaman bazı öğünleri ayrı

yemek daha iyi olurdu. Hem de bana kafasının içinde neler olup bittiğini daha iyi anlama fırsatı verirdi.

Şimdiden daha iyi görünüyordu. Gözlerindeki o boş bakış kaybolmuştu. Bana kızgındı ama öfkesiyle başa çıkabilirdim. Telefonunu geri almaya çalıştığı için kendi düşüncelerinden başka bir şeye odaklanıyordu ve her şey kendi kafasının içinde sıkışıp kalmasından daha iyiydi.

Bir gün iyileşecekti ve onu geri verdiğimde De Rossi bana daha da borçlu olacaktı.

Ne olduğunu anlamadan dışarıdaydım, bahçeye yürüyordum.

Yeşilliğin ortasında diz çökecek kadar rahattı. Birkaç metre ötesinde dolu bir domates sepeti duruyordu ama şimdi çilek topluyordu ve kendini işine o kadar kaptırmıştı ki üzerine düşen gölgemi bile fark etmedi.

Kaşlarımı çattım. Çevresine karşı farkındalığını arttırması gerekiyordu. Ona bu dersleri vermekte ısrar etmeden önce kendini savunma dersleri hakkında düşünmesi için ona birkaç gün daha verecektim. Bu fikir aklıma gece yataktayken gelmişti. Kendimi onun yerine koymuş ve onun Lazaro gibi biri tarafından alt edildiğinde nasıl hissedeceğimi düşünmüştüm.

Bir daha böyle bir şey yaşanması durumunda karşılık verebileceğine güvenmesinin zararı olmazdı.

Dikkatini çekmek için bir şey söylemek üzereyken tombul bir çilek alıp dudağına götürdü. Bir ısırık alırken yüzünü izlediğimde aniden kasıklarına kan hücum etti.

Siktir.

Onun henüz ergenlik çağında olduğunu kendime kaç kez hatırlatmam gerekiyordu? O dudakların aletimin etrafını sardığı hayaller kurmamam gerektiğini biliyordum.

Yine de yapıyordum.

Sık sık.

Boğazımı temizledim.

Etrafında hızla döndü, çileğin pembe suyuyla ıslanan dolgun dudaklarını diliyle temizledi.

Yanaklarımın içini ısırdım.

“Ne oldu?” dedi irkilerek. Alnına toprak bulaşmıştı.

“Burada her şey yolunda mı?”

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Hayır.”

Kulaklarımın içinde alarmlar çalmaya başladı. “Sorun ne?”

Ayağa kalkarak küçük çilek sepetini göğsüme itti. “Ne yaptığını anlamadığımı sanma.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

Ha. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Dikkat dağıtıcı şeyler işe yaramış gibi görünüyor. Bunu yapmanı Polo istemedi, değil mi?”

Çileklere baktı. “Fazla olgunlaşmalarına bir gece kalmış. Bozulmalarına izin vermek ziyan etmek olurdu. Eminim Tommaso’nun bunları kullanacağı pek çok yer vardır.”

“Senin yok mu?” Sepeti ona geri verdim. “Ağabeyin senin de yemek yapmayı sevdiğini söylemişti.”

Başını salladı. “Kafamı dağıtmak için başka bahaneler mi? İnan bana Giorgio, burada tamamen delirmeden önce güncel ilgi alanlarım telefonumu bulmakla sınırlı.”

Bir yerlerde bir horoz sözlerini vurgulamak ister gibi yüksek sesle öttü.

Delirmek.

Ben de burada bir kere delirmiştım. Ya da en azından bana öyle gelmişti.

Bakışlarım ormana kaydı ve hemen o geceye geri döndüm. Saatlerce kazmıştım. Toprak, pembe solucanlar ve eski, çürümüş et kokusu. Annemin ölümüne yol açan koşullarla bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldığım için hissettiğim öfke, şimdiye dek yaşadığım en rahatsız edici şeylerden biriydi.

Öfkeme yenik düşmüştüm. Beni kontrol etmesine izin vermişim. Sonunda ondan kurtulduğumda, bir yıkımla karşılaşmıştım.

Büyürken içimde hastalıklı bir şeyler olduğunu her zaman biliyordum. O gece bana hastalığın hiç iyileşmediğini hatırlatmıştı.

Hafıza yolculuğumu kısa kesen Martina omuz atarak yanımdan geçmeye çalıştı ama ben uzanıp kolundan yakaladım.

Önce elime sonra yüzüme baktı, gözleri iri iri açılmıştı, bakışları soru sorar gibiydi.

Ona neden tekrar dokunuyordum? Çünkü belli ki bunu yapmadan *duramıyordum* fakat daha iyi bir bahane bulmam gerekiyordu. Bir bahane düşündüm ve ilk aklıma geleni kullandım.

“Alnına toprak bulaşmış.”

Gözlerini kırptırdı ve sert bir hareketle silmeye çalıştı. “Geçti mi?”

“Hayır.”

Başparmağımı yüzüne doğru kaldırdım.

Dudakları hafifçe aralandı. “Bunu yapmana gerek yok.”

Gerek olmadığını ben de biliyorum. Yavaşça sildim. Nefesini tuttu, göz göze geldiğimizde çilli yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakması onun bir erkekle hiç bu kadar yakınlaşmadığını düşündürdü. Bu mümkündü. De

Rossi ona karşı hoşgörölü davranmış olabiliridi ama sıradan bir İspanyol'un küçük kız kardeşine dokunmasına izin vermesine olanak yoktu. Onun değerinin farkındaydı. Sıra kendi egemenliğini güçlendirecek ittifaklar kurmaya geldiğinde onun masumiyetinden yararlanmak zorunda kalacağını biliyordu.

Martina bakireydi, orası kesindi.

İçimde kötü bir merak uyandı. Ensesinden kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırısam ne yapardı? Buna karşı koyar mıydı? Hayretten donup kalır mıydı?

Yoksa itaatle ağzının içinin tadına bakmama izin mi verirdi?

Bunu asla öğrenemeyeceksin.

Elimi indirip ondan uzaklaştım. "Geçti."

Yutkundü. "Teşekkürler."

Onu ve çilek lekeli dudaklarını o kabarık toprakların içinde bırakıp *castello*ya döndüm.

BÖLÜM 9

MARTINA

Giorgio'nun telefonumu çalışma odasında sakladığından emin olmama rağmen sonraki iki günüm oraya girmenin bir yolunu bulmaya çalışarak ve bunu başaramayarak geçti.

İki. Uzun. Gün.

İki. Uzun. Gece.

Kapısındaki kilit tel tokayla açabileceğiniz o dayanıksız kilitlerden değildi. Giorgio'dan söz ettiğimizi düşünürsek bu kadar olacağını ummak ancak benim iyimserliğim olabilirdi. Anahtar deliğinin tuhaf bir şekli vardı. Her zaman yanında taşıdığı süslü bir anahtarı olmalıydı.

Üçüncü gece, akşam yemeğini odamda yemeyi talep etmiştim ve geceyi işe yarar fikirler bulmaya çalışarak geçirmiştim ancak hayal kırıklığı içerisinde başımın ağrımasından başka bir sonuç getirmemişti.

İyi uyuyamıyordum ve yorgundum.

Polo her gün beni ona yardım etmem için bahçeye çağırıyordu; emretmek yerine *davet ediyordu*. Başta bunu Giorgio ondan istediği için yaptığını sanmıştım ama dün Giorgio *castellodan* çıkıp bahçeye gittiğimizi gördüğünde pek mutlu görünmüyordu. Polo'ya Napoli lehçesinde anlamadığım bir şeyler bağırmış, Polo da beni dışarı çıkarmadan önce ona kısa bir yanıt vermişti. Neyle ilgili olduğunu sorduğumda Polo sorumu geçiştirmişti.

Belki ona yardım etmeyi kabul etmem Polo'nun işine geliyordu ama açıkçası umurumda değildi. Toprağı kazma, sebze ve meyve toplama işine git gide ısıniyordum.

Polo'yla çoğunlukla bahçenin farklı taraflarında çalışıyorduk, bu yüzden refakati rahatsız edici değildi. Fena biri değildi. Ağzından arada bir çıkan ve ensemdeki tüylerin rahatsız edecek kadar ürpermesine neden olan çapkın sözleri dışında onunla geçinmek pek zor olmuyordu.

Sorunlarım, günün sonunda odama dönüp düşüncelerimle baş başa kalmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığında başlıyordu. Bunlar acı veren, çirkin düşüncelerdi. Bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Şu âna kadar bu kaçış yolum hep Imogen olmuştu.

O güvenli kilit yeniden gözlerimin önünde parladı. Onu nasıl açabilirdim? Onu *açabilir* miydim? Yoksa Giorgio bana imkânsız bir görev mi vermişti?

Yatakta başımı koyacak güzel bir yer ararken yüksek sesle iç çektim. Ne kadar az uyursam o kadar yorgun oluyor, ne kadar yorgunsam o kadar derin düşünüyor ve o kadar uykusuz kalıyordum. Tam bir kısır döngüydü.

Belki de B planının zamanı gelmişti. Bu evde uyumamı sağlayacak başka bir şey olmalıydı.

Valizlerim hâlâ boşaltılmamıştı, bu yüzden gece yarısını geçene kadar o işle meşgul oldum ve ev sessizleşince koridora çıktım. Giorgio'nun yatak odası kapısının altından ışık geliyordu, onun o tarih kitaplarından birini okuduğunu hayal ettim.

Benim hayalimde yatağında üstsüzdü.

Kendime gözlerimi devirdim. O olay tekrarlanmamıştı ama düşünmediğimi söylersem yalan olurdu.

Sık sık.

Dudağımı ısırip kapısına baktım. İşle meşgul olduğu için onu kahvaltı ve akşam yemeği dışında pek görmemiştim. Akşamları duvarın diğer tarafında hareket ettiğini duyuyordum ve bu kadar yakınımda olduğunu bilmek bile tüylerimin ürpermesine yetiyordu.

Bana kendimi savunmayı öğretme teklifi, bir daha gündeme getirmediği hâlde aklımda kalmıştı.

Ona bu konuyu hatırlatmaya biraz olsun istekli olmadığımı söylesem yalan olurdu. Ama bunun *nedenini* düşündüğümde yanıt beni korkutuyordu.

Nedeni yeni bir beceri öğrenmeye çok hevesli olmam değildi.

Onun yakınında olmak istememdi.

Varlığında beni ona çeken bir şey vardı. Şu andaki perişan hâlime onun sebep olduğunu sürekli kendime hatırlatmam gerektiği hâlde bu bile cazibesini azaltmıyordu.

“Korumam altındaki bütün nesneler çok değerlidir, Martina. Ve sen içlerindeki en değerli şey olabilirsin.”

Bunu hatırlamak tenimi karıncalandırdı. İçtenlikle söylemiş gibiydi ve bir an ona inanmış bile olabilirdim. Ama işin aslı kendimi değerli olmaktan uzak hissediyordum. Kimseye ismim dışında sunacak başka bir şeyim yoktu. Ben doğmamış olsam

ağabeyimin hayatı çok daha kolay olurdu ve Imogen hâlâ hayatta olurdu.

Gözlerimin arkası yanmaya başlayınca tavana bakarak yaşları durdurmak için derin bir nefes aldım. Hayır, kendime acıdığım için ağlamayı reddediyordum.

Giorgio'nun kapısından uzaklaşıp sessizce merdivenden inerek oturma odasından mutfığa geçtim.

Duvardaki düğmeyi bulamadan ışık yandı.

Kalbim durdu.

“Tanrım!”

Polo'ydu. Bana kaşını kaldırdı. “Karanlıkta gizli gizli dolaşarak ne yapıyorsun?”

“Işığın nereden yandığını bilmiyordum. Sen burada ne yapıyorsun?”

“Allegra ona çay getirmemi istedi. Personel konutunda sevdiğinden kalmamış,” diye açıkladı bir dolabı açıp kuru ot dolu bir kavanoz çıkarırken. “Rezene. Sindirime iyi gelir.”

Hızlanan kalbim yavaşlarken yanına gidip içine baktım. Dolabın raflarına dizili cam kavanozlar bitki ve baharatlarla doluydu.

“Uyumaya yardımcı olacak bir şeyin var mı?” diye sormadan önce bir an tereddüt ettim.

Polo başıyla onayladı. “Tabii. Kediotu.” Kavanozlardan birini alıp bana uzattı. “Bir bardağa iki çay kaşığı. Yoksa çok güçlü olur.”

Elinden aldım.

“Serada yetiştiriyoruz. Aslında bunların hepsi oradan,” dedi dolabı kaparken. “Su ısıtıcısı tezgâhın üzerinde olmalı.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Gözleri sabahlığımın yakasına kaydı ve bakışları sabit kalınca birden üzerimi örtme isteği duydum.

Kendimi teşhir olmuş hissederek kollarımla kapadım. Buraya inmeden üzerime bir kazak giymeliydim.

Boğazını temizleyip gözlerini tekrar yüzüme kaldırdı. “İyi geceler, Martina,” dedi gergin bir gülümsemeyle.

“Sana da.”

O gidince çaydanlığı suyla doldurup ocağa koydum ve kendime bir kupa buldum. Uyku ilacı muhtemelen daha etkili olurdu ama bunu deneyecektim.

Çayı bitirdikten on beş dakika sonra Polo’nun bana yalan söylediğini düşünmeye başladım. Karanlıkta yatakta yatıyordum ama hiçbir şey olmuyordu. İki yerine üç çay kaşığı kullanmalıyım. Bir bardağa iki çay kaşığı, yoksa çok güçlü... Evet, tabii. Yalnızca bir anlığına gözlerimi kapadım.

Gözümü tekrar kırptığımda sabah olmuştu.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak duvar saatine baktım.

Saat dokuzdu.

Gözlerim açıldı. Tam sekiz saat uyumuş muydum? *Nasıl?*

Tanrım. Çay. İşe yaramıştı!

Doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım ama bunu yaptığım anda başım döndü.

Ah. Bu korkunçtu. *O kadar* sersem gibiydim ki.

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturup etrafıma bakındım, acımasız beyin bulanıklığıma rağmen kendimi yönlendirmeye çalıştım. Uyumamı sağlamış olsa da şu anki hâlim hiç hoşuma gitmemişti. Sanki derin bir rüyanın ortasında sarsılarak uyandırılmışım.

Uzun, soğuk bir duş aldıktan sonra bulanıklık dağıldı ve çıktığımda masamda bir kahvaltı tabağı vardı. O gün için bir plan yapmaya çalışırken tabaktakileri biraz didikledim. O çayı bir daha içmek isteyeceğimi sanmıyordum, bu yüzden en başa dönmüştüm. Telefonumu gerçekten geri almam gerekiyordu.

Odanın içinde dolaştım. Pencereden dışarı baktım. Aklıma harika bir strateji gelmeyince odadan çıktım.

Alt kattan tuhaf, ritmik bir ses geliyordu.

Beni spor salonuna götürene kadar takip ettim. Kapı aralıktı, içeri baktığımda Giorgio'nun kum torbasıyla çalıştığını gördüm.

Onu incelerken boğazım kurudu. Onu daha önce hiç spor giysilerle görmemiştim. Koyu lacivert eşofmanla atletik bedeni saran siyah bir tişört giymişti. Kum torbasının etrafında dolaşıp yumruk atarken sırt kasları gerilerek biçimli fiziğini vurguluyordu.

Dudağımdan sessiz bir iç çekiş kaçtı. Tanrım, çok seksiydi. Bütün gün hareketlerini izleyebilirdim ve birkaç dakikalığına tam olarak bunu yaptım. Beni fark etmemiş gibi görünüyordu, bundan cesaret alıp bakışlarımın sırtından poposuna kaymasına izin verdim.

Sıkı.

Yuvarlak.

Muhtemelen kaya kadar da sertti.

Onun üzerimde olduğu ve tırnaklarımın o popoya battığı görüntüler hayal gücümü zorladı. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum etti. Daha önce hiçbir erkeğe karşı bu tür bir çekim hissetmemiştim.

Hormonlar yüzünden, unuttun mu? dedi kafamın içindeki zayıf bir ses.

Yumruklarımı sıktım. Her neyse yine başımın dönmesine neden olmuştu.

Büyük bir mücadeleyle bakışlarımı Giorgio'dan ayırmayı başardım. Dikkatimi başka bir şey çektiğinde oradan uzaklaşmak üzereydim.

Spor salonunun köşesinde o tahta atlama kasalarından vardı ve üstünde bir dizi anahtar duruyordu.

Uygunsuzca uyarılan kısımlarımın bulanıklığı heyecana yer açmak için dağıldı.

Onların Giorgio'nun anahtarları olduğuna ve içlerinden birinin çalışma odasının kapısını açtığına sol kolum pahasına bahse girebilirdim.

Aniden yumruklar kesildi. "Bütün gün kapıda mı duracaksın yoksa sonunda derslerimiz için mi geldin?"

Dikkatim Giorgio'ya kaydı. Kaşını meydan okur gibi kaldırmıştı, sallanmasını önlemek için eldivenli eliyle kum torbasını tutuyordu.

"İıı..." Yutkundum, aklım hâlâ o anahtarlardaydı. Güvenlik konusunda manyak gibi davrandığı göz önüne alınınca onları yalnızca burada ve yatak odasında cebinden çıkarmasına şaşırmazdım. Ya onunla antrenman yapmak bulabileceğim en iyi fırsatsa?

"Ee?" Kolunu kum torbasından indirdi ve aramızda yalnızca birkaç santim kalana kadar ağır ağır yaklaştı. Bir adım gerileme isteğine direndim. Köprücük kemiğinin üzerinden süzülen bir damla teri fark edeceğim kadar yakındı.

"Sana yumuşak davranacağım," derken sözcükler göğsünün içinde gürlüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda o belli belirsiz sırtışlarından birini takındı. "Başlarda."

Nemli avuçlarımı bacaklarımın üzerinde gezdirdim. Yapmalı mıydım? Bulabildiğim, plana benzeyen tek şey buydu. Uyumak için o çaya güvenemezdim. Fazla tuhaf hissettirmişti.

Kararımı verince tuttuğum nefesimi bıraktım. “Tamam. Deneyeceğim.”

Memnun olduğu yüzündeki parliltıdan belliydi. “İyi. Gidip üstünü değiştir.”

“Hemen mi?”

“Oflayıp puflayarak yeteri kadar gün geçirdin. Hadi,” dedi kabaca.

Görünüşe göre kendimi en kötüsüne hazırlamam gerekiyordu. Giorgio’nun zorlu bir eğitmen olacağı hissine kapılmışıttım. “Tamam. Bana on dakika ver.”

“Beş.”

Ona dik dik baktım ama bunu fark etmemişti çünkü kum torbasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Spor giysilerimle döndüğümde hâlâ yumruk atıyordu, bu yüzden onu beklerken spor salonunu biraz daha dikkatli inceledim.

Ekipman odanın çevresine sıralanmıştı ve ortada minderli bir matın serili olduğu büyük bir alan vardı. Işıklandırma iyiydi, tavanlar yüksekti ve duvardaki aynalar spor salonunu olduğundan da büyük gösteriyordu.

Giorgio boks eldivenini çıkarırken aynadan bakışlarımı yakaladı.

“Hazır mısın?”

Açıkçası pek hazır değildim. Bu konuda kesinlikle berbat olacağımı tahmin ediyordum.

Dilim kuruyan dudağımı yalamak için dışarı çıktı. “Evet.”

Başıyla onayladı. “O hâlde mindere çık.”

Fermuarlı üstümü çıkarıp yere attım ve minderin ortasında onunla buluştum.

Gözleri vücudumu taradı, bakışları inceleyici olsa da tamamen soğuk değildi.

“Daha önce kimseye ders verdin mi?” diye sordum kalbim kaburgalarımın çarparken.

Etrafımda bir daire çizdi. “Hayır. Ama yıllar önce iyi bir dövüş sanatları öğretmenim vardı, sana onun bana öğrettiği şeylerden bazılarını göstereceğim.”

Omzumun üstünden hareketlerini takip ettim. “Her zaman erkeklerin bu tür şeyleri iş başında öğrendiğini düşünürdüm.”

Karşımda durdu. “Öyle oluyor ama ben bir avantaja sahip olmak istedim. Kavgalara katılarak öğrenebileceğin şeyler sınırlı. Önce bazı kurtulma becerilerini uygulamakla başlayacağız. Bunlar çok işine yarar çünkü senin cüssende biri için en iyi strateji saldırgandan uzaklaşıp kaçmaktır. Ne pahasına olursa olsun dövüşmekten kaçınmayı hedeflemelisin çünkü kaybetme ihtimalin var,” dedi açık açık.

“Mantıklı.”

“Bilek tutuşundan nasıl kurtulacağınla başlayalım. Bileklerini bana ver.”

Kollarımı uzatırken karnımın içinde yılanlar hareket ediyordu. O kadar yoğundu ki... Büyük, sıcak elleri bileklerimi sıkı bir tutuşla kavradı. “Kurtulmaya çalış.”

Çektim. Ve çektim. Ve ÇEKTİM.

“Ah! Yapamıyorum. Çok güçlüsün.”

“Göğsüne çekmek yerine baş parmağımı açmaya çalışıyormuş gibi bileklerini kaldır.”

Dediğini yaptım ama üzerimdeki etkisi azalmadı.

“Daha sert, Martina. Bütün gücünü kullan.”

“Deniyorum.” Eli demir bir pranga gibiydi. “İşe yaramıyor.”

Tutuşunu yeniden ayarladı. “Önce aşağı çek, ardından bileklerini hızla yukarı kaldır. Göreceksin, faydası olacak.”

Kuşkuluydum ama dediğini yaptım.

Şaşırtıcı bir şekilde, elinden kurtulmayı başardım. Gözlerim açıldı. “Nasıl? Beni daha gevşek tutmuş olmalısın.”

“Hayır. Gel, tersini yapalım. Kendin hissedince hareketin ne kadar etkili olduğunu anlarsın.”

Ellerimi bileklerine doladığımda baş parmağımın ucu işaret parmağıma değmiyordu ama elimden geldiğince sıktım.

Aynı tekniği benim üzerimde kullandığında birden anladım. “Hangi yöne çekeceğin konusunda kafamı karıştırıyormuşsun gibi.”

“Kesinlikle. Aşağı çektiğimde başparmak gevşiyor.”

“Bir kez daha deneyeyim.”

Yaklaşıp beni tuttu. Ben tekniği kafamda uygularken sağ başparmağı yavaşça bileğimin üzerinde geziniyordu.

Bakışlarım gözlerine kaydı. O küçücük, belli belirsiz hareketin damarlarımda oluşturduğu adrenalin patlaması hiç sağlıklı değildi. Bunu neden yapıyordu?

Ne anlama geliyordu?

İfadesinde bulmayı umduğum yanıtlar hiç belirmedi. Bakışlarını başka tarafa çevirmeden önce yüzü ciddileşti. “Hadi.”

Aşağı, sonra yukarı.

Ben kaçtığım anda o da uzaklaştı.

Giorgio bu günlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verece kadar bir saat daha alıştırma yaptık. Çalışmamız bitince tahta kasaya gidip anahtarlarını alarak cebine koydu. “Yarın aynı saatte.”

Kaba bir ton. Sağlam omuzlar.

“Tamam.”

Yanımdan geçerken kısa bir bakış atmakla yetindi, bileğimi hafifçe okşamasını düşündüm.

BÖLÜM 10

MARTINA

Antrenman giysilerimle yatak odamdan çıktığımda ağır ayak sesleriyle karşılaştım. Bakışlarım parke zeminde gümbürdeyen bir çift kahverengi iş botuna takıldı.

“Dün neredeydin?” diye sordu beyaz tişörtünün yarısı eski kot pantolonun içine sokulmuş hâlde karşımda dikilen Polo. “İşten şimdiden sıkıldın mı?”

Ona gülümsedim. “Başka bir şeyle meşguldüm.”

“Eminim öyledir.” Bakışları omzumun üzerinden geçip tekrar bana döndü. Beni şaşırtarak parmaklarını yüzüme götürüp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Burada meşgul olacak pek bir şey yok.”

“Benimleydi.”

Giorgio’nun sesi uzaktan gelen gök gürültüsüne benziyordu, güçlü ve ürperticiydi. Başımı çevirdiğimde odasından çıkıyordu. Yanımda durdu, pazıları omzuma sürtündü.

Polo çenesini kaldırarak Giorgio'ya baktı, bakışları keskinleşti, dudakları bir sırtıyla kıvrıldı. “Ya. Pardon. Demek konuğumuzu eğlendirme sorumluluğunu sen üstlendin.”

“Beni eğlendirmiyor,” diye netleştirdim. “Ders veriyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kendini savunma dersleri.”

Konuşurken sesinden alaycılık akıyordu, “Ya, tabii. Issız bir *castelloda* tatil yaparken bilinmesi şart olan bir beceri.” Ağırlığını diğer bacağına vererek ellerini arkasında birleştirdi. “Umarım *elini hiç üstünden* çekmiyordur, Martina. Kendini işine adayan bir eğitmen en iyi öğrenme yoludur.”

Utanç göğsüme kadar tırmandı. Derslerimizde uygunsuz bir şeyler olduğunu mu ima ediyordu?

Gece boyunca başparmağını bileğimde gezdirmesinin aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olduğuna kendimi ikna etmeyi başarmıştım. En fazla, dalgın bir seğirme olabilirdi. Bu dersleri yapmaya devam edeceksek bu tür şeylere anlam yüklemeyi bırakmalıydım.

Giorgio öne doğru bir adım attı, öfkesi dalgalar hâlinde yayılıyordu. “Kesinlikle öyle. Martina'ya yoğun bir program uyguladığım için bahçede sana yardım edecek kadar enerjisinin kalması pek olası değil. Senin tek başına halledebilecek kadar becerikli olduğunu biliyorum.”

Polo'nun çenesi kasıldı. “Tabii.”

“İyi.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra bir el dirseğimi sarıp hafif bir baskı uyguladı. “Hadi, Mari. On ikide önemli bir işim var.”

Mari.

Bütün zihinsel yetilerimin o tek kelimeye takılmasına rağmen bir şekilde Polo'yla vedalaşmayı başardım.

Giorgio az önce bana Mari demişti.

Ne zaman bu kadar samimi olmuştuk?

Beynimin mantıklı kısmı bunun o kadar da önemli olmadığını söylese de nabzım kulaklarımda atıyordu. Ama çaktırmadan Giorgio'ya baktığımda yüzünde gergin bir ifade vardı ve bu kısaltmanın ağzından öylece çıkmasına izin vermemesi gerektiğini biliyormuş gibi göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Ayaklarım mindere değdiğinde dirseğimi bıraktı ve anahtarlarını üzerine koymak için kasaya yürüdü.

“Gücünle kondisyonunun üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

“Neden—”

“On sınav, yirmi *squat*, otuz mekik. Beş set. Başla.”

Kaşlarım çatıldı. “Ama neden—”

Gözleri öfkeyle parladı. “Hadi, Martina! Benimleyken ne dersem onu yapacaksın, anladın mı?”

Sesindeki sabırsızlık tüylerimi ürpertmişti. *Tanrım*. Onun derdi neydi?

“Tamam,” dedim yere inerken. “Bağırmana gerek yok.”

Kaşlarını çatı. “Ben sayacağım.”

Sonrası yirmi beş dakikalık saf işkenceydi. Giorgio yanlış duruşla yaptığım tekrarları saymıyordu ki çoğu öyleydi, doğrusunu gösterdikten sonra beni hepsini yeniden yapmaya zorluyordu.

Beş seti tamamladığımda vücudum pelte gibi olmuştu ve güçlkle nefes alıyordum. Öne eğilip ellerimi dizlerime bastırdım. Asıl derse geçmemiştik bile.

“Bugün ne öğreniyoruz?” dedim yüzüme düşen gevşek saç tellerinin arasından ona bakarken nefes nefese.

Bana minderin ortasına gelmemi işaret etti. “Dünkü hamleleri tekrarlayacağız.”

Doğrularak ona yaklaştım. “Gerçekten mi? Bence onları anladım. Yeni bir şey deneyebilir miyiz?”

Bir an beni değerlendirdi. “İlk denemede elimden kurtulabilirsen yeni bir şey yaparız.”

Sesindeki şüpheciliği hissedince içimde bir kıvılcım parladı. Bana yaşattığı eziyetten sonra ona yanıldığını kanıtlamak istiyordum. “İyi.”

Sağlam duruş. Bileklerimdeki elleri. Sıkılaştıran kavrayışı.

Tekniği uygulamak için bir saniye bile beklemedim.

“Ha!” Uzaklaşıp serbest kalan bileklerimi başımın üstüne kaldırdım. “Söylemiştim.”

Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşadı. “Aferin. Çabuk öğreniyorsun.”

Bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. “Sen iyi bir öğretmensin, tabii beni egzersizlerle öldürmeye çalışmadığın zamanlarda. Dün çok daha sabırlıydın.”

Bana baktı, dudak kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Sabırlı mı? Yaşlanınca sonunda bu niteliği kazanmış olmalıyım.”

Sesindeki alaycı ton yanaklarımı kızarttı. *Castelloya* gelirken ona yaşlı dediğim için mi bana laf sokuyordu? “Biliyor musun, aslında yaşlı olduğumu düşünmüyorum.”

Yüzü düştü. “Seninle karşılaştırılınca öyleyim.”

Başımı yana eğdim. “Tahmin edeyim. Otuz mu?”

“Otuz üç.”

Sanırım o yaşta gösteriyordu ama otuz üç yaşın bir erkeğe bu kadar yakışacağını hiç düşünmediğimi itiraf etmeliydim. Gözlerim vücuduna kayd ve aramızda kıvılcımlar saçıldı.

Giorgio boğazını temizleyip duvara baktı. “Bugün öğrenmek istediğin özel bir şey var mı?”

Beynimi zorlayarak bir fikir düşündüm. İstesem liderliği üstleneceğinden emindim ama dersin kalanını yönetme fırsatını *hak ettiğimi* hissediyordum. Benim için ilginç olacak bir şey seçebilirdim.

Akla ilk gelen, Lazaro’yla yaşadığım durumlardan birini yeniden canlandırmaya çalışma fikriydi ama bunu deneme düşüncesi midemin bulanmasına neden oldu. Buna kesinlikle hazır değildim.

Sonra bir şey aklıma geldi. Hayatımın boka sarmasından önceki döneme ait bir hatıra.

Özel okulumda nadiren kavga olurdu ama üçüncü sınıfta herkesin haftalarca konuştuğu bir kavga çıkmıştı. Olay kafeteryada patlak vermişti. İki çocuk aynı kızla çıktıklarını fark etmişti. Biri yüzme takımının kaptanıydı. Diğeri amatör boksördü. Bir süre yumruklaşmışlardı ama sonra daha iri olan yüzme takımı kaptanı boksörü duvara yaslayıp boğazını sıkmıştı. Cüsse farkı lehineydi çünkü bu pozisyondayken boksör ona ulaşamıyordu. Güvenlik görevlisi müdahale ettiğinde çocuk morarmaya başlamıştı. Sonuçta ikisi de okuldan atılmıştı.

Giorgio’ya baktım. “Benden daha iri biri beni duvara yapıştırırsa nasıl kurtulurum?”

Gözleri kısıldı, çenesi sertleşti. “Biri sana böyle bir şey mi yaptı?” diye sorarken sesi jilet gibi keskindi.

Başımı salladım. “Hayır. Daha önce bir kavga izlemiştim ve sıkıştırılan adam kaçamamıştı.”

Omuzları gevşedi. “Bunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“Evet.”

“Peki. Git duvarın dibinde dur.”

Sırtım soğuk duvara dayalıyken Giorgio bir adım ötemde durunca nabzım hızlandı. Birden bunun iyi bir fikir olduğundan emin olamadım. Arkamdaki duvar yüzünden kaçacak yerim yoktu. İçim gerginlik ve kırılganlıkla titredi.

“O kavgada adam nasıl tutuluyordu?”

“Diğeri iki eliyle boynunu sıkıyordu.”

Giorgio’nun ifadesi ciddileşti. Büyük ellerini yavaşça kaldırıp boynuma doladı. “Böyle mi?”

İçimdeki hareketlenme vücudumun aşağısına ilerleyip bacaklarımın arasındaki yere yerleşirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beklenmedik bir uyarılma dalgası çarpıp içimi ısıttı ve ne kadar yakın olduğumuzun fazlasıyla farkında olmamı sağladı.

Gözlerimi kırıştırdım. Şu anda gerçekten tahrik mi olmuştum? Tanrım. Demek beni tahrik etmenin yolu buydu, muhteşem bir Camorralının boğazımı sıkması. Daha önce hiç böyle hissetmemiş olmama şaşmamalıydı. Hayatımdaki kimse bana bu şekilde dokunmaya cesaret edemezdi.

“Evet,” diye fısıldadım.

Giorgio’nun bakışları sertleşti. Boynumdaki ellerinin tutuşu belli belirsiz sıkılaştı ve cildim içten dışa yanmaya başladı. Meme uçlarım sertleşmişti. Neyse ki bugün üzerimde en kalın spor sütyenim vardı.

“Sağ elinle sağ bileğimi tut,” diye talimat verdi alçak sesle. “Sonra sol elini kullanarak parmaklarımdan birini kavra.”

Bileğini tuttum ve omzumun üzerinden uzanarak boynumun yan tarafına bastırıldığı kalın parmaklarından birini kavradım.

“Şimdi kırmaya çalışırmış gibi çek.”

Yutkundum, boğazım avuçlarının içinde hareket etti. “Böyle mi?” Yavaşça parmağını geriye büktüm.

“Daha sert.”

Parmağını doğal olmayan bir açıya getirme düşüncesi beni ürküttü. “Canını yakmak istemiyorum.”

“Sen acıtmadan elimi çekerim.”

Elini çekmeni istediğimden emin değilim.

“Tamam.” Dedigini yaptım ve ellerini indirdi ama hemen tekrar kaldırdı.

“İyi. Tekrar.”

Büyük elleri çıplak köprücük kemiklerime indi ve başparmağıyla işaret parmağı tenimi tasma gibi saracak şekilde yukarı çıktı. Kolları kasılarak derisinin altındaki kas ve kalın damarların belirginleşmesine neden oldu. Hafifçe tutmasına rağmen istese soluk borumu bir saniyede ezmekte hiç zorlanmazdı.

O anda aramızdaki örtülü güven midemi alt üst etti. Sinir, korku, kaygı ve çok daha hassas bir şeyin karışımıydı.

Birden göz göze geldik, onunkiler karanlık ve fırtınalıydı, benimkilerse kocaman açılmış ve tahrik olmuş gibi görünüyordu. *Kahretsin.* Belli oluyor muydu? Anlamış mıydı?

Bakışları dudaklarıma indi. “Hadi, Martina.”

Birkaç kez tekrarladık. Ellerini boynuma her koyduğunda klitorisim titreşiyordu. Neredeyse hiç hareket etmememize rağmen sırtımdan aşağı gergin bir ter süzüldü. Bunu fark edip nedenini merak etmesinden korktum ama sonra alnının parladığını fark ettim. O da terlemişti.

Bunu gördüğümü gözlerimden anlamış gibi bir dahaki sefere hareketi yaptığımda bir adım gerileyip tişörtünü kaldırarak ıslak alnını sildi.

Gözlerim kocaman açıldı ve sanırım nefes almayı bıraktım. Keskin kaslı düz karnı her nefes alışında hareket ediyordu, hatları daha önce yanımda yaptığı mekik hareketlerinin üstüne

daha da belirginleşmişti. Dudaklarımın arasından hafifçe nefes verdim.

Tanrım.

Başımı sallayıp görevime odaklanmaya çalıştım. Vücuduna bakmam değil antrenman yapmam gerekiyordu ama spor salonunun ışığında terden parlayan karın kaslarını görmezden gelmek zordu. Bakışlarım göbek deliğinin hemen üzerindeki ince yara izine takıldı, diğer taraflardan bir ton daha açık, hafifçe kabarık bir deri çizgisiydi.

“O nasıl oldu?” diye sordum kendimi tutamadan.

Tişörtünün düşmesine izin verip bana baktı. “Ne?”

“Göbek deliğinin üstündeki o yara izi.”

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda onu incelediğimi itiraf ettiğimi fark ettim. Bakışlarına yoğunluk katan şey bu muydu yoksa yara izine neden olan olayın hatırası mıydı merak etmiştim.

Elini dalgınca karnına götürdü ve yanıt vererek beni utançımdan kurtardı.

“Mafyaya kabul edildiğim yıl oldu.”

Merak tenimi gıdıkladı. “Kaç yaşındaydın?”

“On beş.”

Vay. O, neredeyse yaşım kadar uzun bir zamandır mafyadaydı. “O zamanlar dövüşmeyi biliyor muydun?”

Gözlerinde keyifle bir parıltı belirdi. “Hayır. Başta çok dayak yedim çünkü sokaklarla hiç alakam yoktu. Diğerleri bütün gün bilgisayar ekranının başında oturmama sinir oluyordu. İlk yıl en kötüsüydü. Bir gece eve dönerken üç kişi beni kıstırdı. Maaş günü olduğu için para zarfımı istiyorlardı ancak aynı zamanda bir şeyi kanıtlamak istiyorlardı. Onlarla çok beceriksizce dövüştüm. Saniyeler içinde üstünlüğü ele geçirdiler. Eski patronum peşime adam takmamış olsaydı işler çok daha kötü sonuçlanabilirdi.”

“Sal mı?”

“Hayır, hâlâ Secondigliano İttifakı’nın bir parçası olduğum zamandı. Bölgenin *caposu* bana değer veriyordu ve sırtımda bir hedef tahtası olduğunun farkındaydı, bu yüzden bana göz kulak olması için adamlarından birini görevlendirmişti. O gece beni kurtaran da buydu. Kısa bir süre sonra dövüş sanatlarını öğrenmeye başladım.”

Giorgio’nun güçsüz taraf olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesi beni şaşırtmıştı. Bu günlerde onun bir kavganın kaybeden tarafında olmasını hayal bile edemezdim.

“Hadi, tekrar yapalım,” dedi ama ben başımı iki yana salladım.

“Fazla kolay. Sence de biraz yapmacık değil mi? Gerçek bir saldırıda karşımdaki kişi benim bütün adımları uygulamamı sabırla beklemez.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne diyorsun yani?”

Sonraki cümlemi söylemek için gözlerimi birkaç kez kırptırarak cesaretimi toplamaya çalıştım. “Gerçekmiş gibi yap. Daha hızlı hareket et. Daha fazla güç kullan.”

Bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdiğini anlamıştım. Gözlerini kapadı. “Bu yalnızca ikinci dersimiz.”

“Sadece bir kez denemek istiyorum. Bunun bana gerçekten yardımı olmasını istiyorsan gücün gerçek bir saldırıyla aynı seviyede olması gerekir. Aksi hâlde donup kalırım.”

Üflediğini duydum ama sonra beklediğim gibi bir kez daha reddetmedi. Düşündü, sonra kollarını iki yanına indirdi ve “Yalnızca bir kez,” dedi.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Bunu neden istediğimi ya da ne elde etmeyi umduğumu bilmiyordum ama New York’tan

bu yana ilk kez heyecan olarak nitelendirilebilecek bir şey hissediyordum.

Giorgio karşımda pozisyon aldı. “Üçe kadar sayacağım. Kaçmak için ne gerekiyorsa yap, tamam mı? Sana öğrettiklerimi hatırla.”

“Anladım.”

Geri saydı ve üç dedikten sonra üzerime atıldı, beni boynumdan yakaladı, vücudunu benimkine bastırdı.

Ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıktı.

Adrenalinim hızla yükseldi ve bir an körükörüne onasaldırdım. Bütün öğrendiklerimi unutmuştum ve içgüdüler devreye girdi. Ellerini üzerimden çekmeye, bacaklarına tekme atmaya çalıştım. Kaval kemiğine tekme atınca homurdandı ve kaya gibi sert uyluğunu bacaklarımın arasına kaydırды.

“Benimle kavga mı edeceksin yoksa yalnızca kızdıracak mısın?” dedi kulağıma tıslar gibi.

Ne— Beni *kışkırtıyor* muydu?

Bu aklımı başıma almama yetmişti. Sağ elimle sağ bileğini tuttum. Parmaklarından birini kavradım.

Gözlerinin derinliklerindeki parıltı, beni takdir ettiğini gösteriyordu. “Aferin kızıma.”

Bu iki kelimenin üzerimde beklenmedik bir etkisi olmuştu ama dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Çektim. *Sertçe*.

Bir elini bıraktı ama önceki seferler gibi geri çekilmedi. Bunun yerine diğer elini boynumun daha büyük bir kısmını kaplayacak şekilde hareket ettirdi, vücudu beni duvara yapıştırmayı sürdürüyordu.

Göz göze geldik.

Aramızdaki santimler kısalmış gibi görünüyordu.

Bakışları dudaklarıma indi.

Onu daha önce birkaç kez bunu yaparken yakalamıştım ve her seferinde nabzım bacaklarımın arasında atıyordu.

Beni öpmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Muhtemelen düşünmüyordu. Bunun olasılığını %0,01 olarak belirledim.

Ama düşünüyor olabileceğine dair o *küçük* ihtimal bile dayanılmaz derecede diri hissettirdi.

Aynı hareketi diğer eline de uyguladım ve işe yaradı.

Evet.

Beni serbest bırakmıştı, ben de oradan uzaklaştım. “Başardım!”

Giorgio gülümsedi. Sevgili Tanrım, *gülümsüyordu*.

“Gerçekten iyi iş.” Sıcak elleri omzuma indi.

Ona ağzım açık bakarken kalbim dengesiz bir ritimle çarpıyordu. Bana sanki önemli bir şey değilmiş gibi o gülümsemeye bakmaya nasıl cesaret ederdi? Bunun için yasal bir uyarı olması gerekirdi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanmayı başardım.

Başıyla onayladı ama ellerini üzerimden çekmedi. Bir saniye. İki saniye. Üç...

O... Oyalanıyordu. Değil mi?

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi sonunda alçak bir sesle.

“T-Tamam,” dedim kekeleyerek.

Sonunda bıraktı.

Kalbim hâlâ göğsümde çarparken ve dokunuşunu hâlâ üzerimde hissederken odama döndüm.

BÖLÜM II

MARTINA

O gece, bedenim günün yorgunluğundan tükendiği için çabucak uyuyakaldım. Rüyamda Giorgio'yu gördüm.

Evin içinde bir yerde karanlık bir koridorda buluşuyorduk ve elimi tutuyordu, daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi, parmaklarımız buna alışmış gibi birbirine kenetleniyordu. Ellerimizin birleştiği yere baktığımda Casal tepesi dövmesi bana göz kırptıyordu. Gece mavisi bir takım elbise giymişti, benim üzerimde şeffaf bir gecelik vardı. Beni koridorda yürütürken duyulan tek ses adımlarımızla giysilerimizin hışırtısıydı.

Bir kapı açılıyor ve kütüphaneye giriyorduk. Giorgio beni deri koltuğa götürüp karşıındaki koltuğa geçiyordu. Ortamızıdaki masada bir kitap vardı. Alıp bana okumaya başlıyordu.

Jane Eyre. Jane'le Rochester'ın yağmura yakalandıktan sonra Bayan Fairfax'in önünde öpüştüğü sahneydi. Giorgio'nun sesi etkileyiciydi. Hatta hipnotikti. Kitabı okurken neredeyse

kütüphanenin pencerelerine yağan yağmurun pıtırıtısını duyabiliyordum. Yağmurun sesi giderek yoğunlaştı, kurşun yağıyormuş gibi yükseldi ve ben artık Giorgio'nun sesini duyamıyordum.

Sus, diye fısıldadım. Sus.

Ama yağmur beni dinlemedi ve Giorgio çok geçmeden bir hayalet gibi ortadan kaybolarak beni kitap raflarının arasında yalnız bıraktı.

Tenimi bir ürperti kapladı.

Sağanakları sevmezdim. Uyanmam gerekiyordu.

Uyan. Uyan. Uyan.

Bilincim rüyadan çıkmak için çabalıyordu. Uyandığımda yatak odamın karanlığında gözlerimi kırptırdım ama dışarıda yağmur yağıyordu.

Yastığa yaslanıp gözlerimi ovuştururken yatak gıcırdadı. Kasvetli bakışlarım pencereye dönünce kalbim sıkıştı.

Yağmur camdan dereler hâlinde akıyordu. Rüzgâr kızgın bir hayvan gibi yüksek sesle uluyordu.

Korkudan vücudumdaki bütün kaslar kasılmıştı ve bir anda zihnim beni New York'a ışınladı.

Işıltılı otel lobisi.

Imogen'in kırmızı ruju.

Yağmur çok şiddetli yağıyordu.

Lobide bizi almaya gelecek arabayı beklerken hayretle havayı izliyorduk. Şemsiyelerimiz komik derecede yetersizdi. Bunun için kıkırdıyorduk. Dışarı adım atar atmaz elimizden uçma ihtimali yüksekti ama yolculuğun ana etkinliğinden önce ıslanmamaya çalışıyorduk. Dünyanın en iyi restoranı Eleven Madison Park'ta öğle yemeği. Orada yemek yemeyi mutfakta başarının zirvesinin neye benzediğini görmek için istemiştim. Yapmak istediğim şeyin bu olup olmadığına karar vermeme yardımcı

olacağını düşünmüştüm. Imogen'i New York'a gelmeye ikna etmemin tek nedeni buydu.

Araba geldiğinde, su vücutlarımıza çarparken çığlıklar atarak otelden dışarı çıktık. Arka kapı açıldı ve arabaya bindik.

Bir dakika sonra Imogen ölmüştü ve duyabildiğim tek şey arabaya çarpan yağmurun sesiydi. Hayatımın en kötü anının fon müziği.

Çenem dizlerime çarpıyordu, çarşafı tırmalıyordum. Panik ciğerlerime yayılıyordu.

Limuzinin arka koltuğunda bir adam vardı. Lazaro.

Onu ancak hareket ettikten sonra ıslak ellerimizi giysilerimize silerken fark etmiştik. Köşede oturuyordu, bacakları iki yana açıktı, deri ayakkabıları parlıyordu. Imogen gerilmişti. Adam bir şekilde bu küçük hareketi fark etmişti ve bu onu gülümsetmişti ardından isimlerimizi sordu.

Neden ona düşünmeden yanıt vermişim ki?

Saflık.

Aptallık.

Yüzümü ellerime gömüp ağlamaya başladım.

Kendime her şeyin ne kadar çabuk dağılabileceğini bir kez daha hatırlattım.

Getirdiği sefaletle aldırmayan acımasız yağmur çığlıklarımı bastırıyordu. Geçmiş banyo aynasındaki buğu gibi silmek için neler yapmazdım. Ama bunun bir yolu yoktu.

Belki de acıyı atlatmanın tek yolu onu yaşamaktı. Imogen öldüğünden beri bir şeyler hissetmek için kendime pek izin vermemiştim ve duygular birikmeye başlamıştı. Onları ne kadar ertelersem o kadar güçlenecekti. Güçleri şimdiden beni korkutuyordu. Göğsüm hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Yanımdaki lamba yandı ve yatak çöktü.

Bir çift gök mavisi gözle karşılaşınca irkildim ve yatağın köşesine sindim.

Giorgio kalın kaşlarının arasında beliren derin bir çizgiyle beni izliyordu. “Ağladığını duydum.”

Yanaklarımı elimin tersiyle sildim, bakışlarım pencereye dikildi.

Gözlerimi takip etti.

Bir süre öylece baktı. “Yağmurdan hoşlanmıyorsun.”

Başımı hafifçe salladım. Bir şey söylemem, bir açıklama yapmam gerekiyordu ama yapamadım. Dudaklarımı hareket etmeye zorlamak şu anda dünyadaki en zor şey gibi geliyordu.

“Yalnız mı kalmak istiyorsun?”

Göz göze geldik ve söyleyemediğim sözcükleri hissedebilmesi için dua ettim.

Lütfen gitme. Sen buradayken o kadar korkmuyorum.

Bir süre sonra başıyla onayladı.

Dişlerimin takırdadığını ve vücudumda dolaşan titremeyi fark edince kaşlarını çattı. Zavallı gibi hissediyordum. *Yağmurdan* kim korkardı ki? Mantıklı değildi ama vücudum bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Kıvrılmış bedenimi yasladığım karyola direği sırtıma battı.

“Buraya gel,” dedi yorganı kaldırıp altına girmemi işaret ederek usulca.

Dudağımı kemirdim. Biraz çabayla uzuvlarım çözölmeyi başardı ve battaniyenin altına girip Giorgio’ya sokuldum. Üzerimi örttü, yüzümdeki bir tutam saç çekip bana baktı.

Gölgeler etrafımızda dans ediyordu.

“Neden?” diye sordu.

Gözlerimi kapadım. İçimden bir ses beni itiraf etmeye çağırıyordu ama konuşmaya çalıştığımda sesim çıkmadı.

Yavaş bir nefes verdi, bakışları titreyen bedenimde gezindi. “Hâlâ üşüyorsun.” Avuç içleri vücudumun üzerinde geziniyordu ama örtü dokunuşunun sıcaklığını hissettirmeyecek kadar kalındı.

Kemiklerimdeki ürperti o kadar şiddetliydi ki kaynar bir banyonun bile ısıtmaya yetmeyeceğinden korktum. “B-Ben donuyorum.”

Giorgio parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir an birkaç seçeneği değerlendiriyormuş gibi kararsız kaldı.

İçimden sert bir ürperti geçince kararını vermiş gibi göründü. Yorganı kaldırıp içine girerek arkama yerleşti.

Ne!?

Zihnim az önce olup biteni anlamlandırmaya çalışırken dünyam dönmeye başladı.

Aman Tanrım.

Sessizce beni yan döndürdü, *çıplak* göğsüne çekti ve uzanıp başucu lambasını söndürdü. Sonra ağır kolunu örtünün altına sokarak bel çukurumun üzerine attı.

“Ne yapıyorsun?” dedim sonunda sesime kavuşarak boğulur gibi.

“Seni ısıtıyorum,” dedi boğuk bir sesle, çenesi başımın tepesine çarptı. Fırın gibi göğsü sırtıma yaslanmıştı, kalçaları benimkiyle aynı hizadaydı.

Kalçalarım neredeyse kucağındaydı.

Beni tamamen sarmalamıştı.

Sakinleşmeye çalışarak ağızımdan küçük nefesler aldım. Elini kolumda yukarı aşağı hareket ettirerek hâlâ beni ısıtmaya çalıştığını fark etmem biraz zaman aldı.

Çoktan ısınmıştım. Orası kesindi. Giorgio dünyanın en etkili ısıtıcısıydı.

“Daha iyi misin?” diye sordu biraz zaman geçtikten sonra.

“Evet.”

Uzaklaşmadı. Kolumdaki nazik okşamalarını kesmedi. Sonunda nabzım yavaşlamaya başladı ve kendimi gözlerimi kapayacak kadar güvende hissettim.

Giorgio duruşunu ayarladı ve sonraki sözlerinin ensemden aşağı kaydığını hissettim. “Bana nedenini söyle.”

Yutkundum. Yüzüne bakmazken konuşmak daha kolaydı. “Olayın olduğu gün yağmur yağıyordu. Imogen’in öldüğü gün.”

El hareketi yavaşladı. “Arkadaşın.”

“Evet. Artık ne zaman böyle yağmur yağsa tepki veriyorum. Kontrol edemiyorum.”

“Geçmişten kalma görüntüler mi?”

“Kafamın içinde film gibi dönüyor. Lobide durduğumuz andan öldüğü âna kadar olan olaylar dizisini. Sanırım Lazaro’yu arabada gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Elimi tuttu, hem de sıkı sıkı. Adam onu vurmadan hemen önce parmaklarımı çok sert bir şekilde sıktı, ardından baskı bir anda kayboldu. Ölüm ânı hissediliyordu. Bir an capcanlıyken bir an sonra ölmüştü.”

İçimden küçük bir hıçkırık kaçtı. Giorgio beni vücudunun içine almak istermiş gibi kendine çekti ve dudakları enseme değdi. “Nefes al. Ben yanımdayım. Hepsi yalnızca birer hayalet. Bir gün gidecekler.”

Göğsü genişledi, sonra kasıldı. Kendi nefes alış veriş hızımı onun belirlediği ritme uydurdum ve çok geçmeden birlikte hareket etmeye başlamıştık. Bu şekilde sarmalanmanın bu kadar rahatlatıcı olması şaşırtıcıydı. Önceki panik ataklarımın hepsini kendi başıma atlatmıştım.

“Senin hayaletlerin var mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

“Seninkiler gitti mi?”

Konuşurken sesi omurgamdan aşağı süzüldü, “Bazıları. Bazıları hâlâ zaman zaman geliyor.”

“Bazen geceleri gölgelerde Imogen’i görüyorum,” diye itiraf ettim.

“Ne yapıyor?”

“Hiçbir şey. Kafasında bir kurşun yarasıyla bana bakıyor. Keşke bir şeyler söylese ama asla söylemiyor. Onunla konuşmaya çalışsam da karşılığında aldığım tek şey sessizlik oluyor.” Suçlamalarla dolu bir sessizlik.

Uzun bir nefes verdiğini duydum.

“Sen insan öldürdün, değil mi?”

“Evet.”

“Çok mu?”

“Ben Casallıyım,” dedi yanıt olarak ve ayrıntılar için ona baskı yapmadım. Sanırım her şey göreceydi.

“Senin hayaletlerin onlar mı?”

“Hayır. Çoğuna karşı vicdanım rahat. Aklımdan çıkmayanlar asla ölmemesi gerekenler.”

“Benim de. Imogen’in ölmesi için hiçbir sebep yoktu. Acımasız bir şanssızlık gibi geliyor.”

“Öyle. Ama bazen hayat yalnızca buna indirgeniyor.”

Kolunu tekrar belime doladığında biraz cesaret topladım ve parmak uçlarımı teninde gezdirdim, kollarındaki sert tüyleri hissediyordum. Vücudu kasıldı ama bu beni durdurmaya yetmemişti. Ancak bu gündüz yaşanıyor olsaydı bu kadar cesaretli davranamazdım. Bundan emindim. Ama etrafımızı saran yağmur ve karanlıkla, zaman ve mekânda asılı kalmış, farklı kuralları olan bir evrende yüzüyormuş gibiydik.

Vücudu benimkinin şeklini aldı ve nefesleri derinleşti. Neredeyse uykuya dalacağım sırada yağmur dindi ve gürültü kesildi.

BÖLÜM 12

GIORGIO

Kehribar renkli sıvı, bardağımın içinde dönüyordu. Viski içen biri değildim ama bazen koşullar bunu gerektiriyordu.

Saat sabahın üçüydü. Onun kokusuyla tahrik olarak bir dakika daha geçirirsem gerçekliğin üzerindeki azıcık kontrolümü de tamamen kaybedeceğimden emin olunca on dakika önce yatağından gizlice çıkmıştım.

Hangi akla hizmet yatağına girdiğimi bilmiyordum. Delirdiğim için mi? Acıdığım için mi?

Hayır, başka bir şeydi. Adlandıramadığım bir şey, daha önce hiç hissedilmeyen bir şey tek sözcükle nasıl tanımlanabilirdi?

Benimkine bastırıldığı o küçük bedeni eve dönmüşüm gibi hissettirmişti. Bu ne kadar da berbat bir durumdu?

Kütüphanedeki sehpa uzattığım bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve başımı tavana bakacak şekilde geri attım. Yanıt

orada değildi. Onu İbiza'dan aldığım âna dönüp her şeye yeniden başlayabilmek için zamanı geri almamı sağlayacak bir yol yoktu.

Ağabeyine bununla ilgili tek kelime ederse onu geri götürmemi isterdi. Soyu önemsiz bir asker, kız kardeşiyle aynı yatakta... Hiçbir şey yapmamış olmamızın bir önemi yoktu. Damiano uzmanlığımıza saygı duysa da bu, kızın masumiyetinin sorgulanmasına neden olmama göz yummasına yetmezdi.

Kötü şans.

Asla sahip olamayacağın tek şeyi istemek kötü şanstı.

Martina bana uygun değildi. Gelenekler bir gün onun Casal hiyerarşisinin üst kademelerinde yer alan birine ait olacağını söylüyordu ve De Rossi de bunu biliyordu. Yeni *don* olmak istiyorsa geleneklere bulaşmaması gerektiğini biliyordu.

Doğrularak bir yudum daha aldım ve saate baktım. Bu gece yapmam gereken işler vardı ve hiçbiri yapılmamıştı. Tabletım yatağımda unutulmuş hâlde öylece duruyordu. Ağladığını duyduğum anda hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Martina bir şekilde hem güçlü hem de kırılgandı. Derste kendisinden kuşku duymayı bıraktığında gözleri hırslı bir kararlılıkla parlıyordu. Ancak geçmişi peşini bırakmıyordu. Bir adım ileri, bir adım geri. Sıkışmış durumdaydı ve nedense onu bu durumdan kurtarmanın benim görevim olduğunu hissediyordum.

Nedense...

Elimi yanağımda gezdirip viskinin kalanını bir dikişte içtim. Nedeni De Rossi'nin gözüne girmek *olmalıydı* ama konu kızla yaptığım şeyler olunca onun pek aklıma geldiğini söyleyemezdin.

Vız. Vız. Vız.

Telefonumu alıp kimin aradığına baktım ve çağrıyı yanıtladım.

“Giorgio,” dedi Sal’ın hoparlörden süzülen sesi. “Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?”

“Elbette hayır, *Don*.”

“Şu anda neredesin?”

Konumumu telefonumdan takip edemeyeceği için rahatça yanıt verdim. “Roma’daki dairemdeyim. Saat çok geç. Her şey yolunda mı?”

“Evet, şey, Damiano’yla olan saçmalıklar yüzünden son zamanlarda çok fazla geç yatıyorum. Böyle ölümcül bir hata yapması talihsizlik. Ona pahalıya mal olacak.”

“Kibirlenmeye başladı,” diyerek ona yaltaklandım.

“Şimdi de meclisi için etrafına aptalları topluyor.”

“Davasına başka katılanlar da mı oldu?”

“Önemli biri yok,” diye geçiştirdi hemen. “Ama evet, birkaç kişi yanlış hesap yaparak onun tarafına geçti ve buna son vermek için sabırsızlanıyorum. Bu işimiz için dikkat dağıtan bir durum.”

“Öyle.”

“Peki ya kız? Son konuştuğumuzdan beri bir şey buldun mu?”

Sal, De Rossi’nin ihanet haberinin duyulduğu gün beni aramış ve Martina’yla ilgili beklediğim talimatı vermişti. Kızı bulup ona götürmemi. Bunun için görevlendirilen tek klan üyesi ben değildim ama geri kalanı beni endişelendirmiyordu. Burayı asla bulamazlardı.

“Onu iyi saklamış. Kızı İbiza’dan Valencia’ya kadar takip ettim ama sonraki adımlarının izini sürmek zor oldu.”

“Nereye kadar gittin?”

“Biri onun tarifine uyan bir kızın havaalanının dışındaki bir araba kiralama yerinden bir Mercedes minibüsle çıktığını görmüş. Kamera plakayı kaydedememiş.” Martina’yı aldığım gün

bu uydurma hikâyeyi destekleyecek kanıtlar yerleştirmiştim, artık yalnızca senaryoya bağlı kalıyordum.

“Peki daha sonra?”

“Hâlâ o arabayı arıyorum.”

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. “Şimdiye kadar daha fazlasını bulmayı bekliyordum. Neredeyse bir hafta oldu.”

“Avrupa’nın herhangi bir yerinde olabilir. Zaman alacak.”

Zamanı yoktu ama bunu bana asla itiraf edemezdi.

“Diğer aramalar nasıl sonuç verdi?” diye sordum.

“Onlar da Valencia’ya kadar takip etti, iz orada kayboluyor. Sabırsızlanmaya başladım, Giorgio. İşe dönmem gerekiyor. Kızın bulunması şart ve ben bunu gerçekleştirmek için gereken her türlü kaynağı kullanmaya hazırım.”

“Dışarıdan yardım almayı düşündün mü?”

“Evet, biz konuşurken yapıyor.”

Kaşlarımı çattım. Bu kadar çabuk umutsuzluğa kapılmasını beklemiyordum. Şimdiden dışarıdan adam mı getiriyordu?

“Kiminle iletişime geçtin?”

“Kara Yılanlar ve Ortakları.”

Cazzo. Paralı askerler, hem de akıllı olanlardan. Toplam insan gücü bir ordu büyüklüğündeydi, bu da Martina’yı biraz andıran herkesin bütün dijital kayıtlarını inceleyebilecekleri anlamına geliyordu.

İçimde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bu bir sorun hâline gelebilirdi. Damiano’nun da bu işi bitirmek için Sal kadar acele ettiğini umdum.

“En kısa sürede De Rossi’nin kız kardeşini sana getirirler,” dedim.

“Umudumuz bu, elbette senin de aramayı sürdürmeni bekliyorum. Yıllardır benim için iyi işler yaptın Giorgio, ben de seni

cömertçe ödüllendirdim. Ben adil bir adamım. Bana Martina'yı getir, bu sayede organizasyonumda asla mümkün olacağını düşünmediğin yerlere yükselirsin."

Yanağımın içini ısırarak başımı salladım. Yıllar içinde Sal'ı hedeflerimin büyük olduğuna inandırmıştım. Bu şekilde kontrolün onun elinde olduğu yanılsaması yaratmıştım. Birinin ne istediğini bildiğinizde onun üzerinde gücünüz olurdu.

Aslında klanda yükselmek umurumda bile değildi. Şu âna kadar umursadığım tek şey kendimi onun yıkılışını planlayabileceğim bir yere ulaştırmaktı.

Bunu da yapmıştım. Şimdi Martina'yı kovalamak yerine orada kalmayı başarmam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, *Don*. Sözlerin çok değerli."

"İyi geceler, oğlum."

Bağlantı kesildiğinde safra boğazıma çıktı.

Sonraki telefon görüşmem De Rossi'yle olacaktı. Benden Martina'yla ilgili her şeyi ona iletmemi istemişti ve Sal'ın kızın üzerine kurtları saldığını bilmesi gerekiyordu.

Hat bağlandı. "Napoletano. Orada işler nasıl, orası— Doğru ya, nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Az önce Sal'la telefonda konuştum."

"Ee?"

Konuşulanları ona aktardım.

"Kahretsin. Seni hoparlöre alıyorum, Ras da yanımda."

Bir tıkırtı oldu. De Rossi'nin sağ kolunun sesi telefonumda yankılandı. "Yani Sal karşımıza çıkmak yerine masum bir kızın peşine düşmüş." Alaycı şekilde güldü. "Tek numarası olan lanet adam."

"Bunu doğrudan söylemedi ama bunu bitirmenin en hızlı yolun Martina olduğunu düşündüğü açık."

“Endişelenmeli miyiz?” diye sordu Ras.

“Hayır. O burada güvende. Ama onu bulamayınca çaresizliğe kapılacaklar. Büyük riskler almaya başlayacaklar. O noktaya gelmemesi daha iyi. Ne kadar ilerlediniz?”

“Elio amcam ve Ras’ın babası da bizimle. Klanda dokuz kilit oyuncu daha var,” dedi De Rossi. “Onları döndürebilirsek kimse bize karşı çıkmaya cesaret edemez. Şu âna kadar üç kişiyle anlaşma yaptık; babamla yakın çalışan ve Sal’ı serseri kurşun gibi gören gelenekçilerle. New York’tayken Martina’yı kaçırmaya çalıştığına dair kanıt sunduğumda tahmin ettiğim gibi çok öfkeleniler. Onların gözünde sorununu *capolarından* biri olan benimle doğrudan halletmek yerine Mari’nin peşine düşmesi, Sal’ın karakterinde kara bir leke. Bunu zayıflık belirtisi olarak görüyorlar ve zayıf bir *donu* desteklemeyecekler. Keşke diğerleri de aynı şekilde baksa ama onların işi daha zor.”

“Onları da çekeceğiz,” dedi Ras kendinden emin bir tavırla. “Fakat gerekli gücü toplamak için zamana ihtiyacımız var ve daha dikkatli olmalıyız. Dün Casal yolunda arabamıza saldırı düzenlendi. Kurtulduk ama istediğimden çok daha tehlikeli oldu. Sürücü vuruldu.”

“Biri Sal’a haber mi uçurmuş?”

“*Drone* kullandıklarını düşünüyoruz.”

Bu ikisinin bu kadar uzun süre dayanması şaşırtıcıydı. “Sinyal bozucuyla yolculuk yapmanız gerekiyor. De Rossi, senin güvenliğinin de Martina’nınki kadar ciddiye alınmalı.”

“Benim için endişeleniyor musun, Napoletano?”

“Pek sayılmaz ama ölürsen ödülümü alamam. Ben hayır işi yapmıyorum.”

Ras kıkırdadı. “Bir de neden çok arkadaşın olmadığını merak ediyorsun.”

“Sizi temin ederim ki bu tamamen kasıtlı.”

“Mari nasıl?” diyerek araya girdi De Rossi.

“İyi.”

Cazzo, galiba bunu fazla çabuk söylemiştim.

“Emin misin? Birkaç gün önce buradan giderken durumu pek de iyi değildi. Onunla hiç görüştün mü?”

Onu ihmal etmemden korkmuştu. Keşke bunu yapabilseydim.

“Evet, onu düzenli olarak görüyorum. Durumunda gelişme var.”

Bu, kızın kâbusunu anlatmak için en uygun zamandı ama bunu yapmamaya karar verdim. Ona yardım edemezdi ve bu ayrıntıdan söz etmek ortaya De Rossi’nin düşünmemesini tercih edeceğim soruların çıkmasına neden olabilirdi. Mesela neden onu duyabileceğim kadar yakınında olduğum gibi. Ya da onu sakinleştirmek için ne yaptığım gibi.

“Bütün gün ne yapıyor? Gittiği günün ertesindeki telefon görüşmesi dışında konuşma fırsatımız olmadı.”

“Bahçeye gidiyor. Bir de ona kendini savunma dersleri vermeye başladım, bu beceriyi ona uzun zaman önce kazandırmış olman gerekirdi.”

“Sana bunu yapabileceğini ne zaman söyledim?” diye sordu De Rossi sesi sertleşerek.

“Bir şey olursa hazırlıklı olmalı.”

“Az önce bize onun güvende olduğunu söyledin. Sen işini yaparsan hiçbir şey olmaz.”

“Egoyu bırak, De Rossi. Senin öğretemediğin bir şeyi benim öğretiyor olmam bunun onun için iyi olmadığı anlamına gelmez. Çabuk öğreniyor. Onunla bu konuda konuşmak istersen her zaman arayabilirsin.”

Gergin bir duraklama oldu. “O... Bu derslerden hoşlanıyor mu?”

Ellerimin altında hareket eden narin boynunun görüntüsü aletimde bir şehvet dalgası yarattı.

“Öyle görünüyor,” dedim sertçe.

“İyi. Ona aşırı baskı uygulamadığın sürece.”

“Uygulamıyorum.”

“O...” De Rossi boğazını temizledi. “Sonunda bütün bunlarda oynayacak bir rolü olacak.”

Devam etmesini beklerken ensemde bir karıncalanma belirdi.

“Ama onunla bu konuyu şimdi konuşmama gerek yok. Zamanımız var.”

Parçaları bir araya getirmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Evlilikten söz ediyordu. “Aklında kim var?”

“Henüz kimse yok,” dedi De Rossi.

“Ama ilgilenenler var,” diye ekledi Ras.

Lanet olsun, tabii olurdu. De Rossi *don* olursa Martina klanın en değerli kadını olacaktı. Kocasını çok güçlü bir konuma gelecekti.

Güzel ve tatlı olması ve muhtemelen mükemmel bir eş olacak olması da cabasıydı.

“Mari’ye Vale’yle benim onu özlediğimizi söyle.”

“Ve Sal seni tekrar ararsa bizi hemen ara,” dedi Ras.

“Yok, kahrolası bir güvercin gönderirim. Başka ne yapacağımı sanıyorsunuz?”

“Tanrım, biraz rahat—”

Telefonu kapadım.

Öfkem derimin altında kaynıyordu. Ben bu kıza neden yardım ediyordum? Bir pislikle evlenme zamanı geldiğinde mutlu ve kusursuz olabilsin diye mi?

Elimdeki viski bardağı aniden çok boş geldi. Geç olmuştu, biraz uyumam lazımdı ama uykum kaçmıştı.

Yalnızca öfkeliydim.

Siktir. Kendime bir kadeh daha doldurdum.

Önemsiz bir soydan doğmam beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Para kazanmamı ya da işimi iyi yapmamı engellememişti. Eskiden umursadığım tek şey bunlardı. Ama durumumla ilgili tek gerçek Martina gibi biriyle asla evlenemeyecek olmamdı.

Onunla evlenmek istediğim filan yoktu, kahretsin. Ben yalnızca *onu* arzuluyordum.

Tek sefer yeterli olurdu. Merakımı gidermeye yeterdi. Derste ona dokunduğumda, çıplak olarak elleriyle dizlerinin üstünde dururken önümde nasıl görüneceğini merak etmeden duramıyordum. Kalçaları havada. O ipeksi saçları bileğime dolanmış olarak. Sert bir hareketle asıldığımda çıkaracağı sesi neredeyse duyabiliyordum.

Bu görüntü karşısında penisim canlandı.

O benim için fazla iyiydi. Fazla saftı. İçimdeki zehri bilse dokunmamdan kaçardı.

Ama karanlık dürtülerime yenik düşerek asla benim olamayacak bir şeyi almak ne kadar da tatlı olurdu...

Başımı koltuğa yaslayıp inledim. *Cazzo.* Bu tür şeyleri aklımdan bile geçirmemeliydim. Viskidendi. Bu boku asla içmezdim.

Gecenin sessizliği kapıya hafifçe vurulmasıyla bölündü.

Hemen başımı kaldırdım. “Kim o?”

“Martina.” Kapı bir santim aralandı. “Girebilir miyim?”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Evet.”

İçeri girdiğinde saçları dağınık, gözleri uykudan kızarmıştı. Tanrı’ya şükür pijamasının üzerine bir sabahlık geçirmişti. Ne kadar az ten görürsem o kadar iyiydi.

“Uyandım ve tekrar uyuyamadım,” dedi.

“Yağmur dindi.”

Pencereden dışarı baktı. Çıplak ayaklarını bileklerinden çaprazladı. “Biliyorum. Ben yalnızca... Yalnız kalmak istemedim.”

Dikkatimi tekrar bardağıma verdim. Birkaç yudum kalmıştı. Bu içkiyi bitirene kadar burada kalmasına izin verecek ve sonra onu tekrar yatağına gönderecektim.

“Otur.” Karşımdaki koltuğu işaret ettim.

Oturdu. “Sen neden hâlâ uyanıksın?”

“Birkaç telefon görüşmesi yaptım.”

“İlginç biri var mı?”

“Sal’la ve ağabeyinle konuştum.”

Gözlerinde heyecan parladı. “Birkaç gündür konuşamadık. O nasıl?”

Bu, ona De Rossi’nin birkaç gün önce neredeyse öleceğini söylemek için uygun bir zaman değildi, bu yüzden o kısmı atladım. “Meşgul. İkna etmesi gereken çok insan var.”

Başıyla onayladı, narin parmakları koltuğun kolunu kavradı. “Neden ağabeyimin tarafını tutmaya karar verdin?”

Omzumu silktim. “Diğerleri gibi ben de şimdiki *donumdan* memnun değilim.”

“Neden?”

“Uzun bir neden listesi var. Klanı yanlış yönetiyordu. Casallılar her zaman kendilerini bir işletme gibi yönetmiştir. Biz *sistemadaki* diğer klanlardan daha kaliteliyiz ve buna yakışan bir lidere ihtiyacımız var. Sal öyle biri değil.”

Kaşları yanıtıma pek inanmamış gibi çatıldı. “Yani yalnızca mantık mı? Kişisel bir şey değil mi?”

“Neden kişisel olduğunu düşündün?”

“Felsefe farklılığı *donuna* ihanet etmen için yeterli bir sebep gibi gelmiyor. Klan dağılmış filan değil.”

Algıları açıktı ve önceki tedirginliğime rağmen meraklı bakışlarındaki bir şey bende gülümseme isteği uyandırdı. “Ağabeyin muhtemelen öyle olduğunu iddia edecektir ama haklısın. Klanın dağıldığını düşünmüyorum. Casallılar sağlam ve daha önce Sal’dan daha kötü *don*ları da atlattı.”

“Demek *kişisel*.” Sesinde bir zafer esintisi vardı.

“Evet.” Arkama yaslanırken kendimi bacaklarına bakmamak için zorladım. “Seninle ortak bir noktamız var. Annem Sal yüzünden öldü. Tıpkı seninki gibi.”

Nefes alırken dudakları aralandı. Sal babasını öldürüp *donlu*ğu devraldığında o daha bebektir. Kocasının öldüğünü öğrendiğinde Martina’nın annesinin üzüntüsü hızla bir yıkıma dönüşmüştü. Kadın Sal’ın adamlarının önünde kendini yakarak intihar etmişti. De Rossi bunu görmüş ve küçük kız kardeşini alıp kaçacak kadar akıllıca davranmıştı.

“Anneni mi öldürdü?” diye sordu Martina bana.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama annemin Sal’la olan geçmişi basit olmaktan çok uzaktı. Sal onu mahvettikten sonra bile güçlü bir kadın olmuştu. Uzun süre acısıyla yaşamıştı... Bir gün, çok fazla gelene kadar. “Tetiği Sal çekmedi ama ölümünden o sorumlu.”

Bir şey soracakmış gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

İyi. Bu saçmalık hakkında konuşmak istemiyordum.

“Artık uyuman lazım.”

Bana iri ela gözlerini kırıpıştırarak baktı. “Tamam. Gitmeden önce teşekkür etmek istiyorum.” Yanaklarında pembe çiçekler açtı. “Beni sakinleştirdiğin için. Bu muhtemelen... Senin için tuhaf olduğunu biliyorum.

Yatağına girmemin mi? Teninin kokusuna alışmamın mı? Sert aletimin sana karşı koyması için bütün irademi kullanmamın mı?

Elbette. *Tuhaftı.*

“Daha kötü şeyler atlattım,” dedim huysuzca, elim kendime bir bardak daha doldurmak için can atıyordu.

Sözlerimin üzerine hafifçe geri çekildi. Sabahlığına sarındı. “Anlıyorum. Bu kadar tatsızsa, gerçekten yapmana gerek yoktu.”

Bakışlarım onu buldu. Kırılmış mıydı? Teşekkürüne karşılık ne söylememi bekliyordu? *İstediğin zaman seve seve yatağına gireceğimi biliyorsun, değil mi, Mari?*

Benden bu izlenimi almadığını umuyordum.

“Yatağına git, Martina,” dedim homurdanarak.

Gözleri kısıldı. Ayağa kalkarken sabahlık göğsüne yapıştı ve sert, küçük meme uçlarını görür gibi oldum.

İnlememek için yutkundum. *Tanrı aşkına, gitsene artık.*

Bunun yerine bakışlarını bana çevirdi ve, “Peki, *efendim,*” diye mırıldandı.

Penisim anında sertleşmişti. *Ona diz çöktürüp emirlere uymayı bilmeyen kızlara ne olacağını öğretmeliyim.*

Ben bu vahşi, saldırgan düşünceyi analiz etme fırsatı bulamadan arkasını döndü ve uçar gibi odadan çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 13

MARTINA

Öfkeli uyandım.
“Ben daha kötü şeyler atlattım.” Örtüyü üzerimden fırlatıp banyoya giderken bu cümle kafamın içinde tekrar tekrar döndü.

Pislik herif. Ondan yatağıma girmesini ben mi istemiştim? Hayır. Yanımda yatmak onun için bu kadar iğrençse bunu neden yapmıştı?

Dişlerimi fırçalarken aynada kendime baktım. Plajda düzenli olarak vakit geçirmeyi bıraktığım için cildim her zamanki bronzluğunu biraz kaybetmişti ve saçlarımdaki röflelere rötuş yapılması iyi olabilirdi ama o kadar da kötü görünmüyordum, öyle değil mi? Diş macununu tükürüp koltuk altımı kokladım. Kokmuyordum bile!

Parmaklarım lavabonun kenarını kavradı. Öyle bile olsa bu kadar kaba davranmak zorunda değildi. Tamam, Giorgio beni

çekici bulmuyordu ama bunu bu şekilde yüzüme vurmasına gerek yoktu.

Geç olmuştu, kahvaltıyı kaçırmıştım, bu yüzden ağır ağır giyinip spor salonuna doğru yola çıktım.

Kapıdan girer girmez bakışlarım kum torbasını yumruklayan Giorgio'dan bıraktığı anahtarlara kaydı. Bütün derslerimizde çok yakınımda duruyorlardı ama onun da yanımda olmadığı bir an olmuyordu. Üstelik dikkatim başka yerlerde oluyordu.

Onun yüzünde.

Onun dokunuşunda.

Ellerinin bana hissettirdiklerinde.

Ama artık bitmişti. Ona karşı bir duruş sergileme zamanı gelmişti.

Son yumruğunu atıp bana döndü. “Başlayalım.”

Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar verdiği hemen anlaşılıyordu. Yeni bir beceri öğretmeye başlamadan önce acımasızca kondisyon çalıştırdı.

Korkunçtu.

Konuşmalarımız doğallıktan uzaktı ve benimle göz göze gelmiyordu. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edeceği hissine kapıldım.

Ben de gösterdiği hiçbir şeyi öğrenemiyor gibiydim.

“Anlamıyorum,” diye bağırdım üç kez gösterdiği bir diziyi düzgün yapamayınca.

“Dinlemiyorsun,” diye çıkıştı. “Kafan nerede?”

Bıkkınlığı ağızımda ekşi bir tat bıraktı. Ona *benimle dalga mı geçiyorsun* bakışı attım. “Zor bir gece geçirdim. Görünüşe göre sen de öyle. Belki de dersi erken bitirmeliyiz.”

Önerim üzerine gözleri kısıldı. “Başka işin mi vardı?”

“Bir sürü.”

Kuru bir kahkahayla güldü. “Telefonunla mı alakalı? Vazgeç. Yapabilecek olsan şimdiye kadar geri alırdın.”

“Ya, öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu *biliyorum*.”

Ateş midemin içini yaktı. Bugün kesinlikle o kahrolası şeyi bulacaktım, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için.

“Her neyse, Giorgio. Şu anda seninle bunu yapmaktansa bahçede Polo’ya yardım etmeyi tercih ederim.”

Gözlerinde karanlık bir bakış belirdi. “Sözlerine dikkat et.”

Aramızdaki hava gerginlikle titreşirken dilimin ucuna kadar gelen yanıtı yuttum. O da öfkeliydi, ben de ama aklımın bir köşesinde kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum.

Gece bana söyledikleri yalnızca ondan *hoşlandığım* için canımı acıtmıştı. Ne kadar kırıldığımı anlarsa bundan kuşkulanırdı ve Tanrım, bu aşağılanmaya dayanabileceğimi sanmıyordum.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

O da aynı fikirdeymiş gibiydi çünkü derin bir nefes alıp anahtarlarını almaya gitti. “Yarın devam ederiz.”

“Teşekkür ederim,” dedim sırtına doğru, o da bana bakmadan başını salladı.

Odama gittim, duşa girdim sonra mutfaktan atıştırmalık bir şeyler aldım. Giorgio’ya öyle söylememe rağmen dışarı çıkmamaya karar verdim. Yerler yağmur yüzünden ıslaktı, gökyüzü bulutluydu ve çamurları kazma düşüncesi o kadar da cazip değildi.

Bunun yerine ağır deri koltuklardan birini pencereye yanaştırarak kütüphaneye yerleştirdim, böylece inişli çıkışlı tepelerin, sarı kır çiçeklerinin ve gökyüzüne serpiştirilmiş çamurların mükemmel manzarasının tadını çıkarabilecektim. Araziyi çevreleyen orman, gri bulutların altında biraz uğursuz görünüyordu, Giorgio’nun

oraya gitmememle ilgili uyarısını hatırladım. Tenimin altında itaatsizlik duygusu kıpırdandı. Belki de sırf onu kızdırmak için bunu yapmalıydım.

Kendi kendime başımı aşağı yukarı sallayıp parmak uçlarımı koltuğun kenarına vurdum. Genelde bu kadar şımarık biri değildim. Belki sadece beni gerçekten sinirlendirmeyi başardığında ara sıra Dem'e karşı. Ancak Giorgio bunu kolayca ve sık sık ortaya çıkarıyormuş gibiydi.

Yakınlarda bir menteşe gıcırdadığında ağaç hattının üzerinde süzülen kartalı izliyordum. Omzumun üzerinden bakınca Sophia'nın kapının aralığından sığmaya çalışarak içeri girdiğini gördüm. Yanıma gelip başını kucağıma koydu.

"Merhaba kızım," dedim tüylerini okşarken yumuşak bir sesle.

Bana gözlerini kırptırdı, sonra pencereye dönüp biraz önce baktığım yöne baktı.

"Oraya sık gider misin? Seni ormanda yürüyüşe çıkarıyorlar mı?"

Ona yanıtlayamayacağı sorular sormamam gerektiğini söyler gibi homurdandı ve ayaklarımın dibinde yere uzandı.

Pencerenin pervazında duran kitaba uzandım.

Bitkilerin Simyacısı. Bir bitkisel ilaç rehberi.

Bu Polo'nun olmalıydı. İçindekilerin listesi çok kapsamlıydı, tanıdık bir sözcüğün üzerinde durdum. Kediotu. Hah. Polo'nun bana çay olarak verdiği bitki. Onu yetiştirmesine bu kitabın ilham olup olmadığını merak ettim.

Neye benzediğini merak ederek sayfayı çevirdim ve bir sürü minik pembe çiçeği olan bir bitkinin resmini buldum. Altındaki metinde uykuya dalma süresini kısaltabilecek ve uyku kalitesini arttırabilecek doğal bir uyku yardımcısı olduğu belirtiliyordu.

Orası kesindi. En son ne zaman o kadar derin uyuduğumu hatırlamıyordum. Resmin yanındaki sayfada küçük harflerle yazılmış bazı ek bilgiler vardı. Görebilmek için kitabı yüzüme yaklaştırdım.

Kavayla karıştırıldığında güçlü, hipnotik bir uykuya neden olabilir. Hızlı etki eder.

Sözcükler kafamın içinde kıpırdandı. Dur...

Keskin bir nefes aldım.

Aman Tanrım, *işte bu*. O anahtarı böyle alacaktım! Bu tarifi kullanıp Giorgio'nun uyumasını sağlayabilirdim.

Koltuktan kalkıp odanın içinde turladım, göğsümde zafer dolu bir duygu yeşerdi. Sophia hafif bir havlamayla bana kuşkuyla baktı.

Çayı yap, Giorgio'ya ver, uyumasını bekle. Cebinden anahtarı alıp çalışma odasına girecek ve kahrolası telefonumu alacaktım. Aman Tanrım. Daha mükemmel bir plan olabilir miydi?

Onu nasıl alt ettiğimi anlayınca yüzünde belirecek ifade? Ah, fotoğrafını çekmek için hazır olarak bekleyecektim.

İçimde bir kahkaha koptu.

Tek bir sorun vardı. Bir şeyler döndüğünü belli etmeden ona bu çayı nasıl içirebilirdim?

Odanın ortasında durup kalın kitabı kolumun altına yerleştirdim. İşte bu noktada gerçekten akıllıca hareket etmem gerekiyordu. Kötü bir numara olduğundan kuşkulanmamalıydı.

Öğleden sonranın kalanını sorunu çözmeye çalışarak geçirdim. Akşam yemeğine çağrıldığımda hâlâ bir fikir bulamamıştım, yemek odasına giderken başım hüsrarla zonkluyordu.

Dikkatim o kadar dağınıktı ki akşam yemeğinde tek bir soh-bete bile katılamayacağımdan emindim ama odaya girdiğimde masada yalnızca Giorgio oturuyordu.

“Herkes nerede?”

Karanlık bakışları üzerime çevrildi. “Onlardan akşam yemeğini personel konutunda yemelerini istedim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Oturduğu yerden kalkıp elini yanındaki sandalyenin arkasına koydu. “Son birkaç günden sonra biraz rahat etmeni istedim. Her öğünde yeni insanlarla birlikte olmanın zor olabileceğini biliyorum.” Sandalyeyi çekip oturmamı işaret etti.

Karnımda küçük bir kıpırtı belirdi. Görmezden gelip yanına oturdum.

“Sorun değil. Bunu yapmana gerek yoktu.”

Sandalyemi masaya itti. “Onlar için sorun olmaz.”

Eli yanlışlıkla omzuma değince cildimde kıvılcımlar çıtırdadı. Baş başa akşam yemeği yemek üzereydik.

Alternatif bir evrende bu bir randevu olabilirdi. Daha önce de birkaç randevuya çıkmıştım. Daha doğrusu yalnızca arkadaş olarak takıldığımızı sanıyordum ama yanımdaki erkeklerin aklında başka şeyler olduğu belliydi.

Durum birdenbire nasıl değişmişti?

Giorgio üstünü değiştirip kolları sıvanmış, düğmeli, sade bir gömlek giymişti. Gözlerim kollarının alt kısmına uzanan kalın damarların izini sürdü.

Aniden parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirme isteği duydum. Bunun yerine ellerimi yumruk yapıp kucağıma bastırdım.

Etrafımızdaki hava sessizlikle ağırlaştı.

Sessizliği önce o bozdu. “O gecedен sonra seni bu kadar zorlamamalıydım,” dedi peçetesini kucağına yerleştirirken boğuk bir sesle.

Öyle mi? Bunu beklemiyordum.

“Sorun değil.”

Elini çenesinde gezdirdi. “Bahçede iyi vakit geçirdin mi?”

“Çıkmadım. Çok ıslaktı. Kütüphanede kaldım.”

“Ya.” Uzanıp önümüzdeki tabakların kubbeli kapaklarını kaldırmadan önce dudaklarının hafifçe seğirdiğini görür gibi oldum.

Patates püresi yatağında taze pestoya benzeyen sosuyla biftek ve garnitür olarak ızgara kuşkonmaz, havuç ve soğan vardı.

Derin bir nefes alıp kokuyu içime çektim. “İnanılmaz kokuyor.”

“Tommaso bunu duyduğuna sevinecek. Yemeklerini beğenmediğin için çok az yediğinden endişeleniyor.”

“Bu doğru değil. O harika bir aşçı.” Çatal bıçağımı aldım.

“Odana gönderdiği tepsiler neredeyse hiç dokunulmadan geri geliyor.”

Kuşkonmazdan bir parça koparıp ona gözlerimi kısarak baktım. “Ne kadar yediğimi mi kontrol ediyordun?”

“Evet.”

Az önce itiraf ettiği şeyin hiç sakıncası yokmuş gibi sakince yanıtlamıştı.

Çatalımla bıçağımı tabağımın kenarına dayadım. “Giorgio, benim yemek alışkanlıklarım seni hiç ilgilendirmez.”

Dudaklarında keyifli bir ifade belirdi. “Sen bana emanetsin, Martina. Sağlığın beni çok ilgilendiriyor.”

Ona *emanet*. Bu sözcüğü duymak midemi tiksintiyle çalkaladı. Neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyordum ama bunu arada bir ortaya atıyor ve her söylediğinde içimi burkuyordu.

“Buna öyle deme,” diye söylendim bifteği keserken.

“Neden? Öyle ama.”

“Sana gelecek hafta on dokuz yaşma gireceğimi söylememiş miydin?”

“Söyledin,” dedi pürüzsüz bir sesle. “Ama birine emanet edilmek—”

“Ancak çaresiz küçük çocuklar birine emanet edilir.”

“Bu—”

“Bu aşağılayıcı bir şey. Özellikle de yaşadığım onca şeyden sonra. Benden bu şekilde söz ettiğinde hiçbirinin anlamı yokmuş gibi geliyor.”

Patlamam buz gibi bir kova suyla odayı ıslatmış gibi oldu.

Kaburgalarımın derinliklerinde bir titreme vardı. Öfkemin tetiklediği bir fay hattı. Olanlara karşı öfke. Bende açığa çıkarıldığı şeye karşı.

Eskiden kendimi severdim ama bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordum. Şimdi tek hissettiğim zayıflıklarımın tiksiniyordu. Kim olduğumu yaşananlar belirliyormuş gibi. Giorgio’nun yanımda yatmaktan iğrenmesine şaşmamalıydı. Bunu o da hissedebiliyordu.

Gözlerimin arkası karıncalandı ve tek yapabildiğim tabağıma bakmak oldu.

Yan gözle Giorgio’nun çatalıyla bıçağını bıraktığını gördüm.

“Klanda mafyanın yeminli koruması altındaki kişiler için kullandığımız bir terim bu,” dedi yapabileceğini düşündüğünden daha yumuşak bir tavırla.

Ya. Bunu bilmiyordum.

“Sen benim gözümde çocuk değilsin, Martina. Öyle hissettirdiysem özür dilerim. Bazı zor şeyler yaşadın ve bunları asla göz ardı etmeye çalışmam. Onlar artık senin bir parçan.”

Kan akışım yavaşladı.

“Zorlandığını biliyorum ama güçlüsün. Bunu atlatacağını biliyorum.”

Bunun üzerine kuşkulu bakışlarım ona yöneldi. Yalnızca duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyordu? “Güçlü olduğumu düşünüyorsan—”

“Düşünmüyorum. Biliyorum.”

Sandalyemde kıpırdandım. “*Beni* tanımıyorsun bile.”

Gözlerini kıstı. “Son birkaç günde birlikte oldukça fazla zaman geçirdik, sence de öyle değil mi? Ne gördüğümü bilmek ister misin?”

Nabzım hızlandı. “Ne?”

“Bu dünyada iki tür insan vardır: acıyı yaşayıp kendilerini tüketmesine izin verenler ve onu kendilerinin bir parçası olarak kabul edip ondan öğrenerek savaşmayı sürdürenler. Sen bir savaşçısın, Martina.”

“Bana sarıldığında nasıl olduğumu unuttun mu? Neredeyse donup kalmıştım.”

“Ama uzun süre öyle kalmadın. Sefalet içinde debelenmek senin doğanda yok.”

“Bana izin vermediğin için!”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Seni kışkırtmış olabilirim ama güven bana, gerçekten suçluluk duygusunda boğulmaya devam etmek isteseydin bunu yapardın. Bana yanıt verdin. Bahçeye çıktın. Spor salonuna geldin. Ben neredeyse hiçbir şey yapmadım. Hepsini sen yaptın, *piccolina*.”

Ufaklık.

Gözlerim neredeyse bütün yüzümü kaplayacak kadar büyüdü. Yüz ifademi inceledi ve bakışlarını kaçırmadan önce yanaklarını içine çekti,

Ne diyeceğimi bilemediğim için masa örtüsünün kenarıyla oynadım. Hakkımdaki düşünceleri benim kendimle ilgili düşündüklerimden nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Evet, kendimi

ilk geldiğim zamana göre biraz daha iyi hissediyordum. Dersler biraz güven kazanmamı sağlamıştı ama bu duygu geçiciydi. Minderin üzerindeyken o anın içinde oluyordum ve kendimi sorgulayacak vaktim olmuyordu. Ama bıraktığımızda gerçeklik yeniden ortaya çıkıyordu.

O kadar hatalı davranmıştım ve bedeli o kadar ağırdı ki...

“Kendimi savaşçı gibi hissetmiyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Keşke farklı olsaydım.”

Bir duraklama oldu. Beklenmedik bir şekilde ve neredeyse tereddütle büyük eli masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı.

“Bence olduğun hâlinle mükemmelsin.”

Çenemi kaldırdım ve bakışlarımız kenetlendi. İfadesi kontrollüydü ama yüzünde bitakım duygular hâkimdi. Bastıramadığı bir sıcaklık parıltısı. Havada ilerledi ve göğsümü delip geçti.

Saniyeler sonra elini çekip çatal ve bıçağını aldı. “İyileşmek zaman alır, Martina. Ama sonunda olacak,” dedi daha boğuk bir sesle.

Yemeğime dönmüş gibi yapıp yiyecekleri tabağında hareket ettirdim.

Gerçekten bana *mükemmel* olduğumu düşündüğünü mü söylemişti?

Felç geçirecekmiş gibi hissediyordum.

Nefeslerim düzensiz, kalp atışlarım karmakarışık.

Kendimi bir ısırık almaya zorladım ama bakışlarım sürekli onun yüzüne kayıyordu.

Keskin elmacık kemikleri. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler. Belirgin hatlı çenesi. Çok sert, çözmesi çok zor bir adama benziyor olmasına rağmen bu bana yumuşak tarafını ilk gösterişi değildi.

Benim dışımda birine gösteriyor muydu?

“Dün gece ağabeyinle konuştuğumda kendisinin de Valentina’nın da iyi olduğunu ve seni özlediklerini söylememi istedi,” deyince konuşmamızın yönünü değiştirmeye çalıştığı hissine kapıldım.

Yutkundum. “Başka ne söyledi?”

“Günlerinin birçok toplantı ve müzakereyle dolu geçtiğini.”

“Capolarla mı?”

“Evet ve klandaki diğer kilit oyuncularla.”

“İşler iyi gidiyor muymuş?”

“Şimdiden birkaç önemli ittifak kurmayı başarmışlar ve önümüzdeki günlerde kesinleşecek başkaları da var.”

“Bu iyi.”

Bifteğinden bir parça kesti. “Sana Ras’la bir toplantıya giderirken saldırıya uğradıklarını söylemem lazım. İkisi de iyi.”

Çatal ve bıçağımı elimden düşürdüm ve tabağa çarptı. “Ne? Neden bunu şimdi duyuyorum?”

“Yeni olmuş. Tek kayıp şoförleri.”

Kalbim çarptı. “Aman Tanrım.”

“Böyle şeylerin olması kaçınılmaz.”

Ağabeyimin yaptığının tehlikeli olduğunu biliyordum ama Giorgio’nun bundan bu kadar sıradan bir şeymiş söz etmesi beni korkutmuştu. “Bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyordum. Onunla yeterince sık konuşmuyoruz.”

“Böylesi daha iyi. Ne kadar az ararsa konumunun bir şekilde açığa çıkma olasılığı da o kadar azalır.”

“Sence de tehlikede olduğum konusunu biraz abartmıyor mu? Beni arayan birileri mi var sanki?”

Bunun üzerine Giorgio’nun ifadesi ciddileşti. “Yani, arıyorlar.”

Yutkundum. “Sal mı?”

“Ve ordusu.” Peçeteyle ağzını silip arkasına yaslandı. “Seni korkutmaya çalışmıyorum ama bu savaşın geçen her günü değerinin arttığını bilmen lazım. Ağabeyinin düşmanlarından biri seni ele geçirirse ağabeyin çok zor bir seçimle karşı karşıya kalır.”

Odadaki hava aniden soğuyunca ellerimi kollarımın altına doğru kaydurdım.

“Bunu o da biliyor. Bu savaşı başlatmaya karar verdiği andan itibaren biliyordu, bu yüzden seni bana emanet etti.”

Bunun anlamı açıktı. Beni koruyabilecek tek kişi oydu.

Söylediği her şeyi sindirirken yemeğimi sessizce bitirdim.

“Tommaso bütün gün reçel yaptığı için tatlıya vakti kalmadı,” dedi Giorgio peçetesini katlayıp masanın üzerine bırakırken. “Yazık.”

Ona kaşımı kaldırarak baktım. “Tatlıya düşkün birine benzemiyorsun.”

“Nedenmiş?”

Aman Tanrım. Yanaklarım ısındı. Ona bunu vücudunun tavuk, patates ve brokoliyle hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi gördüğünü düşündüğümü söyleyemezdim. “Yalnızca... Öyle bir havan var,” dedim beceriksizce.

Elini çenesinde gezdirdi. “Tatlıyı severim.”

Ona bir şeyler yapabilirdim. Mutfak tamamen doluydu ve basit bir şeyler hazırlamak için fazla zamana ihtiyacım yoktu.

Aniden düşüncelerim durma noktasına geldi.

Ona çayı bu şekilde içirecektim.

İşte bu. Az önce beklediğim fırsatı yakalamıştım.

BÖLÜM 14

MARTINA

Bütün parçalar yerine oturmuştu. Tatlı konusunu açan Giorgio'ydu. Ona bir şey yapma teklifim hiç kuşkulu görünmezdi. Çayın yanında servis etmem de.

Üstelik personel yoktu ve bu gece gelmeyecekti.

Mükemmeldi.

İfademi dikkatle koruyarak bakışlarımı ona kaldırdım. “Ben bir şeyler yapabilirim.”

Kalın kaşı kalktı. “Yapabilir misin?”

“Tabii.” Sandalyemden kalktım. “Eskiden evde çok fazla yemek pişirirdim. Fazla zamanımı almaz.”

“Peki,” dedi hemen, ben de mutfağa giderken fazla istekli görünmemek için elimden geleni yaptım.

Görüş alanından çıktığım anda hızımı arttırdım. Çayın tarifini bilmiyordum, bu da göz kararı yapmam gerekeceği anlamına geliyordu.

Kitapta özel bir tarif yoktu, yalnızca birlikte demlenecek iki otun tam olarak ihtiyacım olan şey olduğu yönünde bir bilgi vardı.

Uçar gibi otların durduğu dolaba gidip kapağını açtım.

Kediotu.

Kava.

İkinci kavanozda ne olduğunu görünce parmaklarım havada dondu. Görünüşü... Ağaç kabuğu parçaları mıydı? Nasıl yani? Ben böyle bir şey değil, kurutulmuş yapraklar bulmayı bekliyordum. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Alt dudağımı kemirerek arkama döndüm ve tam acaba bunu başarabilecek miyim diye düşünmeye başlarken bakışlarım tezgâhın üzerinde duran tablete takıldı.

Vay be!

Bu benim şanslı günüm olmalıydı çünkü şarjı vardı ve kilitli değildi. İçimden Tommaso'ya teşekkür ettim. Onu muhtemelen yemek pişirirken kullanıyordu. Birkaç dakika içinde kava çayı tarifine bakıyordum.

Kökü öğütüp toz hâline getirin, süzgecin içine dökün, üzerine sıcak su ekleyin ve... Kırk beş dakika demleyin!

Saçmalık. Bu işi hemen halletmem lazımdı yoksa Giorgio burada ne halt ettiğimi merak edecekti.

Kavayı hazırlayıp kediotunu bir kenara ayırdım. Her şey tamamlanmak üzereyken onu normal çay gibi demleyip kavayla karıştıracaktım.

Giorgio'nun daha önce mutlaka tattığını düşündüğüm bir Napoli tatlısı olan *torta caprese* yapmaya karar verdim. Badem unu, yumurta, tereyağı ve bol miktarda bitter çikolatayla yapılan yoğun çikolatalı bir pastaydı. Beğenmemek için ruhsuz olmak

gerekirdi. Hepsi bulunması kolay malzemelerdi, çok geçmeden bir kâse hamuru karıştırıyordum.

İçimde heyecan giderek yükseliyordu, Giorgio'yu zekâmla alt etmenin erken ve şeytani tatmini. Evet, bana akşam yemeğinde söylediği şeylerden sonra öfkem yatışmıştı ama bu, geri adım atacağım ya da yapmak üzere olduğum şey yüzünden suçluluk hissedeceğim anlamına gelmiyordu.

Bu yalnızca biraz eğlenmek sayılırdı, öyle değil mi? Uyanıp ne olduğunu anladığında ne söyleyeceğini merak ediyordum. Etkileneceğini tahmin ediyordum.

Ve telefonumu geri almak güzel olacak.

Bu düşünce içimden geçse de daha önce sahip olduğu ağırlıktan yoksun olduğunu fark ettim. Aslında onsuzken düşündüğümünden daha iyi idare etmiştim.

Hamuru yuvarlak bir kalıba dökerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Pasta fırındayken yemek odasına döndüğümde Giorgio'yu şöminenin karşısında dururken buldum. Ben çıkarken yanmıyordu ama şimdi içinde çatırdayan küçük ateşle mekânı sıcaklık kaplamıştı.

Saate baktım. Saat dokuzu beş geçiyordu ve pastayı yirmi dakika içinde çıkarmam gerekiyordu.

Giorgio başını eğerek bana baktı. "Bitti mi?"

"Fırında," dedim yanına gidip şöminenin önünde dururken.

Alevler birkaç dalı yalayarak eski taş işçiliğini aydınlattı. Tuğlaların içine küçük, desenli çiniler yerleştirilmiş ancak zamanla isten kararmıştı. Çaktırmadan Giorgio'ya bakınca ateşe bakan yüzündeki sert çizgileri fark ettim. Aklıma Polo'nun sözleri geldi.

Aslında buradan nefret ettiğini düşünüyorum.

Nefret güçlü bir sözcüktü. Buradan nefret etse burada benimle kalmayı kabul eder miydi?

“*Castellonun* bir adı var mı?”

Yanıt verirken bakışlarını ateşten ayırmadı. “Castello di Bosco. Uzun zaman önce ismi Castello di Fiero’ydu ancak sonra büyük bir yangın çıktı, arazide bulunan kilise yandı ve o zamanki sahibi bu ismin uğursuz geldiğine karar verdi. 1782’de adını değiştirdi.”

“Burası çok eskiymiş.”

Giorgio başıyla hafifçe onayladı. “Çok büyük bir geçmiş var.”

“Burayı başta nasıl öğrendin?”

Dişlerini alt dudağında gezdirdi, nasıl yanıtlaması gerektiği konusunda tereddüt ettiğini hissettim.

Sonunda, “Annem eskiden burada çalışıyormuş,” dedi.

Ağzım açık kaldı. Beklediğim yanıt kesinlikle bu değildi.

“Gerçekten mi? Onun Napolili olduğunu sanıyordum?”

“On sekiz yaşındayken Napoli’ye taşınmış ama burada büyümüş. Büyükbabam burada kâhyaymış, büyükannem de aşçılardan biri. Bu uzun zaman önceymiş. Tommaso ve Allegra, büyükannemle büyükbabam ölmeden birkaç sene önce burada çalışmaya başlamış.”

Odada etrafıma bakındım, ilk defa görüyormuş gibiydim. Giorgio’nun bütün ailesi bir zamanlar burada yaşamıştı.

“Peki ya annen? O ne yapıyormuş?”

“Polo gibi bahçıvanlık yapıyormuş. Büyükbabam onu şahsen yetiştirmiş. Ama dediğim gibi, buradan çok gençken ayrılmış. Buradan sıkılmış ve Napoli’de yeni bir hayata başlamak istemiş.”

“Burayı satın alabilmen inanılmaz. Önceki sahipleri kimmiş?”

“Varlıklı bir çift. Kadın şarap varisi, kocası da sanat koleksiyoncusuydu. Aileden varlıklılarımış. *Castello*, neredeyse bütün akrabaları ölene kadar, uzun bir süre ailelerine ait kaldı. Hiçbir zaman satışa çıkarılmadı. Onlara uzun zaman önce buradan kurtulmaya karar verirlerse satın alacağımı söylemiştim. Yaklaşık on yıl önce aradılar ve birkaç ay sonra benim oldu.”

“Ya. Peki o zaman Polo neden—” Ağzımı kapadım.

Gözlerinde bir şüphe kıvılcımıyla bana döndü. “Polo ne söyledi?”

Birden nedenini bilmediğim tuhaf bir şey hissederek yan tarafıma baktım. Polo bunu Giorgio’ya sormamı söylememiş miydi? Ancak buranın onun için kesinlikle çok özel olduğu belliydi ve şimdi Polo bana söylediği şeyi söylememeliymiş gibi geliyordu.

“Bana onun ne dediğini söyle, Martina.”

“Şey.” Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Yani, burayı pek sevmediğinden söz etti,” dedim Polo’nun asıl sözlerini yumuşatarak.

“Öyle mi dedi?”

“Evet.”

“Yanılıyor. Burayı seviyorum,” dedi kesin bir tonla.

Yüzüm ısındı. Bana söylemediği bir şey olduğu kesindi.

“Onu yanlış anlamış olmalıyım.”

“Hımm.”

Sessizlik gerginleşince boğazımı temizledim. “Tatlıyı kontrol edeyim.”

Mutfağa dönüp fırının kapağını araladım. Hamura kürdan batırıp içinin tam pişmediğini görünce bir dakika daha bekleyip öyle çıkardım.

İşte gelmişti. Planı gerçekleştirme zamanıydı.

Ellerim serin mermer tezgâha indi, bakışlarım tezgâhın üzerindeki kava çaydanlığına kaydı. Kediotu da onun yanında demleniyordu.

Sıvıları birleştirmek için oranları tahmin etmem gerekiyordu ve bu da beni tedirgin ediyordu. Ya fazla sert yaparsam? İnternette aşırı dozla ilgili pek fazla uyarı yoktu ancak bir web sitesi bazı insanların buna diğerlerinden daha güçlü tepki verdiğini söylüyordu.

Yine de en kötü ne olabilirdi? Onu kanepeye oturtacaktım, böylece uyuyakaldığında rahat edecekti. Kahvaltıdan önce uyanmış olurdu.

Pasta dilimini, tatlı tabaklarını, çatalları ve iki fincan çayı tepsiye koyup taşıdım. Çaylar neredeyse aynı görünüyordu ama benimki yalnızca nane ve papatya karışımıydı.

Ben içeri girince Giorgio başını telefonundan kaldırıp telefonu cebine koydu. Birkaç dakika önceki tuhaflık kaybolmuştu, dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. “Bu ne?”

“Torta caprese.”

Gülümsemesi büyüdü. “Favorilerimdendir.”

Tepsiyi boşaltıp çayını ikram ettim. “Biraz acı olabilir. Pastanın tatlılığını dengelemesi için özellikle öyle.”

İfadesinde en ufak bir şüphe bile olmadan fincanı alıp küçük bir yudum içti.

Olağan dışı bir tepki ya da beni yakaladığını düşündürecek bir şey bekledim ama hiçbir şey yoktu. Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Bunun için benden etkilenmesi *gerekiyordu*.

Giorgio pastaya çatalını batırıp bir lokma aldı. Gözleri sımsıkı kapandı. Boğazında hafif bir inilti kaçtı ve oda aniden aşırı ısınmaya başladı.

Gözlerini aralayıp tüylerimi ürperten bir bakışla beni süzdü. “*Cazzo*, Martina. Bunun içine ne koydun?”

Dudaklarımı fincanımın kenarının dayayarak gülümsememi gizledim. “Bu bir sır.”

Bir lokma daha alıp dilimin yarısını tek seferde yuttu. “Ve bu çay...” Fincanını kaldırdı. “İlginç bir lezzet.”

“Dolaptaki birkaç şeyi karıştırdım.”

Ben ilk dilimi yerken o ikinci dilimini bitiriyordu, coşkusu içimi tatminle doldurdu. Başkalarının yemeğimin tadını çıkardığını görmek yemek pişirmenin en sevdiğim taraflarından biriydi.

Çayını bitirdiğini gördüğümde fincanın dibindeki tuhaf tortuyu fark etmesinden korkarak koltuğumdan kalktım. “Bunları mutfağa götüreyim.”

Ne yazık ki o da ayağa kalktı. “Ben yaparım.”

“Yok, önemli değil—”

Tepsiyi doldurmaya başlamıştı bile.

Elimde bir şey olmamasına rağmen çenemi sıkıp peşinden mutfağa gittim. Kahretsin, onu çay etkisini gösterene kadar yerinde tutmak istiyordum. Ya bu sert taş zemine düşüp kafasını yararsa?

Zemini kontrol etmek için birkaç kez ayağımı yere vurdum. Burası düşmek için olabilecek en kötü yüzeydi.

Ani bir hareket yaptığını görünce üzerine atılmak için duraksamadım bile.

Pazılarından tuttum ama düşmemiştii, yalnızca başını çevirip bana şaşkın bir bakış attı. “Ne yapıyorsun?”

Yutkundum, birden boğazım kurudu. “Senin... Tökezlediğini sandım.”

Bakışları elime indi. “Ben iyiyim.”

Bırakmam gerekirdi ama nedense ellerim kaslı kollarında kaldı. Karşılaştırıldığında elim küçücük görünüyordu ve bu görüntüdeki bir şey midemin kasılmasına neden oldu.

Nefesim sıcak ve sığ çıktı. “Affedersin.”

Elimi indirip geri çekilmeye yeltendim ama beni durdurup karşıma geçti ve kollarıyla beni tezgâha yasladı.

Gözlerim iki kat büyüdü. Ne yapıyordu?

Bana bakarken çenesi seğirdi, ifadesinde bir çelişki vardı. Aramızdaki küçük alanda birden oksijen kalmamış gibi hissediyordum, yalnızca parfümünün baş döndürücü kokusu ve bunun oldukça uygunsuz olduğunun farkındalığı vardı.

Uzaklaşmama izin vermeliydi. Böyle durmamız için bir neden yoktu...

Üzerime eğilir gibi olunca tüylerim ürperdi.

Aman Tanrım. Yoksa...

Aniden sallandı ve göz kapakları düştü.

“Giorgio?”

Bana birkaç kez şaşkın şaşkın göz kırptı. “Ne...”

Aman Tanrım, çay etkisini gösteriyordu.

“Gel, oturalım.” Kolumu onunkine geçirdim ama o başını salladı.

“Martina, odama git,” diye mırıldandı. “Bir şeyler oluyor. Kapıyı kilitle ve komodinimden silahı al.”

Suçluluk duygusu içimi parçaladı. Bunun beni ele geçirmek için bir komplo olduğunu sanmıştı. “Hayır, Giorgio, sorun yok. Seni rahat bir yere götürmemiz lazım.”

Ağırlığını üzerime verdiğinde neredeyse takılıp düşecektim.

“Kahretsin.” Boştaki elini tezgâha vurdu. “Neler oluyor?”

Çay çabuk etki etmişti. Yemek odasına doğru iki adım attık, o noktada bu plandan vazgeçtim. “İnan bana, iyisin. Yalnızca yere otur.”

Şaşırtıcı bir şekilde bunu gerçekten yaptı. Belki de dizleri bü-
küldüğü için tezgâha kontrollü yaslanışımız kontrollü sayılabi-
lecek bir düşüşe dönüştü.

Uf.

Kendimizi yerde bulduk, vücudunun yarısı üzerime düştü.
O kadar ağırdı ki üzerimdeki mermer bir heykel bile olabilirdi.
Onu biraz daha rahat bir konuma getirmek büyük çaba gerek-
tirdi, başardığımda nefes nefese kalmıştım.

Lanet olsun. Resmen başardım.

Onu inceledim. Göğsü düzenli nefes alış verişleriyle yükseli-
yordu, dudakları hafifçe aralanmıştı ve hep kaşlarının arasında
olan çizgiler yumuşamıştı. Uyurken farklı görünüyordu. Daha
huzurlu gibi.

Elim alnındaki bir tutam saçı çekmek için uzandı. Çayın
etkisini hissetmeye başlamadan hemen önce beni öpmek üzere
olduğunu düşünmem delilik miydi?

Evet, öyle.

*Ayrıca Giorgio'nun sana o gözle bakacağını düşünecek kadar
da aptalsın.*

*Yaptığı veya söylediği güzel şeylere anlam yükleme. Bunu yalnız-
ca ağabeyin için yapıyor.*

Her zamanki düşünceler oradaydı ama ilk kez onlara tam
olarak inanamıyordum.

Korku ve heyecan içimde geziniyordu. Ya gerçekten onunla
benim aramda bir şeyler geliyorsa?

Bu konuda bir şey yapacak kadar cesur muydum?

Ellerimi yanaklarımdan geçirerek bu konuya daha sonra geri
dönmeye karar verdim. Giorgio bu kadar savunmasızken hayal-
lere dalmak ve onu hayranlıkla izlemek cazip gelse de yapmam
gereken bir şey vardı.

Elimi pantolonunun ön cebine sokup anahtarı aradım ama cep boştu. Diğer tarafta olmalıydı.

Diğer cebe uzandığımda teninden yayılan sıcaklığın kesinlikle farkına vardım. Cep astarı uyluğuna kadar iniyordu ve elimi sonuna kadar cebine sokunca parmaklarım pantolonundaki şişkinliğe tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Şu anda uyansa ne yapardı? Elimini sertçe üzerinden çekermiydi? Yoksa derste pek çok kez yaptığı gibi bileğimden tutup elimi o kabarıklığa doğru mu hareket ettirirdi?

Bu hayal karşısında sıcaklık yanaklarımı kapladı. Yutkundum, parmaklarımla sıcak metal nesneyi kavrayıp hızla çıkardım. Ayağa kalktığımda kalbim göğsümü dövüyordu.

Oturur pozisyonundan devrilip kendisine zarar vermemesi için başını elimle olabildiğince nazikçe korumaya dikkat ederek onu sırtüstü yatırdım. Gırtlığından kalın bir ses çıkıncadan upkaldım ama bir şey olmadı. Hâlâ derin uykundaydı.

Giorgio'ya son kez bakıp mutfaktan aceleyle üst kata çıktım.

BÖLÜM 15

MARTINA

Anahtar kolayca kilide girdi ve kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı.

Duvarda asılı sıra sıra ekranlardan yayılan loş, ürkütücü, mavi bir parıltıyla karşılaştım. Pencereilerin kapalı olması ve ışık olmaması ortamın rahatsız havasını vurguluyordu. Bir an duraksadım, sonra kapıyı arkamdan kapadım, ellerimi kapının serin yüzeyine dayayarak her şeyi kavramaya çalıştım.

Burası bir çalışma odası değildi.

Burası gözetleme odasıydı.

İbiza'daki evimizde de bundan vardı ama yarısı kadardı ve bu kadar da korkutucu görünmüyordu.

Ekranlardan oluşan duvarın önünde klavye, *trackpad* ve dizüstü bilgisayar olan bir masa vardı, ofis koltuğunun arkasına bir takım elbise ceketı öylesine atılmıştı. Odanın karşı duvarındaki uzun metal raf ünitesine yarı şeffaf plastik saklama kutuları dizilmişti.

Damarlarımdan huzursuzluk aktı. Onların hepsine bakmam gerekirse bu bir süre burada kalacağım anlamına gelirdi.

Pencereler neden tahtalarla kapatılmıştı? Odanın karşı tarafına geçtim ve parmak uçlarımı panellere bastırdım. Kim bütün gününü güneş ışığı almayan bir odada geçirmek isterdi? O vampir miydi? Bu çok tuhaftı.

Bakışlarım tekrar masaya gitti. Başka yerlere bakmaya başlamadan önce orayı iyice araştırmalıyım.

Bilgisayar monitörünün arkasına ve klavyenin çevresine baktım ama hiçbir şey bulamadım. Bir an not defterine göz atmayı düşünsem de bundan vazgeçtim. Buraya işine burnumu sokmak için değil, yalnızca telefonum için gelmişim.

Birden ayağım bir şeye çarptı.

O tekerlekli dosya dolaplarındandı.

Masanın altından çekip üst çekmeceyi açtım.

Orada, kâğıtların ve klasörlerin arasından telefonum bana bakıyordu.

“Evet!”

Dudaklarımda heyecanlı bir gülümseme belirdi. Giorgio’nun küçük aptal oyununu kazanmış ve bunu onun hiç beklemediği bir şekilde yapmışım. Bundan etkilenecekti, bunu hissedebiliyordum. Olanları anladığındaki şaşkın bakışını düşününce göğsümü heyecan kapladı. Çay için bana kızmasına olanak yoktu. Sonuçta bunu o istemişti. Bana meydan okumuş, ben de onu yenmişim.

Çekmeceyi kapamak üzereyken gözüme bir şey takıldı. Dağınık kâğıtların altından bir kitabın köşesi görünüyordu.

Kaşlarım çatıldı. Yoksa bu...

Daha iyi görmek için kâğıtları kenara çektim. Uzun çizikleri ve yıpranmış kenarlarını görünce kalbim hızlandı. Açıp ilk

sayfasına baktığımda kime ait olduğuna dair hiçbir şüphem kalmamıştı.

Orada, üst köşesinde aylar önce çizdiğim küçük güneş vardı.

Bu benim *Jane Eyre* kitabımdı.

Neden Giorgio'da?

Belki arabada sırt çantamdan düşmüştü ve bulduğunda vermeyi unutmuştu. Hayır, bu olanaksızdı çünkü kitabı bitirdikten nerede bıraktığımı tam olarak hatırlıyordum. İbiza'daki oturma odamızda. Onu kütüphaneye geri koymak istemiştım ama Vale okumak istediğini söyleyince ben de sehpanın üzerinde, ona bırakmıştım.

Giorgio beni almaya geldiğinde görmüş olmalıydı.

Ve onu almaya karar vermişti.

Ama neden?

Tuhaf bir fantezi beni etkisi altına aldı. Çılgınca olsa da bedenim buna tepki verdi, başımın üstünden ayak parmaklarıma kadar bir elektrik dalgası yayıldı. Karnım kelebeklerle dolup taşıtı.

Ya Giorgio... Başından beri benden hoşlanıyorsa?

Bu düşünceyi yalnızca değerlendirmek bile ayaklarımı dik bir uçurumun kenarından sallandırmak gibiydi. Bu tür umutlar beslemek tehlikeliydi.

Ama ya doğruysa? Ya karşılıksız sandığım duygular o kadar da karşılıksız değilse?

Ya bütün o uzun bakışların, o oyalanan dokunuşların, beklenmedik tatlı şeylerin nedeni yalnızca iyiliğimi düşünmesi ya da ağabeyime olan sorumluluğu değilse? Ya daha *fazlası* varsa?

İçimde bir şeyler canlandı. Göğsümün içinde uzun zamandır uyuyan ve sonunda uyanıp canlanan bir şey gibi kalbim hızla atmaya başladı.

Kitabı çekmeceye geri koydum, kapadım ve koridora çıktım.

Giorgio mutfakta, bıraktığım pozisyonda yatıyordu.

Ona yaklaştım, yaklaştıkça adımlarım yavaşladı, nabzımsa tam tersini yaptı. Onu yenmekle gelen adrenalin azaldı ve gergin belirsizlik tenimin altında dalgalandı.

Çok mu ileri gitmiştim?

Benden gerçekten hoşlanıyor muydu?

Uyandığında ne diyecekti? Çayın etkisini göstermesinden hemen önce az kalsın yapacağı şeyi hatırlayacak mıydı?

Oturma odasına koşup ona bir yastıkla battaniye getirdim ve sonraki birkaç dakika onu daha rahat ettirmek için elimden geleni yapmakla uğraştım. Ben bütün bunları yaparken bile hiç kıpırdamaması zihnime bir endişe tohumu ekmişti. Ya çok fazla içmişse?

Tezgâhın üzerinde duran kava demliğine baktım ve parmak uçlarımı boynundaki kalın damara bastırdım. Nabzı düzenliydi ama soğuk zeminde yatıyor olmasına rağmen cildi nemli ve biraz fazla sıcaktı.

Gömleğinin üst iki düğmesini çözdüm ve onu serinletmek için çekiştirerek açmaya çalıştım. Gözlerim kaslı göğsüne kaydı, yavaş, düzenli nefes alış verişlerini saydım.

Bir.

Beni buraya getirdiğinde benimle ilgilenmesine gerek yoktu.

İki.

Odamda tek başıma surat asmama izin verebilirdi ama yapmamıştı. Beni görmüştü. Ben kendimden kaçmaya çalışırken o benimle yüzleşmişti.

Üç.

Bu kasıtlıydı. Telefon. Dersler. Bana bu kadar dikkat etmesi. Hepsi beni düzeltmek için ayarlanmıştı.

Dört.

Gözlerim yanmaya başladı. Elimi gömleğinin altına sokup kalbinin üzerine bastırdım, sıcaklığını içime çektim ve bazı yanlıları kalp atışlarında bulmaya çalıştım.

Aniden, huzurlu ifadesi yüz buruşturmasıyla bozuldu. “Hayır,” diye mırıldandı.

Canım yanmış gibi elimi çektim.

Başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Hayır, kızı orada bırakamazsın. Oraya ait değil.”

Kaşlarım çatıldı. Benimle konuştuğunu sanmıyordum. Kötü bir rüya görüyordu.

İfadesi giderek daha da sıkıntılı hâle geldi ve acı ciğerlerimi yaktı. Bunu ona ben yapmıştım.

Ayaklarımı altına alıp bütün gücümü kullanarak gövdesinin üst kısmını kaldırdım ve başını kucağıma yaslayabilecek şekilde hareket ettirdim.

“Şşşt. Her şey yolunda, Giorgio.”

Kaşları söylediklerimi duymuş ve saçma olduğuna karar vermiş gibi çatıldı. “Onu neden bıraktın? İyi değildi.” Ağır bir nefes aldı. “Sabah ağlıyordu. Senden ona göz kulak olmanı istemiştin.”

Kimden söz ediyordu? Baş parmaklarımı suratı asılırken oluşan çizgilerde gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “Şşşt. Her şey yolunda.”

İşe yaramış gibi görünüyordu. Rahatladı, nefesleri yavaşladı.

“O daha iyisine layıktı,” diye mırıldandı. “Senden de ben-den de.”

“Giorgio, yalnızca rüya görüyorsun.”

Sustu.

Sorular kafamın içinde uçuşuyordu. Gerçek bir insandan mı söz ediyordu? Hayatında bir kadın mı vardı? O anda sesinde gerçek bir acı vardı. Gerçek bir pişmanlık.

Beş dakika boyunca bir şey söylemeyince omzumda taşıdığım gerilimi bırakıp uzun bir nefes verdim. Ne kadar uyuyacağı umurumda değildi, onu bırakmayacaktım. Uyanır uyanmaz etkilenmek yerine öfkelenme ihtimali olsa bile.

Kapkara kalın kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. Parmağımın ucunu burun kemiğinde gezdirmeden önce kaşlarının arasındaki sıg çizgileri takip ettim. Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştım ve bu sarhoş ediciydi. Ona bu kadar yakın olmak. Onu en savunmasız hâlinde görmek.

Dudaklarının kenarına ulaştığımda midemde bir kelebek uyandı. Büyük bir ağzı vardı ve alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgundu. Yumuşak görünüyordu ama tereddüt ettim.

Hayır, bu sınırı aşmak olurdu. Bilinci yerinde değildi. Onu bu şekilde okşamamalıydım.

Parmaklarımı büküp yumruklarımı soğuk zemine dayadım. Duruşum yüzünden dizlerim ağrımaya başlamıştı ve kendimi onun ağırlığından kurtarmaya karar verdim.

Omuzlarını ve boynunu kollarımla kucaklayarak onu yavaşça üzerimden çektim.

Bir el uzanıp kolumdan yakaladı.

Nefesim kesildi. Uyanık mıydı?

Gözleri hâlâ kapalıydı ama beni sıkı tutuyordu. Geri çekilmeye çalışınca sertçe çekti ve tam göğsüne düştüm.

Bedeninin sıcaklığını hissettim. Saçlarımın arasında beliren ve başımı yana çeken yumruğunu hissettiğim gibi. Burnunu boynuma gömüp takdir eder gibi *hımm* dediğinde başım dönmeye başladı.

“Giorgio?”

Dilini sıcak ve yavaş bir şekilde boğazıma sürterek yanıt verdi, sonra dişlerini etime geçirdi.

Donakalmıştım.

Sıcaklık, kimyasal reaksiyon zinciri gibi vücudumdan aşağı aktı. Bir erkek tarafından *ısırlımanın* nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama hayaleti klitorisime ulaşmış gibi hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Dişlerini tenimde gezdirdi, vücudunun bütün ağırlığı altımda gerildi, sonra bizi aniden yuvarlayarak ciyaklamama neden oldu.

Sırtım *sertçe* yere çarptı. Üstümdeki bedeni beni eziyordu, ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar ağırdı.

“Giorgio,” diye sızlandım. “Çok ağırsın.”

Burnunu yanaklarımdan saçlarıma kadar sürükledi, derin bir nefes aldı, bunu bacaklarımdan arasına yerleşen derin bir inleme takip etti.

Avuç içlerimi karnına bastırarak onu birkaç santim uzaklaştırmaya çalıştım. Belki de olup bitenler beni daha çok endişelendirmeliydi ama onun yerine ona bu şekilde dokunma özgürlüğüne sahip olmanın verdiği mantıksız heyecana kapılmıştım. Karın kasları dokunuşumla hareket etti ve gerildi, ellerimi üzerlerinde gezdirdim. Sonunda ellerinden destek alarak doğruldu.

Uyanık mıydı? Gözlerine bakmaya çalıştım ama yüzünü hemen boyun çukuruma gömdü.

Sıcak, ıslak öpücükler bütün vücudumun ürpermesine neden oluyordu. Ne olduğunu anlamadan ayağım, temel bir içgüdüyle hareket ediyormuşçasına bacağında gezinerek onu yakınıma çekti. Kulağıma bir şeyler mırıldandı ve pelvisini benimkinin üzerinde hareket ettirdi.

İnledim. O sertti. Ve hissettiğim şeye bakılırsa *büyüktü*.

Bana her temasında kasılıyordum, içim sıcaklığıyla kavruluyordu. Sonraki temasta vücuduma yaptığı basınç arttı ve tamamı klitorisime sürtündü.

Boğazımdan yüksek bir inilti kaçtı.

Vay be. Bu çok *güzel* bir histi.

Ama bir daha olmadı. Hatta bedeni durduğunda bir anlığına durumun gerçekliğini sorguladım.

Tahrik olmuştu ve kendinde olmadığı hâlde muhtemelen dirensem bile bana istediğini yapabilecek kadar güçlüydü.

Peki ya...

Ya bana burada sahip olursa?

Pelvisini bu kez daha yavaş bir şekilde hareket ettirdiğinde nefesimi tuttum ve uyarılmama bir panik dalgası eklenmişti.

Bakireydim.

Hiç seks yapmamıştım.

Ve Giorgio'ya çılgınca ilgi duysam da kasık kemiğime baskı yapan dev şeyiyle baş edebileceğimi sanmıyordum. Bu şekilde.

“Giorgio, bekle.”

Elim göğsüne gitti ama o elimi oradan çekip başımın üzerinde yere bastırdı. Aynısını diğerine de yaptı. Görüşüm bulanıklaştı. Bu şimdiye dek bana yapılan en seksi şeydi. Pelvisi benimkine çarptı, hareketleri artık daha hırslıydı ve altından kalkmak için yaptığım zayıf girişim, diliyle kolsuz bluzumun yakasına doğru bir çizgi çizdiğini hissedince yarıda kesildi.

Gözlerim hızla kapandı. Tanrım, bu çok iyi hissettirmişti. O kadar iyiydi ki dudaklarını meme ucumu öpmek için hareket ettirdiğinde düşüncelerimin kontrolünü kaybettim.

Bluzumun üstünden vücudumu yalarken dili tenimin altında dozu yavaşça yükselen bir yanmaya neden oldu. *Kumaşı aradan çek.* O seksi, ıslak sıcaklığı doğrudan ürpermiş tenimde hissetme arzusu, karşı konulamaz bir ihtiyaca dönüştü.

Gözlerim kaydı. “Giorgio...”

Belki o kadar da kötü olmazdı.

Dişleri kazıyıp çekiştiriyordu.

Belki acıtmazdı.

Elini indirip göğsümü avuçladı.

Belki de tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

“Giorgio. Bluzumu çıkar, *lütfe*.”

Başımın üstünde duran bileklerimi kavrayan tek elinin tutuşu hafifledi, sonra baskı tamamen kayboldu. Başını kaldırdı ve bu olay başladığından beri ilk kez mavi ve ela buluştu.

Yüzündeki bakışı içime çekerken yutkundum.

Gözler açık ama buğuluydu.

Hipnotik uyku.

O burada değildi. Ne yaptığını bilmiyordu.

Kahretsin. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına sürerken içi boş hayal kırıklığı karnımın içinde katılaştı.

Ağızına doğru bir nefes aldım, o da dudaklarıma yaklaştı. Öpücük yumuşak, yoğun ve kasıtlıydı. Sakalı çeneme sürtündü, dilini dudaklarımın tadına bakmak için kullanıyordu, karşılık olarak bedenim onunkiyle bütünleşti. Kendimi unutarak ellerimi kaslı sırtının yüzeyinde gezdirip saçlarını parmaklarıma doladım.

Bunu durdurmalıydım. Bunu durdurmam *lazımdı*.

Ama bu benim ilk öpücüğümdü ve zaten ona ait olduğu kesinmiş gibi hiç tereddüt etmeden almıştı, bu yüzden bundan keyif almamın daha iyi olacağına karar verdim.

O sıcak dil alt dudağımı itti ve dilini içeri almak için dudaklarımı araladım. İlk kez içeri girdiğinde göğsümde bir şeyler sıkıştı. Ağızının içine inleyerek dudaklarını yaladım, emdim ve beceriksizce onu taklit etmeye çalıştım. Oldukça beceriksizceydi.

Ama bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

O anda rüya görüp görmediğini merak ettim. Rüyasında beni öptüğünü biliyor muydu?

Yoksa başka birini mi hayal ediyordu?

Bu soru beni beklediğimden daha çok etkilemişti ve duygularımın sert bir şekilde düşüp paramparça olmasına neden oldu.

Telaş, arzu ve coşkuya çarparak onları milyonlarca küçük parçaya böldü.

Kafamın içinden isimsiz, meçhul kadınlar geçip gidiyordu. Kaç sevgilisi olmuştu? Kaç tanesi onun için bir şey ifade etmişti?

Ben, Giorgio gibi bir erkeğin seçeceği güzel, zarif kadınlarla nasıl kıyaslanabilirdim? Şüphe ensemde gezindi. On sekiz yaşındaydım. Sorunluydum. Bakireydim. Bunu benimle bilerek yapacağını bir an için bile olsa gerçekten düşünebilmiş miydim?

Başımı yana çevirerek ateşli öpücüğü kestim. “Giorgio, dur.”

Bir el çenemi kavrayıp beni zorla kendisine çevirdi. Gözleri o kadar boştu ki. Ruhu gitmiş gibiydi, her zamanki kıvılcımı eksikti.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Beni görmüyordu.

Onun için gerçek değildim.

Başparmağıyla gözyaşımı sildi. “Ağlama.”

Ağzım aralandı, şaşkınlık omurgamdan aşağıya doğru dalga dalga yayıldı. “Giorgio? Orada mısın?”

Sesi monoton, gözleri boştu. Hipnotik bir oto-pilottaydı, yine de aynı sözleri tekrarladı.

“Ağlama, Martina.”

BÖLÜM 16

GIORGIO

Çocukluğumun geçtiği evin kapısını çarparak çıkıp Via Cassano'ya adım attığımda karşı kaldırımda duran Martina'yı gördüm.

Secondigliano'da ne yapıyordu? Ağabeyi onun burada olduğunu bilse aklım kaçırdı.

Sonra onu korumanın benim görevim olduğunu hatırladım.

Hızla geçen arabalardan koşarak kaçınmaya çalışıp karşıya geçerken korkuya kapıldım. Oraya vardığımda çoktan gitmiş olmasından korkuyordum.

Ama otobüs geçtiğinde hâlâ oradaydı, üzerinde sarı bir elbise vardı, gülümsüyordu.

Yanına gittiğimde gülerek bana sarıldı. *“Giorgio, yalnızca rüya görüyorsun.”*

Bu rüyada geçen hafta tanımaya başladığım kızla aynı olsa da tam olarak çözemediğim bir şekilde ondan farklıydı. Saçının kokusunu içime çekince iradem bir anda uçup gitti. Tahrik beni

öyle güçlü, öyle talepkâr bir şekilde doldurmuştu ki dizlerim bükülecekti. Geri çekilmek için hamle yaptığında ona izin vermek gibi bir şansım yoktu.

Kendimi ondan uzak durmaya zorladığım her sefer gözlerimin önünde parıldadı.

Ama bu yalnızca bir rüyaydı.

Ve bu rüyada o *benimdi*.

Martina'yı, annemin elbiseleri için desenli ipek kumaşlar aldığı manifaturacının köhne duvarına yasladım ve havuz başındaki o günden beri ona yapmak istediğim şeylerin listesini çıkarmaya başladım. Rüyadayken kendime karşı dürüst olabildim. O andan beri kendimi köküne kadar onun içine gömmenin ne kadar iyi bir his olacağını düşünmediğim tek bir saat bile olmamıştı.

Minicikti. Ellerim belini tamamen kavrayabiliyor, vücudum onu sarıyordu. Tatlı yaz kokusu etrafımı sardı, burnumu kokunun en güçlü geldiği yer olan boynuna bastırdım. *Kahretsin*. Daha önce hiç daha güzel bir koku duymamıştım.

Dudaklarım inleyerek aralandı ve tekrar tenine bastırdım. Yumuşak ve esnekti, bana arzuladığım izni vermek için başını yana eğdi. Dudaklarımı göğsüne kaydırđım, dilimi dekoltesinde gezdirdim, göğüslerini sıktım. Cennette gibiydim. Ben ona sürtünürken ellerini başının üzerine, eteğini uyluklarından yukarı çekerken, aletim çaresizce daha fazlasını istiyordu. Parmak uçlarım külotunun üzerinde geziniyordu.

“Giorgio, dur.”

Kendimi ondan koparmak şimdiye dek yaptığım en zor şeylerden biriydi ama sesindeki bir şey beni durdurdu.

Ona bakınca kalbim sıkıştı.

Göz kapağının altından yanağına doğru ıslak bir iz uzanıyordu.

“Ağlama,” dedim göğsümden bir kırılma sesi gelmesine rağmen.

Rüyada bile onun için yeterince iyi değildim.

Rüyalarda bile gerçekleşemezdi.

“Ağlama, Martina.”

Uzaklaşmam gerekiyordu ama bunun bir daha asla olamayacağı bilmek beni dondurdu.

Son bir öpücük, sonra onu bırakacağım, dedim kendime.

Narin ensesini kavrayarak başımı eğdim ve ağzımı pembe dudaklarına bastırdım.

Bir daha gözümü kırptığımda artık Via Cassano’da olmadığını gördüm. *Castelloda* mutfağın zemininde yatıyorduk.

Bana iri iri açılmış gözlerle bakıyordu, ıslak ve *korku* doluydu; saçları başının altında dağınık, altın rengi bir havuz gibi görünüyordu.

Üzerinden çekildim, yerden kalktım.

Hava yoktu. Bu odanın hiçbir yerinde bir santimetre küp kadar bile oksijen bulunmuyordu.

Ellerim mermer tezgâha çarpınca oradan güç alarak ona sırtımı döndüm, bu sırada düşüncelerim az önce olanları kavramak için kayaların ve çatlak toprağın üzerinde koşuyordu.

Yemek odasındaydık, yemek yiyorduk, sonra...

Ne oldu?

Aklımı bu denli kaybetmeme neden olacak ne bok yaşanmıştı?

Kalbim kaburgalarımı kıracakmış gibi hissettirecek kadar hızlı atıyordu. Kontrolümü hiç bu kadar kaybetmemiştim, o zamandan beri...

Bulantı içimi kapladı.

“Gio,” diye fısıldadı, sesi kırık ve boğuktu.

Yardım için çığlık mı atmıştı? Ben ona çığlık mı *attırmıştım*?

“Özür dilerim,” dedi.

Artık daha yakındı ama hâlâ ona bakamıyordum. Ben ne yapmıştım? Özrü ağzıma ekşi bir tat yaydı. Ne bok için özür diliyordu?

“Benim suçum. Sana verdiğim çay... Seni uyutmak içindi.”

Gözlerimi kısarak önümdeki ahşap rafta duran şeker kavanozuna baktım. “Ne?”

Odanın ölümcül sessizliğinde duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundum. “Bitkilerle ilgili bir kitap buldum ve orada iki özel bitkiyi karıştırarak sakinleştirici bir çay yapabileceğim yazıyordu. Mutfakta vardı. Çayı yaptım ve cebinden anahtarı çalarak çalışma odandan telefonumu almak için sana içirdim.”

Hızlı, sığ nefesler. Beni kandırmıştı. Ellerimi yumruk yapıp eklemlerim itiraz ederek sızlanıncaya kadar tezgâha bastırdım.

“Çok özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim.”

Bir hışımla ona döndüm, yüzümdeki ifadeyi görünce gerileyerek mutfak adasına çarptı.

“Ben çok—”

“Sakın söyleme.” Parmağımı ona doğrulttum. “Sakın onu söyleme.”

Gözyaşları büyük, kızarmış gözlerinin kenarlarından aktı.

Düşünemiyordum.

Mutfaktan çıkarken hıçkırıklarını duydum.

Kapıyı menteşeleri sarsılacak kadar sert çarparak susturmaya çalıştığım hâlde o ses kulaklarımda çınılıyordu.

Yatak odamın koyu tonları gözlerimin önünde dalgalanıyordu. Ben ne yapmıştım?

Parmaklarımı saçımda gezdirirken üzücü gerçekleri gözden geçirdim. O sandığımdan çok daha zekiydi. Daha önce kimse beni bir fincan çayla bayıltmayı başaramamıştı. İşin komik tarafı onu o ruh hâlinde çıkarmak için yaptığım küçük oyunun işe yarayıp olmasıydı. Zaferini kazanmıştı. Bu süreçte beni mahvetmesini hiç beklemiyordum.

Bir mengene kalbimi çevreleyerek kavradı ve ölümcül şekilde sıkı. Günlerdir irademi sınıyordu. Onunla aynı ortamda olmanın bana neler yapabileceğini tam olarak hesaplayamadan ona ders vermeyi teklif etmişim.

Onun yakınında olmak, saatlerce sıcak, yumuşak tenine dokunmak, o dolgun dudakların aralandığını, konuştuğunu ve titrediğini görmek... *Siktir*.

Onun her ayrıntısına takılıp kalmak yerine ona verdiğim sözden nasıl kurtulabileceğimi düşünmeliydim.

Ama kendimi dizginlemeyi sürdürebileceğime inanmak istemişim. Öyle de olmuştu.

Bu gece kendisi bunu cama çevirip ayaklarımın dibinde parçalayana kadar.

Alnımı duvara yaslayıp yumruklarımla dayandım.

Hayat mantıksızdı. Bunun her zaman farkındaydım ama otuz üç yıl boyunca bu mantıksızlığın bir şekilde üstesinden gelmeyi başarmıştım. Otuz üç yıllık entrika, plan, riskli durum ve trajedi.

Yine de sonunda pusulam bozulmuş gibi görünüyordu.

İğnesi takılmıştı ve gösterdiği tek bir yön vardı.

Martina.

Bu dünyada kesinlikle sahip olamayacağım tek kadındı, ancak arzuladığım kişi oydu.

Masumiyete bu kadar çekileceğimi hiç düşünmemiştim. Olan buydu, değil mi? Benim gibi çürümüş bir adam için ölümcül bir gençlik, deneyimsizlik ve güç karışımıydı.

Duvarı itip elimi yüzümden geçirdim. Damiano bunu öğrenirse işim biterdi. Ödülümü alamazdım. Ve kahretsin, o ödüle ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı çünkü o ödül beni bu dünyaya geldiğimden beri taşıdığım yükten kurtaracaktı.

Sal'ı öldürecek kişi ben olmalıydım.

Onu riske atacak olsa bile Damiano bunu yapmama izin vermeliydi. Biri öğrenirse iktidar için hak talebi sorgulanırdı ama kimse öğrenemeyecekti. Bunu sağlayacaktım. Kahrolası tahtı istemiyordum. Yalnızca o orospu çocuğunun ölümü benim elimden olmalıydı.

Kararlılık omurgamı sertleştirdi. Bunu düzeltecektim. Her zaman yaptığım gibi bu durumu da yoluna koyacaktım.

Çayın neden olduğu bulanıklığın kalıntıları zihnimden silindi ve onunla birlikte üzücü bir duygu hissettim.

Ağlıyordu. Onu orada *ağlarken* bırakmışım.

Az önce benim yüzümden deneyimlediği şeyin dehşeti beni sarsmıştı.

Onu orada nasıl o hâlde bırakabilmişim?

Kahretsin!

Ağır ağır kapıya ilerledim ama açmaya fırsat bulamadan kapı tıklatıldı.

“Giorgio?” Sesi kapıdan süzülüp geçti.

Sesi hâlâ ağlıyormuş gibi değildi. Gelip benimle konuşabilecek kadar sakinleşmek için ne kadar çabaladığını düşünmek göğsümde bir delik açılmış gibi hissettirdi.

Kapının önünde durdum ve elimi çerçeveye bastırdım.
“Evet.”

“Konuşabilir miyiz?”

Aramızda bir santimlik masif tahta vardı ve bir korkak gibi onu birkaç saniye daha kalkan olarak kullandım.

Planın nedir, Giorgio?

İyi olduğundan emin ol, özür dile, sonra... Yalan söyle. Onu mutfaktaki olayın, madde etkisindeki bir adamın saçma hareketlerinden başka bir şey olmadığına inandırmak için bütün bahaneleri kullan. Bunların hiçbirinin gerçek olduğundan asla kuşkulananmamalıydı.

Nihayet gözlerimi ona diktiğimde kambur duruyordu, yüzü pembeleşmiş ve şişmişti. Önce yere baktıktan sonra bunu yapmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini yavaşça bana çevirdi.

“Martina.” Bastırmaya çalışsam da ismi duyguların etkisiyle titredi.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, o kadar ufak ve üzgün görünüyordu ki kendime çekip sarılmamak için kendimi zor tuttum.

“Canını yaktım mı?” demeye zorladım kendimi.

İçini çekip başını salladı. “Hayır.”

“Nerenden tuttum? Sana... Kaba davrandım mı?”

Dişlerinin alt dudağının üzerinde dalgınca gezinmesi gözümünden kaçmamıştı. Orayı ısırılmış mıydım? O dudağı aşağı çekersem diş izi görür müydüm?

Penisim pantolonumun fermuarına baskı yapıyordu.

Onun yanındayken vücudumun üzerinde çok az kontrole sahip olduğum gerçeği hayal kırıklığı yaşamama neden oldu.

“Beni öptün,” dedi fısıldayarak.

Bundan çok daha fazlasını yaptığımdan emindim.

Kuşkulandığımı hissederek ekledi, “Ben iyiyim. Canımı yakmadın.”

Hafif bir rahatlama hissettim. “İyi.”

“Ben... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Olanlar bir hataydı.”

İrkildi ve bunu yüzündeki bir tutam saçı iterek gizlemeye çalıştı. “Benim suçumdu. Çayın bu kadar etkili olacağı hiç aklıma gelmedi. Bütün sorumluluğu alıyorum.”

İtiraz etmek üzereydim ama sonra durdum. Bu iyiydi. Suçu zaten o kahrolası çaya atmıştı ve onu bana içirdiği için suçlu hissettiği belliydi. Tek yapmam gereken ne olduğunu düşündüyse onu doğrulamaktı.

“Kendin mi yaptın?”

“Evet.”

“Tebrikler, beni zekânla alt ettin.”

Derin bir nefes verip başını salladı. “Bundan etkileneceğini tahmin etmiştim.”

Duruma rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Etkilendim. Çok zekiceydi.”

İfadesi biraz yumuşadı. “Telefonu aldıktan sonra yanma döndüm ve...”

Ona yaptıklarımı ayrıntılarıyla anlatacak mıydı? Bunu duy-mak istediğimden emin değildim.

Ağırlığını diğer bacağına verdi. “Kötü bir rüya görüyordun. Bu yüzden o kadar yakınındaydım. Seni rahatlatmaya çalışıyordum.”

Öyle mi? Bana yardım etmeye çalıştığı düşüncesi göğsümü delip geçti. “Rüya gördüğümü nereden anladın?”

“Uykunda konuşuyordun. Bir kadınla ilgiliydi. Onun daha iyisini hak ettiğini söylüyordun.”

Üzerimi kaplayan duygu katranla yıkanıyormuşum gibi hissettirdi. Ağır ve rahatsızdı. Babamla yaptığım konuşmanın ne kadarını yüksek sesle tekrarlamıştım? Ne kadarını biliyordu?

“Başka ne söyledim?” Sözcükleri kurumuş boğazımdan zorla geçirmem gerekti.

“Birinin onu yeterince iyi korumadığını söyledin. Kimden söz ediyordun?”

“Kimseden. Rüya görüyordum, yalnızca rüyaydı. Anlamı yok.”

Bakışlarını üzerimde bir saniye fazla uzun tutması bana inanmadığını gösteriyordu.

Kollarıyla bedenini sardı ve, “Rüyanın devamında ne gördün?” diye sordu.

Yazlık elbiseler, dolgun dudaklar ve hoş kokulu, yumuşak bir ten. Ellerim sıkı yumruklara dönüştü, küt tırnaklarım avucuma battı. “Hiç.

“Hiç mi?”

“Ne yaptığımı bilmiyordum, Martina. Dediğim gibi, seninle yaşananlar bir hataydı.”

“Öpüştüğün kişinin ben olduğumu bilmiyor muydun?”

“Tabii ki bilmiyordum. Aksi takdirde bunu asla yapmazdım.” Acısı gözlerinden okunuyordu. “Adımı söyledin.”

“Ne yaptım?”

“Bunu yaparken adımı söyledin. ‘Ağlama, Martina,’ dedin.”

Panik ciğerlerime yayıldı. “Bunu hayal etmiş olmalısın.”

Gözleri kısıldı. “Etmedim.”

Neden peşini bırakmıyordu? “Belki kendime geldiğim zamandı.”

“Ama bunu söyledikten sonra beni tekrar öptün.”

Bunu takip eden sessizlik gergindi. “Ağabeyin bu... Yanlış anlaşılmayı öğrenirse çok üzülür.”

İfadesi bulanıklaştı. “Ya, demek aslında çekindiğin şey bu.”

Çenem kasıldı. Benim için neyin tehlikede olduğunu bilmiyordu, muhtemelen hiçbir zaman da bilmeyecekti.

“Seni bana emanet etti.”

“Merak etme, olanları ona anlatmam.” Bakışları öfkeyle parlayarak yarım adım öne çıktı. “Rüyanda beni öptüğünü düşündüğümü de.”

Nabzım hızlandı. “Bunu yapmış olsam bile yalnızca beynimin oynadığı bir oyun olabilir. Olaydan hemen önce yemek yemiştik. Bilinçaltımın en son birlikte olduğum kişiye tutunması mantıklı.”

Dudakları gerilerek ince bir çizgi hâlini aldı, ardından acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Anlıyorum.”

Konuyu netleştirmem gerekiyordu çünkü göze alabileceğim son şey onun burada bir şeyler olduğuna inanmasıydı. “Ben yetişkin bir erkeğim, Martina. Sen ergenlik çağındasın. Yemin ederim, hayattaki tek kaygısı kahrolası telefonu olan gençler ilgimi çekmiyor. Çaydandı, hepsi bu.”

Bir kahkaha attı. “Anladım.”

“İyi.”

“Ama ilginç olan ne biliyor musun?”

Devam etmesini bekledim.

“Çalışma odanda bulduğum tek şey telefonum değildi.”

Gözlerinin içinde bir şey kıvılcımlanınca kaslarım gerildi.

“Umarım kitabımı okurken keyif alırsın.”

Yanımdan geçti, kapıyı arkasından çarptı.

BÖLÜM 17

MARTINA

Giorgio'yla yaşadıklarımızdan sonra yatağa girdim ve karanlıkta saatlerce tavana baktım. Telefonum yanımdaki komodinin üzerinde şarj oluyordu ama nedense içimde onu kullanma isteği yoktu. Kendimi Giorgio'nun bana söylediği her şeyi kafamın içinde tekrarlamaya fazlasıyla kaptırmıştım.

Aramızda yalnızca bir duvar olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. İki kez örtüyü üzerimden atıp odalarımızın arasındaki kapıya yürüdüm, içeri dalıp onu yalan söylemekle suçlamayı düşündüm ama ikisinde de cesaretimi kaybedip örtünün altına geri döndüm.

Soğuk inkârları canımı yakıyordu. Beni geçiştirmesi beni kırıyordu.

Başta saçmaladığından emindim. Beni öptüğünü biliyordu. Beni nasıl biri sanıyordu? Tam bir aptal mı?

Ama gökyüzündeki karanlıkla birlikte güvenim de azalıyordu.

Belki de doğruydu. Sonuçta üstümdeyken aklından neler geçtiğini bilmemin hiçbir yolu yoktu.

İsmimi mırıldanmıştı ama onun ben olduğumu öpüştüğümüz süre boyunca mı yoksa yalnızca ona durmasını söylediğimde mi düşünmüştü? Sonra kitap vardı. Onu almasının benimle ilgilendiğini göstermesi dışında bir açıklaması olabilir miydi?

Ne kadar çok düşünürsem o kadar rahatsız oluyordum. Tenimi yapışkan bir utanç tabakası kaplamıştı. Öpücüğün onun açısından kasıtlı olmasını *istediğimi* belli etmiş miydim? Ah, muhtemelen. Ve benimle gerçekten ilgilenmiyorsa... Sanırım ondan hoşlandığım gerçeğini ona itiraf etmiş olabilirdim.

Şimdi ne olacaktı?

Bacaklarımı çarşafın arasından kurtardım ve ufukta güneşin doğuşunu izlemek için pencereye yürüdüm. Yeni bir gündü.

Giyinip aşağı indim.

Bu kadar erken saatte ayakta yalnızca Tommaso vardı. Mutfakta yemek hazırlığı yapıyordu.

“Bu *torta caprese*yi dün gece sen mi yaptın?” diye sordu unlu parmağıyla tezgâhın üzerinde bıraktığım yarısı yenmiş pastayı işaret ederek.

“Evet. Tadına baktın mı?”

Bir çırpma teli alırken sırtıttı. “Tabii ki. Bu güzel görüntüye dayanamadım, tadı daha da güzeldi. Bana burada yardım etmek ister misin? Kahvaltı için *cornetti** yapıyorum. Hamurunu dün-den hazırlamıştım.”

Hayır demek üzereydim ama sonra buraya gelirken ne yapmayı planladığımı bile bilmediğimi fark ettim. Kalbim göğsümde zıpladı, kaybolmuş ve amaçsızdım.

* Kruvasana benzer İtalyan yiyeceği. -ed.n.

En azından faydalı bir şeyler yapabilirdim.

“Katlarına yardımcı olabilirim.”

Tommaso’nun gözleri hayretle açıldı. “Daha önce yapmış mıydın?”

“Eskiden çok yapardım,” dedim ona. “Hatta bir ara aşçılık okuluna gitmeyi düşünüyordum.”

Tommaso sırtıttı ve bana bir önlük verdi. “Kulağıma müzik gibi geliyor.”

İşe koyulduk, soğuk tereyağını hamur zarflarıyla kapladık, ardından üç katına çıkacak şekilde açtık. Kollarımın ağrımaya başlaması uzun sürmedi ama umurumda değildi.

Tommaso mırıldanarak takdir etti. “Çok iyisin. Peki aşçılık okuluna ne oldu?”

“Hımm.” Saçımı elimin tersiyle yüzümden çektim. “Olmadı.”

“Bu konuya üzölmüş gibi değölsin.”

İşin aslı, artık üzölmüyordum. Üzülebileceğim daha büyük şeylerin arasında başarısızlıkla sonuçlanan mutfak tutkum nokta gibi kalıyordu.

Omzumu silktim. “Sanırım artık hayatta ne yapmak istediğimden emin değilim.”

“Ben de senin yaşındayken aynı durumdaydım,” dedi Tommaso rahat bir tavırla. “Yemek yapmaya karar vermeden önce beş altı kere fikrimi değıştirdim.”

Geleceğimi düşünebildiğim bir dönem olmuştu. New York’tan önce üniversite öğrencisi olduğum bir hayat sürekli hayalimde canlandırdığım bir şeydi. Kendimi küçük dairemin mutfağında denemeler yaparken, şarap ve peynir geceleri için akşamları arkadaşlarımla buluşurken, kulaklarımda bangırdayan müzikle yol kenarlarında ağaçlar olan sokaklarda uzun yürüyüşlere çıkarken görürdüm.

Bir silah sesi bütün bu görüntüleri yok etmişti.

O zamandan beri yalnızca karanlık vardı. Günbegün yaşam mantram hâline gelmişti.

Buraya geldiğimden beri bunu pek söylemediğimi fark ettim.

*Cornetti*leri tepsiye dizmeyi bitirip tezgâha yaslandım. Bakışlarım Giorgio'nun beni öptüğü yere takıldı ve karanlık bir an için dağıldı.

İstediğim geleceğe dair küçük bir görüntü seçer gibi olmuştum.

Ve bu hayal, onunla benim yine yerde sarmaş dolaş olmamızı içeriyordu.

Bunu fark edince dizlerimin bağı çözüldü.

“Biraz yürüyüşe çıkacağım,” dedim Tommaso'ya ve kapıya doğru ilerledim.

Dışarı adım atar atmaz serin sabah havası kollarımdaki tüyleri ürpertti. Kazak almak için tekrar içeri girmek yerine daha hızlı adımlar atarak koşu temposuna geçtim. Bahçeden geçip doğuya, güneşin tepelerin üzerinde asılı kaldığı yöne ilerlemeyi sürdürdüm. Her adımda düşüncelerim biraz daha odaklandı, duygularım daha netleşti.

Giorgio'dan hoşlanıyordum.

Evet, onu son derece çekici buluyordum ama artık yalnızca bu kadarla kalmıyordu. Aramızda bir bağ vardı. Tanıştığımız andan itibaren beni ona çeken bir şey vardı ve o inkâr etse de içimden bir ses bunu onun da hissettiğini söylüyordu.

Bileğimi başımın üzerinde tuttuğu ve kendini bana bastır-
dığı ânı düşününce tenim yanarak kızardı. Uyarılmamın kalın perdesinin altında daha da baştan çıkarıcı bir şey vardı ve şimdi beni çağıran da buydu.

Bir anlığına kendimi kırık, boş bir kabuk gibi hissetmemiştim. Bu şekilde istenmek... Güçlü hissetmemi sağlamıştı.

Ve Tanrım, kendimi uzun zamandır güçlü hissetmemiştim.

Gücüm Imogen'in öldüğü gece benden alınmıştı. Güvenim, öz saygım, öz değerim... Lazaro bunların hepsini almış ve arkasında ufalanan bir kabuk bırakmıştı.

Giorgio beni öpmüş ve yeniden düzeltmişti.

Bana bunu bir kez tattırdıktan sonra unutmamı mı bekliyordu?

İşin aslı unutmak istesem bile başarabileceğimden emin değildim. Bunu yaparsam diğer tarafta beni neler bekliyordu? Yatak odamın köşelerinde gizlenen gölgelerle uykusuz geceler geçirmek mi? Saatlerce başsağlığı, keder ve acı dolu mesajların arasında gezinmek mi?

Ormanın sınırında durdum, topuklarımı yere sabitledim ve soluklanmak için öne eğildim. Göğsüm yükselip alçalıyordu.

Giorgio'yla Tanrı bilir ne kadar süreliğine burada mahsur kalmıştım ve ona karşı beslediğim duyguları nasıl bastıracağımı bilmiyordum. Bu duygular göğsümde o kadar canlıydı ki kalbim onlarla birlikte atıyordu.

Onu istiyordum.

Onun vücudunu ve dokunuşunu istiyordum.

Onun çıplak olarak ve bütün ağırlığıyla üstümde olmasının, ellerinin çıplak göğüslerimde gezinmesinin ve bütün uzunluğuyla içime girmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum.

Dün gecedен sonra bence o da aynı şeyi isteyebilirdi.

Tek ihtiyacı biraz itilmektir.

Bunu yapabilecek kadar cesur muydum?

Kulenin altına geldiğimde koşu tempomu yavaşlatarak yürümeye başladım. Terlemiştim ve acilen duşa ihtiyacım vardı ama Polo'nun yukarının manzarasıyla ilgili söylediklerini hatırladım ve anlık bir kararla görmeye karar verdim.

Daha büyük bir kapının içinde küçük bir kapı vardı. İçeri girdim ve karanlık mekânı aydınlatmak için telefonumun fenerini kullandım. Döner merdiveni fark etmek zor değildi, bana asır gibi gelen bir sürenin ardından sonunda zirveye çıkmıştım.

Kulenin yüksekliğini bilmiyordum ama bana beş katlı bir binayla hemen hemen aynı yükseklikteymiş gibi geldi. Elimi gözlerimi güneşten korumak için kullanarak çevresinde döndüm ve her şeyi inceledim.

Vay. Manzara nefes kesiciydi.

Canlı yeşil ormanı, tepenin dibindeki virajlı yolu, mor ve sarı kır çiçekleri hayranlıkla izledim. Uzaklarda yapraklar hışırdıyordu. Kuşlar şakıyor, şarkıları üst üste binip birbirine karışıyordu.

Buradan uzaktaki bir vadide küçük bir yerleşim alanını görebiliyordum. Perugia çok uzaktaydı, muhtemelen tepelerden birinin arkasında kalıyordu.

Tekrar ormana odaklandım ve yeşilliklerin arasında bir boşluk görene kadar bakışlarımı çamların üzerinde dolaştırdım.

Küçük bir ev mi vardı?

Daha iyi görmek için sarkınca duvar göğsüme baskı yaptı.

İşte oradaydı. Bacalı, eğimli bir çatı. Hatları düz değildi. Bazı kısımlarının çöktüğünü düşündüm.

Bu araziye mi dâhildi? Biri neden ta oraya küçücük bir ev inşa edecekti ki? Oraya giden bir yol göremiyordum. Buradan yürüyerek en az yirmi dakika mesafede olmalıydı.

Karnım guruldadı. Gizemli eve son bir kez bakıp döndüm ve aşağı indim.

Mutfağa girmek için yan kapıyı kullandım ve Tommaso'yu kendi kendine bir şarkı mırıldanarak yumurta çırparken buldum.

“Kahvaltı için hâlâ çok erken değil mi?” diye sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. “Hiç değil. Giorgio çoktan kalktı. Sana da bir tabak hazırlamamı ister misin?”

Kalbim takla attı. Giorgio da uyuyamamıştı.

“Evet lütfen.”

“Sen git, yemek odasına getiririm.”

Oraya yönelmeden önce at kuyruğumu düzelterip yüzümdeki birkaç nemli tutamı çektim, her adımda sinirlerim daha da geriliyordu.

Onu masanın başında otururken geniş sırtı bana dönük hâlde görünce sakinleşmek için bir nefes aldım. Omuzları dikleşti ve varlığını hissettiğini düşünmemi sağladı.

“Erken kalkmışsın,” dedim masanın etrafından dolaşıp sağına otururken.

Dikkatini telefonundan bana yönlendirip beni süzdü, gözleri atletimin açık yakasında durdu. Bakışlarını yüzüme kaldırdığında gözlerinin içindeki karanlık girdap gibi dönüyordu. “Günaydın.”

Dağınık saçlar. Düz siyah tişört. Koyu lacivert kot pantolon. Uykusuzluğu yüzüne yansımıştı ama aklından neler geçtiğine dair başka ipucu yoktu.

Telefonunu nasıl tuttuğunu fark edene kadar.

Geçen hafta Giorgio’yla ilgili fark ettiğim bir şey vardı, adam gerginliğini belli eden hareketler yapmıyordu. En fazla elini kravatına götürmek veya saçını yüzünden çekmek gibi şeyler yapıyordu. Bunun dışında elleri bir cerrahınki kadar sabit ve kontrollüydü.

Ama o anda başparmağı gerginlikten telefonunun kenarında ileri geri geziniyordu.

İçimde kötü bir şeyler ateşlendi. *Dün gecedен beri huzursuz mu?*

Damiano'ya öpücükten söz etmemden çekiniyor olması olasıydı ama şimdiye dek bunu yapmayacağımı anlamış olması gerekirdi.

Hayır. Sert duruşundan yayılan rahatsızlığın, beni kandıramadığı endişesinden kaynaklandığına her şeyimin üstüne bahse girerdim.

Bakışlarımı fark edince hareketleri kesildi. Boğazını temizleyip arkasına yaslandı. “Spor salonunda mıydın?”

“Hayır, koşmaya gittim. Orman sınırına kadar gidip döndüm. Bir de manzarayı görmek için kulenin tepesine çıktım. Ormanda küçük bir ev gördüm galiba? Ne olduğunu biliyor musun?”

Elini geçirir gibi salladı. “Yalnızca eski bir harabe.”

“Harabe mi?” *O kadar* da kötü görünmüyordu.

İfadesinde gergin bir hareketlenme oldu. “Yangın çıkmıştı. Çatısı her an çökebilir. O şeyi yıktırmayı düşünüyordum ama orada kimseyi rahatsız etmiyor.”

Tommaso'nun iki *cappuccino* ve bir sepet *cornetti* getirmesiyle sohbetimiz bölündü. O çıkınca Giorgio ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve ciddi bakışlarıyla beni süzdü.

“Nasıl hissediyorsun?”

Kendime baktım. “Terli. Duş almam lazım.”

“Onu kastetmedim.”

“Neyi kastettin peki?”

Bakışları koyulaştı. “Biliyorsun. Dün geceki olayı.”

Masa örtüsünün altında tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

İşte. O cesareti kendimde bulabilecek miydim? Onu istediğimi ona göstereceğim kadarını? Gece olanlar gerçek değilmiş gibi davranma çabalarını yok sayabileceğim kadarını?

En kötü ihtimalle hakkında tamamen yanıldığım ortaya çıkar ve kendimi utandırırdım. Ama zaten buraya geldiğimden beri yaptığım bu değil miydi?

Gerçekten de egomdan başka kaybedecek bir şeyim yoktu.

Peki bu kimin umurundaydı?

Ona kaşımı kaldırdım. “Beni öptüğünde, boynumu emdiğinde ve tişörtümü çıkarman için yalvartana kadar dudaklarını göğüslerimde gezdirmeni mi kastediyorsun?”

Neredeyse boğulacaktı. “Sen ne yap—”

“Tişörtümü çıkarman için sana yalvardım.”

Parmaklarını saçlarından geçirerek daha da dağıttı. “Şoktaydın.”

“Belki başlangıçta, ama oldukça hızlı toparlandım.”

“Yaptığım tamamen uygunsuzdu. Özür dilerim.”

Sinirlerim bağırsaklarımda dans ederken sonraki sözlerimi zorla söyledim. “Buna gerek yok.” Göz göze geldik. “Öpüşme tarzını beğendim.”

Dişlerinin arasından tısladı ve başını beni görmeye dayanamıyormuş gibi duvara çevirdi.

Boynundaki kalın dâmar seğiriyordu.

“Bunu. Sakın. Söyleme,” dedi dişlerinin arasından, altında sözlerini vurgulayan çaresiz bir uyarı vardı. “O bir hataydı.”

“Sürekli böyle söylüyorsun ama sana inanmıyorum.”

Hâlâ bana bakmıyordu.

İçimde hayal kırıklığı sarmalları oluşmuştu, gergin ve patlamaya hazırlardı. Masanın üzerinden onun alanına uzandım. “Kitabımı da mı yanlışlıkla aldın?”

Yumruğunu ağzına bastırdı. Başını hışımla çevirmeden önce alçak sesle küfrettiğini duyduğumu sandım. Gözleri parlayarak

homurdandı, “Beni kışkırtma, Martina. Çok gençsin. Yetişkin erkeklerin sınırları aşılınca neler olacağını bilmiyorsun.”

Gözlerindeki ateş ve sözlerinin altındaki ima karşısında göğüs uçlarım gerildi.

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi. Haklıydım. Tek taraflı değildi. O da bunu istiyor ama direniyordu. Beni korkutarak kaçırmak istiyorsa çok daha fazlasını yapması gerekecekti.

“Haklısın. Bilmiyorum,” dedim arkama yaslanırken. “Öğret bana.”

Giorgio sandalyesinden fırladı. Ellerini yumruk yapmıştı ve... Titriyordu.

Omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası indi. *Ona yaptığım şey bu mu?*

“Bugün seni bir daha görmek istemiyorum,” diye bağırdı aklı başında kimsenin itaatsizlik etmeyeceği bir sesle.

Sonra odadan çıkıp gitti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 18

GIORGIO

Kahvaltıdan sonra ilk durağım duş oldu. Pantolonumun içindeki sorunu çözmeden hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Su sırtımdan aşağı akarken Martina'nın, göğüslerini emmem için bana yalvardığı görüntü gözümde canlanarak aletimi kavradım. Mermer duvarın her tarafına boşalırken dudaklarımdan adı döküldü, orgazm neredeyse diz çöktürecek kadar güçlüydü.

Bu durum tam bir felakete dönüşüyordu.

Onu depresyondan kurtarmaya çalışmakla büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeye başlamıştım. Onun, neredeyse hiç konuşmazken beni bir erkekten çok azgın bir canavar gibi hissettirecek şeyler söylemeye geçmesini beklemiyordum.

Onu öpme tarzım hoşuna gitmişti.

Dizlerinin üzerinde bana yalvardığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Ne için yalvardığı aslında önemli değildi; giysilerinin çıkarılması, orgazm olması, aletimin ağzında olması. Bu

pozisyonda benden isteyeceği her şeyi vereceğimden oldukça emindim. Neyse ki kışkırtmaları eylemden çok sözlerle sınırlı kalmıştı.

Şimdilik.

Suyu kapadım, bir havlu alıp kurulandım.

Bunun durması gerekiyordu. *Ben* buna son vermeliydim ama inkârlarımla onu kandıramıyordum ve bu bir ilkti. İyi bir yalancıydım. Hatta mükemmeldim. Yine de nedense onun yanındayken aşılmaz maskemi takınamıyordum.

Öğleden sonra Sal aradığında bir rahatlama hissettim. Ertesi gün beni görmek istiyordu ve bu *castellodan* ayrılmak için iyi bir bahaneydi. Martina'yla arama biraz mesafe koyabilmem için.

Ertesi sabah kapıdan çıktığımda saat sabahın beşiydi. Sal toplantı yapmak için bütün *capoları* ve yakın çevresini bir araya toplamak istemişti. Ben iki kategoriye de girmediğim hâlde yine de davet edilmişim. Tahminime göre bu, Martina konusunda ilerleme kaydedemediğim için sinirlenmeye başladığının ve bana patronun kim olduğunu hatırlatmak istediğinin bir göstergesiydi.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Sal pek zeki biri olarak tanınmazdı ama paranoyaktı ve Damiano'nun ihanetinden sonra paranoyası daha da artmıştı. Beni bu şeye davet etmesi çaresizlik belirtisiydi. Bence Martina'yı bulması için tuttuğu paralı askerler ona istediği sonucu getirememişti.

Sal'ın toplantısının ardından babamı görmeye gidecektim. Nadir duygusal ruh hâllerinden birinde değilse konuşmamız uzun sürmezdi. Sal'ın babama benimle ilgili bir şeyler sorup sormadığını öğrenmem gerekiyordu ve bu yüz yüze konuşulması gereken bir şeydi. Babam telefonda hassas bir şey söylememesi

gerektiğini bilirdi, özellikle de savaşın yaklaştığını bilirken. Yalan söyleyebileceğinden söz etmiyordum bile. Neyse ki yalanlarını bana yutturamazdı.

Garaja yürürken çakıl taşları deri ayakkabımın altında çıtırdıyordu. Bugün için öncelikli düşüncem hızlı, bu yüzden duvardaki kancadan Ferrari'min anahtarını alıp arabaya bindim. Perugia'dan Napoli'ye yolculuk yaklaşık dört saat sürüyordu ama bu kadar erken çıktığım için üç saatte gidebilirdim. Yolda trafik olmazsa öğleden sonraya kadar dönmüş olacaktım.

Garajdan çıktığımda Polo'nun aceleyle yanıma geldiğini gördüm. Yaklaşmasını bekledim.

Ellerini arabanın kaportasına koyup gözlerime baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Casal ve Napoli. Bugün dönerim."

"Beni de götür."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Bugün onunla görüşecek misin?"

Rahatsızlığım ensemin karıncalanmasına neden oldu. "Hayır."

Polo'nun gözleri kısıldı. "Sana inanmıyorum."

"Nino'yu göreceğim."

"Ne kadar hoş değil mi? Sen babanı istediğin zaman görebiliyorsun," derken sesi zor kontrol ettiği bir öfkeyle gergin çıkmıştı. "Ben de aynısını yapabilmeliydim."

Ellerim direksiyonun pürüzsüz derisini kavradı. "Bunun için henüz çok erken, Polo."

Eliyle arabanın tavanına vurunca sabrım tükendi. Motoru durdurdum, dışarı çıktım ve göğüs göğse gelene kadar üzerine yürüdüm. Gözleri korkuyla parlıyordu ama geri adım atmadı. "Ben de senin kadar klanın bir parçası olmayı hak ediyorum,"

dedi öfkeyle. “Sence hayatım boyunca kahrolası bir bahçıvan olarak mı kalmak istiyorum? Ben *mafyaya girmek* istiyorum.”

“Bu asla olmayacak. Annene bir söz verdim ve bu sözü bozmaya hiç niyetim yok.”

“Annem öldü. Hayatımın kalanını hasta bir kadının son arzusuna göre yaşayamam. Sence *senin* annen *senin* için bunu mu isterdi?” Bir adım gerileyerek kollarını iki yana açtı. “Sen kahrolası bir iki yüzlüsün, Gio. Benden farklı değilsin, unuttun mu? Ama beni kendinden bir basamak aşağıda tutmaktan zevk alıyor gibisin.”

Gerçekten bunun benim kahrolası egomla ilgili olduğunu mu düşünüyordu? Tişörtünün yakasına yapıştım, öfkem taşıyordu. “Kahrolası ağzını topla. Ben *senin hayatta kalmanı* sağlıyorum. Casal mafyasının adamı olmak erken idam cezasıdır, özellikle de *senin* gibi biri için.”

“Benim gibi biri mi?” Hayretle gülerek alay etti. “*Senin* gibi bilgisayardan ya da güvenlik saçmalıklarından anlamıyor olmam değerli olamayacağım anlamına gelmez.”

“Mafyaya asker olarak alır, sokaklara yollar ve ölüme terk ederler.”

Gözleri koyulaştı. “Bunu bilemezsin. Benimle tanışınca *donunun* ne söyleyeceğini bilemezsin.”

Bakışlarındaki saf özgüven o kadar sinir bozucuydu ki onu ittim. “Hiçbir zaman *senin* duymak istediğin gibi olmayacağını biliyorum. Ben başka seçeneğim olmadığı için klana katıldım. *Senin* var, Polo.”

Yüzünü buruşturdu ve yere tükürdü. “Ne seçeneği? Hangi boktan seçenek?” Parmağını bana doğrulttu. “Benim adıma kararları *sen* veriyorsun.”

Saatime baktım. “Bunun için zamanım yok.”

“Hiç olmaz zaten,” dedi homurdanarak.

Onu tepeden tırnağa süzdüm. “Ben yokken Martina’nın hiçbir yere gitmemesini sağla. Ona göz kulak ol.”

“Beni sonsuza dek burada tutamazsın,” dedi öfkeyle. “Senin tutsağın değilim. Bir gün buradan gideceğim, sen de istediğim zaman bana yardım etmediğine pişman olacaksın.”

“Ben sana yardım ediyorum,” dedim arabaya dönerken. “Sadece sen bunu göremeyecek kadar körsün. Beni duydun mu? Göz kulak ol, sakın Mar—”

“Seni duydum. Sen yokken evcil hayvanınla ilgilenirim, merak etme.”

Çenem kasıldı. Kahrolası ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. Aynı zamanda buraya hava kararmadan dönmek istiyorsam artık o lanet yola çıkmam gerekiyordu.

Bu tartışmayı burada kesmeye karar verdim. Polo öfkeliydi ama sakinleşecekti. Her zaman öyle olurdu. Onunla pek çok ortak noktamız vardı. Onun yaşındayken benim de kanımda aynı huzursuzluk vardı ama kendimi işime veriyor, projelere gömüyordum. Polo’nun bunu yönlendirebileceği bir yer yoktu, sanırım bunu sağlamak bana düşüyordu. Onu işe alırken kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum. Görevimi ihmal mi etmiştim? Galiba hep annesinin başına gelenlerden sonra Sal için çalışmanın isteyeceği son şey olacağını düşünmüştüm. Kesinlikle benim isteyeceğim son şeydi ama o zamanlar hayatta kalmamın tek yolu oydu.

Arabayı çalıştırdım. Onun kendisini mafya adamı olma fikriyle oyalamasına izin verdikçe o kahrolası fanteziye giderek daha fazla bağlanıyordu. Secondigliano sokaklarının nasıl olduğunu unutmuş muydu? Belki büyürken annesi bir şekilde onun bu durumun dışında kalmasını sağlamayı başarmıştı. Annesi

varlıklı bir aileden geliyordu ve evlilik dışı hamile kaldığı için evden atıldıktan sonra bile mahallenin sınırındaki güzel sayılabilecek binalardan birinde yaşamasına yetecek kadar parası vardı. Polo'nun klan işlerinin aslında nelere mal olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ona göstermem gerekiyordu. Bir piyadenin hayatının nasıl olduğunu görebilmesi için onu bir kez olsun yanımda götürmem gerekecekti.

Ama bunu şimdi yapamazdım. Zaten elimde Martina'yı koruma görevi varken olmazdı.

Avludan çıkarken dikiz aynasında Polo'nun yüzündeki öfkeli ifadeyi gördüm ve bu beni huzursuz etmişti.

Herkes Casal'daki ana kilisenin birkaç bina ilerisinde, Sal'ın ofisinde buluşacaktı. Odanın etrafına asılı en az dört resim vardı; İsa'nın kederli yüzü, toplanan yirmili yaşlardaki katil grubuna bakıyordu.

Sal'ın ortaya çıkmasını beklerken ortam gergindi. Danışmanı Calisto masanın yanında durmuş, Vito Pirozzi'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Vito'nun yüzü, De Rossi'yle yakın zamanda yaşadığı ve bir kâse sıcak güvecin de tartışmaya dâhil olduğu bir anlaşmazlık yüzünden yanmıştı, Calisto'yu dinlerken yanağındaki yanık izini kaşıyordu. Kardeşi Nelo burada değildi ama yakınlarda olmalıydı. Akbabalar Casal'ın etrafında dönerek kimin galip geleceğini görmeyi bekliyordu. Bizim boktan *donumuzun* mu yoksa henüz kendisini kanıtlamamış rakibinin mi?

Sonunda kapılar aralandı ve içeri en iyi takım elbiselerinden birini giymiş olarak Sal girdi. Son derece bakımlıydı, bileğinde

ağır bir saat parlıyordu, deri ayakkabıları ışıktaki parlayacak kadar iyi cilalanmıştı.

Görünüş çoğumuzun kabul ettiğinden daha önemliydi.

Sağlamlığını pekiştirmek için gücünü yansıtmaya çalışıyordu. Buradakilerin çoğu bunu fark edecek kadar akıllı olsa da hepsi öyle değildi.

Calisto, Sal'ın sandalyesini çekti, *donun* konuşmasını beklerken herkes biraz daha dik durdu.

Yavaş ve sabit bir bakışla bizi süzdü, bazı yüzlere diğerlerinden uzun süre baktı. Bana döndüğünde beynimin içinin gözetleme delikleriymiş gibi doğrudan gözlerimin içine baktı. Başkasına geçene kadar yüz hatlarımı nötr tuttum ama delici bakışı ensemdeki tüyleri ürpertmişti.

İçgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim.

Bir şeyler oluyordu.

“Damiano De Rossi'nin nafile isyanı ikinci haftasına girdi,” diye başladı. “Onunla görüşmeyi kabul etmenin benim kitabıma göre ihanet sayıldığını açıkça belirtmek istiyorum, hainleri nasıl cezalandırdığımızı hepimiz biliyoruz.”

Odada birkaç kişi başıyla onayladı.

“Onun daha fazla güç kazanma girişimi Vito'muzun güzellik yarışmasını kazanması kadar muhtemel olsa da—” Vito kaşlarını çatarken bazı kıkırdamalar duyuldu, “işlerimizi aksatmayı ve İbiza'ya teslimat yapmalarını önleyerek Cezayirli ortaklarımızı kızdırmayı başardı.” Sal kolundaki saatini döndürdü. “Bununla birlikte, isyanının haberi bazı düşmanlarımıza yani Mallardo klanına ulaştı. Casallıların iç politikasını bilmedikleri için ona destek vererek bir şeyler kazanacaklarını sanıyorlar.”

Elbette öyle olacaktı. Mallardolarla düşman olmamızın tek sebebi, Sal'ın yakın zamanda bölgelerimizin arasındaki on yıllık

sınırları ihlal ederek onların bölgesinde fabrika kurmaya kalkmasıydı. Bunu herkese ne kadar taşaklı olduğunu göstermek için yapmıştı. Mallardoların değerli müttefikler olduğunu takdir edemeyecek kadar kibirlenmişti.

“Bu maskaralığın sona ermesi gerekiyor,” diye bitirdi.

“Plan nedir, *Don*?” diye sordu yanımda duran bir *capo*.

“De Rossi’nin planı insanları kandırma becerisine dayanıyor. Kaynaklar bana, güçlü ittifaklar kurabileceğini ve bu işi son on yılda yürüttüğümünden daha iyi yürütebileceğini iddia ettiğini söylüyor.” Sal alayla güldü. “Bu onun Casallılara liderlik etmek için ne gerektiği hakkında hiçbir fikrinin olmadığını gösteriyor. Kolektif ticari girişimlerimiz Fortune 500’deki* şirketlerle rekabet edebilir ancak biz, özünde yalnızca klanın hâkimiyetini sürdürmek için *ne gerekiyorsa* yapacak adamlarız. De Rossi bizden biri değil. Onun neden bana daha önce meydan okumaya cesaret edemediğini bilen var mı?”

Vito kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kız kardeşi.”

“Zayıf noktası o,” dedi Sal. “Artık bir karısı var ama kadının New York’taki Garzolo klanıyla bağlantısı nedeniyle o kadar cazip bir hedef değil. Hiçbir Amerikalının bölgemize burnunu sokmasını istemeyiz. Martina De Rossi’yi elimize geçirir geçirmez bu savaş bitecek.”

“Onun için gerçekten her şeyden vazgeçeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu biri.

“Bunu biliyorum. O küçük orospuyu saklıyor—”

Birden dikleştim. Siktiğimin adamı az önce ona ne demişti?

* ABD’deki en yüksek net ciroya sahip ilk beş yüz kurumun sıralandığı liste. -ed.n.

“Ama bulmam uzun sürmeyecek.” Bana döndü. “Giorgio, Martina’yı bulmak için görevlendirdiğim birçok kişiden biri. Onun ne kadar yetenekli olduğunu hepiniz biliyorsunuz, bu yüzden arayışın çok yakında sona ereceğinden hiç kuşku yok.”

Kafamda yumruklarımı sıkıttım, odanın karşı tarafına uçar-casına koştuğum ve geriye bir yalnızca kanlı posası kalana kadar Sal’ın yüzünü yumrukladığım bir görüntü canlandı. Ama bu fanteziyle ilgili hiçbir şey kafatasımın dışına çıkmadı. Ona rahat bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Onu sana getirmek için sabırsızlanıyorum.”

Başıyla onaylayıp dikkatini Calisto’ya yönelterek kulağına bir şeyler fısıldadı.

On beş dakika daha geçtikten sonra toplantı sona erdi. Binadan çıkarken alarmdaydım, bu yüzden otoparktan çıktığımda beni takip eden arabayı hemen fark ettim.

Cazzo.

Sal benden kuşkulanıyordu.

Çenemi sıktım ve sonraki on dakikayı sonunda Napoli’ye giden yola çıkmadan önce peşimdekini atlatmakla geçirdim.

Secondigliano’da kaldırıma adım attığım anda mahallenin kokusu bir şok dalgası gibi yüzüme çarptı.

Babamın oturduğu apartmanın birinci katındaki pizzacı, binanın yapıldığı 70’li yıllardan beri turta üretiyordu. Yağ, peynir ve domates sosu kokusu, kaldırımları ıslatan sidik kokusunu gizlemek için fazla mesai yapıyordu. Binanın ana girişinin hemen önünde iki uzun bank vardı ve akşam saat sekizden sonra birkaç

sokak öteden temin ettikleri fentanile bağımlı keşlerle dolup taşardı. Siviller, ölmeye ya da insanların ne kadar düşebileceğini görmeye iten hastalıklı bir merak duymadıkları sürece mesai saatleri dışında burada yürümezdi.

Şef beni pencereden görüp başıyla kısa bir selam verdi. Ben de kapıdan girmeden önce aynı şekilde karşılık verdim. Kırılmaz cam son birkaç yıldır çatlıktı ve kimse tamir ettirmeye hevesli değildi. Ne anlamı vardı? Birinin onu tekrar kırması yalnızca birkaç gün sürerdi.

Hayatımın ilk on altı yılını geçirdiğim daire en üst kattaydı.

Daire 404.

Kapıyı tıklattım.

Bir anahtar şingirtisi duyuldu ardından da bir kilidin tıkırtısı.

Kapı açılınca Nino Girardi göründü ve sararmış beyaz gömleğine, sarkmış pantolonuna bir kez bakmak bile bende arkamı dönüp gitmek isteği uyandırmıştı.

Adama baba olarak hitap edebilirdim ama ona karşı hiçbir zaman bir *baba* sevgisi beslememiştim.

Beni iğrendiriyordu.

Kendimi bildim bileli hiçbir zaman onun gibi olmayacağımı söylerdim.

“Gio,” dedi sigaradan ve yaşlılıktan boğuk çıkan sesiyle. “Uğramana sevindim. İçeri gel.”

Peşinden içeri girdiğimde zamanda yolculuk yapmışım gibi hissettim. On altı yaşında oradan ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemiş, her şey daha da eskimişti. İçinde büyüdüğüm bok çukurunu görse Martina’nın hakkımda ne düşünürdü, merak ettim.

Belki onu da yanımda getirmeliydim. Beni çekici bulma eğilimini sonlandırmanın en kesin yolu olurdu.

Tepedeki loş ışık, yerdeki kabarmış döşeme, modası onlarca yıl önce geçmiş kabartmalı duvar kâğıtları, yıpranmış hantal mobilyalar. Babam dâhil buradaki her şey çürümeye yüz tutmuş gibi görünüyordu.

Televizyonun üstünde çerçevesine plastik çiçeklerin iliştirildiği, sekiz yaşlarındayken annemle birlikte olduğum bir fotoğrafımız vardı. Bütün dairedaki tek fotoğraf buydu ve burası bir tapınak gibi hissettiriyordu.

Nino şimdi hayatının aşkıymış gibi söz etse de hayattayken ona kesinlikle öyle davranmamıştı. Ona yaptığı kötülükler...

Yutkunup çenemi sıktım.

Annem öldüğünden beri yanında hep başka kadınlar olurdu. Adam kendine bakmayı beceremiyordu. Sonuncusu not bırakmadan, hiç açıklama yapmadan gitmişti ve ona umurunda olmadığını söyleyene kadar bana bu konuda yakınmıştı. O olaydan sonra gelip pisliğini temizlemesi için bir hizmetçi tutmuştu.

Bana su teklif etti ama uzun süre kalmayı planlamadığım için teklifini reddettim ve oturma odasına geçtik. Kanepeye yerleşirken inledi.

“Nasılsın, oğlum?”

Sorusunu görmezden geldim. “Sal’la en son ne zaman konuştun?”

“Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Seni daha sık görmek istediğimi söylemiştim, değil mi? Koridorun sonundaki komşular taşındı, artık üç çocuklu bir aile var. O veletler asla susmuyor. Oraya gidip iki çift laf etmeyi düşünüyorum. Belki yeni oldukları için kim olduğumu bilmiyorlardır. Önceki komşular sessizliği sevdiğimi bilir ve buna saygı gösterirdi ama bu çift genç ve adamın bana benden daha üstünmüş gibi bakmasından hoşlanmıyorum.”

Muhtemelen öyledir, baba. Bu pek de zor değil.

“Fazla zamanım yok,” dedim ona. “*Don* son iki hafta içinde seninle temasa geçti mi?”

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Evet. Bir hafta kadar önce.”

“Neden?”

“Senin *donun* benim fikrime değer veriyor,” dedi yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla.

Tanrım. Her zamanki gibi yine hayal dünyasında yaşıyordu. Babam klanın teslimatçısı yani belirli bir bölgenin en düşük seviye piyadeleriyle onların ailelerine haftalık maaşlarını dağıtmakla görevli adamlarındandı. Rahat bir işti ve genellikle en iyi dönemi geçen erkeklere verilirdi ancak babam bu işi nispeten henüz gençken almıştı.

Bunu o kadar çok istemişti ki bunun için doğuştan sahip olduğu tek onur kırıntısından bile vazgeçmeye hazırды.

“Hatırımı sorması çok hoş. O iyi bir adam. Bana saygı duyuyor.”

Gözlerim hayretle açıldı. Bu adam *dalga mı* geçiyordu?

Yüzümdeki ifadeyi algılaması birkaç saniyesini aldı ama fark edince sırıtışı yok oldu ve beceriksizce dizlerini ovuşturdu. “O değişti, biliyor musun? Eskisi gibi değil.”

Nino aslında Sal’ı tanıımıyordu yani bu tamamen saçmalıktı. Babama yaranmak çok kolaydı. Ona önemli biriymiş gibi davranın ve köpeğiniz gibi olurdu. Babamın gururu her zaman en değerli varlığıydı ve Sal bu bulmacayı otuz yıl önce çözmüştü.

“Ne sordu?”

“Bana şu De Rossi denen çocuktan söz etti.” Alaycı bir tavırla güldü. “Onlar gelip gider, biliyorsun. Her şeylerini veren adamdan çok şey bildiklerini sanan kibirli küçük pislikler.”

“Sana hiç soru sordu mu?”

Elini kaldırdı. “Tabii, Gio. Bana bir sürü şey sordu. Burada ne durumda olduğumu, askerler ve aileleri arasında konuşulanları...” Omuzlarını kaldırdı. “Casal’da olmayabilirim ama burada iyi bağlantılarım var.”

Bu insanlar Sal’ın umurunda değildi. Alt basamaktaki önemsiz ve yerleri kolaylıkla doldurabilecek insanlardı.

“Başka?”

“Senin nasıl olduğunu sordu. Artık hiç ziyaret etmediğin için ne yazık ki ona pek bir şey söyleyemedim.” Bana suçlayıcı bir bakış atacak kadar yüzsüzdü.

“Benim hakkımda tam olarak ne öğrenmek istedi?”

“Bu günlerde nerede zaman geçirdiğini bilip bilmediğimi sordu. Ona onun bildiğinden fazlasını bilmediğimi söyledim. Evin buradan yalnızca otuz dakika uzakta ve yine de yaşlı babanı görmezden geliyorsun.”

Napoli’nin eteklerindeki küçük dairem kameralarla kaplıydı. Oraya benim haberim olmadan kimse giremezdi. Ancak Sal, sırf buralarda olup olmadığını kontrol etmek için birine gözetletmiş ve şimdiye kadar oraya gitmediğimi öğrenmiş olabilirdi. Aynısını Roma’daki dairem için de yapmış mıydı? Gözü üzerimdeyse bilinen evlerimin hiçbirinde olmadığımın farkında olabilirdi ve peşime birini takması...

Kaşlarım çatıldı. “Bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar, oğlum. Sokakta konuşulanlarla ilgili biraz daha konuştuk. Ona burada kendisine olan desteğin sarsılamayacağını söyledim, o da gitmek için ayağa kalktı. Bana çok güzel teşekkür etti, Gio.” Çenesiyle yeri işaret etti. “Bak.”

Omzumun üzerinden bakınca bir kasa şarap gördüm. Muhtemelen Sal’ın bağlarından geliyordu.

“Bir tane açalım mı?” diye sordu.

Çamaşır suyu içmeyi tercih ederdim. Kalkıp takım elbisemin ceketini düzelttim. “Gitmek zorundayım.”

“Bu kadar çabuk mu?”

İçimden arkamı dönüp gitmek gelse de bir şey beni ona bakmam için durdurdu. Yaşlanan, yağlı, her tarafı kırışmış vücudunu inceledim. Yetmişini geçiyordu. Yakında ölecekti.

Göz göze geldik ve kısa sürede bakışlarımdan rahatsız olmaya başladı. İfadesine utanç sinmişti. Ona *gerçekten baktığımda* aklımdan geçenleri tam olarak biliyordu. Öfke kalbimi sarıp sıkıştırdı. Anneme yaptıklarının bedelini Sal’a ödettiğimde sıra Nino’ya gelecekti.

“Hoşça kal, baba.”

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

BÖLÜM 19

MARTINA

Dün, Giorgio bana o gün beni bir daha görmek istemediğini söylediğinde bunu dersimizin iptal olduğu anlamına geldiğini tahmin ettim. Birkaç saatimi odamda zıplayıp hoplayarak geçirdim, vücudum adrenalinle dolup taşıyordu. Ona söylediklerime inanamıyordum. Sanki bedenime başka biri girmiş ve ağzımı benim için hareket ettirmeye, Martina'dan hiç beklenmeyecek cesur ifadeler sarf etmeye başlamıştı.

Ama işe yarıyordu. Ona ulaşmaya başlıyordum ve kendisini yapmak istediği şeyi yapmaktan alıkoyma mücadelesini izlemek bağımlılık yapıyordu. İçimi şeytani bir zevk duygusu kaplıyordu.

Bir süre sonra yatak odamda dolanmaktan bıkip seraya indim. Polo da oradaydı. Beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu, birkaç saat boyunca birlikte çalıştık, bir yandan Ibiza'daki haya-

tım hakkında sorular sordu ve Allegra'yla Tommaso hakkında komik hikâyeler anlattı.

Polo bugün çok daha sakindi. Geldiğimde zar zor selamlaşmıştık ve önceki gün üzerinde çalıştığım projeyi bitirip bitirmem gerektiğini sorduğumda homurdanarak yanıtlamıştı.

Ona merakla süzdüm. Yüzü asıktı, omuzları çökmüştü. Bir şey olmuş olmalıydı.

Sesini duyana kadar bir saat geçmişti. “Buraya baksana,” diye seslendi Polo, bana yanına gelmemi işaret ederek. “Manolyalar çiçek açıyor.”

Yanına gidip dikdörtgen saksıdan taşan mor ve mavi çiçeklere baktım. “Çok güzel. Odam için birkaç tane kesebilir miyim?”

“Elbette.” Masaya yürüdü ve çekmecedен bir makas alıp bana uzattı. “Al.”

En kusursuz sapları seçerken ona baktım. “Sen iyi misin?”

Kaşları yeniden çatıldı. “Evet. Neden sordun?”

“Bilmiyorum. Yalnızca üzgün görünüyorsun.”

Burnunu çekip yere baktı. “Yok, önemli bir şey değil.”

Üstelememeye karar verip çiçekleri kestim. “Geçen gün daha fazla sebze ekmekle ilgili bir şeyler söylemiştin. Bugün o işi yapmak ister misin?”

“Vaktim yok. Yapmam gereken bir iş var.” Ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

“Tamam. Ben herhâlde Giorgio’nun dersine kadar burada kalırım.”

“O gitti. Sana söylemedi mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Nereye gitti?”

“Napoli’ye.”

“Ne için?”

Polo'nun ifadesi sertleşmişti. "Babasını görmeye gittiğini söyledi ama doğru söyleyip söylemediğini kim bilebilir. Ondan bir şey koparmak deveye hendek atlatmak gibi."

Bunu söyleyiş şekli ile kısa ve sert sözleri Giorgio'yla arasında bir şeyler olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Tartışmışlar mıydı?

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Öğleden sonra dedi ama Napoli bayağı uzak." Polo ellerini bir havluya silip kesilmiş çiçekleri işaret etti. "Onları suya koymalısın. Benim kapanmadan önce fidanlığa gitmem gerekiyor."

Buketi aldım. "Nerede?"

"En yakın kasabanın orada, kasaba derken bir kavşaktan söz ediyorum. Arabayla on beş dakika falan sürüyor."

"Ben de gelebilir miyim?" Bunu sorarken *hayır* demesini bekliyordum. Giorgio kalenin sınırlarından dışarı çıkmamı istemiyordu ama orası o kadar yakındı ki dışarısı sayılmazdı bile. Üstelik yapacak başka hiçbir şey yoktu ve bana haber vermeden gitmesine sinirlenmiştim. Dünkü dersimizi atlamıştık, bugün yine mi atlayacaktık? Bir şeyler söyleyebilirdi. Derslerin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Polo havluyu masaya fırlattı. "Bunu yapmamalıyım—" Dudaklarını büzdü. Bir an bir şeyle boğuşuyormuş gibi göründü ama sonra bir nefes vererek, "Siktir et," dedi. "Uzağa gitmeyeceğiz. Gidip çiçeklerini bırak, seni de götürüyüm."

Gözlerim kocaman açıldı. *Yaşasın!* "Tamam, harika."

Birkaç dakika sonra avluda Polo'yla buluştuk ve kamyonetine bindik. Giorgio'nun bunu öğrenirse mutlu olmayacağını ama gideceğimiz yerin yakınlığını düşünürsek o gelmeden dönmüş olacağımızı bilmek zihnimi kurcalıyordu.

“Seni araştırdım, biliyor musun,” dedi Polo geri geri kapıdan geçerken. “Ağabeyin İbiza’nın önemli isimlerinden biri.”

Tırnaklarımın altındaki toprakları temizledim. “Adada birkaç işletmesi var.”

“Birkaç.” Polo alçak sesle kıkırdadı. “*Forbes*’a göre net serveti tahminen yarım milyara yakınmış.”

Sıcaklık yanaklarıma kadar yayıldı. “Ağabeyim kendi adına iyi iş çıkardı.”

“Giorgio’yla nereden tanışıyorlar?”

Şey, buna ne demem gerekiyordu? Polo’nun Giorgio’nun Casallılarla bağlantısından haberdar olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ve bu konuyu gündeme getirecek kişi ben olmayacaktım.

“Emin değilim,” dedim umursamaz bir tavırla. “Muhtemelen işlerindendir.”

“Evet, *işleri*.” Virajı alırken başını salladı. “Ağabeyin yalnızca bir iş adamı değil, Martina, öyle değil mi?”

Ensemin arkası karıncalandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Giorgio’nun ne yaptığını biliyorum.” Sesi sertleşti. “Casallıların güvenlik işlerini o hallediyor. Ağabeyin de klanın bir parçası olmalı. Sen gerçekten neden buradasın?”

Aynada dikkatli bakışlarıyla karşılaştım ve ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Demek bir kısmını biliyordu ama Giorgio’nun ona burada olma nedenimi söyleyecek kadar güvenmediği açıktı. Belki de Giorgio bunun önemli bir bilgi olduğunu düşünmüyordu. İfademi donuk ifadeli bir maskeye dönüştürdüm. “Giorgio söyledi ya.”

“Yutmadım. Bu bir tür doğa inzivası değil. Dediğim gibi, Giorgio bu kahrolası yerden nefret ediyor. Sık sık gelir ama asla birkaç günden fazla kalmaz. Onun için önemli olmasa burada seninle bu kadar uzun süre kalmayı kabul etmezdi.”

Dudağımı ısırđım. Buna verebileceğim bir karşılık yoktu. “Neden onun buradan nefret ettiğini söyleyip duruyorsun?”

“Sen bana hiçbir şey söylemeyip benden sana bir şeyler söylememi mi bekliyorsun?” Alaycı bir şekilde güldü. “Unut gitsin.”

Mimiklerindeki bir şey bana tanıdık geliyordu. Bana kimi hatırlattığını bulmak için ona gözlerimi kısarak baktım ama bir sonuç elde edemedim.

Terk edilmiş bir ahırın yanından geçtik. “Polo, anlatacak bir şey yok. Ağabeyim bu yaz meşgul ve benim burada daha iyi vakit geçirebileceğimi düşündü.”

“Seni dünyadaki herhangi bir yere göndermek yerine buraya mı yolladı?” Direksiyonda ellerinin yerini değıştirdi. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence ağabeyin İbiza’nın *caposu*. Ve seni Giorgio’yla birlikte buraya gönderdiyse... Seni saklıyorlar.”

Tepki vermedim. Dönüp bana baktı ve bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hiçbir şey söylemeyince dilini şaklattı. “Kimden saklanıyorsun, Martina?”

Gerçeğ e bu kadar yaklaşması sınırlarımı bozmuştu. “Sana ne? Bu beni ilgilendirir.”

“Sırlardan bıktım.” dedi ve sonra “Bana kendi kahrolası hayatımı nasıl yaşayacağımın söylenmesinden de bıktım,” diye mırıldandı.

Araç içerisindeki gerginlik sürüyordu. Bir süre sonra Polo müziğı açtı, ben de kafamı camın dışındaki manzarayı izlemek için çevirdim.

Fidanlığın yanındaki toprak alana park ederken midemde huzursuz bir his vardı. Polo’nun hüsrânı benden çok Giorgio’ya yönelik olsa da beni ve ağabeyimi araştırması hoşuma gitmemişti. Neden bu kadar önemsiyordu? Gerçekten canı bu kadar mı sıkılıyordu yoksa arkasında başka bir şey mi vardı?

“Siparişimle ilgili buranın sahibiyle konuşmam gerekiyor,” dedi Polo kamyonetten indiğimizde bana bakmaktan kaçınarak. “Beklerken etrafta dolaşabilirsin.”

“Tamam. Birazdan görüşürüz.”

Ofis binasının kapısında gözden kaybolduğunda kendi etrafımda dönerek her şeyi inceledim. Mekân çok büyüktü. Bitki fidanlığı büyük bir araziye yayılıyordu ve sıra sıra bitki ve çiçek çeşitleriyle doluydu. Uzun ağaçlardan kısa çalılara kadar farklı türler ve her tonda rengarenk çiçekler görebiliyordum. Dikkatimi biraz uzaktaki cam sera çekti ve oraya gitmeye karar verdim.

Polo’yla yaptığım konuşma kafamda tekrarlanıyordu. Söylememem gereken bir şey söylememiştim, değil mi? Ağabeyimin Ibiza *caposu* olduğu konusunda haklı olduğunu bile belirtmemiştim. Muhtemelen bunu fazla düşünüyordum. Giorgio ona güveniyordu ve bu güvenin iyi bir gerekçesi olmalıydı.

Seranın kapısından içeri adım attığım anda sıcaklık ve nem yüzüme çarptı. Hava, toprağın ve büyüyen bitkilerin kokusuyla ağırlaşmıştı, başımın üstündeki mat camdan güneş ışığı süzülüyordu. Toprak aromasını içime çekerek inledim. Muhteşemdi.

Saksı bitkileriyle dolu uzun ahşap masaya yaklaşıp üzerindeki kile gözü atmaya başladım. Bazıları bahçemizde zaten mevcuttu ancak harika yeni eklemeler yapabileceğimiz birkaç tane değişik bitki bulmuştum.

Uzaklarda bir yerde bir araba kapısı çarpıldı. Polo’nun buranın sahibiyle işi bitmiş miydi? Girişe baktım, sonra işime döndüm. Burada olduğumu biliyordu. Gitmeden önce gelip beni alırdı.

Masadaki saksıları incelemeyi bitirince çömelerek yerdekilere bakmaya başladım.

Bir ses duydum. Ağır ve emin ayak sesleri.

Ayağa kalkma fırsatı bulamadan, tanıdık bir çift deri ayak-kabı görüş alanıma girdi. Başımı kaldırdığımda onların ifadesi öfkeyle dolu Giorgio'ya ait olduğunu gördüm.

“Merha—”

Eğilip eliyle kolumu kavrayarak beni ayağa kaldırdı. O kadar sert tutmuştu ki neredeyse kolumu morartacaktı.

Kaşlarımı çattım. “Neler oluyor?”

“Senin burada ne işin var, Martina?”

Sesindeki keskin öfke yüzüme kan hücum etmesine neden oldu. Gözleri öfkeden sertleşip koyulaşmıştı.

“Polo'yla biraz hava almaya geldim.”

“Buraya biraz hava almaya geldin.”

“Evet.”

Beni kendine daha da yaklaştırdı. “Sen aptal mısın?”

Sözleri göğsümde bir acıya neden oldu. “Hayır.”

Bana dişlerini gösterdi. “On dönüm arazide yaşıyorsun. Orada sana yetecek kadar temiz hava yok muydu?”

“Araziden pek uzaklaşmadık bile. Biz—”

Beni sarsarak saçlarımın yüzüme düşmesine neden oldu. “Sizi buraya gelirken herkes görebilirdi!”

“Bizi kimse görmedi,” diye itiraz ederek kolumu elinden kurtardım. “*Castellodan* doğruca buraya geldik.”

Beni iki eliyle tekrar kollarımdan tuttu ve resmen kendine çekti. “Bunu *bilemezsin*. Yanınızdan geçen araba oldu mu?”

Geçmiş miydi? “B-Bilmiyorum. Dikkat etmedim.”

“Tabii ki etmemişsindir,” dedi homurdanarak.

Sinirlenmeye başlamıştım. “Önemsiz bir şeyi çok büyütüyorsun.”

Hırladı, beni döndürüp iterek seradan çıkardı. “Buradan beş dakika uzaktaki trafik ışığında kamera var, bu da muhtemelen fotoğrafını çektiği anlamına geliyor. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim onun arabası olduğunu tahmin ettiğim araca yaklaşırken.

“Bu, bütün izlerini hızlı bir şekilde silmeyi başaramazsam birinin onu tam olarak bu konuma kadar takip etmek için kullanabileceği anlamına geliyor.”

Yolcu kapısını hızla açıp beni içeri tıktı.

“Sal seni bulmak için bir ordu kurmuş,” diye devam etti sürücü koltuğuna oturur oturmaz, “ve bu tam da ona ihtiyacı olan şeyi verebilecek türden aptalca bir hata.”

Kalbim sıkıştı. *Kahretsin*. Geri geri çıkarken Polo’nun kamyonetini fark ettim. “Polo hâlâ orada.”

Arabadaki hararet fırladı. Giorgio’nun gözleri yoldaydı ama çenesinin gıcırdattığı gözümünden kaçmamıştı. “Polo bunu yapmamalıydı,” dedi buz gibi bir sesle. “Artık sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak.”

“Gelmeyi ben istedim,” dedim zayıf bir sesle.

“Ben kimsenin benimle birlikte olduğunu öğrenmemesi için elimden geleni yapıyorum, sense tam tersini yapıyorsun. Seni bulursa Sal’ın sana ne yapacağını biliyor musun?”

Yutkundum. “Hayır.”

“Seni Damiano’nun teslim olmasını sağlamak için kullanacak. Sal, ağabeyinin seni ne kadar sevdiğini biliyor ve bu zayıflığından sonuna kadar yararlanacak. *Donumuzun* nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Onda ahlak denen şeyin kırıntısı yok.

Onun için hiçbir etik sınır yok. O bir katil ve tecavüzcü ve sayısız hayatı mahvetti. Seni eline geçirirse...” Çenesini çarparak kapadı ve elleriyle direksiyonu boğdu.

Benim için endişeleniyordu.

Sessizlik çöktü. Araziye doğru döndüğümüzde fısıldadım, “Özür dilerim. Düşünemedim.”

“Bu kadarı ortada zaten.”

“Özür dilemeye çalışıyorum.”

“Özrüne ihtiyacım yok. Söylediklerime uymana ve güvenliğini benim kadar ciddiye almana ihtiyacım var.”

Ağzımdan bir oflama çıktı. “Giorgio, anladım, tamam mı? Bundan sonra araziden çıkmayacağım.”

“Bir tek bu değil.”

Lastikler gıcırdayarak *castellonun* avlusuna girdiğimizde durduk. Giorgio kontağı kapadı ama kapıların kilidini açmadı.

İçimde bunun nereye gideceğini bildiğime dair bir his vardı.

Bir anlık bir duraksamanın ardından, “Bunun bir hata olduğunu söyledim,” dedi sesi alçalarak. “Vazgeçmen lazım.”

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Yalan söylediğini düşünürken neden vazgeçeyim? Ders sırasında bana nasıl dokunduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ellerinin üzerimdeyken oyalanmanı, dudaklarıma bakışını? Genç olabilirim ama aptal değilim, Giorgio. Soğuk davranma numarası... Yaptığın bu, değil mi? Hepsi numara.”

Gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve kendisini zor kontrol ediyor gibiydi. “Ne dediğini bilmiyorsun. Kendini utandırıyorsun, Martina. Gerçekten senden etkilenebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Arabanın içindeki hava ağırlaştı, ciğerlerime baskı yapıyordu. Bu sözler daha birkaç gün önce söylenmiş olsaydı beni mahvederdi ama artık ötesini görebiliyordum.

Kendi derinliklerime ulaşıp yeni keşfettiğim bu güven duygusundan yararlandım.

Emniyet kemerimi çözüp orta konsola doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Baharatlı parfümünün kokusu tüm vücudumu sardı, bütün vücudu kasılmıştı. “Beni kandıramazsın, Giorgio,” diye fısıldarken aşağıya baktığımda yumruk yaptığı ellerindeki eklemlerin beyaza döndüğünü gördüm. “Bana istediğin kadar hakaret edebilirsin. Bu beni istediğin gerçeğini değiştirmeyecek.”

Nefesi kesildi.

Yavaşça, *yavaşça*, dudakları yanağımdan bir saç teli kadar uzakta olacak şekilde başını çevirdi. Sıcak nefesi tenimi okşuyor, içimi yakan ateşi körüklüyordu. İstekli ve sabırsız beklenti bedenimi sarmış, her bir hücrem dudaklarıma yapışması için yalvarıyordu.

Ama yapmadı.

Bunun yerine kaldırdığı eli boynumu kavradı. Eliyle tenimi sıkıca tutarak beni uzaklaştırdı.

Beni tekrar koltuğuma itmeden önce gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Bakışlarında yakaladığım karanlık ve arzu tenimi ürpertmişti.

“Arabadan defol, Martina.”

Uyuyan hayatta kalma içgüdüm canlanmıştı ve onu bugünkü yeterince zorladığıma karar verdim. Kalbim küt küt atarak kapıya uzandım ama açmadan hemen önce Giorgio’ya son bir bakış attım.

Bedeni gergindi, elleri yumruk hâlindeydi ve çenesi granit kadar sertti.

Ve İtalyan yününden yapılmış gri pantolonunun önünde bir şişkinlik vardı.

BÖLÜM 20

MARTINA

Akşam yemeğim yalnız yedim. Masa tek kişilik hazırlanmıştı ve Allegra bana kızarmış tavuk, parmak patates ve ızgara kuşkonmaz servis etmek için geldiğinde her zaman yaptığı gibi sohbet etmemişti. Bunun yerine kınar gibi birkaç endişeli bakış atmıştı.

İşaret parmağımı ağızma götürüp tırnağımı kemirdim. Artık bütün ev halkı neler olduğunu öğrenmiş olmalıydı, Giorgio'nun isteklerine karşı gelmenin büyük bir olay olduğu hissine kapılmıştım.

Polo'ya ne yapmıştı? Bütün öğleden sonra döndüğünü görmek için pencerenin yanında beklemiştim ama tuvalete gitmek için uzaklaştığım sırada dönmüştü. Geri geldiğimde kamyoneti oradaydı ama o yoktu.

“Kendini yemeyi bırak, *bella**. Artık bir faydası yok.”

Ellerimi indirip kucığımda kavuşturdum, bakışlarım Allegra’ya kaydı.

Dilini şaklatıp başını salladı. “Ah, o çocuk. Başını büyük belaya soktu.”

“Onun kadar ben de suçluyum.”

Allegra masanın etrafında döndü ve tabağımın yanına bir sos tabağı koydu. “Sen gitmemeliydin ama Polo seni götürmese hiçbir yere gidemezdin. Giorgio’nun bulaştığı şeylerin ayrıntılarını bilmiyor olabilirim ama kararlarını sorgulamak gibi bir hataya asla düşmem. Bize araziden çıkmamanı söylüyorsa bunun için iyi bir nedeni var demektir.”

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim. “Giorgio ona ne yapacak?”

“Bilmiyorum,” dedi kollarını iki yana açtıktan sonra indirek. “Ama çok öfkeli. Umarım bu Polo’ya bir daha böyle aptalca bir şey yapmaması için ders olur.”

Beni akşam yemeğimi yemem için bıraktı ama yemeğin tadını bile alamıyordum. Aklım bu karmaşadaki rolümle meşguldü. Polo’yu zor durumda bıraktığım için suçlu hissediyordum ama onu beni de götürmeye ikna etmem zor olmamıştı.

Sanki Giorgio’yu kızdırmak istemişti.

Ertesi gün, Giorgio’yla yeni bir savunma dersi yapmanın heyecanıyla erkenden spor salonuna gittim.

Tamam, bu hevesin dersten çok adamın kendisine yönelik olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Dün arabada yaşadıklarımız gözlerimi her kapadığımda tekrarlanıyordu, bununla birlikte

* *İta*. Güzel kız -ed.n.

istediğimi elde etmeye yaklaştığıma dair belli belirsiz bir şeyler hissediyordum.

İşin aslı, onunla hiç bilmediğim bir bölgeye doğru adım attığımdı. Yaptığım şeye baştan çıkarma denebilirse daha önce hiç, bir erkeği baştan çıkarmaya çalışmamıştım. Talimatlarına uyabileceğim bir kural kitabı yoktu, bu yüzden yalnızca içgüdülerime güveniyordum.

Onun sürekli söylediği gibi kendimi aptal durumuna düşürüyor olabilirdim ama ağzından çıkan sözler ile vücudundan aldığı mesaj uyuşmuyordu. Ve bu kadar direnmesinin arkasında yatan şey devam etmem için yeterince umut vericiydi.

Boş spor salonunda esneme yaparken saate baktım. Her zamanki saatimizi on beş dakika geçmişti ve Giorgio gelmemişi.

Neden gelmemişi ki? Kahvaltıda Allegra bana bugün bir yere gitmeyi planlamadığını, bu yüzden *castelloda* bir yerde olması gerektiğini söylemişti.

Hissettiğim şeyin rahatsızlığı cildimin altında kabarcıklar varmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Yoksa ders yapmaktan vaz mı geçmişti?

Saatin yelkovanı yirmi dakikayı gösterdiğinde onu aramaya çıktım.

Adımlarım beni doğrudan çalışma odasının kapısına götürdü, kapısını üç kez sertçe tıklattım.

Kapı açıldı ve karşımda Giorgio belirdi. Takım elbisesinin ceketi ve bembeyaz bir gömlekle koyu gri bir pantolon giymişti, kravatı yoktu.

Sabahtan kalma kıyafetlerine bakılırsa benimle eğitim yapmaya niyeti yoktu.

“O dersler senin fikrindi ve tam onlardan gerçekten keyif almaya başladığımda bırakmaya mı karar verdin?”

Giorgio bana boş boş bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şu anda meşgulüm.”

“Öyle mi? Yoksa benden kaçıyor musun? Ve gerçekten meşgul olsan bile insanlara önceden haber verildiğini hiç duymuş muydun? Temel nezaket kuralı. Bunu sana Napoli’de öğretmediler mi?”

Yüz ifadesinden keyif aldığı belliydi. “Kızmışsın.”

“Spor salonunda yirmi dakika boyunca seni bekledim.”

“Özür dilerim, daha önemli bir işin mi vardı?”

Dudaklarım aralandı. Gerçekten şu anda bu kadar kaba mı davranacaktı?

“İyi. Artık benimle antrenman yapmak istemiyorsan ben de kendim yaparım.”

“Öyle demedim. Şu anda meşgul olduğumu söyledim. Yarın kaldığımız yerden devam edebiliriz.”

“Neyle meşgulsün bu kadar?”

Omzunu kapı pervazına dayadı. “Seninle Polo’nun görüntülerini bölgedeki bütün kamu kameralarından silmekle.”

Ya. Hissettiğim rahatsızlık bir gıdım azalmıştı. “Çok mu var?”

“Düşündüğünden de fazla.”

“Polo’ya ne yaptın? Onu dünden beri görmedim.”

Bakışları koyulaştı, sorduğum için bana kızmış gibiydi. “Onunla bir konuşma yaptık. Ona, bir daha seni arazinin dışına çıkardığında bir parmağını kaybedeceğini söyledim.”

Yüzüme kan hücum etti. “Bunu *yapmış olamazsın*.”

“Bana itaatsizlik etti,” derken sesi gergindi. “Bunun sonuçları olacağını biliyordu ama ikinizde de aynı sorun varmış gibi görünüyor. Sınırlara saygı duymayı bilmiyorsunuz.”

Ne cüretle. Bunu sanki sınırlarımı ilk çiğneyen o değilmiş gibi söylemişti. Beni bitişindeki odaya koymuştu. Yatağıma girmişti. Beni öpmüştü.

Bunu yaparken hâlâ o çayın etkisi altında olup olmadığını artık umursamıyordum bile. Çay çekingenliğini azaltmış olabilirdi ama bunu öncesinden beri düşünüyor olmalıydı. Beni rahatsız eden iki yüzlülüğüydü.

Ona doğru tek ve kararlı bir adım attım, bakışlarımı sabit tuttum, ellerimi geniş göğsüne kaydırđım. Sıkı ve sıcaktı, ellerim onunla karşılaştırıldığında inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Bakışları ona dokunduğum yere kaydı ve bu küçük hareket, gerginliğin havaya yayılması için yeterli olmuştu.

Kokusu etrafımı sardı ve boğazımı tıkadı.

Bu kadar yakinken kalp atışlarındaki hızlanmayı gizlemesi olanaksızdı. Dudakları yalan söylese bile bedeni yalan söyleyemiyordu ve bunu bilmek ellerimin her zaman onun üzerinde olmasını istememe neden oluyordu. O zaman bütün sırları benim olacaktı.

“Şu anda başka bir sınırı mı aşıyorum?” Birkaç santim daha yaklaştım. “Ne yapacaksın? *Benim* de mi parmağımı keseceksin?”

Bakışlarındaki öfkeli sıcaklık yüzümü yakıp geçti. Bileklerimi ellerinin arasına alıp üzerinden çekti ama bırakmadı. “Hayır. Ama bunu bir kez daha denersen seni *cezalandırırım*.”

Sesi sertti. Kalp atışlarım hızlandı.

“Yalancı. Bana hiçbir şey yapamayacağını biliyorsun yoksa ağabeyim seni öldürür. Ondan korkuyorsun, değil mi? Bu yüzden ne yaptığını ona anlatmamdan bu kadar çok korkuyorsun.”

Gözleri parladı, bileklerimdeki tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı. “Dikkatli ol, Martina,” dedi dişlerinin arasından. “Ağabeyinle paylaşmaya asla cesaret edemeyeceğin bazı cezalandırma yöntemlerim var.”

“Ne gibi?”

Üzerime eğildiğinde ciğerlerim hareket etmeyi bıraktı. Dudakları kulağıma değerek konuştu, “Seni dizime yatırıp kıcını bir hafta boyunca oturamayacağın hâle getirmek gibi.”

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak olsa da bedenim tamamen hareketsiz kaldı. *Ne? Onu doğru mu duymuştum?*

Geri çekilip yüzümdeki şaşkın ifadeye baktı. “Şimdi uslu bir kız ol ve pisliğini temizlemeye geri dönmeme izin ver. Yarın derslerimize devam ederiz.”

Kapıyı yüzüme kaparken ona hayretle bakakalmıştım.

O gerçekten... Beni popoma vurmakla mı tehdit etti?

Zavallı bakire beynim bunu kaldıramıyordu.

Şaşkın bir hâlde yatak odama dönüp yatağın kenarına oturdum, belli bir şeye odaklanamıyordum.

Bana bunu yapma düşüncesi korkunçtu. Güçlüydü ve gerçekten canımı yakabilirdi. Ama bunu söyleme şekli... Gözlerindeki sıcaklık...

Bacaklarımı birbirine bastırdım. *Kahretsin.*

Yüzümü örtüye gömüp inledim. Bu şekilde onun insafına kalmak tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi. Bu bana üstümde yattarken ne kadar ağır olduğunu ve kaçamayacağımı düşünürken hissettiğim heyecanı hatırlatmıştı. Bu normal miydi? Yoksa ben de bir sorun mu vardı?

Oturup gözlerimi ovuşturdum ve konuşmamızı içimden tekrarlardım. Öpücüğün bir anlamı olduğunu inkâr ederken bana nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Sanki beni manipüle ederek kendimi sorgulamamı sağlamaktan zevk alıyormuş gibi. Muhtemelen yaptığıının psikolojideki karşılığını bilmiyordu ama yaptığı tam olarak buydu.

Hayal kırıklığımı spor salonunda atmaya karar vererek yaktan kalkıp dolabın önünden geçerken gözüme neon yeşili bir parıltı çarptı.

Bikininin elbise askısından sarktığını gördüm.

Kavurucu güneş pencereden süzülüyordu ve ben bahçedeyken en ufak bir esinti yoktu. Buraya geldiğimden beri en sıcak gün olabilirdi. Yüzmek için mükemmel bir gündü.

Birkaç saniye bikiniye bakarak düşündüm, sonra onu askıdan aldım. Giorgio'yla olanlardan sonra sakinleşmeye ihtiyacım vardı ve havuz mükemmel bir çözümdü.

Antrenman giysilerimi çıkarıp bikinimi giydim ve yürürken üzerimi örtmek için ipek bir sabahlık aldım. Uzak değildi. Oturma odasının yakınında havuza giden kısa yola açılan bir yan kapı vardı.

Evden çıkarken beni kimse görmedi. Havuzun etrafındaki veranda her zamanki gibi boştu. Burada yalnızca haftada bir ortalığı toplayan Allegra'yı görmüştüm. Havlumu şezlonga bıraktım ve ayak parmaklarımı suya daldırarak sıcaklığını kontrol ettim.

Güzel ve serindi. Isıtmayı kapamış olmalılardı.

Alanın dört bir yanına özenle serpiştirilmiş büyük saksılardaki bitkiler çiçekler açmış ve sinek kuşlarını çekiyorlardı. Bir arı, kadife çiçeğinin üstüne konmadan önce kulağımın dibinde vızıldadı. Gözlerimi kapayıp bir dakika boyunca etrafımdaki bütün sesleri dinledim, kendimi topraklamak için dış dünyaya uyum sağladım.

Hazır olduğumda sabahlığımın kemerini çözüp ayaklarımın dibine bıraktım. Direkt havuza atlamayı düşündüm. Genellikle cildime çarpan soğuk suyun şokuna dayanamazdım ama bugün kendimi cesur hissediyordum.

Bunu yapmak üzereyken ensemdeki tüyler diken diken olunca birinin beni izlediğinden emin oldum.

Başımı hızla çevirip *castello*ya baktım. İkinci kat sahanlığının penceresinde Giorgio duruyordu.

Ellerini camın çerçevesinin iki yanına dayamış, ciddi bakışlarını üzerime dikmişti.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. O anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyi yapabilirdim.

Kendime bakınca göğüs uçlarımda sert hatlarını fark ettim. Manzaranın tadını çıkarıyor muydu? Uzman değildim ama bikinimle beni gözetlemek kesinlikle bir sınırı aşmak gibi geliyordu.

Tekrar ona baktığımda duruşunu düzeltti, onu fark ettiğimin farkında olduğu belliydi. Yine de gözlerini kaçırmadı.

Bana verebileceği tek şey bu muydu? Uzaktan ateşli bakışlar mı?

Ona arkamı dönüp başımı iki yana salladım. Ona ve sınırlarına lanet olsun. Kafamı karıştırmaması hiç adil değildi.

Sanırım ona kendi zehrinden tattırma zamanı gelmişti.

Arkamdan bikinimin düğümüne uzanırken omurgamda sinirsel bir titreme oluştu. Gözlerim havuzun yüzeyine odaklanmıştı ama Giorgio'nun vücuduma baktığının son derece farkındaydım.

Parmaklarım ipe dolandı ve ucunu hafifçe çekince çözüldüğünü hissettim.

İpler düştü. Bikinimi başımın üzerinden çıkarıp yere attım.

Burada yalnızdım ama hava, insan dolu bir odadaki kadar sıcak ve yoğun. Başparmaklarım bikini altımın kenarlarına takıldı ve kalp çarpıntılarımı görmezden gelip onu da ayağımın dibine düşecek şekilde bacağımdan indirdim.

Tepkisini merak ederek Giorgio'ya bir kez daha bakmak istedim ama son anda korktum. Çenem omzumun üzerinde kaldı. Cesur davranmaya çalışsam da bir santim daha hareket ettiremedim.

Derin bir nefes alıp suya döndüm ve ayak parmaklarım kenarda kıvrılacak şekilde iki adım ilerledim. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Yumruklarımı sıkıp atladım.

Bikininin fazladan koruma sağlayacağı söylenemezdi, dolayısıyla zihinsel bir durum olmalıydı ama Tanrım, su beklediğimden daha soğuktu. Havuzun karşı tarafına yüzerken başımı aşağıda tuttum. Geriye doğru yüzmek için dönmem gerekiyordu.

Sonunda bunu yapacak cesareti toplarken zor nefes alıyordum.

Ama bakışlarım büyük pencereye yöneldiğinde Giorgio'nun güçlü silueti kaybolmuştu.

Orada kimse yoktu.

O... Gitmiş miydi?

Hayal kırıklığına uğramıştım ve utanıyordum. Gerçekten orada bir şey yaptığımı sanmıştım.

Vücudumun suyun içinde çarpınan şekline baktım ve birden kendimi son derece çirkin hissettim. Kendini beğenmiş biri değildim. Görünüşüm ya da vücudum hakkında hiçbir zaman fazla düşünmemiştim ama her zaman kabul edilebilir olduğunu varsaymıştım. Ağabeyim hayatım boyunca sevimli olduğumu söylemişti ama sanırım bunun pek bir anlamı yoktu. O benim ağabeyimdi. Aksini söyleseydi tam bir pislik olurdu.

Tamamen tiksindirici olmadığımı dair bir kanıt bulmaya çalışarak zihnimdeki anı şeridinde dolaştım. Erkekler benimle daha önce sık olmasa da flört etmişti. Her zaman insanların, Dem'in istediği zaman aşırı derecede korkutucu olabilmesi nedeniyle benden uzak durduğunu düşünmüştüm ama ya mesele bu değilse? Ya sorun bendeysen?

Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Havuzun kenarına yüzdüm ve mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıktım, güvenim paramparça olmuştu. Giorgio bu konuda

bir şey söylerse ağlayabilirdim. Derhâl lanet sabahlığıma sarındım, bikinimi tekrar giyme zahmetine bile girmedim. Aceleyle içeri girerken elimde tuttuğum bikiniden sular damlayıp yerde ıslak bir iz bırakıyordu.

İhtiyacım olan tek şey duş almak ve odamda bir akşam yemeği daha yemekti. Bu gece herkesle birlikte oturmama olanak yoktu.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı uçtum. Neyse ki etrafta beni görecekt kimse yoktu. Neden havluyla kurulanma zahmetine bile girmemiş gibi göründüğümü Allegra'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapadım.

Bakışlarım aşağı indiğinde baldırımdan aşağı yuvarlanan su damlasını gördüm.

Birden ağlayacak gibi oldum.

İstediğimin peşinden gitme cesaretine sahip olmak başka, bu süreçte aşağılanma üzerine aşağılanmaya maruz kalmak başka bir şeydi. Daha ne kadarını kaldırabilirdim?

Hayır, onun için ağlamayacaktım. Burnumu çekip çenemi kaldırdım ve gözyaşlarımı bastırdım. Çekip gittiyse ne olmuştu yani? Beni çirkin bulduysa? Bu, tek bir erkeğin görüşüydü ve ben—

Bir el ağzımı kapadı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Aaa!"

Bu durumda ne yapmam gerektiğini derslerden hatırlamadan yumuşak dudaklar kulağıma bastırdı. "Seni uyarmıştım, Martina."

Giorgio'ydu. Rahatlama bedenimi gevşetti.

Ama bu duygu kısa sürdü çünkü duyduğum ilk şey kapının kapanma sesi ve kilidin yerine oturması oldu.

BÖLÜM 21

MARTINA

Elini ağzımdan çekmişti ama diğer eli belimde duruyordu. Heyecan kalan korkuma karıştı. “Kapıyı neden kilitledin?”

“Çünkü sana yapmak üzere olduğum şey sırasında içeri biri girerse buradan canlı çıkamaz.”

Kalbim göğsümün içinde hızlandı. “Ne—”

“Sana bir ders vereceğim,” diye homurdandı kulağıma. “Havuz başındaki o sahneden ceza almadan kurtulacağını mı sanıyordun? Biri seni görebilirdi.”

Sesindeki karanlık sahiplenme ensemdeki tüylerin ürpermesine neden oldu. “Etrafta kimse yoktu.” Yutkundum. “Senden başka.”

Omzumdan tutup beni döndürdü ve sırtımı kapıya yasladı. Beni yakaladığından beri yüzünü ilk kez görüyordum, bu damarlarıma alev ve buzdan oluşan tuhaf bir karışım yayılmasına

neden oldu. Gözleri ateş ve öfkeyle kaplıydı, tamamen kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

Bir elini omzumdan çekip boynumu kavradığında nefesim kesildi. Sıkmıyordu ama uyarı açıktı. Nefesinin tenime değmesine yetecek kadar yakındı. “Dindar mısın?”

Ne?

Boynumu daha sıkı kavrayınca düşünecek zaman kalmadı.

“Agnostik,” dedim boğulur gibi.

“Tanrı’ya inanmaya başlayıp kimsenin seni görmemiş olması için dua etsen iyi olur. Tommaso’nun ya da Polo’nun gözünü kaybetmesini hiç istemem.”

Sonunda ne dediğini algılayınca dudaklarım hayretle aralandı.

Çok öfkeliydi.

Bu sefer sınırı aşmakla kalmamıştım. Sınırı yerle bir etmiştim.

Boynumu bıraktı ama bir santim bile uzaklaşmamıştı. Derin bir nefes aldım, sert göğüs uçlarım göğsüne değiyordu. Aşağıya baktı, ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu.

Gerçekten korkuyordum.

“Bana ne yapacaksın?” dedim fısıldayarak.

“Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi.” Sesi bacakları arasında bir sızlamaya neden oldu. Büyük elleri belime dolandığında sanki çıplak tenime dokunuyormuş gibi hissettim. İnce sabahlık, vücutlarımızın arasındaki enerji alışverişini engelleyemezdi.

Neler olduğunu anlayacak zaman olmadan beni omzuna attı ve elini uyluğumun arkasına koyarak beni sabitledi.

“Giorgio!” diye ciyaktı. Sabahlığın altında tamamen çıplaktım ve elini birkaç santim yukarı kaldırırsa çıplak popoma

dokunacaktı. Baksa muhtemelen görebilirdi... Yutkundum. Altıma bir şey giymediğimi fark ettiğini sanmıyordum.

Beni odalarımızın arasındaki kapıdan geçirip sertçe yatağına bıraktı. Sabahlığımın kuşağı gevşemiş, neredeyse tamamen açılmıştı ama son saniyede sıkıca sarınmayı başardım.

“Sana bunu kesmeni söylemiştim, değil mi?” Ellerini sayvanlı yatağın çerçevesine sabitleyip bana baktı. “Bunun yerine sen, çalışma odamdan çıkar çıkmaz beni tahrik etmeye karar verdin.”

Aramıza biraz mesafe koymak için dizlerimin üstünde yatağın kenarına yaklaştım ama o kaplan kadar hızlıydı. Beni tekrar yakalayıp yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına yatırdı.

Karnım kasıklarına çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Giorgio, bekle—”

Çıplak olduğumu fark ettiği an, dişlerinin arasından çıkan keskin bir tıslamayla inledi. Ölümcül bir şekilde hareketsizleşti ama eli uyluğumun üst kısmında, tam kalçalarımın birleştiği çizgide kaldı.

Tanrım, o anda ona bakabilmeyi çok isterdim. Bunun yerine yapabileceğim tek şey yere bakmaktı.

Bir saniye geçti. İki saniye daha geçti. Karnımı dürten sert bir şey vardı ve bunun onun ereksiyonu olduğunu fark ettim.

Bundan tahrik olmuştu.

Benden.

Çıplak vücuduma bakarken sertleşmesi içime bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden oldu. Başparmağı uyluğumun iç kısmına değince ürperdim. Alt dudaklarıma çok yakındı, bir santim yukarı çıksa *orama* dokunacaktı.

“Benimle oyun oynuyorsun, Martina,” dedi başparmağını ileri geri hareket ettirirken boğuk bir sesle, çok *fazla* yakındı. “Kazanamayacağın tehlikeli oyunlar.”

Dokunuşu çok iyi hissettiriyordu. Onun küçük, kontrollü hareketleri beni giderek daha yükseğe çıkarırken nefesim kesik kesik çıkmaya başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Onun bu küçücük mesafeyi kapamasının beklentisi ve hevesi beni titretti.

Diğer eli belimden bastırarak beni yerimde tutsa da tamamen hareketsiz değildim. Onun hareketsizliğine daha fazla dayanamayınca uyluklarının üstünde kıpırdandım.

Kısa bir an için, başparmağı vajinamın kenarına sürtündüğünde saf bir mutluluk içimi kapladı ama sonra elini çekti ve ardından kıcımda bir acı hissettim.

“Hey!”

Kıcıma şaplak atmıştı!

“Sen ne—”

Pat.

Kaçmak için üzerinde debelenmeye başladım ama sırtımdaki eli demir gibi ağırdı.

Pat.

“Ayy! Bu acıttı!”

“İyi ya. Başka nasıl ders alacaksın?”

Kıcıma hızla art arda üç sert şaplak daha indirdi, şaplak sesleri havada yankılandı.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Söyleyecek söz bulamıyordum. Beni uyarmıştı ama bunu gerçekten yapmasını hiç beklemiyordum. Kıcım yanıyordu ama vücudumun yanan tek kısmı orası değildi. Vajinam canımı yakacak kadar ısınmıştı. Sebebi şaplak atılması mıydı yoksa *her şeyi* görebilmesi miydi bilmiyordum ama daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum.

Haklıydı. Damiano’ya bunu, öpücüğü ya da öncesinde veya sonrasında yaşananları anlatma şansım sıfırdı.

Elini tekrar kıcıma koyduğunda cezaya biraz daha devam edeceğini düşünerek irkildim ama bunun yerine elini yumuşak tenimde gezdirmeye başladı.

Ağzımdan minik bir inilti kaçtı. Ondan kurtulmama izin vereceğini sanmıyordum ve dürüst olmak gerekirse ben de kurtulmak istediğimden emin değildim. Ereksiyonu hâlâ karnıma batıyordu ve eli uyluğumun iç kısmından giderek daha yukarılara ilerliyordu, sonunda...

“Tanrım,” dedi boğuk bir sesle. Bir parmağı vajinamın alt dudaklarında gezindi. “Islaksın.”

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için yutkundum. Bir nefes aldı ve kıvrımlarımın daha da derinlerine inerek dudaklarımdaki belirsiz sözcüklerin başka iniltilere dönüşmesine neden oldu.

Parmakları elektrik yüklü gibiydi. Bana dokunduğu her yerde kıvılcımlar tenimi zevkle yakıyordu.

Elinde kıvranmaya başlamıştım, daha önce kimsenin dokunmadığı yerin daha derinlerine inmesine ihtiyacım vardı ama tepkim küfretmesine neden oldu. “Islaklığını elime bastırmaya devam edersen uzun süre bakire kalamayacaksın.”

Aman Tanrım.

“Bakire olduğumu nereden biliyorsun?” dedim parmağının yalnızca ucunu içime kaydırduğında sızlanarak.

“Yüzünün her yerinde yazıyor, *piccolina*. Benden önce bir erkekle birlikte olmamışsın.”

“Seninle de birlikte olmadım.”

Parmağını içimin derinliklerine daldırarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Üzerime eğilip dudaklarını kulağıma indirdi. “Seni bahçede ilk gördüğümde bu kızın kendisini koruma içgüdüğü yok diye düşünmüştüm. Ağzından çıkan her sözcükle beni haklı çıkarıyorsun.”

Az kalsın rükürüğümle boğuluyordum, onun içimde olduğu gerçeği aklımı karıştırıyordu. Hâlâ onu kışkırtıyordum ve duramıyordum. O kadar tahrik olmuşum ki zaten ıslak olan sabahlığımın içinde terliyordum. Bir parmak iki oldu ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı. Islaklıktan çıkan ses yüzünden yanaklarım alev alev yanıyordu. Yaşanan şey müstehcenliğin de ötesindeydi.

Parmakları hızlandıkça nefesim kesildi. “Gio... Bu çok... İyi.”

İnledi ve ritmini bozmadan elini belimden boynuma doğru hareket ettirdi, parmakları sahiplenici bir tavırla boynumu sardı. “O kadar darsın ki canını yakmadan bir parmağımı daha soka-bileceğimi sanmıyorum. Penisimi asla içine alamazsın.”

İçimde bir zevk seli akarken gözlerim hızla kapandı. “Meydan mı okuyorsun?”

“Uyarıyorum,” dedi hırlar gibi.

Ona bakmak için başımı çevirmeye çalıştım ama izin vermedi. Boynumu daha sıkı kavrayarak beni olduğum yerde tuttu. “Ateşle oynuyorsun, *piccolina* ve yanmaya ne kadar yaklaştığının farkında bile değilsin.”

İnlemelerim artık çılgıncaydı ve parmaklarının hızı amansızdı. Zirveye ulaşmaya o kadar yakındım ki neredeyse canım yanıyordu ancak oraya tam olarak ulaşamıyordum.

Aniden bir şey hissedememeye başladım ama ben daha yakınma fırsatı bulamadan ıslak parmakları klitorisime uzandı.

Sert daireler çizerek vajinamı okşamaya başladığında demir gibi tutuşu karşısında kıvranmaya başladım. Tırnaklarımı bacağına geçirdim. “Aman Tanrım, Gio...”

Vücudumdaki bütün sinirler aynı anda canlandı, vızıldadı, titreşti ve sonra her şey aniden patladı.

Orgazm beni bir gelgit dalgası gibi vurmuştu ve daha önce hiç bulunmadığım bir yere sürükledi. Ağzımdan bir çığlık

kaçtığında büyük avucuyla ağzımı kapayarak çığlığımı bastırdı. Üzerinde kıvranıyordum, zevk yavaş yavaş azalmaya başlayınca ya kadar elinin üzerinde gidip geldim.

Sonra Giorgio vücudumu hareket ettirdi, beni sırtım göğsüne yaslanacak şekilde doğrulttuğunda sabahlığım omzumdan kaydı.

Başımı kaldırdığımda kendi yansıمامı gördüm.

Aynaya son baktığımda çenemi sertçe tutarak beni bunu yapmaya o zorlamıştı. Şimdi de aynı şeyi yapıyordu ancak bu kez daha nazik davranıyordu. Dizlerini uyluklarımanın altına kaydardı ve bacaklarımı iki yana açtı.

Nefesim kesilmişti. Titreyen, ıslak vajinamı görünce benim altında sıcak, yoğun bir utanç hissettim. Kendimi hiç böyle görmemiştim.

Bir erkeğin beni bu hâlde görmesine izin vereceğimi hiç düşünmemiştim.

“Gio—”

“Şu güzelliğe bir bak,” dedi bakışlarımız aynada buluşurken boğuk bir sesle.

Yanıt veremeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugün yeterince cesur davranmışım. Tüm rezervim tükenmişti.

Dudakları kulağıma baskı yaptı. “Bana sunduğun şey bu, *piccolina*. Seninle işim bittiğinde bu kadar güzel görünmeyecek.” Diğer eli uyluğumun iç kısmına indi ve parmak eklemlerini girişimin yan tarafına sürttü. “Tahriş olmuş ve iyice becerilmiş gibi görünecek.” Parmağının ucunu içime soktu. “Ve benim tohumlarımla dolu olacak.”

Vay be. Pis, müstehcen sözleri parmağını sıkıştırmama neden oldu ve siyaha dönmüş gözleri bir kez daha aynada benimkileri buldu.

Çenemi bırakıp elini göğsümde gezdirdi. Diğeriyle karnımın alt kısmına bastırıyordu. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse nefes alamıyordum ama umurumda değildi. Başımı geriye atarak dudaklarımın boğazının kalın çizgisini bulmasına izin verdim ve oraya dağınık, ıslak öpücükler kondurdum. Ben bunu yaparken bir şeyler mırıldandı, ben aşağı inmeyi sürdürürken eliyle karnımı okşadı.

Bir süre sonra orgazm etkisini kaybetti ve geride bıraktığı boşluk hissiyle vücuduma kırılmalılık hücum etti. Giorgio'nun yüzünü görmem gerekiyordu. Koluna tutunarak pozisyonumu üzerine oturacağım şekilde değiştirdim.

Gözleri okyanusun derin suları gibi karanlıktı. Biraz daha aşağıya indiğimde pantolonunun içindeki sertliği gördüm, içime kadar baskı yapıyordu.

Çekinerek kalçamı ona sürttüm.

Ellerini kalçama indirip sıktı. “Dur.”

“Neden?” dedim dudaklarımı dudaklarına doğru indirmeden önce fısıldayarak. “Sanırım cezan geri tepti. Bu, fazlasıyla hoşuma gitti.”

Sözlerim teşvik amaçlıydı ama o öyle algılamadı. Gırtlğından kaybedeceğini biliyormuş ama henüz pes etmeye hazır değilmiş gibi acı dolu bir ses çıkardı. Beni üzerinden kaldırıp ayağı kalktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Tam buna artık son vereceğini düşündüğüm sırada arkasını döndü ve bedeniyle üzerime yaslanarak beni karyola direklerinden birine bastırdı. İşaret ve baş parmaklarıyla çenemi sıktı.

Bu kez gözlerimin içine bakarken sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibiydi.

“Çok şey gördüm, *piccolina*,” dedi boğuk bir sesle. “Senin neredeyse iki katın kadar şey. Hayatımda hiç seninki gibi masum

bir yüzün arkasına bu kadar hınzırlık gizleyen biriyle tanışmadım. Zekân beni baştan çıkarıyor. Vücudun beni baştan çıkarıyor. Sana bir kez bakınca düşüncelerimin kontrolünü kaybediyorum. Tamamen senin varlığına kapılıyorum. Sana az önce yaptığım gibi dokunmama izin vermemeliydin çünkü artık yanımdayken ne kadar ıslak ve sıcak olabileceğini bildiğim için saatlerce başka bir şey düşünemeyeceğim. Günlerce. Haftalarca.”

Bu itiraf gök gürültüsü gibi içimde yankılandı ve sonra her şey durdu.

Beni istiyordu. Fazlasıyla. Çaresizce.

Hayallerim gerçeğe dönüşüyordu ve ilk kez bununla başa çıkıp çıkamayacağımı sorgulamaya başlamıştım.

Ama parmakları çenemi sıkıp dudaklarımı kendininkilere yapıştırmadan önce, “Lanet olsun,” diye tıslayınca bir yanıt düşünecek zamanım olmadı.

Öpücük kaos ve öfke doluydu. Vücudumu onunkine bastırıp ellerimi boynuna doladım, aramızda bir santim bile boşluk kalmamasına rağmen onu daha da yakınıma çektim. Kendisini bana bastırıyordu. Pelvisini bacaklarımın arasına sıkıştırırken kabarıklığı da uyluğuma batıyordu.

Dillerimiz birbirine karıştı, ayrıldı, tekrar birleşti. Dudaklarımı ısırpı yaladı, bana örnek olarak nasıl öpüşüleceğini öğretti, ben de taklit etmek için elimden geleni yaptım. Başımı döndürüyordu. Onda kendimi kaybettim.

Kalçalarımın kavrayıp beni kucağına aldığı anda bacaklarımı ona doladım, topuklarım kalçalarına değiyordu. İçimi bir kaçınılmazlık duygusu kapladı.

Tak, tak. “Giorgio, cep telefonunu yemek odasında unutmuşsun,” dedi Allegra’nın kapıdan süzülen sesi. “Biri arıyor.”

Yalnızca sessiz bir küfür mırıldanmak için öpücüğe ara verdi ama sonra devam etti, dili benimkine saldırdı, elleri vücut hatlarımı öğreniyordu.

Kapı bir kez daha tıklatılınca dudaklarına doğru sızlandım. “Boş ver.” Artık duramayacak raddedeydim. Eli göğüs kafesimde gezindi ve çıplak göğsümü avuçlayıp sıktı.

“Giorgio?”

“*Cazzo!*” Kendini benden ayırdı, gözleri heyecandan neredeyse siyaha dönmüştü, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. “Bir dakika,” diye bağırdı.

Bir an gitmekle kalmak arasında kalmış gibi göründü ama sonra tekrar küfrederek yanağımı okşadı ve kapıya yöneldi.

Gitmesini izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Dönmesini bekledim ama dönmedi.

BÖLÜM 22

MARTINA

O akşamın ilerleyen saatlerinde akşam yemeğine indiğimde nabzım hâlâ tam olarak yatışmamıştı.

Ateşim var gibiydi. Midem düğüm düğümdü. Klitorisimde sürekli bir uğultu hissediyordum. Bu sağlıklı mıydı?

Tanrım. Vücudum bu duygusal iniş çıkışları kaldıracak donanıma sahip değildi.

Allegra ve Tommaso'yla oturunca hemen Giorgio'nun evden ayrıldığını öğrendim. Önemli bir işi çıkmıştı ama Allegra ayrıntıları bilmiyordu.

Aniden bastıran endişe dolu güçlü korku hissi uzun süren uyarılmamı bastırmıştı. Ne olmuştu? O neredeydi? Benim hakkımda Sal'a yalan söylüyordu. Ya *don* bunu öğrenmişse? Giorgio'nun tehlikede olduğu düşüncesi birdenbire dayanılmaz hâle gelmeye başlamıştı.

“Hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordum sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak.

Allegra tabağına bir domuz pirzolası aldı. “Hayır, canım. Sen bu konuda endişelenme. Biz daha ne olduğunu anlamadan dönmüş olur.”

Akşam yemeği boyunca takınmayı başardığım donuk ifade hayatımın en az bir yılına mal olmuştu. Hiç bu kadar gergin ya da endişeli hissetmemiştim. Allegra’nın yemek sonrası ikram ettiği *espresso*yu reddedip odama çekildim. Sophia beni üst kata kadar takip etti. Belki de köpek sezgileriyle bende bir terslik olduğunu hissetmişti, yatağa atlamasına izin vermeme sevinmiş görünüyordu.

Kısa tüylerini okşarken kulağımı duvarın diğer tarafındaki odaya diktim.

Beklediğim gibi sessizdi.

Belki de Dem’i aramalıyım. Giorgio’nun nereye gittiğini biliyor olabilirdi. Telefonumu komodinden aldım ve parmağım uzunca bir süre boyunca ekranda yazan ismin üzerinde kaldı.

Hayır, bunu yapmasam daha iyi olurdu. Meşgulse onu rahatsız etmek istemiyordum ve şu anda Giorgio’yu sormaya kalkarsam endişemi gizleyebileceğimden emin değildim. Ağabeyim beni bunu fark edecek kadar iyi tanırdı.

Dem’le son konuşmamın üzerinden birkaç gün geçmişti. Planının gidişatıyla ilgili ayrıntılar konusunda ketum davranmıştı. Her şey yolundaymış gibi konuşmuştu ama ağabeyim duygularını kontrol etmekte ustaydı ve benimle klan işlerini pek paylaşmazdı. Vale’yle arasındaki her şeyin yolunda olmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Tarihi fark ettiğimde telefonumu bir kenara bırakmak üzereydim.

Doğum günüm yarındı. On dokuz yaşına giriyordum.

Şu âna dek bütün doğum günlerimi Dem'le geçirmiştım. Genellikle Ras da olurdu ve bazı yıllar Ras, ebeveynlerimiz öldüğünde Dem'le beni yanına alan annesiyle babasını da getirirdi. Yarın ailemden kimseyi göremeyeceğimi fark etmek beni sarsmıştı.

Endişenin üzerine çöken üzüntü dalgası ve kalbime baskı yapan duyguların ağırlığıyla gözlerimi kapadım.

Giorgio doğum günümü hatırlayacak mıydı? Doğum günü önemli değildi. İhtiyacım olan tek hediye buraya sağ salım dönmesiydi.

Dem arayacaktı. Bundan emindim. O zaman ona Giorgio'nun nereye gittiğini bilip bilmediğini sorabilirdim.

Bu düşünce moralimi biraz olsun düzeltmişti.

Telefonumu kapayıp yastığımın altına attım. Ben ağır örtünün altına yerleşip ışıkları kaparken Sophia yataktan atladı.

Saat beni her saniyesiyle gece yarısına yaklaştıtırırken zihnim aniden acil görünmeye başlayan sorunlarla cebelleşiyordu.

Dem *don* olduğunda ben ne yapacaktım?

Dem'in bana çocukmuşum gibi davranmasıyla ilgili bütün şikâyetlerime rağmen hâlâ ağabeyime bağılıydım. Bunun değişmesi gerekecekti. Artık bir karısı vardı ve bir gün kendi ailesi olacaktı. Daha önce bana çok çocuk istediğini söylemişti. Vale de aynı fikirdeyse yakında bunun üzerinde çalışmaya başlamalarına şaşırırmazdım. Onun dikkatini çekmek için gelecekteki yeğenlerimle rekabet etmeyecektim. Onların Dem'e benden daha çok ihtiyacı olacaktı.

İşiyle eskisinden daha da meşgul olacaktı. Bir klanı yönetmenin gerektirdikleri... Aslında ne gerektirdiğinden emin değildim ama bunun arada ilgilenecek türden bir şey olduğunu sanmıyordum. O ve Vale muhtemelen diğer güçlü Casallı ailelerinin ikamet ettiği Casal'a taşınacaktı. Benim de onlarla gitmemi isteyecekler miydi? Ben gitmek ister miydim?

Örtüyü çeneme kadar çekip orayı hayal etmeye çalıştım ama yalnızca boşluk vardı. Casal'dan ayrıldığımızda çok küçük olduğum için pek hatırlamıyordum. Orası olumsuz çağrışımlar yapıyordu. Evimizi yok eden yangında annemle babamın öldüğü yerd. Dem bana bu hikâyeyi çocukken anlatmıştı ve bu da o şehirden korkmama neden olmuştu.

Ama Dem'le gitmezsem nereye gidecektim? Aşçılık okulu hayalim son birkaç ayda yaşananlardan sonra sona ermişti. Artık geleceğim için ne istediğimden emin değildim.

Dünyadaki yerimi bulmam gerekiyordu. Kendime bir yol çizmek için.

Bilincim hafifçe uykuyla bulanıklaşmaya başladı.

Dem kazandığında Giorgio'nun ne yapacağını merak ettim. Casal'a mı dönecekti? Burada mı kalacaktı?

Uykuya dalarken hâlâ aklımı kurcalayan bir soru vardı.

Ben gidince beni düşünecek miydi?

Uyandığımda telefonumda ağabeyimden gelen uzun bir mesaj vardı.

Doğum günün kutlu olsun, Mari.

On dokuz yaşındasın ve bu bana kendimi çok yaşlı hissettiriyor. Nasıl bu kadar büyüdün? Ras'ın annesinin evde olmadığı ve senin patlayana kadar doldurduğun pis kokulu bezini değiştirdiğimi ve bunun ömür boyu sürececek bir travmaya neden olmasını hâlâ hatırlıyordum.

Telefonuma yüzümü buruşturarak baktım. Dem bu hikâyeyi şimdiye dek onlarca kez anlatmıştı. Bu kadar sık tekrarlamaktan vazgeçerse belki unutmayı başarabilirdi.

Neyse, bu ayrı olduğumuz ilk doğum günün ve bundan nefret ediyorum. Keşke her zamanki gibi seni güzel bir akşam yemeğine çıkarabilseydim. Vale'ye hediye geleneğimizden söz ettim ve buna bayıldı. Bir dahaki sefere bize katılmak istediğini söyledi.

Yüzümde bir sırıtış belirdi. Ras'la Dem, doğum günü yemeği-me tuhaf birer hediye getirir ve kimden geldiğini tahmin etmemi isterdi. Bir yıl Ras bana Churro adında, bütün yemek boyunca, "Güzel kız! Güzel kız!" diye ciyaklayan bir papağan getirmişti. Restorandan çıkarken Dem kafesi Ras'a vermiş ve papağanın hiçbir şekilde bizimle eve gelmesine izin vermeyeceğini söylemişti.

Bu yüzden Churro artık Ras'la yaşıyordu ve fırsat buldukça ziyaret ediyordum. Kelime dağarcığı, *stronzo**, *joder*** ve siktir git sözcüklerini içerecek şekilde birçok dilde genişlemişti. Hepsini son derece güzel söylüyordu.

Bütün bunlar bittiğinde düzgün bir kutlama yaparız, tamam mı? Seninle ve dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum, Mari. Yakında seni arayacağım.

Hızlı bir cevap yazdım ve yataktan fırlayıp ayaklarımı ahşap zemine değdirdim. Yaptığım ilk şey Giorgio'nun orada olup olmadığını görmek için kapısını tıkladmak oldu, kimse gelmeyince kulağımı kapıya dayadım.

* *İta.* Siktir! -ed.n.

** *İsp.* Sikeyim! -ed.n.

Sessizlik.

Bir hayal kırıklığı içimde alevlendi ama onu söndürdüm. Çalışma odasında veya kahvaltıda olabilirdi. Hemen bir sonuca varmamalıydım.

Pencereye gidip elimi çerçevenin üzerine koyarak ittim. Pencere hafifçe gıcırdayarak açılırken içeri temiz hava ve gün ışığı girdi.

Kuşlar cıvıldıyordu. Ağaçlar rüzgârda hafifçe hışırdıyordu. Küçük, incecik bulutlar gökyüzünde hareket ediyordu.

Birkaç saniye orada durup serin sabah havasının tenimi okşamasına izin vererek derin bir nefes aldım.

On dokuz yaşındayım.

Güzel bir yazlık elbise giydim, üzerine minik mavi çiçekler serpiştirilmiş sarı bir elbise. Dizimin birkaç santim üstünde bollaşan etek kısmından önce göğsümü ve belimi sarıyordu. Aşağı inmeden yanaklarıma biraz allık ve kirpiklerime de biraz rimel sürdüm.

Yemek odasının yarı açık Fransız kapılarından sesler süzülüyordu, kapıdan girer girmez baş döndüren tatlı bir koku beni sardı.

Gördüklerim karşısında ağzım açık kalmıştı.

Yemek odası düzinelerce çiçekle doluydu.

Kırmızı gül demetleri, beyaz lale salkımları, yığın hâlinde şakayık aranjmanları ve adını bilmediğim daha pek çok sayısız çiçek. Rüya gibiydi, Instagram'da hayrete düşmeden duramayacağınız abartılı evlenme teklifleri için düzenlenenler gibiydi.

İnsanın gerçekten böyle bir şeyle karşılaşması beden dışı bir deneyim yaşamak gibiydi. Gözlerim neye odaklanacağını şaşırmıştı, algılayamayacağım kadar çok güzellik vardı.

“Bu ne?” dedim nefes nefese.

Ayağa kalkan Allegra'nın başı yemek masasındaki buketin arkasından göründü, gülümsüyordu. "Doğum günün kutlu olsun, Martina."

"Bunlar benim için mi?"

"Giorgio bugünün özel olmasını istedi," dedi gözlerinde bilmiş bir pırıltıyla.

İç organlarım dans ediyordu. Bunu doğum günüm için mi yapmıştı?

"Bu Giorgio'nun fikri miydi?" Soru ağzımdan tek bir solukta çıkmıştı.

Tommaso, Allegra'nın yanına gelip başıyla onayladı. "Hepsi onun fikriydi. Hatta bize özellikle hangi çiçekleri almamızı istediğini bile söyledi."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Aynı Giorgio'dan mı söz ediyorduk? Düne kadar beni sürekli kendinden uzaklaştıran, huysuz, sert ve çoğu zaman kaba olan adam bunu yapmayı mı akıl etmişti?

İçimi bir heyecan kapladı.

Odanın içinde dolaştım, parmak uçlarımı kadifemsi çiçeklere dokundurdum ve yüzümü kaplayan çılgın gülümsemeyle savaştım.

"O burada mı?" diye sordum Tommaso'yla Allegra'nın karşısına otururken.

Allegra başını iki yana salladı. "Maalesef henüz dönmedi. Dün gece geç saatlerde bizi aradı ve bu akşam döneceğini söyledi."

Hayal kırıklığımla savaşılmaya çalışıyordum. En azından aramıştı, bu da iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Yani bütün bunları ikiniz mi yaptınız?"

“Evet,” dedi Tommaso sırtışı yüzünden bükülen bıyığıyla.
“Polo da yardım etti.”

Bakışlarım Polo’nun her zamanki sandalyesine kaydı. Boştu.
“O nerede?”

“Kasabada yapması gereken acil bir işi varmış,” dedi Tommaso.

Yemeğe başladık ve yemeğin sonunda Tommaso, fırından yeni çıkmış, üzeri çilek ve yaban mersinleriyle kaplı, üstüne bir mum yerleştirilmiş bir tart getirdi. Bana İtalyanca doğum günü şarkısı söylemekte ısrar edip coşkulu sesleriyle beni güldürdükten sonra Tommaso herkese tarttan bir dilim ikram etti.

Tatlıyı bitirmek üzereyken cep telefonum çaldı ve ekranda ağabeyimin adı belirdi. İzin isteyip gelen çağrıyı kütüphanede yanıtladım.

Telefonu açmadan önce bile gülümsüyordum. “Merhaba.”

“Doğum günün kutlu olsun, Mari. Vale de burada.”

“Doğum günün kutlu olsun!” diyen Valentina’nın sesi duyuldu. “Seni özledik. Biz olmadan kutlayacağın için üzgünüm. Kutluyorsunuz, değil mi?”

Güldüm. “Evet. Az önce Tommaso ve Allegra’yla doğum günü kahvaltısı yaptım. Onlar burada çalışıyor. Tommaso bana güzel meyveli bir tart yapmış.” Giorgio’nun çiçeklerinden söz etmedim, muhteşem kokuları şimdiden bütün evi sarmış olduğu hâlde... Bu büyük jesti Vale’yi ya da ağabeyimi kuşkulandırmadan açıklayabileceğimden emin değildim.

“Bu çok hoş,” dedi Vale. “Akşam bir şeyler yapıyor musunuz?”

“Sanmıyorum.”

“Giorgio seni yemeğe çıkarmayacak mı?”

“Onun yüksek güvenlik standartlarını karşılayabilecek bir restoran olduğundan kuşkuluyum. Bunu bilmiyor musunuz? Araziden çıkmama izin yok.”

“Güzel,” dedi Dem. “Hiç risk almamak daha iyi.”

“Giorgio da bunu söyleyip duruyor.”

“Vay. Canın çok sıkılıyor olmalı, Mari,” diye yorum yaptı Vale.

“Ben iyiyim aslında. Burada yapılacak çok şey var.”

“Var mı? Ne gibi?”

“Eh, biraz bahçıvanlık yapıyorum ve Giorgio da bana biraz kendimi savunmayı öğretiyor.”

“Ya, evet, bundan söz etmişti,” dedi ağabeyim. “Derslerin nasıl gidiyor?”

“Ben—” Boğazımı temizledim. “Şey, ondan bir şeyler öğrenmek gerçekten hoşuma gidiyor.”

“Bu çok müthiş,” dedi Vale. “Aferin sana! Tekrar bir araya geldiğimizde öğrendiklerini bana göstermen gerekecek.”

Koltuğun kenarına oturup telefonu kulağıma yaklaştırdım. “Peki bu ne zaman olacak?”

Hangi yanıtı duymak istediğimden emin değildim. Tabii ki Dem’in artık tehlikede olmaması için yapması gerekenleri yapmasını istiyordum. Belki biraz bencilce ama buradan yakın zamanda ayrılmak istemiyordum.

Hattın diğer ucundaki ağabeyimin iç çekişini tanıdım. “Bunu söylemek zor, Mari. Ancak herkes bir an önce sonuçlandırılması için uğraşüyor.”

“Günlerden mi yoksa haftalardan mı söz ediyoruz? Yoksa daha mı uzun?”

“Haftalar. Ve aslında, hazır seninle konuşurken sormak istediğim—”

Vale onun sözünü kesti, “Şimdi değil, Dem. Mari’nin doğum gününde rahatlamasına izin ver.”

Birden kaşlarım çatıldı. “Ne oldu?”

“Vale haklı. Beklemeyecek bir şey değil,” dedi Dem. “Peki, sen tadını çıkar—”

Ona daha Giorgio’yu soramamıştım. “Bekle. Giorgio’nun nerede olduğunu biliyor musun? Dün ortadan kayboldu ve hâlâ dönmedi. Genelde beni burada uzun süre yalnız bırakmazdı, o yüzden iyi olup olmadığını merak ettim.”

“Evet, daha bu sabah konuştuk. O iyi.”

Omuzlarımdan bir miktar yük kalkmıştı. “Ha, iyi.”

“Yakında konuşuruz, tamam mı?” dedi Dem.

“Tamam. Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Bütün gün oyalandım, kendimi biraz kitap okuyarak meşgul ettim ama saatler ilerleyip akşam vakti yaklaştıkça gözüm çoğunlukla saatteydi. Giorgio’yu görme arzusu ihtiyaca dönüşmüştü.

Sophia gün içinde birkaç kez beni görmeye gelmişti. Tırnaklarının parke zeminde tıkırdadığını duyunca öğle yemeğinde yarısını yediğim sandviçten bir parça jambon koparıp ona ikram ettim. Şansına inanamıyormuş gibi, fazla mesai yapan burnuyla yaklaştı.

“Bugün benim doğum günüm, kızım. Doğum günü ikramı aldın.”

Homurdandı ve hepsini tek seferde yuttu. Kıkırdadım. Bu hareketi açlıktan öldüğünü düşündürebilirdi oysa Tommaso’nun ona günde iki kez büyük bir kâse köpek maması verdiğini görmüştüm.

Ayağa kalkıp odadan dışarı çıkmadan önce bir süre alnını okşamama izin verdi.

Güneş ufukta parlak bir şerit hâline gelmişti. Gün batımını izleyip kütüphaneden çıktım.

Bütün çiçeklerin hâlâ güzel görünmesine rağmen akşam yemeği kahvaltıdan daha az keyifliydi. Tommaso ve Allegra masadaydı ama Polo eksikti.

Giorgio gibi.

Muhtemelen önemli bir işi vardı ama yokluğu bugünkü ben-cil tavrımı ortaya çıkarmıştı. Onu görmek istiyordum.

Başladığımız işi bitirmek istiyordum.

Yemek sona erdi, Tommaso bakmazken bir kadehle buzdolabından bir şişe rosé şarap yürütüp odama götürdüm.

Telefonumu geri aldığımdan beri ilk kez Imogen'le mesajlaşmamızı açıp yazmaya başladım.

Geçen sene doğum günümü nasıl kutladığımızı hatırlıyor musun, Imogen? Sınıf arkadaşlarımızla Cala Nova'daki plaj kulübüne gitmiştik. Parmak arası terliklerimi suda kaybetmişim ve benimle dalga geçip durmuştunuz. Sonra içerideki bardan bira alırken Seb beni öpmeye çalışmıştı. Başımı çevirdiğim için kendimi kötü hissetmişim ama ilk öpücüğümü ona vermek istememişim. Onu o şekilde sevmediğimi biliyorsun. Şu âna kadar kimseyi o şekilde sevmedim. Bu doğum günümde başka birinin beni öpmesini istiyordum ama o ortalarda yok.

Mesajı gönderdikten sonra telefonu kaldırıp kendime bir kadeh şarap koydum. Daha önce kütüphaneden aldığım bir kitabı açıp okumaya başladım.

Üç kadehten sonra metni takip etmekte zorlanmaya başladım. Sarhoş değildim, yalnızca biraz çakırkeyif olmuşum.

Sonraki yudumu alırken şarabı çenemden elbiseme dökecek kadar çakırkeyif...

“Kahretsin.”

O âna dek bir yanım hâlâ Giorgio’nun dönüp beni bu elbiseyle görmesini umuyordu ama bu, pes etme zamanının geldiğinin bir işareti olmalıydı. Bardağı komodinin üzerine koydum ve arkamdaki fermuarı açtım. Göğsüm dökülen şaraptan parlıyordu. Duş almak iyi bir fikirdi.

Durulandım ve sıcak suyun altında fazlasıyla uzun süre vakit geçirdim. Sıcaktan kaslarım pelte gibi olmaya başlayınca suyu kapadım, kurulandım ve bornozumu üzerime geçirdim.

Tam yatak odama adım atacağım sırada dışarıdan bir ses duydum. Ne olduğunu görmek için pencereye koştum. Giorgio’nun Ferrari’si avluya girmişti; parlak ışıkları, motoru kapayınca kadar birkaç saniyeliğine *castello*yu aydınlattı.

Takım elbiseli hâliyle arabadan indiğinde kalp atışlarım hızlandı. Belki çekingenliğimi azaltan şey şaraptı ama odamdan aceleyle çıkıp onunla buluşmak için alt kata inmek için bir saniye bile düşünmedim.

Kapı açıldı.

Masmavi gözleri benimkilerle buluştu ve içinde bir şeylerin kımıldadığını gördüm.

Eşikten geçti, kapıyı arkasından kapadı ve cebinden bir şey çıkardı.

İnce bir kutuydu.

Onu bana verdi. “Doğum günün kutlu olsun,” dedi kan dolaşıma ilaç gibi damlayan boğuk sesiyle. Kutuyu açıp içindekine baktığımda tenim bakışlarının altında karıncalanmaya başladı.

Zarif zinciri olan bir kolyeydi. Minyatür bir çelengi andıran altın çerçevenin içinde büyük bir pırlanta vardı.

Nefesim kesildi. “Çok şık.” Parmağımı devasa taşın üzerinde gezdirdim. “Bu çok fazla.”

“Senin için değil.”

Düşünceli bakışlarıyla göz göze gelince göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “Teşekkür ederim.” Kutuyu ona uzattım. “Sen takar mısın?”

Zinciri kutudan çıkarırken sessiz kalarak bana dönmemi işaret etti.

Kolye, kızarmış tenimde buz gibi soğuk hissettirmişti. Giorgio’nun elleri boynuma değince omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Zinciri taktı ve ellerini omzuma koydu. “Bak,” dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarımı büfenin üzerine asılı olan antika aynaya doğru kaldırdım.

Girişteki ışık loştu ama pırlanta onu içine çekerek boynumda fener gibi parlıyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadım bornozumun kenarını elimle düzelterek. “Ama doğum günümde istediğim şey bu değildi.”

Aynadaki yansımada gözleri benimkilere kenetlendi. “Ne istiyordun, *piccolina*?”

Sıcaklık cildime yavaş bir dalga hâlinde yayıldı. Ağzımdan çıkacak sözcüğün dönüşü yoktu. Beni bir uçurumun dik yamacına gönderecek bir adımdı. Beni korkutuyordu ama korku yerine cesareti seçmek beni bu noktaya getirmişti ve şimdi durmaya niyetim yoktu.

Hem de istediğimi elde etmeye bu kadar yaklaşmışken.

“Seni.”

BÖLÜM 23

MARTINA

Saf arzu zihnimle bedenimin kontrolünü ele geçirirken bizi çevreleyen hava yoğunlaştı. Elimi elinin üstüne götürüp göğsüne yaslandım.

Çenesi seğiriyordu, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum ve bu beni ateşliyordu. Bana kazanamayacağım bir oyun oynadığımı söylemişti ama o kendisine karşı bir savaş veriyordu ve bu savaşın sonu yenilgiydi.

“Dün beni korkutamadın, Gio. Bana neler yapacağını söylemen beni tahrik etti.”

Uzun, titrek bir nefes verdi ve gözlerini kapadı. “Tanrım.”

Dönüp yüzüne baktım. “Damiano’ya söylemeyeceğim, bunu zaten biliyorsun. Kimse öğrenmeyecek.”

“Bundan çok daha karmaşık.”

“Değil.”

Bir adım gerileyerek saten kuşağımın uçlarını tuttum.

Dikkati ellerime kayd ı ve gözleri kısıldı. “Martina,” dedi sesinde net bir uyarıyla.

Aldırmadım, düğümü çözdüm ve kuşağı çekerek çıkardım.

Vücudum beklenti, sıcaklık ve arzuyla titredi. Bu üçlü duygu karışımı, cesaretimi güçlü bir benzin karışımı gibi körükledi. Bornozu kollarımdan aşağı kaydırıp ayaklarımın dibinde toplanmasına izin verdiğimde karanlık, gözlerini ele geçirdi.

Bakışları yavaşça ve şehvetle üzerimde gezindi. Daha büyük ve belli ki tecrübeliydi ama bana bakarken yüzünde beliren hayret özel hissetmemi sağlıyordu.

Bu gözle baktığı ilk kadın benmişim gibiydi.

Gözlerinin göğüslerimin üzerinde oyalanmasına izin verdiğimde boynundaki bir damar nabız gibi attı. O sessiz kaldıkça şarap takviyeli özgüvenim sarsılmaya başladı ama sonra gözleri tekrar benimkileri bulduğu an kazandığımı anlamıştım.

“Siktir,” dedi boğuk bir sesle.

Sonra üzerime çıktı.

Bir panter kadar hızlı hareket ederek elini saçlarıma daldırıp yüzümü kendine çekti. Dudaklarımız birbirine çarptı. Öpücük o kadar hızlı yoğunlaştı ki âdeta dizlerim tutmuyordu ama diğer kolunu belime dolayıp beni göğsüne yaslayarak dengede durma destek oldu.

Parmaklarını saçlarımdan çıkardı, ateş gibi yanan eli aşağı inerek kalçamı kavradı ve parmakları birkaç dakika boyunca tenimde gezindi. Aramıza bir kâğıt parçası bile giremeyecek kadar birbirimize yakındık ama bu yeterli değildi. Aklımı okuyup beni kaldırarak hırlar gibi kulağıma konuştu, “Bacaklarını belime dola.”

Bizi geri geri büfeye kadar götürdü ve popom büfe tezgâhının kenarına değince zavallı şey yüksek sesle gıcırdadı.

Ardından bir şey yere düştü, yerde gürültüyle yuvarlandı ve paramparça oldu.

“Kahretsin,” dedim nefes nefese. “Neydi o?”

Kafasını aşağı indirip ağzını boğazıma bastırmadan önce, “Umurumda değil,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

O anda bu evdeki bütün porselenler kırılrsa bile benden uzaklaşmayacağını fark ettim.

Başımı eğerek boynuma daha kolay erişmesini sağladım. Derin bir nefes aldı. “Yasak meyve gibi kokuyorsun. Gerçek olmayacak kadar tatlı.” Sesindeki pürüz tüylerimin ürpermesine neden olmuştu. Elleriyle uyluklarımı sıktı, kasıklarını üzerimde hareket ettirdi.

“Bir ısırık al.” Nefes nefeseydim.

Kıkırdar gibi güldü ve dişlerini hassas tenime bastırdı. İnledim. Bedenim dokunuşları karşısında tel gibi gergindi. Topuklarımı kalçasına bastırıp parmaklarımı saçlarına doladım, şehvet ciğerlerimde kendine bir yol açtı.

“Seni yutacağım,” dedi beni büfeden kaldırıp merdivene doğru taşımaya başlarken homurdanır gibi. “Bunu sen başlattın, Martina. Bedenin benim yüzümden yorulup ağrıdığında bunu hatırla. Daha fazlasını almak için ısrar ettiğim zaman bunu hatırla.”

Tenim ürpermişti. Beni kolayca taşıyarak dönen merdiveni çıktı, ilk basamakta gözüme koridorda hareket eden bir şey çarptı.

Gözlerimi kısarak neredeyse karanlık olan eve doğru baktım.

Hiçbir şey yoktu. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalıydı.

Giorgio ikinci kat sahanlığına ulaştı ve durup çıplak sırtımı dün beni izlediği pencereye yasladı.

Camın yüzeyi, sıcak ve ağrıyan bedenimi kısa bir an için serinletti ama sonra beni yeniden öptü, ağzı beni canlı canlı yemeye kararlıydı ve alevler beni bir kez daha tüketmek için bekliyordu.

Kalçamı hareket ettirdim, çıplak tenim giysilerinin ince kumaşına sürtündü. Bir elini indirdi ve parmaklarını hafifçe vajinama sürttü. “Benim için şimdiden ıslandın mı, *piccolina*?”

Kasık bölgesinde büyük bir ıslak leke bıraktığımdan eminim. “Evet, dedim nefes nefese, parmakları daha derinleri keşfederken. “Bütün günümü seni düşünerek geçirdim. Bunu düşünerek.”

Gırtlığından takdir eder gibi bir ses çıkararak beni pencereden uzaklaştırdı. “İşte benim kızım.”

Beni odasına taşıdı, bakışlarında sanki bir avcıymış ve eve büyük ödülü getirmiş gibi ilkel bir parıltı vardı. Kapıyı arkasından kapayıp beni yatağa attı. Sırtım yumuşak örtünün üstünde düzleşti.

Soyunmaya başladı.

Önce ceketini özensizce yere fırlatıp attı. Göz temasını kesmeden platin kol düğmelerini, kravatını ve kemerini çıkardı. Kemerinin tokası yerde itiraz edercesine çınladı. Artık gömleği ve pantolonu da vücudunu örtmüyordu.

Bedenini görünce bütün hava molekülleri ciğerlerimi terk etmişti. Onun havluya sarılı olduğu anıyı sık sık zihnimde canlandırıyordum ancak söylenenler doğrudu. Anılar güvenilirmezdi.

Gerçek hâli çok daha yoğundu.

Gerçek olamayacak kadar seksiydi. Bakışlarım güçlü uyluklarında, düz karnında ve belirgin göğsünde gezindi.

Baş parmaklarını *boxer*inin kenarına geçirdiğinde, dizlerimin üzerine oturup parmaklarımı çarşafıya geçirdim, sonraki adıma fazlasıyla hazırdım.

Onu çekip çıkardığında gözlerim irileşti.

Vazgeçtim. Kesinlikle hazır değilim.

Bunu başlattığımızdan beri ilk defa korku zihnimin derinliklerine kazındı.

O büyüktü. O kadar büyüktü ki *o şeyin* benim içime girmesi matematiksel olarak olanaksız görünüyordu.

Yutkundum. “Şey...”

Aklımı okuyarak sıırttı. “Merak etme, *piccolina*. Sığdırırız.”

Büyük elleriyle penisini kavrayarak keyifle iki kere sıvazladı. Ağzım açık kalmıştı.

Çekinerek yataktan kalkıp yanına gittim. Artık yatak odasında olduğumuz için acelesi yokmuş gibi görünüyordu ve karşısında durmamı sabırla bekledi.

Ona uzanırken omurgamda gergin bir ürperti dolaşıyordu. Ellerini iki yanına indirerek bana dokunmam için izin verdi ve ardından, “Elinle kavra,” dedi.

Bunu yaptığımnda, sevgili Tanrım, parmaklarım birbirine zor dokunuyordu. Giorgio dişlerinin arasından bir nefes aldı. Birkaç saniye boyunca onu yalnızca tuttum ve yumuşakla sert arasındaki tuhaf karşıtlığa alışmak için bekledim. Sonra utangaç bir şekilde sıvazladım.

Bir elini kaldırıp ensemini kavradı. “Devam et.”

Dediğini yaptım, gözlerim penisine ve ucunda beliren sıvıya takılı kalmıştı. Her hamlemde karnı kasılıyordu, ona bakacak cesareti bulduğumda bana baktığını gördüm.

Ensemi daha sıkı tutarak diğer elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımda gezdirmeye başladı.

“Bu—” Yutkundum. “Hoşuna gidiyor mu?”

Dudağının kenarı yukarı kalktı. “Sence?”

“Bilmiyorum,” dedim titrek bir sesle. Onu memnun etmek istiyordum.

“Çok hoşuma gidiyor.” Elimi kendi eliyle kapladı. “O kadar hoşuma gidiyor ki ben karnının her tarafına boşalmadan önce durman gerekecek.” Bir adım ilerleyerek beni yatağa doğru gerilemeye zorladı. “Doğum günün için istediğin şey buydu, değil mi?”

Dizlerimin arkası yatağın çerçevesine çarptı. “Evet.”

“Seni becermemi istiyorsun.”

Sıcaklık yanaklarıma yayıldı. “Evet.”

Giorgio beni iterek yatağa düşürdü. “O hâlde bacaklarını aç, doğum günü kızı.” Ellerini kalçamın altına kaydırıp bacaklarımı iki yana açtı.

Bütün vücudum titriyordu. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim, bakışları karşısında tamamen açıktaydım.

Diz çökerek tatmin olmuş bir ses çıkardı. “Şuna bak. Çok ıslak. Mükemmel.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kalçalarımın klitorisime kadar hiçbir yeri atlamadan yavaşça yaladı.

Nefesim kesilmişti. “Giorgio.”

Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Saymayı bırakıp kendimi o duyguya kaptırana kadar.

Daha önce kendime birkaç kez dokunmuştum ama hiç *böyle* hissetmemiştim. İçimde gergin, sıcak bir his büyürken kalbim göğüs kafesimin her yerinde atıyordu.

Tam alıştığımı düşündüğüm sırada tekniğini değiştirdi, dili klitorisimin üzerinde daireler çizerek gezindi ve arada emerek içine çekiyordu. Bacaklarım titremeye başladı.

“Ah. Ah!”

Kalçamı aşağı bastırdı, benimle ziyafet çekerken beni olduğum yerde tutuyor, ara sıra tatminkâr sesler çıkarıyordu. Parmaklarımı saçlarına doladım, başımı geriye attım, yaklaşmıştım, çok yakındım...

“Ahhhh... Ah kahretsin!”

Aniden içimde bir şeyler patladı.

Orgazm bir süpernovaydı, amansız gücü beni yutmuştu. Bir an kim olduğumu unutmuştum. Beni tüketen zevk nabızları dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Bir süre daha sürdü. Duyularımı geri kazandığımda bedenim sıkılmış gibi hâlsizdi. Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktıktan sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Giorgio’nun bacaklarımın arasındaki görüntüsüyle karşılaştım.

“Tanrım,” diye mırıldandım.

Gülümsemiyordu ama gözleri tatminle parlıyordu. Elleriyle titreyen dizlerimi kavradı, ardından çıplak bedeniyle üzerime uzanarak ağırlığını hissetmemi sağladı. Ellerini başımın iki yanına koyup gözleriyle yüzümü inceledi.

“Güzel,” diye mırıldandı. “Sen gördüğüm en güzel kadınsın, *piccolina*.”

Bu iltifat vücudumda milyonlarca küçük dalgalanmaya dönüştü. Sırtımı gerip sert meme uçlarımı göğsünde hareket ettirdim. Bu hareketim, başını eğip göğüslerimi dudaklarının arasına alması için onu cesaretlendirmeye yetmişti.

Göğüslerimi emerek tahrik ederken elektrik kıvılcımları doğrudan klitorisime ulaşıyordu. Vücudum zaten boşaldığını unutmuşu benziyordu çünkü karnım yeni bir orgazmın hevesine kapılmıştı. Boş gibiydi. Ona muhtaç gibiydi.

“Gio,” dedim inleyerek. “Seni istiyorum.”

Ağzını çekip gözlerime baktığında aleti uyluğuma doğru seğirdi. “Henüz değil.”

“Sırılsıklam oldum.”

Elini aramıza soktu ve iki parmağıyla içime girdi.

“Ah,” dedim nefes nefese, ani dolgunluk hissi rahatsızlık vermişti.

“Derin bir nefes al.”

İçeri. Dışarı.

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladığı anda rahatsızlık hafifledi. Çıkan sesler beni utandırıyordu.

“Çok darsın,” diye mırıldandı ve bir parmağını daha içime soktu.

Sonraki nefesimi alırken boğulacak gibi oldum. “Aman Tanrım.”

Bakışlarımız kenetlendi. “Nefes al, *piccolina*. Özenli davranacağım,” dedi, yanağımı rahatlatmak ister gibi okşaması göğsümde bir şeylerin gevşemesini sağlamıştı. “Ama biraz acıtacak.”

“Biliyorum. Umurumda değil.”

Gözleri teslim olur gibi kapandı. “Hap mı kullanıyorsun?”

“Deri altı implantım var.”

Parmaklarını çıkarıp bir kez daha vücudumun üzerine yerleşti ve bana uzun, derin bir öpücük verdi. “Bana tutun.”

Tırnaklarım kol kaslarına battı. Gerginlik beklentiyle karıştı. Penisini açıklığıma baskı yaparken çok daha savunmasız hissediyordum.

Kendisini birazcık içeri itti ama bu, gözlerimin yanmasına neden oldu. “Aman Tanrım.”

“Siktir,” diye küfrederek alnını benimkine dayadı.

Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakındık, onunkini her soluduğumda acının azaldığını hayal ettim.

Bunu yapabilirim.

Biraz daha içeri girmeden önce biraz süre geçti.

Nefesim kesilmişti.

Bedeni kendini tutmaktan titriyordu, başını kaldırdı ve yaşaran gözlerimi gördü. Yüzüne bir şevkat yayıldı. “Canın yanıyor.”

Gözlerimden sessiz yaşlar akarken ona sıkı sıkı sarıldım ama acı vazgeçmem için yeterli değildi. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Cesur olmalıydım.

Başımı iki yana salladım. “İyiyim. Lütfen... Yap artık.”

Bir süre beni inceledi, başını salladı ve sonuna kadar itti.

Ciğerlerimden bir çığlık koptu ama o çığlığımı ağzıyla yuttu. Acı, içimi delip geçti; keskin ve yakıcıydı ama yalnızca birkaç saniye sürdü ve sonra hafifledi.

Giorgio öpücüğüyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ağzımın içini yaladı ve ben acıdan nefes nefese kalmışken dudaklarımı ısırdı.

“Çok iyi gidiyorsun, *piccolina*,” diye mırıldandı dudaklarını yanağımda gezdirirken. “Hepsini aldın.”

Gözleri bendekine benzeyen bir sıcaklık, arzu ve kırılganlıkla doluydu. Belki de ben hayal ediyordum. Sonuçta seks bazı insanları duygusallaştırırdı, öyle değil mi? Benim gibi acemi birinin sevildiğini düşünmesi normaldi. Ama gözlerine bakmayı sürdürdükçe bunu benim hayal etmediğime giderek daha fazla ikna oluyordum. Daha önce bir kadına bana baktığı gibi bakmış mıydı?

Bir kıskançlık dalgası içimi kapladı. Sormayacaktım çünkü duymak istediğim yanıtı biliyordum ve bu onun vereceği yanıt değildi.

“Acıyor mu?”

“Eskisi kadar değil.” Bu doğrudu. Ağrı alışılmışın dışında bir dolgunluğa yer açmak için azalmıştı.

Ufak bir hamle yaptığında zevk kanalları açılmaya başladı. Kulağına doğru inledim. Onun içimde olması hissi gerçeküstüydü.

Tekrar yaptı ve inledi. “Kahretsin. Görmem lazım.”

Kalçamdan tutarak beni kendine çekti ve dizlerinin üzerine otururken aramızdaki bağın kopmamasını sağladı.

Bakışları birleştığımız yere indi, vücudu titredi. Büyük elini tümseğimin üzerine yerleştirdi ve başparmağıyla klitorisimi

buldu. “Seni becermem için bana yalvarıncaya kadar seninle oynayacağım.”

İlk darbesi başımı geriye atmama neden oldu. Aşağıda her şey hassas ve doluydu ama o ne kadar baskıya dayanabileceğimi biliyordu.

“Bu çok iyi,” dedim inleyerek.

Tekrar içeri sokmadan önce benden birkaç santim uzaklaştı. “Bu artık benim. Tamamen. Bana. Ait.”

Sözleri ve klitorisime yaptığı şeyler yeni bir orgazmın belirmesine neden oldu.

“Gio,” dedim nefes nefese. “Seni istiyorum.”

Darbeleri derinleşiyordu ama yeterli değildi.

“Gi—”

“Yalvar, *piccolina*.”

Gözlerimiz kenetlendi. Bir el göğsümden yukarı çıkıp boynumu kavradı. Dudaklarımı yaladım ve sözcükleri bir sıcaklık dalgası gibi vücuduma yayıldığını hissederek söyledim.

“Lütfen, becer beni.”

Ağzından çıkan ses pek de insan sesine benzemiyordu ve hareket etmeye başladığında sonunda kendisini ne kadar tuttuğunu anladım.

Dağları delebilecek bir yoğunlukla içime girdi. Bacaklarım beline, kollarım boynuna dolandı. Neyse ki alışmıştım çünkü beş dakika önce bunu yapmaya kalksaydık muhtemelen beni ikiye bölerdi.

“Hayal ettiğimden bile daha iyisin,” dedi boğuk bir sesle. “Rüyadan bile iyi.”

İçimdeki baskı arttı, vücudum yeni bir rahatlama için sabırsızlanıyordu.

“Penisimi sevdin mi?”

“Evet,” dedim nefes nefese.

“İyi. İçine bir tek o girebilir çünkü.”

Beynimin mantıksal küçük bir kısmı sözlerine takılıp, “*Ha?*” diye sorarken gözlerim kapandı. Bu onun müstehcen konuşma tarzı olsa gerekti.

Elini boynumdan çekerek aniden içimden çıktı. Sızlanmak dışında bir şey yapacak vaktim olmamıştı çünkü beni ters çevirdi, belimden çekerek ellerimle dizlerimin üzerine çökmemi sağladı, sonra tekrar içime girdi.

Yeni aç beni şaşırtmıştı. “Aman Tanrım.” Gözlerimin önünde yıldızlar belirene kadar defalarca içimdeki bir noktaya vurdu. Çok yakındım.

Saçlarımı tek eliyle kavrayıp tasma gibi eline dolayarak asıldı. Sırtımın kavislenmesine tatmin olmuş şekilde bir inilti çıkardı. “Sen bu şekilde becerilmek için yaratılmışsın. Bundan daha güzel bir şey görmedim.”

Yeniden titremeye başlamıştım. Karnım kasıldığında Giorgio tısladı, sonra düştüm. Gerçekten. Bedenim yatağa çöktü, son anda ağırlığını kontrol ederek üzerime düştü. Bir kez daha kendisini çok *derine* soktu ve kendi boşalmasıyla birlikte bedeni kasıldı.

Onunla yatağının arasına sıkışan bedenim bir zevk birikintisi hâline gelen çarşafların üzerinde titrerken bir şeyin farkına vardım.

Bundan daha iyi hiçbir şey olamaz.

Hiçbir şey.

BÖLÜM 24

GIORGIO

Küçük bir el karnımın alt kısmında duruyordu. İpeksi sarı saçları boynumu gıdıklıyordu. Martina'nın yavaş, derin nefes alış verişleri göğsüme yayılıyordu.

Bedeninin benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlama-sı ona olan bağımlılığımın sonuçlarını unutturabilirmiş gibi onu kendime çektim.

Çünkü bu bir... Bağımlılıktı.

Buraya, yanıma gelmesinin tek nedenini tamamen tehlikeye atan, kontrolden çıkmış bir ihtiyaç.

Dün bütün gün kendimi kontrol etmeye çalışmıştım. Bu kah-rolası cümleyle neredeyse meditasyon yapmıştım. *Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın.*

Ne kadar da işe yaramıştı.

Elimi yüzüme götürdüm. Sal beni ipte yürütüyordu. Dün Calisto beni *don* adına aramıştı. Sal'ın taşımamı istediği bir şey vardı. İçi kuşkulandığım gibi birkaç milyon değerinde elmas-

la dolu küçük metal kutuyu almak için hemen Napoli'ye gittim. Peşimde Sal'ın bir adamı varken onu bölgedeki en yakın kasaya götürdüm. Kutuyu bıraktıktan sonra kişisel zulamdan Martina'ya vermek için bir şey seçtim, sonra da peşimdekini atlatmak ve arkamdan kimsenin gelmediğinden emin olmak için mümkün olan en dolambaçlı yoldan buraya döndüm.

Bütün bu olay bana tuhaf gelmişti. Sal beni özellikle ortaya çıkararak hareketlerimi takip etmeye çalışıyormuş gibiydi. Bunu başkalarına da yapıp yapmadığını veya onun incelemesinin ana hedefi hâline gelip gelmediğimi anlamak için kayıtlardaki son konuşmalara bakmam gerekiyordu.

Onu peşıme düşüren ne olabilirdi? Damiano, görüştüğü adamlardan hiçbirine adımı söylememeye dikkat etmişti. Ras ve Valentina dışında kimse ona yardım ettiğimi bilmiyordu ve onların sadakati kesindi.

Konumumuz ifşa olma riskiyle karşı karşıya kalmadan konunun temeline inmem gerekiyordu.

Martina uykusunda sarsılarak düşüncelerimin ona çevrilmesine neden oldu. Rahatlatmak için elimi sırtının pürüzsüz teninde gezdirdim ve bunun tadını çıkardım.

Dün gece daha kendini bana sunmadan önce direncim kırılmıştı. Onu reddedemezdim, sonucu ne olursa olsun. Yatağıma girmeye bu kadar istekliyken olmazdı.

Ve kahretsin, dün gece istediğim her şeyi hatta daha fazlasını yaşamıştım.

Masumiyet ve günah. Tecrübesizlik ve heves. O genç yüzün altında katmanlar vardı ve hepsini keşfedene kadar tatmin olamamaktan korkuyordum.

Huzurlu ifadesine baktım. Hâlâ rüyasında arkadaşını görüyor muydu yoksa hayaletlerini kovmayı başarmış mıydık?

De Rossi'den aldığım o boş kızıdan artık eser yoktu. Canlanmıştı. Çiçek açmıştı.

Güç kazanmıştı.

Ve şimdi bunu benim üzerimde acımasızca uyguluyordu.

Elimi çenemde gezdirdim.

De Rossi'ye bizden asla söz etmeyeceğini söylemişti ve ona inanıyordum ama endişelendiğim şey o gitmeden önce aramızdaki bu durumun yoluna girip girmeyeceğiydi. Bu savaşın ne zaman biteceğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Birbirimize olan arzumuzu tatmin etmek için yeterli zamanımız olacak mıydı?

Çünkü yapmamız gereken buydu. Kendi hayatlarımıza dönmekten önce geriye hiçbir şey kalmayacak şekilde son damlasına kadar tüketmeliydik.

Sonra eskiye geri dönmeliydim.

Midem kasıldı. Dün gece onunla birlikte olmak beni çok heyecanlandırmıştı. Ağzımdan çıkan sözcüklerin bir fantezi olduğunu zihnimin derinliklerinde bildiğim hâlde söylemekten kendimi alamamıştım.

Dilimde öyle güzel bir tat bırakmıştı ki...

Şimdi, onun başka biriyle olması düşüncesi bende, komodinimde tuttuğum silahı çıkarıp tavana birkaç el ateş etme isteği uyandırıyor.

Siktir.

Bir gün birbirimize bakacak ve kesinlikle hiçbir şey hissetmeyecektik. Öyle olacaktı.

Öyle olmalıydı.

Onu elimde tutmanın tek yolu onunla evlenmekti. De Rossi, kızın geleceği için bir evlilik anlaşması olacağını daha şimdiden söylemişti ama ben düşüneneceği son adaydım.

Martina uykusunda düşüncelerimi onaylamıyormuş gibi dudaklarını büzdü ve belirsizlik içime oturdu. Şimdi gitmesine izin vermem olanaksızdı ama zamanla onun benden bıkaçağı gibi ben de ondan bıkacaktım. Bize ölümcül darbeyi vuran şey bıkkınlık değilse gerçekler olacaktı. Sırrımı De Rossi'ye açtığım zaman o da Martina'ya anlatacaktı. Ve benim gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde bana annemin bütün hayatı boyunca baktığı gibi gizlemesi zor bir tiksintiyle bakacaktı.

Veda etmek zor olacaktı ama bunu onun gözlerinde görmek daha da zor olurdu.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalkıp pencereye yürüdüm. Şafak vaktiydi, gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Elimi pencerenin pervazına dayayıp ormana baktım. Döndüğümünden beri oraya gitmemiştim ama şimdi beni çağırıyordu.

Çam ağaçları rüzgârda beni gölgelerine çağırıyormuş gibi sallanıyordu.

Onu ziyaret etmeliydim.

Bunu başka kimse yapamazdı.

Bunun yerine, Martina arkamda kıpırdayana kadar uzun bir süre donmuş gibi öylece kaldım.

“Günaydın.” Sesi uykulu ve hafif boğuktu.

“Günaydın, *piccolina*.”

Yataktan kalkıp yanıma geldi. “Bana böyle demen hoşuma gidiyor.”

Kolumu ince beline dolayıp kendime çektim.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordu.

“Sanırım gün doğumuna.” Güzeldi. Pembe ve turuncu kurdeleler gökyüzünde ebru gibi birbirine karışarak açılıyordu.

Manzaraya bakıp memnuniyetle iç çekti. “Neredeyse iki haftadır buradayım ve buranın güzelliğine hâlâ alışamadım.”

Muhteşemdi. Keşke kötü anılarla mahvetmeden önce kendime *castellonun* tadını gerçekten çıkarma fırsatı verseydim.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum ona bakarak. “Canın ya-
nıyor mu?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Biraz.”

Elimi beline doladım. “İyileştirmeme izin ver.”

Güneşin doğuşunu unuttuk, tekrar yatağa uzandı, bacaklarını benim için açtı ve bana daha da güzel bir şey gösterdi.

Dilimi sıcak teninde gezdirdim, tadıyla ve hızla çığlıklara dönüşen ürkek inlemeleriyle tıka basa doydum.

Parmakları saçlarımda arasında gezindi ve onu tam sınıra getirdiğimde sertçe saçımı çekti. “Giorgio,” dedi nefes nefese, onu ele geçirmek üzere olan orgazmıyla bütün bedeni titrerken. “Ah, aman Tanrım.”

Dudaklarımla klitorisini sardım, sertçe emdim ve sonunda patladı.

O boşalınca ağzımın yerini parmaklarım aldı ve tamamını görebilmek için başımı kaldırdım.

Kızarmış cildi, dudaklarını ısırması, dağınık saçları. Bana gözlerini kırıştırarak ve göğsümde bir şeyleri parçalayan tatmin olmuş, tembel bir gülümsemeyle bakıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Ve benimdi.

Şimdilik.

Ellerimi kalçasında, karnında, göğüslerinde gezdirdim ve durup yanağını okşadım. Bana parlayan, ıslıl ıslıl gözlerle baktı; dudakları hafif aralıktı. “Buna bağımlı olmama neden olacaksın,” dedi fısıldayarak.

Cazzo.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve eli bedenlerimizin arasına kayarken ağzının içini tattım. Eliyle ağrıyan aletimi kavradı ve hafifçe sıvazladı. “Böyle mi?” diye sordu.

Ciğerlerimden bir inilti koptu. “Aynen öyle.”

Beni eliyle okşadı, hareketlerinden gittikçe daha emin oluyordu. Göğsünü yaladım, sonra pembe meme ucunu dişlerimle çekerek tıslamasına neden oldum. Kavrayışı daha da sıkılaştı ve orgazm omurgamın dibinde oluşmaya başladı.

Ağzım boynuna kadar çıktı. “Her yerine boşalacağım, *piccolina.*”

“Bunu istiyorum,” diye fısıldadı sabit bir ritim tutturarak.

Saçına asıldım ve kamyon çarpmışçasına sarsılarak boşalırken boynunu dişledim. Tanrım, yıldızları görmemi sağlamıştı. Tohumlarım karnının ve göğsünün her yerine saçılmıştı, hiçbir şey kalmayana kadar beni okşamayı sürdürdü.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslandım ve hayranlıkla benimle kaplanmış görüntüsünü izledim.

Kendine baktı ve yanakları kızardı. “İyi miydi?”

Elimi yüzüme götürdüm. “Evet, çok iyiydi.”

Onu kucağıma alıp duşa taşırken güldü. Onu temizlediğimde penisim yeniden sertleşmişti ve kulağıma aslında o kadar da canının yanmadığını fısıldadı, ben de onu duvara yaslayıp öptüm, öptüm, öptüm...

Sabah göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve Mari nihayet giyinmek için odasına döndüğünde ben de yemek odasına inip

bir *cappuccino* içtim. Polo içeri girdiğinde gazete okuyordum. *Bu eski alışkanlığımdan vazgeçebileceğimden kuşkuluyum.*

Yalnızca birkaç saatlik uykuyla koşuya çıkmış gibi darmadağın görünüyordu. Allegra'ya göre Martina fiyaskosundan sonra kendini işe vermiş, bahçe projeleriyle meşgul olmuştu.

Birkaç gün geçmesine rağmen kesin talimatıma uymadığı ve onu arazinin dışına çıkardığı için hâlâ kızgındım. Onu kurtaran tek şey ona tehlikenin ne olduğunu söylememiş olmamdı. İtaatsizliğinin olası sonuçlarının farkında değildi. Ancak o benim için çalışıyordu. Herhangi bir açıklama yapmama gerek yoktu. Kontrolden çıkan şey onun lanet öfkesiydi.

Polo birkaç adım ötede durarak dikkatimi ona çevirmemi bekledi.

Gazeteyi yavaşça katlayıp masanın üzerine attım.

Yalnızca kısa bir an için gözlerime baktı. Gergindi.

Öyle olmalıydı da.

Dudaklarını yalayıp konuşmaya başladı. “Davranışım için özür dilemek istiyorum. Sana kızmıştım ve Martina’yı inadımdan yanımda götürdüm.”

Arkama yaslanıp ellerimi birleştirdim. Ona karşı fazla yumuşak davranmıştım. Sonunda bu konuda oyun oynamadığımı anlaması için doğrudan tek bir tehdit yeterli olmuştu.

“Bir daha aynı hatayı yapmam,” dedi bana bakarak.

Onu inceledim.

Özür dilemesi iyi bir başlangıçtı. Gerçekten pişman olmuş gibi görünüyordu ve genç, düşüncesiz, hatta... Uzun süre burada kalamayacak kadar hırslı olduğu göz önüne alındığında bu da bir şeydi.

Onun Sal için çalışmasına asla izin veremezdim ama Sal'ın saltanatı sona ermek üzereydi. Peki De Rossi? O Casal'dayken

birinin onun iş imparatorluğunu yönetmesi gerekecekti ve o kişinin de yardıma ihtiyacı olacaktı. Polo öfkelerini kontrol altına almayı başarabilirse işe yarayabilirdi. Kendisini kanıtlamaya hevesliydi ve ona bu fırsatı tanıyacak bir *dona* sadık kalırdı.

De Rossi'yle konuşabilirdim.

Polo sabırsızlıkla yanıtlamı beklediği için kısaca başımı sallayıp *cappuccinoma* uzandım. “İyi.”

Gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

“Hâlâ mafyaya girmek istiyor musun?”

Gözleri parladı. Muhtemelen hevestendi.

“Evet ama artık ısrar etmeyeceğim. Sen doğru zamanın geldiğine karar verene kadar bekleyeceğim.”

Nihayet. Öğrenmeye başlıyordu.

“Düşündüğünden daha erken gelebilir.”

Gözlerini kırptırdı.

“Son zamanlarda aklımda çok şey vardı Polo ama seni anladım. Hayatını burada geçirmek istememeni anlıyorum, bunun için seni suçlayamam. Yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şeyleri hissedirdim.” Dirseğimi masanın kenarına dayadım. “Hayatta klana katılmaktan fazlasını yapabilirsin. Bir iş kurmak istiyorsan ilk yatırımcın olurum. Yeni bir şey öğrenmek istersen okul masrafını karşılarım. Ama gerçekten istediğin şey mafyaya girmekse... Annene seni koruyacağıma dair söz verdim ama aynı zamanda seni mutlu etmeye çalışacağıma da söz verdim. Bunu birkaç hafta düşün ve kararını bana söyle.”

Dudakları seğirdi. “Bunun için teşekkür ederim, Giorgio. Önce bütün seçeneklerimi değerlendireceğim.”

“İyi. Otur. Birlikte yiyebiliriz.”

Polo oturdu ve tam Allegra ona bir tabak getirirken Martina üzerinde canlı çiçek desenleri olan güzel, siyah bir elbiseyle

merdivenden indi. Atkuyruğu her adım attığında sallanıyordu, bana cilveli bir tavırla gülümsediğinde o ipeksi telleri elime dolama arzusuyla doldum.

Sağ tarafıma oturdu. “Günaydın.”

Polo başını tabağından kaldırıp ona baktı. “Günay—” Gözleri bir şeye takılınca selamı yarıda kesildi.

Martina’nın boynuna baktığını fark etmem biraz zaman aldı.

Kahretsin.

Dün gece ısırduğım yerde belirgin, kırmızı bir iz vardı.

“Vay canına, çok güzel kokuyor,” dedi umursamaz bir tavırla ve uzanıp masadaki sepetteki sıcak hamur işlerinden aldı.

Elimle çatalı sıktım ve Polo’nun birkaç saniyede tüm yapboz parçalarını birleştirmesini izledim. Sonra kısılan gözleri bana yöneldi.

Polo’yu De Rossi’yle tanıştırma planım sekteye uğrayabilirdi. Bunu yapmadan önce Polo’nun ona bu konu hakkında tek kelime etmeyeceğinden emin olmam gerekecekti.

Bir komplikasyon daha.

Başa çıkılması gereken yeni bir lanet sorun.

Martina’nın aklı neredeydi? Kimsenin bizi öğrenmemesi gerektiğini açıkça belirtmemiş miydim?

“Boynuna bir şey olmuş, Martina,” dedim görüş alanımın kenarlarında titreşen öfkemi sesimden uzak tutarak.

Bana döndü, neden söz ettiğimi anlayınca yüzü düştü. Eliyle izin üzerine vurdu. “Saç düzleştiricisiyle kendimi yaktım,” dedi hemen.

Tanrım, Polo aptal değildi.

Dudaklarını büzdü ve çenesinde bir kas gerildi. “Evde öyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Yanımda getirmişt看.”

Gazeteyi aldım. “Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın.”

“Evet, elbette.” Bana endişeli bir bakış attı.

Öfke içime yerleşerek kafamdaki sözcükleri bulanıklaştırdı ama kendime gelmem uzun sürmedi.

Neye bulaştığımı biliyordum.

Buna degeceğine karar vermiştim.

Şimdi? Sonuçlarıyla başa çıkmak bana düşüyordu.

BÖLÜM 25

MARTINA

Kızarıklığı kapamayı düşünemediğime inanamıyordum. Kahvaltı boyunca bütün vücudum utançla alev aldı, sonunda yemeğimi bitirdiğimde hemen yukarı çıkıp kızarıklığın üstünü biraz makyajla kapadım. Giorgio'nun odama dalmasını ve bu kadar dikkatsiz davrandığım için beni azarlamasını bekliyordum ama gelmedi.

Saat on bir civarında üzerime bahçe kıyafetlerim olan bir tayt ve bol bir tişört giyip dışarı çıkmaya karar verdim. Burada saklanmak beni daha suçlu gösterirdi.

Kapıya gelince durdum. Polo ön basamaklarda oturmuş ayak bileğini ovuşturuyordu, Sophia da yanında sabırsızca sızlanıyordu. Polo acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Bana baktı. “Şey, hayır. Sophia'yı koşuya çıkarmak üzereydim ama kahrolası bileğimi burktum.”

Göz atmak için yaklaştım. “Ne? Nasıl?”

“Tam burada ayağım takıldı.” Basamakları işaret etti. “Ve feci şekilde ağrıyor.”

“Gidip baktırman gerekiyor mu?”

Bileğini ovuşturmaya devam etti. “Hayır ama biraz buz alacağım. Üzgünüm kızım,” dedi Sophia’ya. “İşini bahçede yapmak zorunda kalacaksın.”

Köpek havladı, kuyruğunu ileri geri salladı. Yürüyüşe çıkacağı için o kadar hevesli görünüyordu ki, “Onu ben gezdirebilirim,” dedim.

“Emin misin?”

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. “Evet. Ben de tam bahçeye gidiyordum ama onun yerine onu gezdirebilirim. Genellikle nereye gidiyorsunuz?”

Polo gülümsedi. “Teşekkürler, Martina. Onu ormana götürüyorum. Seranın yaklaşık otuz metre arkasında başlayan bir patika var. Ağaç gövdelerinden biri kırmızı kurdeleyle işaretli, bu yüzden onu kaçırmazsın.”

Orman yolunda yürümek kulağa hoş gelse de Giorgio’nun uyarısı kafamın içinde yankılandı. Özellikle bu sabahtan sonra bir kuralını daha çiğnemeyecektim. “Aslında Giorgio oraya gitmemi istemiyor. Ama onu arazide gezdirebilirim.”

“Ha, doğru.” Polo merdivenden çıkmak için duvardan destek aldı. “Tabii, onu istediğin yere kadar götür.”

“Her zaman tasmaından mı tutmalıyım?”

“Tasmasız koşmayı seviyor. Uzaklaşmaz.”

“Tamam, benim için uygun. Umarım bileğin çok kötü değildir.”

“Teşekkürler. Yakında görüşürüz.” Sophia yanımda heyecandan tamamen aklını kaybederken Polo da topallayarak içeri girdi.

“Merak etme, gidiyoruz,” dedim seraya doğru hızla ilerlerken. “Domateslerin üzerine işeme, tamam mı?”

Arazinin sınırına kadar koşar adım yürüdük, Sophia sonunda çalıları koklamak için durdu, bu da bana etrafa bakmak için biraz zaman verdi. Polo’nun sözünü ettiği işaret burada bir yerde olmalıydı ama göremiyordum. Ormanda Giorgio’nun uyardığı kadar kolay kaybolup kaybolunmadığını merak ettim. Ağaçlar sıkı ama aralarından geçilebiliyordu ve bir patika varsa üzerinde kalmak kolay olmaz mıydı? Sanırım ondan bir gün beni de götürmesini isteyebilirdim. Yürüyüşe çıkacak bir tipe benzemiyordu ama kibarca sorarsam... Teşekkürümün göstergesi olarak ona bir iyilik bile yapabilirdim.

Giorgio’nun ona nasıl teşekkür edebileceğim konusunda pek çok fikri olacağından emindim.

Kendi kendime kıkırdadım. Dün gece mükemmeldi. Her aklıma geldiğinde vücudum birkaç derece ısınmadan edemiyordu.

Ve bu sabah... Başka birine karşı bu kadar *açgözlü* olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. İkimiz de birbirimize dokunmadan duramıyorduk.

Dušta Giorgio’ya aksini söylememe rağmen hâlâ canım yanıyordu. Onunla birlikte olmanın verdiği fiziksel hazzın yanında biraz acının hiç önemi yoktu. Beni kendisine hazırlamak için nasıl sabrettiğini hatırlayınca dudağımı ısırdım. İçimin derinliklerindeyken ne kadar vahşi ve kontrolsüz olduğunu. Onun hamleleriyle sarsıldığımda ve ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğimde gözlerinde parlayan sevgiyi.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki yanımdan hızla geçene kadar Sophia’nın çalılarla işinin bittiğini fark edemedim.

Başımı hızla çevirdim ve ağaçların arasında kaybolduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Sophia!”

Kahretsin.

Polo’nun sözünü ettiği kırmızı kurdelenin yanından geçerek peşinden koştum.

“Lütfen uzaklaşmamış ol,” diye mırıldandım tepemdeki gökyüzü dallar ve yapraklarla kararırken.

İleriden heyecanlı bir inilti geldi ama yeşilliklerin arasında onu göremiyordum. Durup onu daha fazla uzaklaşmadan bulmak için parmak uçlarımda yükseldim.

“Sophia! Geri gel!”

Orman seslerle doluydu. Cırcır böcekleri, kuşlar ve hışırdayan dallar.

Bir köpek havladı. Bu sefer uzaktan geliyordu.

Spor ayakkabıma baktım. Yeterince hızlı koşabilen biriydim ama Giorgio açık açık ormana girmememi söylemişti.

Yine de onu öylece bırakamazdım.

“Bekle, Sophia!” diye bağırdım.

Ben dar patikada koşarken güneş yaprakların arasından parlak şeritler hâlinde süzülüyordu. Fazla kullanılmadığı belliydi. Yer yer dallar ve uzun otlarla kaplanmıştı. *Castello* sakinleri dışında kimsenin kullandığını sanmıyordum.

Nefes nefese kalınca yavaşlamak zorunda kaldım. “Sophia!”

Uzaktan iki havlama sesi geldi.

Alnımı kırıştırdım. Sesi hâlâ oldukça uzaktan geliyordu.

Belime hafif bir kramp girdi ama onu kaybetmemek için hızımı yeniden arttırdım.

Neredeyse görünmeyen patikayı takip ederken yapraklar etrafımda bulanıklaştı. Giorgio öğrenirse beni öldürürdü. Aklımın bir köşesini endişe kapladı. Ya dönüş yolunu bulamazsam? Ama Sophia bulurdu. Daha önce buraya gelmişti. Onu bulduğum sürece beni eve geri götürürdü.

Bir havlama daha duydum, bu kez çok daha yakındı. Birden önümdeki ağaçlar aralandı ve kendimi küçük bir açıklıkta buldum. Açıklığın ortasında çatısı çökmüş, duvarları sarmaşık kaplı eski bir kulübe duruyordu. Bu birkaç gün önce kuleden gördüğüm evdi. Bakışlarım kapısına çıkan merdivene kaydı ve orada Sophia'yı görünce rahat bir nefes aldım.

"Buradaymışsın." Yanına gidip tasmaşını takarken biçilme-miş çimenler ayaklarımın altında ezildi. Onu sevmeme izin ver-di, sonra eve doğru havladı.

Bakışlarımı kulübeye çevirdiğimde Giorgio'nun söyledikle-rini hatırladım. Yangında hasar görmüştü... Ama izleri neredey-di? Bakışlarımı ahşap kapıda gezdirdim. Kurumla kaplı değildi. Pencereleer tahtalarla kapatılmıştı ancak çerçevelerinde hasar yoktu.

Kaşlarımı çattım. Burası yanmış gibi görünmüyordu. Peki Giorgio bu konuda neden yalan söylemişti ki?

Hem zaten burası neresiydi?

Kapının her tarafında çürüyen yapraklar ve ölü böceklerin sıralandığı örümcek ağları vardı. İçeri uzun zamandır kimsenin girmediği çok açıktı.

Sophia'ya baktım. "Sen daha önce buraya geldin mi?"

Homurdandı, merdivenden atlayıp etrafımda daire çizdi ve onu evin arkasına doğru takip etmemi istiyormuş gibi tasmayı çekiştirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Bu köpek, haftalardır dışarı çıkmamış gibi davranıyordu ki bu doğru değildi.

Kulübenin etrafından dolaştık ve aniden durup rastgele bir toprak parçasını kokladı. Sızlanarak kazmaya başladı ve toprağı doğruca üzerime atmaya başladı.

Yüzüme gelmemesi için yana kaçtım. “Ne yapıyorsun?”

Bir süre kazdı ama sonra durup havlamaya başladı, gidip bulduğu şeye bakmamı istiyormuş gibi bana bakıyordu.

“O ne?” diye sordum. “Bir... Taş mı buldun?”

Havladı.

Sanırım bu, köpeklerin uğruna yaşadığı heyecan verici şeylerdendi.

“Aferin kızım,” dedim daha yakından bakmak için yanına çömelirken. “Vay canına, büyük bir tane bulmuşsun.” Elimi düz gri yüzeyde gezdirip kalan toprağın bir kısmını elimle süpürdüm.

Düzdü. Dikdörtgendi.

Bir dakika, üzerine bir şey mi oyulmuştu?

Bu kez iki elimi kullanarak biraz daha temizledim, sonunda bunun bir... Mezar olduğunu anladım.

Francisca Girardi

1970-2007

İntikamı alınacak

Çarklar döndü. Girardi, Giorgio'nun soyadıydı.

Akrabası mıydı? *Castelloda* yaşayan biri miydi? Ancak bu tarihler yeni sayılırdı.

Bu annesinin mezarı olabilir miydi?

Kaşlarımı çattım. Neden buraya gömülmüştü?

Ve yangınla ilgili yalanı... Kulübeye baktım.

Giorgio burayı bulmamı istememişti. Ama neden? Görmemi istemediği şey mezar mıydı? Yoksa kulübenin içindeki bir şey miydi?

Sophia ayaklarımın dibine yerleşip patisini yalamaya başladı.

Giorgio'nun isteklerine saygı göstermem gerekirdi, öyle değil mi? Buraya kadar geldiğimi öğrendiğinde zaten başım belaya gi-

recekti. İçeride özel bir şey varsa benden gizlemek istemesi onun hakkıydı.

Ama o benim hakkımda çok şey biliyor ve ben onun hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. Örümcek ağlarıyla kaplı kapıya baktım. Onu anlama arzusu içimde alevlendi. Şu anda yaşadığımız şey, *castello*dan ayrılıp ağabeyimin yanına döndüğümde muhtemelen devam etmeyecekti, o yüzden buradayken Giorgio'ya dair her şeyi öğrenip sindirmek istemem gerçekten çok mu yanlıştı?

Ellerimdeki toprağı silkeleyip ayağı kalktım. Kapı kilitli olabilirdi. İçeri girip girmemem gerektiğini düşünerek daha fazla vakit kaybetmeden önce bunu öğrenmeliydim. Kilitliyse, bunu içeri girmemem gerektiğine dair bir işaret olarak kabul edecektim.

Tahta basamaklar ayaklarımın altında gıcırdadı, ağaçların tepesinde bir yerde bir kuş şakıyordu. Paslı anahtar deliği, örümcek ağlarıyla kaplıydı. Yerde bulduğum bir sopayla ağları kenara çektim. Kapıyla pervazının arasında biraz boşluk vardı ve sürgünün çekilmediğini görebiliyordum.

Yani onu yalnızca büyük asma bir kilit yerinde tutuyordu. Oldukça güvenli görünüyordu ama emin olmak için uzanıp sertçe çektim.

Asma kilit açıldı.

Kaşlarım alnıma havaya kalktı. Buraya son gelen kişi kilitlemeyi mi unutmuştu yoksa kırılmış mıydı?

Şansımı sorgulamanın anlamı yoktu. Kilidi çıkarıp kapıyı çektim. Kapı biraz sıkışmıştı, birkaç santim aralamam biraz zaman aldı ve ben uğraşırken Sophia sızlanmaya başlamıştı.

“Yalnızca bir göz atacağım,” dedim sonunda sığabileceğim kadar açıldığında.

Sophia ayaklarımın yanından hızla geçti, ben de saçıma örümcek ağı takılmamasına dikkat ederek onu takip ettim.

Ayağımın altında bir şey çıtırdadı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçerisi karanlıktı. Pencereler tahtalarla kapatıldığı için tek ışık arkamdaki açık kapıdan geliyordu. Serin, bayat havayı içime çekerken sırtımda bir ürperti hissettim. Tanrım, çok ürkütücüydü. Telefonumun el fenerini açmaya çalışırken Sophia da etrafı incelemeye başlamıştı, patileri ahşap zeminde ses çıkarıyordu.

Sonunda ışığı yakıp duvara doğrulttum.

Ağzım kocaman açıldı.

Aman Tanrım, burası tamamen harap edilmişti.

Sanki biri bütün yüzeylere balyoz indirmiş, camları kırmış, duvarlarda asılı sanat eserlerini yok etmiş, mobilyaları ters çevirmiş gibiydi.

“Sophia, buraya gel,” dedim tasmaını çekiştirerek telaşla. Zemin cam kırıkları ve parçalanmış tahtalarla doluydu. Patilerinin kesilmesini istemiyordum.

Bana itaat ederek yanıma sokuldu.

Ayağımızın altındaki molozlardan kaçınmaya çalışarak odada dikkatle hareket ettik. Odanın ortasındaki masa ve sandalyeler devrilmiş ve kırılmıştı, kanepenin kaplamasından etrafa tüyler saçılmıştı. Duvarlar, biri öfkeyle bıçaklamış gibi delik ve çiziklerle doluydu.

Kazınmış duvarlardan birine bir adım yaklaşınca tenimin her santimetrekaresindeki tüyler ürperdi. Çizikler sanki...

Gözlerim büyüdü.

Bunlar sözcüktü.

Özür dilerim.

Kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyordu. Bunu kim yazmıştı ve ne için özür diliyordu? Burayı mahvettiği için mi?

Yoksa başka bir şey için mi?

Korku etrafımı sarıp kanımı dondurmuştu. Buradan çıkmam lazımdı. Ya bunu yapan kişi yakınlarda bir yerdeyse?

İçgüdülerimi dinlemenin bir zamanı varsa o da şimdiydi.

Sophia'yı da yanıma alarak dışarı çıktım. Kulübeye son bir kez bakıp koşmaya başladım.

Alçalan güneş, yere uzun parmaklara benzeyen gölgeler düşürürken patikayı *castello*ya kadar takip ettik. Gür bitki örtüsü kollarımı çiziyor ve kırbaçlıyordu ama içime pompalanan adrenalin nedeniyle pek hissetmiyordum.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından nihayet orman sınırını geçtik ve gökyüzü yine görünmeye başladı.

O kuleyi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Sophia'yla *castellonun* kapısından girene kadar koşmayı bırakmadık. Terlemiştim ve karnıma giren kramp çok şiddetliydi. Girişe gelince neredeyse yere yığıldım, belimi tutuyordum ve mefes nefeseydim. Sophia etrafımda koşuyor, vücudumu yalayıp kokluyordu.

“Martina?”

Başımı kaldırıncı Giorgio'nun merdivende durduğunu gördüm, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “İyi misin?”

“H-Hayır.” Terli alnımı kolumla sildim ve titrediğimi fark ettim. “Ormandan geliyorum.”

Merdivenden hızla inip önümde eğildi ve ellerini dizime koydu. “Ne oldu?”

“Ben—” Yutkundum. “Sophia'yı gezdiriyordum ve ormana daldı. Onu takip ettim. Özür dilerim, oraya gitmemeni söylediğini biliyorum ama onu kaybetmekten korktum. Patikayı takip

ederek peşinden koştum ve onu sana sorduğum eski kulübede buldum.”

Bir anda vücudu gerildi ve bana bakan gözleri kısıldı.

Yutkundum. “Mezarı gördüm.”

İfadesi ciddileşti ve gözlerinde bir suçluluk belirdi. Bu yüzden oraya gitmemi istememişti.

“Annenin, değil mi?” diye sordum fısıltı gibi çıkan sesimle.

“Evet.”

“Merak ettim. Ben...”

“Sen ne?”

“Kulübeye girdim.”

Aramızda bir sessizlik oldu.

“Bunu yapmamalıydın.” Sözleri yüzüme buz taneleri gibi çarptı.

Konuşmayı kesmek istedim. Ama yapamadım. Yanıtından korkarak sordum, “Duvarlara o yazıları kim yazdı?”

Dizlerimde duran elleri kasıldı. “Ben yazdım.”

BÖLÜM 26

MARTINA

Mezar. Kulübe. Duvara kazınmış sözcükler.
Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu, avuç içlerim
terliydi.

Özür ona aitti.

Giorgio'ya.

Her zaman kontrolü elinde tutan adama.

Ancak insanlar kontrol onlardayken *böyle* şeyler yapmazdı.

Yutkundum. "Neden?"

Bakışları girişe yönelmeden önce gözlerinde bir acı belirdi.
Ayağa kalkıp elini uzattı. "Kalk. Sana anlatacağım ama burada
olmaz."

Ayağa kalkmama yardım edip beni yukarıya çıkardı, elimi
sıkıca tutuyordu. Aklım daha kötü senaryolar üretmeye başladı.

Ne için özür diliyordu?

Annesiyle bir ilgisi var mıydı?

Midem kasıldı. Sal, Giorgio'ya annesini öldürmesini mi emretmişti?

Bu fikir o kadar korkunç ve oldukça *çılgıncaydı* ki beni aniden durdurdu.

Giorgio ona da musallat olan hayaletler olduğunu söylemişti. Onlardan biri de annesi miydi?

Titrek bir nefes aldım. Artık hareket etmediğimi fark eden Giorgio omzunun üzerinden baktı ve ne kadar korktuğumu görünce gözleri siyaha döndü.

“Her şeyi açıklayacağım.”

“Tamam.” Sesim gıcırtı gibi çıkmıştı.

Hayır, Giorgio annesini öldürmüş olamazdı. Buna olanak yoktu. Ondan kendisi için gerçekten önemliymiş gibi söz ediyordu.

Beni yatak odasına çekip kapıyı kilitledi. Elimi bırakınca duvar dibine doğru geriledim. “Beni korkutuyorsun,” diye itiraf ettim. “Bana neler olduğunu anlat.”

Giorgio odanın ortasında durdu, geniş göğsü düzenli nefes alış verişlerle inip kalkıyordu.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek konuşmaya başladı. “O kulübe, eskiden kâhyanındı. Annem küçükken orada yaşıyordu.”

Devam etmesini bekledim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Pencereye gidip ellerini arkasında birleştirdi. “Ben küçükken her zaman bana en çok burada mutlu olduğunu söylerdi. Annem ailesinden ayrılıp Napoli'ye gittiğine pişman olmuştu. Şehre gittikten bir yıl sonra babamla evlenmiş, bir yıl sonra beni doğurmuştu, sonraki on beş yıl boyunca başına gelenler yüzünden korkunç bir depresyonun içindeydi.”

“Ne yaşamış?”

“Anneme dair ilk anım, beni uyutmak için sallarken ağladığı. Çocukluğumda çok ağlardı. Babam bunu onun önünde yapmasından nefret ederdi, bu yüzden gözyaşlarını biz baş başa kalana kadar tutardı.”

Sorum yanıtsız kalmıştı ama sözünü kesmeye cesaret edemiyordum. Sözcükler her biri için çabalaması gerekiyormuş gibi ağzından ağır ağır dökülüyordu.

“Ben on beş yaşındayken intihar etti. Babam mahallede teslimat yaparken yatak odasında kendini astı. Okuldan geldiğimde onu öyle buldum. O sabah iyi olmadığını fark etmiştim ve babamdan ben dönene kadar evde beklemesini istedim, böylece biri ona göz kulak olabilirdi ama o bunu yapmadı. Çıkıp gitti ve annem de hayatına son verdi.”

Elimle ağzımı kapadım. “Aman Tanrım.”

Giorgio başını salladı. “Annem beni hiçbir zaman açıkça suçlamadı ve bir şekilde beni sevdiğini düşünürdüm ama bu, sonunda onu parçalayan türden bir sevgiydi.” Sesinde kırılganlık vardı.

Duvardan uzaklaşıp çekinerek ona doğru birkaç adım attım. “Giorgio, anlamıyorum. Seni ne için suçluyordu?”

Hemen yanıt vermeyince yaklaşım beline sarıldım. Beni itebileceğini düşündüm ama bir süre sonra kolunu indirip elini benimkinin üstüne koydu. Gömleğinin kumaşı dudaklarıma değdi ve tanıdık kokusu burnuma geldi. Ona daha fazla sokuldum.

“Vahşice tecavüze uğramıştı.”

Gözlerim dehşetle açıldı. “Kimin tarafından?”

“Sal.”

Döndü ve bu hareketi beni kollarımı çekip bir adım gerilemeye itti. Öğleden sonra gökyüzündeki güneş arkasından odaya sızıp yüzünü gölgelerle kaplıyordu.

“Olay sırasında on dokuz yaşındaymış. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemedi. Babam onun iyi olmadığını biliyordu ama umurunda değildi. Yıllar boyunca en kötü durumundayken bile ona bunu unutup gitmesi gerektiğini söyleyip durdu. Bu, pek çok kadının, arkadaşlarının başına gelmişti. ‘Onlara bak,’ derdi. ‘Onlar iyi. Neden sen iyi değilsin?’”

Yüzü buruştu. O zaman Giorgio’nun babasından nefret ettiğini anladım. Belki Sal’dan nefret ettiği kadar ondan da nefret ediyordu.

“*Castello*yu satın aldıktan sonra bedenini buraya getirdim,” dedi kasvetli bir sesle. “Önce Napoli’de bir mezarlığa gömülmüştü. Babam onun yanındaki mezarın sahibi. Bir gün yanında yatacağı düşüncesine dayanamadım, bu yüzden tabutu çıkarması için birine rüşvet verdim ve onu gizlice buraya getirdim. Her zaman evi olarak gördüğü yerde uyumasını istedim.

“Bunu söylemenin iyi bir yolu yok, Martina, o yüzden açık konuşacağım. Bununla pek iyi başa çıkamadım... Onu buraya getirmek. Ben... O kulübede kontrolümü kaybettim. Çok kızgındım. Yalnızca gözümün önündeki her şeyi yok etmek istedim. Kim olduğumdan ve ona yaşattığım acıdan utanıyordum.”

Alnım kırıştı. Ne acısı? Görünüşe göre onu önemseyen tek kişi Giorgio olmuştu.

“Ama—”

“Sana onun ölümü için Sal’ı suçladığımı söylemiştim ama işin aslı... Ben de aynı derecede suçluyum.” Elini ağzına götürdü. “Annem ayrıntılarını hiç anlatmadı ama—” Burnundan sert bir nefes verdi. “Söylediği bazı şeylere dayanarak tecavüzün acımasızca ve korkunç bir şekilde yaşandığını biliyordum. Sonrasında hastaneye kaldırılmış. Birkaç hafta sonra hamile olduğunu öğrenmiş.”

Kalbim tekledi ve hızla düşüyormuşum gibi hissediyordum. “O n-ne yapmış?”

Yavaş ve derin bir nefes aldı sonra işkence çeken gözlerini bana bakmak için kaldırdı. “Doğurmaya karar vermiş. Sonucuna bakıyorsun.”

Az önce açıkladığı şeyin dehşeti üstüme çökerken midem alt üst olmuştu.

“Sal senin...” Sözcükleri boğazımdaki kuruluğu aşmaya zorladım.

Giorgio yere baktı, teni solmuştu. “Biyolojik babam.”

Ağzımı açtım ama sözcükler dökülmedi. Hissettiklerimin bir kısmını bile ifade edecek bir söz yoktu.

Giorgio bana acı bir gülümsemeyle bakarken ayaklarım yere yapışmış gibi donup kalmıştım. “Artık kim olduğumla ilgili gerçeği biliyorsun. Annem için ben bir lanettim. Başına gelen en kötü şeyin yürüyen, nefes alan bir hatırlatıcısı.”

Parçalar yerine oturmuştu. Duvardaki sözcükler... Olanlar yüzünden kendisini suçluyordu.

“On beş yıl dayanmayı başarması bile bir mucize,” dedi Giorgio elini ensesine götürerek. “O olaydan sonra baba dediğim pislik, Nino, annemin adına adaleti sağlamak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine Sal’dan rüşvet aldı. Terfi karşılığında susacağına söz verdi. Secondigliano İttifakı’nın bölgesinde yaşıyorduk ama yakınlarda Casallıların kontrolünde olan bir kavşak vardı. Nino kibirli bir adam ve kibri onu işe yaramaz hâle getirmişti, Martina. Küçük bir sigara dükkânı işletiyor, zor geçiniyordu ve o aşağılık işten bütün kalbiyle nefret ediyordu. Sal ona Casal için teslimatçılık yapmasını teklif ettiğinde hiçbir şey Nino’nun hayır demesini sağlayamazdı. Karısının başka bir adamın bebeğini taşıdığını bilmesi bile. Ben doğduktan sonra kendi

çocuğuymuşum gibi davrandı ama on yaşımdayken annem bana gerçeği söyledi. Ona yıllardır bana neden öyle baktığını soruyordum—” Konuşmayı kesti ve dudaklarını büzdü.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. “Nasıl?”

“Oğluna değil de bir yabancıya bakar gibi. Birkaç günde bir onu böyle bakarken yakalıyordum ve bu beni korkutuyordu. Ona yine aynı şeyi yaptığını söylediğimde genellikle toparlanırdı. Bir gün onu kızdırdığımda bana beni hiçbir zaman istemediğini söyledi. Kendisinin gerçek babam olmadığını ve gerçek babamın çok kötü bir adam olduğunu. Benim de onun gibi biri olabileceğimi.”

Görüşüm bulanıklaştı. “Canı yansa bile bunları söylememeliymiş. Daha çocukmuşsun.”

Sözlerimi elini sallayarak geçiştirdi. “Annem kusursuz değildi ama onu severdim. Gerçeği öğrenmem bunu değiştirmede. Aksine, beni doğurarak yaptığı fedakârlık nedeniyle ona daha fazla saygı duymamı sağladı. Sal’ın hak ettiğini aldığını görecektik kadar yaşamadı ama soğuk, cansız cesedini bulduğumda ona intikamını *alacağımı* söz verdim.”

Artık her şey mantıklı geliyordu. “Demek bu yüzden Dem’i destekliyorsun. Sal’ın alaşağı edilmesinde bir rolün olmasını istiyorsun.”

Bakışlarını kaçırdı. “Evet.”

“Dem, Sal’ın baban olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Hiçbir Casallının haberi yok.”

“Ama Sal’ın senin için takas yapmasının nedeni buydu, değil mi?”

Giorgio alayla güldü. “Kesinlikle ailevi bir sevgiden filan kaynaklanmıyordu. Sal’ın Napoli’nin her tarafına saçılmış bir sürü piçi var. Secondigliano İttifakı için çalışan genç bir bilişim

korsanıydım ve İttifak'ın, Sal'ın adamlarını da ilgilendiren bir anlaşmayı gerçekleştirmesine yardımcı oldum. Yeteneğim Sal'ın dikkatini çekmişti ve kim olduğumu anlaması uzun sürmedi. Sal eski *capoma* oğlu olduğumu söyleyince *capo* casusluk yapabileceğimi düşündü. Sal beni ondan almaya niyetli olduğunu açıkça belirtmeseydi beni muhtemelen öldürürdü. On bin avro ve bir doktor... Sal karşılığında ona bunları vermişti. Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Hayatımı sürdürmek istiyorsam yeni patronumu kabul etmek zorundaydım. Ben de öyle yaptım. Uzun süre inandırıcı bir ifade takındım ama o adamın varlığına lanet etmediğim bir gün bile olmadı.”

Bir nefes verdi ve ellerini yüzünde gezdirdi.

“Sal ölmeyi hak ediyor. Belki işi bittiğinde o kulübeyi yerle bir edecek gücü bulurum. Annemi gömdüğüm günden beri oraya gitmedim. Beni itiyor.”

Bu normaldi. Hayatı boyunca taşıdığı suçluluğun somut temsiliydi.

“Özür dilerim yazmışsın ama senin özür dileyeceğin bir şeyin yok—” diye söze başladım ama sözümü kesti.

“Var, Martina.” Sesi sertti. “Anneme henüz hayattayken korkunç acılar yaşattım.”

“Doğmayı sen seçmedin,” diye itiraz ettim. “Evet korkunç bir durummuş ama sen masum bir çocuktun. Annen olanlara rağmen seni doğurmayı, sana bakmayı seçmiş.”

“Ve bütün hayatı boyunca bundan pişman oldu.”

Biraz daha yaklaşp ellerini ellerimin arasına aldım. “Öyle olsa bile bu senin suçun değil. Kararı hakkında hissettikleri yüzünden kendini suçlayamazsın.”

Gözleri benimkilere kenetlendi ve dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı. Parmak uçlarını yanağıma götürdü. “Sana bunu

bana acıman ya da eski yaraları iyileştirmeye çalışman için anlatmadım. Nasıl bir adam olduğumu tam olarak bilmen için anlatıyorum.”

O zaman kendisinde bir sorun olduğunu düşündüğünü fark ettim. Gebe kalınmasıyla ilgili koşullar yüzünden mi? Artık gerçeği öğrendiğim için onu kendimden uzaklaştıracağımı mı sanıyordu? Doğru, babası berbat bir adamdı. Annemle babam Sal yüzünden ölmüştü. Imogen de onun yüzünden ölmüştü. Aslında kendimi Giorgio'ya her zamankinden daha yakın hissediyordum.

“Nasıl bir adamdan bahsediyorsun peki?”

“Çürük,” dedi eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken usulca. “Ben bozuk biriyim, Martina. Sağlam olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.”

Bileğini kavrayıp onu olduğu yerde tuttum. “Beni yanına aldığında benim nasıl hissettiğimi sanıyorsun? O zamanlar aynı sözcükleri kendim için de söyleyebilirdim. O kadar bozuktum ki ölümünün üzerinden aylar geçmesine rağmen hâlâ Imogen'in numarasına mesaj gönderiyordum.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Öyle mi?”

“Evet. Çılgınca görünüyor, değil mi? Bu yüzden telefonumu aldığında neredeyse aklımı kaçıracaktım. O mesajları göndermek uyumamı sağlayan tek şeydi.”

“Özür dilerim. Farkında değildim—”

Önu bıraktım. “Kendimden nefret ediyordum, Giorgio.”

Çenesini sıktı, bunu duymaktan hoşlanmadığı belliydi. “Ya şimdi?”

“Artık en bozuk şeylerin bile doğru ellerle onarılabileceğini düşünüyorum.”

İfadesine sızan kırılganlık nefesimi kesti. Bana beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu ve işte o an bu bakışını her şeyden çok sevdiğime karar verdim. Öpücüklerden, seksten ya da ellerinin hissettirdiklerinden fazla. Bu bakışın altında bir gelecek vaadi yatıyordu. Buradaki zamanımın sonlanma tarihi olmasa neler olabileceğine dair umut veren bir ipucu.

“Seni arzuluyorum, Martina.” Parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine yaklaştırdı. “Seni gördüğüm andan itibaren arzuluyorum ve kendime bu arzuyu içimden atacağıma söz verdim. Ama ben ne kadar derin kazırsam sen de o kadar derine kazınıyorsun. Kendimi senden kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmezsem sonunda kendi kalbimi kesip atmaktan korkuyorum.”

“O hâlde bıçağı bırak,” dedim dudaklarım onunkine değecek kadar yakinken, “bırak seni iyileştireyim.”

Dudaklarını benimkine bastırdı. Beni neredeyse canımı yakacak kadar sıkı tutuyordu ama bir milyon yıl geçse de geri çekilmeye niyetim yoktu.

Bir delilik bizi ele geçirmişti, bunun sonuçları ve sonucunda yaşanacaklar hakkındaki düşüncelerimizi silip attı. O anda onunla benden başka hiçbir şey yoktu. Geriye kalan her şey kaybolmuştu.

Taytımı popomdan indirdi ve öpüşmeyi kesmeden kumaşı çıkarmak için sırayla bacaklarımı kaldırdı. Dili benimkiyle dans ediyor, dişleri alt dudağıma sürtünüyordu. Her zamankinden daha sert ısırıldığında geri çekilerek gözlerine baktım. “Bu, o kızarıklığı kapamamamın cezası mı?”

Arzu genişlemiş gözbebeklerinde daireler çiziyordu. “Alakas bile yok.”

“O izi yapan sendin,” dedim nefes nefese elleriyle popomu kavrayıp beni kaldırırken.

“Benim olduğun için sende iz bırakabilirim.” Dilini boynumda gezdirdi, tenime ürpertiler saçtı. “Benimsin. Nasıl ve nerede istersem becerebilirim.”

Evet, lütfen.

Sırtımı duvara yasladı ve o bacaklarımın üzerinden kemerini çözmek için uzanırken ben de bacaklarımı beline doladım.

Sert penisinin külotuma baskı yaptığını hissedince başımı geriye attım, içimde bir beklenti dolanıyordu. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı. “Ben seni becerirken bana bakacaksın, *piccolina*.” İç çamaşırımı kenara çekti ve aletinin ucunu içeri iterek açıklığımı genişletti. “Anladın mı? Bir kez bile başka tarafa bakarsan dururum.”

Çılgınca başımı salladım. “Anladım.”

Sırıttı. “Aferin cici kız.” Sonra tek bir yumuşak darbeyle sonuna kadar girdi.

Bedenim o lezzetli dolgunlukla titredi. “Aman Tanrım.”

İçimde hareket etmeye başlarken kalçamın arkasından tutan elleri demir gibiydi. Gözlerini bana dikmişti ve bana verdiği dikkati zihnimin dip köşelerine ulaşılarak aramızdaki sınırı bulanıklaştırdı. Bir olmuştuk.

İnlemelerim yükseldi, çaresizleşti.

Dişlerini sıktı ve daha hızlı hareket ederek beni sınırlarıma kadar zorladı. Orgazmım yaklaşmaya başlamıştı ve gözlerim kapandı.

İçime bir kez daha sertçe girip durdu. “Bana bak. Sen boşalırken gözlerini görmek istiyorum.”

Küt tırnaklarım omuzlarına battı. Emrine itaat ettim ve vajinam onun aletinin etrafında nabız gibi atmaya başlarken adını inledim.

“Siktir,” dedi homurdanarak. “Bir daha söyle, *piccolina*. Seni becerirken adımı söylemeni istiyorum.”

Orgazm doruğa ulaşırken bağırdım. “Gio!”

Sabit darbeleri karşısında dengede kalmama yardım etti ama çok geçmeden onun boşalması da onu ele geçirmişti ve alnını benimkine yaslayarak tamamen içime gömüldü. “*Cazzo*, bacaklarının arasındaki bu yer, cennet gibi.”

Kokusunu içime çektim ve aleti içimde titrerken ürperdim. Parmakları kalçamı o kadar sert tutuyordu ki yarın moraracağından emindim ama o anda bedenim acıya duyarsızdı.

Giorgio’nun etrafında zevkten şarkı söylüyordu.

BÖLÜM 27

GIORGIO

“**T**ommaso ve Allegra’ya bu gecelik izin ver,” diye fısıldadı Martina kulağıma, yatakta uzanmış soluklanırken. “Akşam yemeğini ben yapacağım.”

Şakağına bir öpücük kondurdum. “Tamam.”

Bir süre sonra üzerimden geçip banyoya yürüdü. Menim çizgi hâlinde uyluğundan damlıyordu, onu yatağa geri getirip tekrar içine girme isteğiyle doldum.

Ona karşı hissettiğim sahiplenme felaketin tarifiydi ama o buradayken buna aldırmamaya karar vermiştim.

Ona geçmişimi anlatırken birkaç kez aklımdan fazla ileri gitmeden durmam gerektiği geçmişti. Ama sonra neden herhangi bir kısmını atlayayım diye düşünmüştüm. Sözcükler ağzımdan çıkarken yüzünde bir tiksinti ifadesinin belirmesini beklemiştim. Bunu gördüğüm zaman burada yaşadığımız her şeyi küçük, kapalı bir kutuya koyup kaldıracağından emindim. Birbiri için

daha uygunsuz olamayacak iki kişinin arasındaki geçici bir kaçamakmış gibi.

Ama öyle olmadı. Gerçek beni görmüştü ve gözünü bile kırpmamıştı.

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni iyileştirebileceğini zannetse de o çok gençti. Onun oldukça iyimser biri olduğunu söyleyebilirdim.

Ya ben? Ben yıllanmış bir kuşkucuydum.

Sal ölünce biraz huzur bulabilirdim ama bu beni ilk günahımdan kurtarmazdı.

Martina duş alırken ben de giyindim ve kocasıyla birlikte ikisine de izin vermek için Allegra'yı aradım. Onunla konuştuktan sonra Polo'yu arayacaktım ama Allegra bana onun şehre gittiğini ve dönmediğini söyledi. Söylediğine göre bileğini burkmuş ve canı birine göstermek isteyeceği kadar yanıyormuş.

Sonraki saati, kaydettiğim son telefon görüşmelerini tarayarak geçirdim ama bu çalışma sonuçsuz kalmıştı. Sal'ın yörüngeindeki insanlara erişimim son birkaç haftada zayıflamıştı. Telefon konuşmaları azalmıştı. Böyle zamanlarda konuşmalar yüz yüze ve *donun* dinlenmediğinden emin olunacağı yerlerde yapılırdı.

Kahretsin. Dikkatinin neden üzerimde olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Telefonumu alıp onu aramayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Ben onu asla aramazdım. Şimdi bunu yapmak onu daha da fazla kuşkulandırırdı.

Ona gergin olduğumu gösterirdi. Ben nadiren gergin olurum çünkü kontrol her zaman bende olurdu. Ama şimdi kukla ipinin parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum.

Kaşlarımı çattım. Ters giden bir şeyler vardı ama ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordum...

Bir numara tuşladım ve üç kez çaldıktan sonra Damiano telefonunu açtı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu hat bağlanır bağlanmaz.

Arkama yaslanıp ayaklarımı masaya uzattım. “Hayır, her şey yolunda.”

“İyi. Ben de seni aramak üzereydim. Birkaç görüşmemiz iptal oldu, nedenini biliyor musun diye soracaktım.”

“Kiminle?”

“Carlo Moretti, Vittorio De Rosa ve Esposito kardeşler.”

Saydığı her isimle keyfim daha fazla kaçmıştı. “Onlar güvenebileceğimizden emin olduğum ailelerdi.”

“Benim de. Sal’ın Mallardolarla yaşadığı stratejik başarısızlıktan en çok zarar gören, bölgeleri arada kalan Carlo ve Vittorio oldu. Mallardolar misilleme olarak baskın düzenlemeye başladı bile. Sal onları etkileyecek bir şeyler söylemiş olmalı ve bana bunun ne olduğunu senin söyleyeceğini umuyordum.”

“Bunu araştıracağım. O ikisiyle ilgili hiçbir bilgim yok ama sistemi ben kurduğum için Espositolar’ın deposundaki kameralara erişimim var. Küçük olan, Allonso orada çok zaman geçiriyor. Sal’ın yakın çevresinden biri onları ziyaret ederse sana haber verebilirim. Konuşurlarsa kameralarımın bunu yakalama ihtimali var.”

“Tamam, iyi.” Uzun bir duraklama oldu. “Bundan hoşlanmadım, Napoletano. Görüşme ayarlamak kolay olmuştu ama aniden iptal oldu. Buluşmamıza yalnızca saatler kala.”

“Sal’ı kesin olarak destekliyor olsalar iptal etmezlerdi. Sal’a senin yerini ihbar ederlerdi.”

“Biliyorum. Hâlâ beni *don* olarak görmek istediklerini ama korktuklarını düşünüyorum. Sal’ın elinde bir şey olmalı. Mari’nin nerede olduğuna dair bir fikrinin olma ihtimali var mı?”

Parmak uçlarımla hafifçe kol dayama yerine vurdum. “Beni takip ettiriyor ama peşime taktığı adamlar pek başarılı değil. Her seferinde izimi kaybettirdim. Bu yalnızca bana mı özel yoksa aynı şeyi başkalarına da mı yapıyor bilmiyorum.”

“Sadece sana değil,” dedi Damiano. “Her zamankinden daha paranoyak. Dikkatli ol.”

“Bunu bana söylemene gerek olmadığını biliyorsun.”

“O nasıl?”

Elimi çenemde gezdirdim. “İyi. Eskisinden çok daha iyi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Nefes verdi. “Bunu duyduğuma sevindim. Doğum gününde onunla konuştuğumda sesi daha iyi geliyordu. Onunla bir konu hakkında konuşmam gerekiyor ama Vale iyi karşılayacağından emin olana kadar bu konuyu açmamam gerektiğini söylüyor.”

“Konu ne?”

“Grassiler, en büyük oğullarıyla evlenmesi şartıyla destek sözü verdi.”

Çenem o kadar kasılmıştı ki dişlerim kırılabilirdi. “Sen de kabul mü ettin?”

“Bunu düşünmeyi kabul ettim,” diye geçiştirdi. “Onlar en eski Casal ailelerinden ve onlarla sıkı bir bağ, milis kuvvetlerine sınırsız erişim anlamına gelecek. O insan gücü çok değerli.” İç çekti. “Onu bu olasılığa hazırlamam gerekirdi ama İbiza’da o kadar uzun süre herkesten uzak kaldık ki işlerin bu noktaya gelmeyeceğini düşünmek daha kolay gelmişti. Aslında bunun olacağından emin değildim. Sal’a meydan okumam gerekip gerekmediğine karar vermek için çok fazla oyalandım.”

Yalancı. İçten içe De Rossi'nin zaman kolladığını biliyordu ama onunla tanıştığım andan itibaren bir gün Sal'ın kendisinden ve ailesinden aldıkları için savaşacağını biliyordum.

Kararın iki yönde de olabileceğini iddia etmek onun için daha kolay olsa gerekti. Martina'nın hayal dünyasında yaşamasına izin vermesini başka nasıl haklı çıkarabilirdi?

Kızın bir ittifak karşılığında takas edileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Asıl soru, bunu öğrendiğinde vereceği tepkiydi.

Ağabeyini seviyor ve başarılı olmasını istiyordu. Kendi kendisini onun iyiliği için feda etmeye ikna edebilirdi. Tam da böyle bir insandı.

Boştaki elim yumruk oldu. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Hemen değil. Onu şahsen görene kadar beklemek istiyorum."

"Ya hayır derse?"

"Bunu iş oraya varırsa düşünürüm."

Dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdirdim. "Yararlı bir kayıt bulursam sana haber veririm."

"İyi. Bu konuda yakın temasta kalalım."

Kapayıp telefonumu masanın üzerine fırlattım.

Siktirsin.

Bu gelenek bütünüyle barbarcaydı. Gencecik kızları genellikle kendilerinden çok daha yaşlı erkeklerle takas etmek ticari bir işlemdi.

Ben de daha onurlu değildim çünkü işin aslı, De Rossi onu bana teklif etse çoktan şapele götürüyor olurum.

Bir saatimi daha kayıtların arasında gezinerek geçirdim. Kapı çalındığında neredeyse evlilik anlaşmasını unutmayı başarmıştım ama Martina başını odaya uzatınca öfkem tekrar canlandı.

Grassilerin en büyük çocuğu bir hiçti. Sahip olduğu tek şey kahrolası soyadıydı. Martina'yla ne yapacaktı? Onunla başa çıkamazdı. Martina ağabeyine itaat edebilirdi ama bu onun başkalarının kaprislerine boyun eğceği anlamına gelmezdi.

Bunu yakından biliyordum.

İçeri girdi ve ipeksi siyah elbisesini bana sergiledi. Vücudunun şeklini almıştı, ancak mini elbisesi kalçalarının hemen altındaydı. "Akşam yemeği hazır," dedi bana parlak bir gülümsemeyele.

İki adımda çalışma odamı geçtim, parmaklarımı saçına daldırıp dudaklarına acımasız bir öpücük kondurdum.

İçime doğru erimeden önce şaşkın bir ses çıkardı.

Geri çekildiğimde gözleri kocaman açılmıştı. "Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey," dedim ona gerçeği söyleyemeyeceğimi bildiğim için. "Hadi gidelim."

Yemek odası yumuşak mum ışığıyla aydınlanıyordu ve sofra hazırды. Martina beni hemen sandalyeye oturttu, ardından ilk yemeğimizi getirmek için mutfağa gitti.

Onu beklerken şömineye baktım. Yanmıyordu ama içine birkaç kalın mum koymuştu, alevleri içeride titriyordu.

Zihnimin beni neden o yöne götürdüğünü bilmiyordum ama onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başlıyordum. Burada birlikte yaşamak ve her gece böyle akşam yemekleri yemek...

Hayal etmesi fazla kolaydı. Ekranda oynayan bir film gibi canlı ayrıntılarla görüyordum. Bana gülümsediğini. Parmak uçlarının yumuşak dokunuşunu tenimde hissettiğimi. Yemeklerinin kokusunu ve sohbetimizin yumuşak mırıltısını. Tatlımızı yedikten sonra onu yerinden kaldırıp kucağıma alırdım. Ellerimi eteğinin altına götürünce bana kıkırdar ve onu boşalttığımda inlerdi. Tadını parmaklarımdan alır ve yemeklerini ne kadar se-

versem seveyim onun hâlâ tadabileceğim en güzel şey olduğunu söyledim.

Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “İlk yemek tane karabiber soslu kaburga.”

Ona baktım ve parmağında Grassi’ninki yerine benim yüzüğümün parıldadığını hayal etmiyormuş gibi davrandım.

Yüzünde hoşnut bir gülümseme vardı, onu mutlu görmek beni çok sevindirse de Damiano’yla yaptığımız konuşmayı düşünmeden edemiyordum.

Yakında başka biriyle sözlenecekti.

Bunun olacağını biliyordum, öyle değil mi? Yalnızca bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

“Tadına bakmadın,” dedi gülümsemesi solarak tabağımı işaret ederken.

Cazzo, o konuşmayı unutmam lazımdı.

Etin tadına baktım ve kahretsin, çok güzeldi. Tepkimi bekliyordu, bunu ona da söyleyince yüzü güldü.

Bir şey kaval kemiğime çarptı ve masa örtüsünün altına bakınca beklenti dolu gözlerle bana bakan Sophia’yı gördüm. “Tommaso seni zaten besledi,” dedim ona. Homurdandı ve bir an bile direnmeye kalkmayan Martina için beni hemen terk etti.

Etinden küçük bir parça kesip köpeğe uzattı, köpek de hemen diliyle kaptı. Martina Sophia’ya gülümsedi. “Sana bağlanıyorum, tatlı ufaklık.” Başını kaldırıp bana baktı. “Yoruldu. Muhtemelen bugün benden kaçarken koştuğu için.”

O zaman aklıma bir şey geldi. “Onu daha önce yürüyüşe çıkarmış mıydın?”

“Hayır, bu ilk seferdi. Polo’yla bileğini incittikten sonra karşılaştım. Yürüyemediği için onun yerine gezdirmeyi teklif ettim.”

Kaşlarımı çattım. “Sana ormana gitmeni o mu söyledi?”

“Evet, herhâlde oraya gitmemi istemediğini unuttu ama ben ona bunu yapamayacağımı söyledim. Köpeği bahçenin arka tarafına götürecektim ama sonra koşarak kaçıp gitti.” Elini Sophia’nın tüylerinde gezdirdi, ben de hareketini gözlerimle takip ettim.

Polo gerçekten unutmuş muydu yoksa onu bilerek mi oraya gitmeye ikna etmeye çalışmıştı?

Geldiği gün Martina’ya nasıl baktığını görmüştüm. Burada sıkışıp kaldığı için bir oyuncakla uğraşmak istiyor olmalıydı ama ben buna en başından engel olmuşum. Onun *benim* konuğum olduğunu açıkça belirtmiştim.

Çok daha fazlası olana kadar.

Boynundaki izi gördüğünde kıskançlığını gizleyememişti. Benden özür dilemesine ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışmasına rağmen anlık tepkisi ortadaydı.

Oradaki kulübeyi ve mezarı biliyordu. Orayı keşfetmesine izin vererek kızı benden uzaklaştıracaklarını mı sanmıştı? Martina kilidin paslı olduğunu ve kolayca açıldığını söylemişti. Orayı kalaslarla kapadıktan sonra bir daha gitmemiştim ama ya Polo kurcaladıysa?

Kuşkularım kemiklerime çürük gibi sızdı. Bunu araştırmam gerekecekti ama şimdilik o çocuğun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Ne denediyse başarısız olduğu ortadaydı.

Masanın üzerinden uzanıp Martina’nın elini tuttum. Gözlerime baktı. “Her şey yolunda mı?”

Yanıt vermek yerine onu kucağıma çektim. Yakında gidecekti ama şimdilik burada benimleydi, ben de bana vermek istediği her şeyi ve fazlasını alacak kadar bencildim.

Kollarını omzuma atıp yüzünü boynuma gömdü. “Parfümünün kokusunu seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. “Beni çıldırtıyor.”

Bacaklarımı açarak onu sağ tarafa kaydurdım. Bir kolunu boynuma atıp ne yapacağımı görmek için beklentiyle bana baktı. Bacaklarını iki yana açıp eteğinin altından vajinasına dokunduğumda nefesi kesildi. “Yemeğini bitirmedin,” dedi soluyarak.

“Evet, bitirmedim.” Dudaklarımı yanağına sürttüm. “Fakat canım çok özel bir şey çekti.”

İç çamaşırını kenara çekip parmağımı içine soktum. Bol miktarda ıslaklığı tenimi kapladı, nefesi düzensizleşti. “Sen ne—”

Çıkardığım parmağımı ağızma götürüp emerek temizledim. Tadı aletimin sarsılmasına neden olmuştu. Kahretsin, çok tatlıydı. Beni yarı kapalı gözlerle izliyordu, ifadesi şehvetle bulanmıştı.

Ayak sesleri aramıza girdi.

Martina duyduğunda kucağımdan kalkmaya çalıştı ama ben onu olduğu yerde tuttum. “Kal,” diye emrettim. Bu gece onlara izin verdikten sonra Allegra ve Tommaso buraya gelmemeleri gerektiğini bilirdi. Bu yalnızca Polo olabilirdi.

Belli ki Martina’nın kime ait olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı.

Kısa bir süre sonra girişte belirdi. Gözleri, karşısındaki sahneyi yorumlamaya çalışıyordu, sonra bakışları benimkileri buldu. Martina’nın eteğinin altındaki elimi göremiyordu, masa engel oluyordu ama onu kucağımda görmesi bile gözlerini kısmasına yetmişti.

Çenemi kaldırdım, dudaklarımda ona yerini hatırlatmak isteyen kibirli bir sırıtış vardı. “Bugün sakatlandığını duydum.”

Dudakları başarısız bir gülümseme girişimiyle seğirdi. “Sakatlanma demek çok abartılı olur. Artık geçti sayılır.”

Parmaklarımı Martina'nın bacağına iç kısmında gezdirdim. "Allegra'yla Tommaso'ya bu gecelik izin verdim."

"Duydum."

Yine de geldin.

Parmaklarım tekrar iç çamaşırına girince Martina sert bir nefes aldı. Elini koluma koyup sıkarak durmamı işaret etti ama onun yerine ıslak sıcaklığının içine girdim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Polo'nun burun delikleri genişledi. "Bugün Sophia'ya göz kulak olduğu için Martina'ya teşekkür etmek istedim."

"Bunu severek yapmış." Bir parmağımı daha içine soktum, o da tırnaklarını bana geçirdi. "Öyle değil mi, *piccolina*?"

Açılmış gözleriyle bana baktı, yüzü utangaç bir uyarılmayla kızarmıştı. "Evet," demeyi başardı.

Tam zamanında bakışlarımı Polo'ya çevirince çenesinin kasıldığını gördüm. "Başka bir şey var mıydı, Polo?"

"Hayır."

"O hâlde yarın görüşürüz. Bileğine dikkat et."

Gözleri bir anlığına karardı, sonra dönüp tek kelime etmeden odadan çıktı.

"Bu da neydi?" dedi o gittikten sonra Martina nefes nefese. "Gio, sence gördü mü?"

Parmaklarımı bükerek ondan bir inleme kopardım. "Hayır. Tek gördüğü senin kucagımda oturman ve orada olduğun için çok mutlu görünmendi."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde başı geriye gitti ama tekrar kaldırdı. "Delişin. Bu küçük olaydan sonra bana bir daha asla eskisi gibi bakmayacak."

"Sana hiç bakmasın istiyorum. *Kimsenin* sana bakmasını istemiyorum."

İnleyip, “Delisin,” diye tekrarladı.

Onu elimle boşaltırken kulağının dışını yaladım. “Bana böyle demeye devam edersen sana gerçekten deli olduğumu gösterebilirim. Seni yukarı çıkarıp yatağıma bağlarım. Sonra, teninin her yeri kaplanana kadar seni benimle boyarım. Kimsenin aklında kime ait olduğun konusunda hiçbir kuşku kalmayıncaya kadar.”

Vücudu kasıldı ve parmaklarımın her tarafına boşaldı. Vücudu titredi, orgazmı onu ele geçirirken uyluğumun üstünde sallandı, bu arada bacağı sızlayan penisime sürtünüyordu. Bu küçük, kasıtsız hareket kontrolümün son kırıntısını da kaybetmeme neden oldu.

Tabağımı fırlatıp onu masaya kaldırdım, ön tarafını masaya bastırdım. Bacakları zar zor yere değiyordu. Hâlâ titriyordu, eteğini kaldırıncaya sıırıslam olmuş görüntüsüyle karşılaştım.

Bir homurtuyla kemerimi çözdüm, çıkardım ve kemeri ikiye katladım.

Tırnaklarıyla masayı tırmalamaya başladı ve sıcak deri uyluklarının arkasına değdiğinde tısladı. Saçlarını tutup dudaklarımı kulağına bastırdım. “Bu cezayı uygulamamıştık, değil mi?”

Ellerimin arasında titredi, nefes nefeseydi. “Polo’nun önünde beni parmakladığında bunu yaptığını sanıyordum.”

Saçlarını daha sıkı tuttum. “Senin ıslaklığına bakarken başka bir erkeğin adını duymak istemiyorum.” Kemer onun yumuşak cildini okşuyordu, birkaç saniye sonra bu hisse alışmıştı.

Kemer kaldırdım ve kalçasının uyluğuyla buluştuğu noktayı kırbaçladım.

İniltiyle ciyıklama karışımı bir ses çıkardı ve bu, aletimde kan akışının hızlanmasına neden oldu. “Dikkatli ol, bundan keyif aldığını düşünmeme neden olacaksın.”

İkinci darbede ağzından çıkan sesi kolunu ısırarak bastırdı ama damlayan ıslaklığını engelleyemedi.

Kemeri ıslaklığının üzerinden geçirip ıslanarak parlamasını sağladım. Kemerini ona gösterdim. “Senin bedenine yaptığım şey bu, *piccolina*. Bunu asla unutma.”

Cildi kıpkırmızı olmuştu.

Yere düştüğünde kemerin tokası yerde tıngırdadı. Kumaş pantolonumun fermuarını indirip aletimi dışarı çıkardım ve kendimi onun dar girişine gömdüm.

Onu becerirken zevkten hıçkırıyordu. “Gio, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.”

Kahrolası bir bomba patlasa kendimi onun içinden çıkarırmazdım. Bütün tutarlı düşünceler yok olmuş, geriye yalnızca zihnimin içinde büyüyen kaos kalmıştı.

Sal’ı sikeyim. Damiano’nun canı cehenneme. Martina’yı al ve kaç. Hiçbirinin seni bulamayacağını biliyorsun.

Hangisini daha çok istiyorsun? Onu mu yoksa intikam almayı mı? İntikamın tatmini geçici olacak ama Martina...

Martina sonsuza dek sürecek.

Orgazm olurken gözlerimi sımsıkı kapadım. Kollarımı ona doladım, küçük göğüslerini kavradım, o da bana yaslanarak yavaşlayan darbelerime karşılık verdi.

Omzunun üzerinden bana baktı, alnı terden parlıyordu. Bir an korkuya kapıldım. Canını mı yakmıştım? Kemerle çok mu sert davranmıştım?

Ama sonra bana tatmin olmuş bir gülümsemeyle baktı ve bu ifadesi kalbime ok gibi saplandı.

Martina sonsuza dek sürerdi ama benim gibi bir adam için sonsuz diye bir şey yoktu.

BÖLÜM 28

MARTINA

Günler geçiyor, evden neredeyse hiç çıkmıyorduk. Giorgio beni yataktan çıkarmıyordu. Çok iştahlıydı ve bedenimin tadını çıkarmak için çok ısrarcıydı.

Aramızdaki sınırlar gibi zaman da bulanıklaşmıştı. Artık nasıl bir şey olduğunu bildiği için beni öpmesinin hata olduğu konusunda ısrar ettiği onca gün, beni o kendinden uzak tuttuğu o kadar zaman için pişman olup olmadığını merak ediyordum.

Artık öyle şeyler söylemiyordu. Hayır, artık beni iltifat yağmuruna tutuyordu. Daha önce hiç bu kadar yumuşak dudak öpmediğini söylüyordu. Daha pürüzsüz bir cilde dokunmadığını. Kimseyi beni becerdiği gibi becermediğini.

Pes ederek ve sonuçlarına hiç aldırmadan.

Dün gece Giorgio ağızla nasıl boşaltılmayı sevdiğini gösterdi. Sert ve düzensiz. O ağızma aletini sokarken dizlerimin üstünde onu boğazıma almaya ikna ettim. Sonunda tamamını aldığımda ıslanan yanağımı okşayarak, “Yüzünde gözyaşı görmek istediğim

tek an bu, *piccolina*,” dedi. Bu beni o kadar tahrik etmişti ki o ağızda gidip gelirken kendime dokunmak zorunda kaldım. Aynı anda boşalmıştık; o benim boğazıma, ben de odasının zeminine.

Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu anı, arkama uzanıp aletini pijamasının üstünden kavramama neden oldu. Hâlâ uyuyordu ama zaten yarı sertleşmiş durumdaydı. Bütün gece, beni göğsüne bastırırken arkamı dürttüğünü hissetmiştim.

Tekrar uykuya dalacağımı sanmıyordum. Sabahın erken saatlerindeki ışık, çekili perdelerin arasından sızıyordu; diğer tarafa dönüp Giorgio’nun uyuyan yüzüne bakmadan önce sessizce esnedim.

Uykuda bile huzur bulamıyordu. Kaşlarının arasındaki çizgi daha yumuşak olsa da hâlâ oradaydı ve çenesinde bir gerginlik vardı.

Rüyalarını oluşturan temayı biliyordum.

İntikam.

Yatakta geçirdiğimiz sakin saatlerde bana annesinden biraz daha söz etmişti. Onu sevdiği belliydi ama benim pek sevdiğimi söyleyemezdim. Yaşadıkları için kadına acısam da aynı zamanda oğluna kendisini yük gibi hissettirdiği için bana acımasız biri gibi gelmişti. On yaşındayken annesinin her gece ağlamasının sorumlusu olduğunu düşünmek ona kim bilir ne hissettirmişti? Kadının acısı kendisi için çok fazlaydı ve bunu ona da yüklemişti. O çocuk büyüyüp hâlâ özüne kadar kötü olduğuna inanan bir erkeğe dönüşmüştü.

Yavaş bir nefes verdim ve tuvalete gitmek için dikkatle yataktan kalktım.

İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra bakışlarım büyük aynadaki yansıma takıldı.

Son birkaç haftadır yaptığım bütün o antrenmanlar nedeniyle vücudum değişmişti. Daha güçlü görünüyordum, duruşum hiç bu kadar iyi olmamıştı. Giorgio'yla derslerimize devam ediyorduk.

Çoğu zaman dikkatimiz dağılsa ve dersi spor salonunun zeminine saçılan giysilerimizle bitirsek de.

Odaya döndüğümde Giorgio uyanmıştı, beni yanına çağırıyordu. Bacaklarının üzerinden geçip kucağına yerleştim ama onu öptüğümde yalnızca kısa bir öpücükle karşılık verdi.

“Bugün gitmem gerekiyor,” dedi uykudan hâlâ boğuk çıkan sesiyle.

“Daha çok erken. Nereye gidiyorsun?”

“Sal beni onun için bir şey almaya Milano'ya gönderiyor.”

Boynumdaki kolyeyi tuttum. “Mücevher mi?”

“Evet. Bol miktarda.”

“Neden onun için onları almanı istiyor?”

Giorgio kaslı omzunu kaldırdı, sonra düşmesine izin verdi. “Bahse girerim, niyeti satmaktır. Artık savaşa hazırlandığı için masrafı arttı ve geliri de yokuş aşağı yuvarlandı.”

İçimi kaygı seli kapladı. “Ne zaman çıkıyorsun?”

Beni tekrar öptü, sonra nazikçe üzerinden kaldırdı. “Şimdi. Büyük ihtimalle yarın dönerim.”

Onu beyaz bir gömlekle lacivert pantolonun üstüne bir çift platin kol düğmesi takarken izledim. Ceketini de giyip saatini taktı.

Takımın son parçası, şifonyerden alarak beline soktuğu silahtı.

Böylece normal Gio'dan Casallı bir adama dönüştü.

Bu odanın karanlığında dış dünyada kim olduğumuzu unutmak kolay olsa da bu geçici bir rahatlamaydı. Hepsi sona ere-

cekti ve o zaman ne olacağını ciddi olarak düşünmeye kendimi ikna edemiyordum.

Gio bana döndü, ben de yatağın kenarında dizlerimin üstüne oturdum. Dudaklarımı kendine çekip kocaman bir öpücük verdi. İçimi bir sıcaklık kapladı, telefonu çaldığında ona biraz daha kalması için yalvarmak üzereydim.

Ona bakıp içinden küfretti. “Gitmem gerekiyor.”

“Lütfen dikkatli ol.”

Gözlerime bakıp bana hafifçe gülümsedi. “Olurum, *piccolina*. Ben yokken beladan uzak dur.”

O gittikten sonra tekrar uyuyamadım, bu yüzden bir saat kadar tembellik yapıp ardından erkenden kahvaltıya indim. Biraz patates kızartmaya karar verdim, böylece Tommaso geldiğinde keçi peyniri ve güneşte kurutulmuş domatesli *frittata* yapabilir, patates ve yeşil salatayla servis edebilirdik.

Mutfağa gittiğimde Polo oradaydı.

“Erken mi kalktın?” diye sordum *espresso* makinesine yürürken. Yemek odasındaki olaydan beri onu pek görmemiştim, anısı hâlâ beni terletiyordu, bu yüzden gözlerine bakmaktan beceriksizce kaçındım.

“Evet. Uzun bir gün olacak,” dedi *cappuccinosundan* bir yudum alırken. “Erkenden başlamak istedim.”

“Şey, Giorgio bugün burada olmayacak, yani yardım gerekirse bana haber ver.” *Espresso*yu öğüttüm ve makinenin gürültüsünün bitmesini bekledikten sonra, “Son zamanlarda *castellodan* sık sık uzaklaşıyorsun. Bir şey mi var?” diye sordum.

Alaycı bir tavırla güldü. “Uzak akrabalarla ilgili şeyler. Bazı işleri halletmem gerekiyordu ama şimdi her şey yolunda.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

ŞANGIR!

Sesi duyup hızla arkamı dönünce Polo'nun seramik kupasının yerde paramparça olduğunu gördüm.

Dişlerinin arasından küfredip bir havluya uzanırken bana tuhaf bir bakış attı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu renk torbalar vardı. “Gerginim. Çok fazla *espresso*.” Yere eğilip dökülen kahveyi silmeye başladı.

“Merak etme, olur öyle.” Çömelerek ortalığı temizlemesine yardım ettim ama elinin titrediğini fark edince hareketlerim yavaşladı.

“Sen iyi misin?”

Dökülenleri temizlemeyi bitirip kirli havluyla aceleyle eviye-ye gitti. “İyiyim,” dedi sırtı bana dönük olarak. Yıkaması bitince temiz bir havlu alarak ellerini kuruladıktan sonra tezgâhın üzerine fırlattı.

Sırtına baktım. Çok gergindi. Nedenini merak etmiştim.

Bana döndüğünde yüzüne bir kez bakmam bana son derece yanlış bir şeyler olduğunu hissetmeme yetmişti.

Şakağından bir damla ter süzüldü, bana şüpheyle baktığında omurgamdan buz gibi bir ürperti geçmesine neden oldu.

“Polo?”

Yanıt vermedi. İfadesinde en ufak bir yumuşama yoktu.

“Neler oluyor?” diye sordum nabzım hızlanırken.

Bana doğru bir adım attı. “Son zamanlarda Giorgio’yla çok vakit geçiriyorsun. Artık onun yalancı olduğunu anladın mı bari?”

Kaşlarımı çattım. “Polo, sen neyden söz ediyorsun?”

“Yaklaşık bir yıl önce bir mektup yazıp Giorgio’dan onu babama vermesini istedim. Hiç yanıt alamadım.”

Geriledim. Yüzü ifadesizdi ama uyarı zillerim çalmaya başlamıştı. Bunu bana neden söylüyordu? “Ben... Üzüldüm?”

“Yani, babamın bana birkaç sözcükle karşılık vermek isteyeceğinden emindim. Giorgio’ya mektubun teslim edildiğinden emin olup olmadığını sordum, o da bana bunun gerçekleştiğine dair güvence verdi.” Polo’nun dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bana doğru bir adım daha attı. “Yalan söylemiş. O yalan söylese de ben sana yalan söylemeyeceğim, Martina. Bundan sonra olaklardan yalnızca Giorgio’nun sorumlu olduğunu söylerken doğruyu söylüyorum.”

Kalçam bir şeye çarptı. Ellerimi önümde kaldırdım, korku içimde dolaşıyordu. “Polo, dur. Giorgio yalan söylediği için üzgünüm ama bunun benimle ne alakası var?”

İfadesi karanlıktı. “Maalesef çok alakası var.” Kollarını iki yana açtı. “Şuraya bak. Parasının ona neler kazandırdığına bak.” Yaklaşmayı sürdürdü. “Bir de bana bak, Martina.” Tişörtünü çekti. “Benim kendi adıma hiçbir şeyim yok. *Hiçbir şey*. Sence Giorgio beni neden bu kadar zamandır babamdan saklıyor? Beni korumaya çalıştığı için değil. Aynı fırsatlar verildiğinde ondan çok daha iyisini yapacağımı bildiği için. Ben kenarda kalan yalnız bir kurt olmazdım. Babamın yanında Casallıları yönetiyor olurdum.”

Ağızma ekşi bir tat geldi. Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışırken alnım kırıştı. Söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı. “Senin baban...”

Sırıttı, o kadar yakınımda duruyordu ki terinin kokusuna karışan belli belirsiz parfüm kokusunu alabiliyordum. “Evet. Babam. *Babamız*. Sal Gallo.”

Parçalar yerine oturmuştu ama genellikle bir bulmacayı çözenin ardından gelen tatmin duygusu bu defa yoktu. Bunun yerine yalnızca soğuk, sert bir korku vardı.

Sal. Polo'da gördüğüm kişi oydu. Gözlerinde, yanaklarında, çenesindeki gamzede ondan bir şeyler vardı. Bağlantıyı kura-mamama şaşmamalıydı. Benzerlik o kadar belirsizdi ki görmek zordu. Giorgio'da hiç olmamasına rağmen Polo'da Sal'ın bazı genleri galip gelmişti.

Tüylerim ürperdi ve biri kafamın içinden *KAÇ* diye bağırdı.

"Hikâyemiz aynı," dedi Polo ellerini iki yanımda masaya vurarak. "Sal ikimizin annesini de hamile bırakmış."

"Yani onlara tecavüz etmiş demek istiyorsun?" Kuru boğazımı yumuşatmaya çalıştım.

Polo omzunu silkti. "Benim annem Sal'dan hiçbir zaman Giorgio'nun annesi kadar nefret etmedi. Bazen bazı şeylerin yaşanabileceğini kabul ediyordu. O bununla barışmıştı, ben de öyle yaptım."

"Sen ne diyorsun, Polo? Şunu açıklığa kavuşturayım. Sen Sal için çalışmak ister misin? Annen başına gelenlerle barışmış olsa da oğlunun kendisine tecavüz eden adamı idolleştirmesini isteyeceğini hiç sanmıyorum!"

Her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Bir an kendimi ona bağı-rırken bulmuştum ve bir an sonra tokadı yüzünden yanağım yanıyordu. Acı vermekten çok şoke ediciydi ama bana kanımı donduran bir şey göstermişti.

Canımı yakmaktan çekinmeyeceğini.

Polo çenemi tuttu, parmaklarını tenime geçirerek üzerime eğildi. "Ne söylediğini bilmiyorsun, o yüzden kapa çeneni."

Burnunu yanağıma sürtmeye çalıştı. Sertçe geri çekildim ve direnmemi eğlenceli bularak kıkırdadı.

"Giorgio'nun babamla iletişime geçmeme asla yardım etmeyeceğini anlayınca meseleyi kendim ele aldım. Sal'a ulaşmanın

bir yolunu buldum ve ona kim olduğumu, Giorgio'nun yanına nasıl geldiğimi anlattım.”

Beni bırakıp elini tekrar masaya indirdi. “Casal *donu*yla teması geçmek kolay olmadı. Birinin mesajlarımı doğru ellere ulaştırmasını umarak Casal'daki kiliseye mektuplar gönderdim. Sonunda biri bunu yaptı. Fırsat buldukça postaneye gittim ve bir gün bir yanıt geldi. Çok güzeldi, Martina,” dedi dudaklarında hastalıklı bir gülümsemeyle. “Babam beni görmek istiyor. Bana Giorgio'nun bizi ayrı tutmasına kızdığını, Giorgio'ya hiçbir zaman tam olarak güvenmediğini ve güvenin onun için özellikle şimdi çok önemli olduğunu söyledi. Anlaşılan babam ağabeyinle savaş hâlindeymiş. Giorgio'nun *donun* arkasından iş çevirdiğini hissetmişim. Sal'a Martina De Rossi'nin nerede saklandığını bilebileceğimi söyledim, daha fazlasını öğrenmekle çok ilgiliydi. Bundan iyisini yapacağım. Seni ona şahsen teslim ederek Sal'ın güvenini kazanacağım.”

Midem alt üst olmuştu. *Dem*. Polo beni Sal'a verirse Dem beni kurtarmak için her şeyi yapardı.

Savaşından vazgeçmek dâhil her şeyi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

“Polo, bunu yapma,” diye yalvardım tişörtünü tutarak. “Ağabeyim sana ne istersen verir.”

Ama dinlemiyordu. Bileklerimden tutup beni kendine çekti. “Giorgio şimdiye dek istediğim her şeye sahip ve paylaşmaya hiç niyeti olmadığı açık.” Burun delikleri genişledi ve Giorgio'nun bana verdiği kolyeye odaklandı. “O yüzden kendim almak zorunda kalacağım.”

Kaçmalıyım.

Bir saniye daha kaybetmeden onu var gücümle ittim ama elini uzatıp bileğimi kavrayana kadar ancak bir adım uzaklaşa-

bilmiştim. Beni geri çekti, diğer bileğimi de tuttu hem de demir gibi bir kavrayışla. Konuşurken nefesi yüzüme çarpıyordu, “Onda ne buluyorsun ki? O hastalıklı bir adam. Kulübeye girince bunu anlayacağını sanmıştım.”

Ciğerlerimden titrek bir nefes çıktı. Bu yüzden o kapının kilidi kırıldı. *Polo.*

“Buradaki tek hasta sensin,” dedim tıslar gibi.

Biraz mucizevi bir şekilde, o andaki durumumdan nasıl kurtulacağımı bildiğimi fark ettim. Giorgio bana öğretmişti. Alıştırımlar yerine oturdu ve bileklerimi Polo’nun göğsüne daha da yaklaştırıp sertçe geri çektim.

Bunu beklemiyordu ve elinden kurtuldum.

Bir saniye bile kaybetmeden karşı tarafına koşarak mutfak adasını aramıza aldım.

Gözleri heyecanla parladı. “Mücadele mi edeceksin, Mari? Durumu kendin için daha da kötüleştirmekle kalırsın.”

Dışarı açılan kapıya koştum, beni yere düşürdüğünde yolun ancak yarısına gelebilmişim.

Kahretsin!

Diz kapaklarım sert zemine çarptı ve acısı bacaklarıma yayıldı. Beni sırt üstü çevirince nefesim kesildi ama tam üzerime oturmak üzereyken bacaklarımı kendime çekip dizimi büktüm ve ayaklarımla göğsünden ittim.

Acıyla inleyerek düştü.

KAÇ.

Kaçtım. Yanıma gelip kolumun üst kısmından tutarak döndürdüğünde neredeyse kapıya ulaşmıştım.

Sırtım kapıya çarptı, ellerini boynuma sardı.

Gözleri vahşi ve korkutucuydu, boğazımı sıkarken konuşmaya devam etti, “Seni Sal’a verdiğimde beni cömertçe ödüllendirecek. Ondan seni karım yapmasını isteyeceğim.”

Midem birden o kadar bulanmaya başlamıştı ki bir an kusacağımdan emindim.

Beni kapıya bastırıp aletini üzerimde hareket ettirmeye başladı, erekte olduğu belliydi. “Giorgio’yu senin içinden seni becererek çıkaracağım. Sana ona dokunduğunu bile unutturacağım.”

Gözlerimin karıncalandı ve korku zihnimi sardı ama hayatımda ilk kez onu bastırmayı başarabildim.

Hadi. Bunu biliyorum. Bunu çalışmıştık.

Parmaklarından birini alıp geriye doğru büktüm. Acıyla bağırp beni bıraktı, gerisi bulanıktı. Galiba kapıdan çıkıp personel konutuna doğru koşmadan önce bacaklarının arasına tekme indirmeyi başarmıştım.

“Allegra! Tommaso!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Yardım edin!”

Arkamda ayak sesi duyduğumu sandım ama bakmayı göze alamadım. Personel konutuna yaklaşmıştım, içeri girdiğim anda Tommaso’yla Allegra bana yardım edebilirdi.

Otuz metre. Yirmi. Beş.

Elim kapının kolunu kavrarken kilitli olmasından korktum ama neyse ki kolayca açıldı ve içeri girdim.

Ben kapıyı kilitleyip zinciri çekerken Sophia üstüme atladı, ciyaklamaları ve havlamaları tizlikte doruğa ulaşmıştı. Muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. “Benimle gel!”

Evin içinde koştum, olabildiğince acele ederek bütün pencere ve kapıları kontrol edip kilitledim. “Tommaso! Allegra!”

Yanıt yoktu.

Neredeler?

Midem bulandı. *Castello*ya gitmişlerse veya seradalarsa bu, burada tek başıma olduğum anlamına gelirdi. Buradan attığım çığlıkları duyamazlardı.

Telefonumun yanımda olduğundan emin oldum. Onları bulur bulmaz Giorgio'yu aramamız gerekiyordu. O ne yapılacağını bilirdi.

“Hey! Tommaso, burada mısın?”

Sophia havlamayı kesmiyordu. Yanıma gelip yukarı çıkmamı istiyormuş gibi arkasına bakarak merdivene koştu.

Üzerime korkunç bir his çöktü.

“Siktir, siktir, siktir.”

Merdivenden koşarak çıkıp köpeği onların yatak odasına kadar takip ettim. Daha önce buraya hiç gelmemiştim ama Sophia belirli bir kapıda havlıyordu, ben de oraya gittim.

Kolunu tutarken ellerim titriyordu.

Kapıyı açtığımda hemen bir adım geriledim.

Bir çığlık boğazımı yırttı.

Görüşüm bulanıklaştı.

Tommaso'yla Allegra yatakta, kendi kanlarından oluşan bir havuzda yatıyordu.

BÖLÜM 29

MARTINA

Hayır. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ama görüntü zihnime işlemişti.

Kandan sıırıslıklam, buruşuk beyaz çarşafıar... Boyunlarında koyu renk kesikler vardı. Gözleri kapalı, yüzleri solgundu.

Parmakları gevşekçe iç içe geçmişti, son anlarında birbirlerine dokunmak için çabaladıklarını düşünmek hıçkırıklara boğulmama neden oldu.

Sophia yatağa atlayıp Tommaso'nun kolunu dürterek sahibini uyandırmaya çalıştı.

“Çekil oradan,” diye bağırdım.

Sesimdeki çaresizliği anlamış olmalıydı çünkü beni dinledi. Yataktan atlayıp yanıma koştu. Zavallı köpek. Tommaso'nun neden ona yanıt vermediğine şaşırarak burada onları ne kadar zaman beklemişti?

Kalbim parçalandı.

Polo *castelloda* onlarla iki yıl geçirmiş, yan yana çalışmıştı; yemeklerini, kahkahalarını, hikâyelerini paylaşmıştı. Bunu nasıl yapabilmişti? Bunu yapmadan hemen önce onu görmüşler miydi? Bıçağını kaldırdığını gördüklerinde gözleri şaşkınlıkla parlamış mıydı?

Midem bulanıyordu, elimi ağzıma bastırdım ama tutamadım. Köşeye kustum.

Kendi öğürme sesimin arasında, aşağıdaki oturma odasında bir şeyin kırıldığını duyunca hemen harekete geçtim. Kolumun arkasıyla ağzımı sildim, yatak odasının kapısını çarparak kapadım ve ağır bir masayı kapının önüne ittim.

Uzun süre olmasa da bu Polo'yu oyalardı.

Onu bayıltacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama bu yatak odasında uzaktan yakından silaha benzeyen hiçbir şey yoktu. Dolaba koşup rafları karıştırmaya başladım. Giysi, takı, daha fazla giysi. *Kahretsin!*

Yere çöküp rastgele bir karton kutu çekerken Polo kapının tokmağını çevirdi.

“Çık dışarı, Martina,” diye bağırdı. “Vaktini boşa harcıyorsun.”

Tam da Tommaso'nun silah saklayacağı türden bir yer olduğunu umarak kutunun kapağını açtım ama içindekileri görünce göğsüm daraldı. Bu yeni bir banyo aksesuarı setiydi; kancalar, yuvarlak, küçük bir ayna ve uzun bir havlu askısı.

Yüksek bir gürültü, ardından keskin bir gıcirtı duyuldu. Polo masayı hareket ettirmişti. Başka bir şey arayacak vaktim yoktu.

Demir havlu askısını kaptım. Ağırdı. Ona savurabilirdim.

Kapının yanındaki yerimi alıp Polo içeri girmeye çalışırken bekledim. Kendini yorması işime gelirdi.

Hayatımın en korkutucu anlarından biriydi.

Saniyeleri sayarken kalbim göğsümün içinde delice atıyordu. Sophia artık havlamıyordu, bacağıma yapışarak arkama saklanmıştı. Gözlerimden yaşlar akıyordu ama kolumla silip kapıya odaklandım.

Gio bana insanlara zarar vermeyi öğretmemişti. O bana yalnızca kendimi savunmayı öğretmişti.

Ama şu anda yaptığım şey de buydu, öyle değil mi? Bakışlarımı yataktaki cesetlere çevirdim ve keskin bir öfke hissi içimi kapladı.

Buna nasıl *cüret* edebilmişti?

Polo sonunda kapıyı sığacağı kadar aralayınca nefesimi tuttum.

Havlu askısını kaldırıp savurdum.

Darbe hedefini buldu ama umduğum etkiyi yaratmamıştı. Polo yere düşmek yerine yalnızca birkaç adım sendeledi, ardından dönüp üzerime gelmeye başladı. Gözleri o kadar büyümüştü ki irislerinin tamamını görebiliyordum.

Giderek yaklaşırken alnından kan damlıyordu. Ağzı korkunç bir gülümsemeye kıvrılmıştı. “Seni yakaladım,” dedi fısıldayarak.

Sonra her şey çok hızlı gerçekleşti. Bulanık tüylerle keskin beyaz dişlerin pırlıltısını gördüm. Sophia baldırını kapınca Polo kan donduran bir çığlık attı. Onu tekmeleyerek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama bu sırada ben havlu askısıyla tekrardan Polo’ya saldırdım. Yere düşene kadar da durmadım.

“Sophia, gidiyoruz!”

Polo’nun üzerinden atladım, merdivenden aşağı âdeta uçtum ve evden çıkıp bahçeye koştum. Arayı biraz açmayı başarmıştım, işte o zaman arka cebimdeki telefonu fark ettim. Panik hâlindey-

ken orada olduğunu unutmuştum. *Aptal!* Çıkarıp Giorgio'yu aradım.

İkinci çalışta açtı. “Ne oldu?”

Sesinin tınısı içimde kontrol edilemeyen bir hıçkırık oluşmasına neden oldu. “Gio.”

“*Piccolina?* Neler oluyor?”

“Allegra’yla Tommaso öldü. Polo öldürmüş. Sal’la iletişime geçmeyi başarmış. Beni ona götürecektir. Mutfakta bana saldırdı—”

“*Martina.*”

Keskin sesi kulaklarıma hücum eden kalp atışlarımı delip geçti. “Evet?”

“Yaralı mısın?”

Kalbim çarpıyordu. “İyiyim. Birkaç morluk var.”

“Polo şu anda nerede?”

“Personel konutunda. Sophia’yla ondan kaçmayı başardık ama ne kadar süreliğine bilmiyorum.”

“Mari, beni dinle. Oradan çıkman gerekiyor. Garaja koş ve arabalarından birini al. Anahtarlar duvarda asılı. İndiğimiz havaalanına git, seni uçakla oradan aldırmaya çalışacağım.”

“Tamam, tamam.” Bakışlarımı etrafta gezdirdim. “Sophia!”

“Mari, vaktin yok—”

“Hayatımı kurtardı. Onu burada bırakmayacağım. O olmasaydı Polo’dan kaçamazdım,” dedim garaja doğru koşarken. Kulaklarımı ayak seslerine dikmişim ama hiçbir şey yoktu. Anahtarları gördüm, bulduğum ilk anahtar kapı düğmesine bastım.

Bir arabanın ışıkları yandı.

“Kırmızı Mercedes,” dedi Giorgio bana. “Hadi, Mari.”

Spor ayakkabım hızla yere çarpıyordu. Arabayı açtım, Sophia’yı arka koltuğa oturtup öne geçtim. “Tamam, bindim.”

“Harika gidiyorsun,” dedi sesinde en ufak bir panik belirtisi olmadan. “Kapıyı açan uzaktan kumanda tepende asılı.”

Garajdan çıkıp avluyu taradım ama Polo’yu hiçbir yerde göremedim. Kapıya yaklaşırken parmağımı uzaktan kumandaya bastırdım, kapı kamplumbağa yavaşlığında açılıyordu.

“Hadi, hadi, hadi.”

“Ne oluyor?”

“Kapı çok yavaş.”

“Yalnızca bir saniye sürecektir. Orada bir kamera var. Seni görebiliyorum, Mari.”

Derin bir nefes aldım. Bu yalnızca bir kameraydı ama onun izlediğini bilmek beni biraz rahatlatmıştı.

Sonunda arabanın geçebileceği kadar açılınca gaza bastım.

“Hızlı sür ama dikkatli ol,” dedi. “Ana yola çıkınca sola dön.”

“Sonra?”

“Havaalanını gösteren tabelaları göreceksin. Çıkış işareti çok belirgin, kaçırmazsın.”

Keşke buraya gelirken görebilseydim ama hava çok karanlıktı. Dönüşü yaparken gözlerimi dört açtım.

“Ağabeyinle iletişim hâlindeyim,” dedi Giorgio. “Uçak De Rossi’yi almak için havalanmıştı ama onun yerine sana gelmek için rotasını değiştirdi. Yarım saat içinde piste inecek. Oraya varman on beş dakika sürer. Mümkün olduğu kadar yakına park et ve *arabada kal*. Yaklaşan birini görürsen oradan uzaklaşman gerekecek.”

“Tamam anladım.” Kasaba yollarında hızla ilerlerken terli ellerim direksiyonu boğuyordu. İçime pompalanan adrenalin, zihni güçlendiren bir ilaç gibiydi; görüşüm önümdeki asfalt şeritle sınırlıydı. Hiçbir zaman şimdiki kadar iyi ya da hızlı sürme-

miştim. “Anladım, Gio. Anladım,” diye tekrarladım ona olduğu kadar kendi kendime.

“İşte benim kızım. Sen o uçağa binene kadar seninle hatta kalacağım, tamam mı?”

Sophia arkamdaki koltuktan sızlandı.

“Benimle konuş,” dedim.

“Dikkatini dağıtmak istemiyorum.”

“Lütfen. Sesini duymak iyi geliyor. Tanrım, Gio, onları öldürdüğüne inanamıyorum.”

“Allegra’yla Tommaso’nun... Emin misin?”

Yeni bir gözyaşı damlasını engellemek için dudağımı ısır-dım. Şimdi olmazdı. Kahrolası yolu görmem lazımdı. “Evet. Boğazlarını kesmiş.”

*“Pezzo di merda.”**

“Bana üvey kardeşin olduğunu söyledi.”

“Artık değil,” derken Giorgio’nun sesi sertti. “Yakında kül yığınının başka bir şey olmayacak. O lanet çocuk onu seven ve sayan iki kişiyi öldürdü. Ve bunların hepsini onun için hiçbir zaman bunu yapmayacak bir adam uğruna yaptı.”

Bir arabanın yanından geçtim. “Polo’nun annesi senden onu yanına almanı istemiş. Senin de Sal’ın oğlu olduğunu biliyor muydu?”

Giorgio duyulabilir bir nefes aldı. “Evet. Annelerimiz arkadaşmış. Napoli’de aynı mahallede oturuyorlarmış. Sal gece eğlencesini bulmak için sık sık mahalleye gelirmiş. Genellikle fahişelerle takılsa da onun için pek önemi yokmuş. İsteddiği bir şey görürse alırmış. Onun için kadınlar hiçbir zaman sahip olunup atılacak nesnelerden fazlası olmadı.”

* *İta*. “Adi şerefsiz.” -ed.n.

Gözümünden bir damla yaş akmayı başardı. “Polo babasının bir canavar olmasına aldırıyor.”

“Onun etinden ve kanından. Bunun anlamı onun için her zaman benim için olduğundan çok daha büyüktü. Benim bir babam daha var, Mari, bu yüzden onların ne kadar işe yaramaz olabileceğini gördüm. Çocukluğumdan sonra hayatımda böyle bir figürün özlemini çekmedim. Ancak Polo’nun annesi ona hamile kaldığında evli değildi ve hayatı boyunca yalnızdı. Polo baba kavramını romantikleştirmiş.”

“O berbat durumda. Tommaso ve Allegra—” Boğazımdan aşağıya bir acı indi. “Cesetlerini öylece bıraktım.”

“Ben hallederim. Zaten dönüyorum.”

“Ne?” diye sordum üzerinde uçak resmi olan bir tabelanın yanından geçerken. Yaklaşıyor olmalıydım.

“Tommaso’yla Allegra’yı gömeceğim, sonra doğruca seninle ağabeyinin yanına geleceğim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İkisinin yatakta yatarkenki görüntüsü sonsuza dek hafızama kazınmıştı. Bana gösterdikleri nezaketi hiçbir zaman unutmayacaktım.

Bu iyiliğin karşılığını ölümü kapılarına getirerek ödemiştim.

“Benim yüzümden iki hayat daha yitirildi,” dedim fısıldayarak, farkındalık içimi huzursuz etmişti.

Aman Tanrım. Ben lanetliyim. Öyle olmalı.

“Kes şunu,” diye homurdandı Giorgio telefonda. “Birini suçlamak istiyorsan bunu hak eden birine, yani bana yönelindir. *Cazzo*, Mari. Anlamalıydım. İşaretler vardı ve görmezden geldim. Aynı olduğumuzu sanmıştım. Aynı geçmiş. Aynı ilk günah. İçten içe Polo’nun da Sal’ı benim gibi reddedeceğinden emindim ama bu yalnızca benim umudummuş. Belli ki daha farklı olamazmışız.”

Uçak pistini gösteren bir tabela daha gördüm, bu defa tablada ok işareti de vardı. Sonraki dönemeci geçtim ve hava sahası karşıma çıktı. “Neredeyse geldim.”

“Yoldan görünmemek için hangarın arkasına park et,” diye talimat verdi. “Seni takip eden birini görüyor musun?”

Dikiz aynasında boş bir yol vardı. “Hayır. Kimse yok.”

“Polo, Sal’a benimle birlikte olduğuna veya nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi verdiğini söyledi mi?”

“Bunu yaptığını sanmıyordum. Sanırım beni *dona* kendi eliyle teslim ederek kahraman olmak istiyordu.”

“Bütün övgüyü almak istemiş. Şanslıyız. Seni arayanlar Sal’ın adamları olsaydı durum çok daha kötü olurdu. Polo’dan çok daha becerikli davranırlardı.”

Hangarın hantal binası giderek yaklaşıyordu, asfalt yoldan çıkıp arkasındaki çimenliğe saptım. Binanın gölgesine park ettikten sonra kontağı kapadım ve Sophia’ya bakmak için arkaya uzandım. Koltukların arasında yere kıvrılmış yatıyordu. Ya yaralanmışsa? Kaçarken kontrol edecek zamanım olmamıştı.

“Şimdi ne oluyor?” diye sordu Giorgio.

“Park ettim ama Sophia’ya bakmam gerekiyor. Polo onu tekmelediğinde yaralanmış olabilir.” Elimi tüylerinde gezdirdim.

“Onu ısırды mı?”

“Evet. Polo beni yakalamaya çalıştı ama ondan kurtulmayı başardım. Bana öğrettiğin hamleleri yaptım.”

“Tanrım, Mari. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki.”

“Evden çıktıktan sonra Tommaso’yla Allegra’nın yatak odasına saklandım ama Polo içeri girmeyi başardı. İşte o zaman Sophia’yla birlikte onun icabına baktık.”

“O köpek hayatı boyunca en kaliteli etlerle beslenecek,” derken sesinde içtenlik hâkimdi.

Sophia'nın sırtı ve karnı iyi görünüyordu, ben de bacaklarını kontrol etmeye geçtim. Ön bacaklarından birine dokununca sızlanarak geri çekti.

“Sanırım bir bacağı incinmiş,” dedim Giorgio'ya.

“Damiano'dan, indiğinizde onu bekleyen bir veteriner ayarlamasını isteyeceğim. Senin için doktor çağırıldı bile.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim Sophia'nın kulağının arkasını kaşırken. Büyük yuvarlak gözleriyle bana göz kırptı, sonra başını yere yasladı. Pek enerjik görünmüyordu, içimde bir endişe çanı çalmaya başladı.

“Şoktasın. Farkında bile olmadığın yaraların olabilir,” dedi Giorgio. “Bir doktora görünmen lazım.”

“Ben yalnızca seni görmek istiyorum. Bu ne zaman olur?” Soru ağzımdan çıkarken uçağın beni nereye götüreceğini bile bilmediğimi fark ettim.

“Bu gece. Söz veriyorum.”

Bir uğultu sesi kulaklarıma ulaştı, arkama dönüp ön camdan gökyüzüne baktım. “Uçak geldi!”

“Tamamen durana kadar arabada kal. Yan tarafında yazan numarayı görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Bana oku.”

Gözlerimi kısıtım. “N707AM.”

“Bu o. Tamam, telefonu cebine koy ve Sophia'yla birlikte koşmaya hazırlan. Bindığında bana haber ver.”

Adını söylediğimde Sophia zar zor canlandı, bu yüzden onu arka koltuktan kucağıma aldım. “Seni uçağa kadar taşımak zorunda kalacağım, kızım,” diye fısıldadım, sonuna kadar dayanabilmek için dua ederek. Hiç küçük sayılmazdı.

Uçak durunca arabadan inip fırladım. Merdivene ulaştığım sırada aşağı inmeyi başaran pilot Sophia'yı kucağımdan aldı.

Kabine girer girmez telefonumu cebimden çıkarıp kulağıma bastırdım. "Bindim," dedim nefes nefese.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Gio?"

"Tanrı'ya *şükürler* olsun." Sesi titriyordu.

Bu üç sözcükteki saf endişe gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. Giorgio bunca zaman bunu bastırmış, korkmamam için sakın kalmıştı. "Mari, sana bir şey olsaydı, ben—" Boğuk bir ses çıkardı. "İyi olduğuna çok sevindim."

Gözyaşları yanaklarımdan yuvarlanıyordu. "Kaçtım. Başardık."

"Hayır, *sen* başardın. Bunu unutma."

Burnumu çektim ve pilotun işaret ettiğini gördüm. "Kapamak zorundayım. Kalkmak üzereyiz."

"Ben—" Bir nefes aldı. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapadıktan sonra sonunda ağlamaya başladım. Adrenalin vücudumdan dışarı sızdı ve onunla birlikte bütün enerjim de gitti. Bu son saat her şeyimi tüketmişti. Tanrım, az önce neler olmuştu? Buna inanamıyordum. Korku filmi izlemiş gibiydim, olaylar başka birinin başına gelmiş gibiydi.

Sophia burnuyla bacağımı dürttü, gözyaşları yüzümden süzülüp hıçkırıklar göğsümü harap ederken onu okşadım.

Pilot anons sistemi üzerinden varış noktamızı söyledi. Campana ve Lazio sınırında bir uçak pistine inecektik. Ağabeyimin o sırada kaldığı yere yakın olmalıydı. Dem'i çok yakında göreceğimi düşünmek daha çok ağlamama neden oldu. Benim için çok endişelenmiş olmalıydı.

Başım dönüyordu, bütün vücudum kemiklerime kadar ağrıyordu.

Ama hayattaydım.

Daha birkaç hafta öncesine kadar yaşamak isteyip istemediğimden bile emin olmadığımı inanmak zordu. Ama bu Giorgio'dan önceydi.

Her şeyi değiştirmişti, öyle değil mi?

Uçak beyaz, yoğun bulutların içinden geçti ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sonsuz mavi gökyüzünü izledim.

BÖLÜM 30

GIORGIO

Castello'ya vardığımda, Mari'nin uçağa binmesinin üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen bedenim hâlâ kıvılcımlar saçan bir öfkeyle doluydu ve sesindeki paniği hatırladıkça ellerim titriyordu. Bu arabanın içinde olmak, bir aslanın kafese kapatıldığında hissettiklerini anlamaya en çok yaklaştığım andı.

Yaptığı şey yüzünden Polo'yu dişlerimle parçalamak istiyordum.

Giriş kapısı açıktı. Araçla bahçeye doğru ilerlerken bir terslik olduğunun tek bariz kanıtı buydu. *Castello* ve kule karşımda belirdi, dramatik dış hatları artık Polo'nun bana ihanet etme planına sahne oldukları için daha da uğursuz görünüyordu. Buraya her döndüğümde huzursuzluk hissederdim ama bu kez farklıydı. Bu seferki kapanış sahnesi gibiydi.

Bugün burada işim bittikten sonra buraya tekrar geleceğimi hiç sanmıyordum.

Çakıllar deri ayakkabımın altında çtırdarken personel konutuna yürüdüm. Etrafıma bakındım, tetikteydim ama Polo'nun burada olmasını beklemiyordum. Martina kaçtıktan sonra çok uzaklara gitmesi gerektiğini bilirdi. Garajın önünden geçerken içeri göz attım ve bir arabanın daha eksik olduğunu gördüm, Polo'nun her zaman çok sevdiği siyah Ferrari. Bu onun yeni hayatına başlamak üzere Sal'a doğru yola çıktığının kanıtıydı.

Kısa bir hayat olacaktı.

Personel konutunun kapısı aralıktı ve eşiğe adım attığımda içerisi durgun ve sessizdi. Odanın ortasına yakın bir yerde devrilmiş bir sandalye vardı. Onu Mari'nin sığınacak bir yer bulmak için merdivenden yukarı koşarken devirdiğini düşünerek yutkundum. Çok korkmuş olmalıydı.

Piccolinam sandığından daha güçlüydü.

Yatak odasında Tommaso'yla Allegra'yı buldum.

Mari'nin onları bu şekilde gördüğünü düşünmek midemi bulandırmıştı. Cansız bedenlerinin görüntüsü göğsümü parçalarsa da tırnaklarımı avucuma batırarak diğer bütün duyguları bastırmak için onun acısını kullandım. Bu kaybın üzerinde oyalanacak zamanım yoktu.

Yapılacak işler vardı.

Yatağın yanına gidip kana bulanmış bedenlerine baktım. Allegra'nın göğsünde Polo'nun her zaman boynuna taktığı gümüş haç duruyordu. Onları öldürdükten sonra cesedinin üzerine atmış olmalıydı. Ne için? Bunu yaparak Tanrı'nın günahlarını bağışlamasını sağlayacağını mı ummuştum? İki lanet yıl boyunca ikisiyle yaşamıştı. Onlar iyi, nazik, çalışkan ve alçakgönüllü insanlardı. Burada sakın bir hayat sürmekten başka bir istekleri yoktu.

Yanağımdan ıslak bir şey süzüldü. Onu hissettiğim anda tavana bakıp derin bir nefes aldım.

Bu olayın sonunda Polo için af diye bir seçenek olmayacaktı.

Kolyeyi alıp cebime koydum. Allegra o lanet yılanı ait bir şeyle gömülmeyecekti.

Sonraki iş zordu. İşi kolaylaştırmak için onları *castellonun* yakınına gömebilirdim ama aklımda annemin yanına defnedilmeleri vardı. Bu yüzden barakadan bir el arabası alıp cesetlerini ormanın derinliklerine taşıdım.

Sonra kazmaya başladım.

Küreğin her kalkışında durumun gerçekliğini daha fazla idrak ediyordum.

Annem öldüğünde Polo sekiz yaşındaydı. Annem ondan haberdardı ama bana hiç sözünü etmemişti. Benden küçük bir üvey kardeşim olduğunu ancak Polo'nun annesi bana ulaştığında öğrenmiştim.

Tommaso'yla Allegra'ya ondan ilk kez söz edişimi hatırlıyordum.

Castelloya yeni bir yüzün gelmesine sevinmişlerdi.

Onunla iyi anlaşıyorlardı.

Ben de öyle. Tanıştığımızda benim gibi olduğunu sanmıştım. Bunu yaptığımın farkında değildim ama onun da benim gibi Sal'dan intikam almak isteyeceğini varsaydığımı hatırlıyordum.

Sonra bir gece, yanıldığımı kanıtlamıştı. Konuya girmemiz biraz zaman alsa da sonunda Polo'nun merakı galip gelmişti. Bana babamızı şahsen tanıyıp tanımadığımı sormuş, tanıdığımı söylediğimde gözleri parlamıştı. Bana birçok soru sormuştu. Ona dürüstçe yanıt vererek biyolojik babamızın aşağılık bir adam olduğunu söylemiştim.

Bunun konuyu kapamaya yeteceğini sanmıştım ama birkaç gün sonra bana Sal'a ulaştırmam için bir mektup vermişti.

Bunu yapacağımı söylemiş ama asla yapmamıştım.

Belki de dengeleri değiştirmeye başlayan şey bu yalandı.

Bazı genç erkeklerin baba hasreti çektiğini unutmuştum. Onları bu dünyaya getiren adamın özünü bilmek onlar için temel bir ihtiyaç gibiydi. Bu istekleri, mantığa ve sağduyuya üstün geliyordu.

Küreği yere indirip gözlerimi yumdum.

Onunla işleri nasıl bu kadar yüzüme gözüme bulaştırmıştım?

Artan kıskançlığının bir günde ortadan kaybolmayacağını nasıl fark edememiştim?

Nasıl bu kadar dikkatsiz davranıp bunun olmasına izin verebilmişim?

Tommaso'yla Allegra benim korumam altındaydı ve ben onları yüzüstü bırakmıştım.

Ve Mari... Bir noktada odak noktam onu güvende tutmaktan yatağında tutmaya kaymıştı.

Gözlerimi açıp kazmaya devam ettim. Küreğimi her kaldırışım la toprak yığınıyla birlikte kararlılığım da büyüyordu.

Yaptıkları yüzünden Polo ve Sal'ı kendi ellerimle öldürecektim. *Donu* öldüren kişi olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ve Polo?

Değerli babasını öldürmemi izleyecek, böylece başına gelecekleri tam olarak bilecekti.

İşim iki saatten biraz daha fazla sürmüştü. Eve giden patıkaya çıkarken omzumun üzerinden yanan kulübeye baktım.

Alevler gökyüzüne kadar ulaşıyordu. Taş temeliyle duvarların büyük bir kısmı kalacak olsa da yangın söndüğünde bu berbat yerin yeteri kadarı yok olmuş olacaktı.

Her zaman buranın bir hatırlatma olduğunu söylerdim ama artık buna ihtiyacım yoktu.

Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

Polo'nun haç kolyesi avucuma battı, onu cebimde kavrayarak avcumun içinde şıktım.

Arabaya dönünce Sal'ın aldırıldığı pırlanta mücevherlerle dolu çantaya göz atıp gaza bastım.

Çanta koltuğun üzerinde kayıp minderlerin arasına sıkıştı. Muhtemelen daha özenli davranmam gerekiyordu ama umurumda bile değildi. Damiano'nun sahip olduğu bir şey varsa o da paraydı. İçimden onu camdan dışarı atmak geliyordu.

Mari'yle telefonu kapadıktan sonra pırlantaların gerçek olup olmadığını kontrol etmiştim, öyleydi. Açıkçası Polo planını *donla* koordine ederken berbat bir iş çıkarmıştı. Sal, Polo'nun bugünkü planını bilse beni asla ona bir şey getirmek için görevlendirmezdi. Ama Sal'ın ona büyük miktarda mücevher götürmemi istemesi şimdi daha mantıklı geliyordu. Sal artık bunu yapamayacak duruma gelinceye kadar beni kullanmaya çalışıyordu. Takılar yalnızca Sal'ın ve benim açabileceğimiz bir kasadaydı ve o şu anda seyahat etme riskini göze alamazdı. Bu yüzden beni göndermişti.

Polo babasından sıcak bir karşılama bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yalnızca eli boş gitmekle kalmayacak, aynı zamanda Sal'ın on milyon avroya eş değer miktarda para kaybetmesinden de sorumlu tutulacaktı.

İçimden alay ettim. Polo değerini kanıtlamak için fazla heveslenmiş, bunun yerine boktan bir amatör olduğunu herkese göstermişti.

Rezillik.

Paniğe kapılmış olmalıydı. Mari'yi adak gibi Sal'a teslim etmek istemişti ve şimdi elindeki tek şey onun benim yanımda olduğu bilgisiyle boş bir kalenin adresiydi.

De Rossi'nin San Cesario'da saklandığı yere doğru deli gibi ilerlerken Polo ve Sal'la ilgili planlarımı kafamda evirip çeviriyordum.

Artık oyun oynayacak vaktimiz yoktu, bu da Mari'yle ilişkimizin sona ermesi gerektiği anlamına geliyordu. De Rossi aramızda bir şey olduğundan kuşkulanamamalıydı çünkü bana kardeşi konusunda bile güvenemeyeceğini düşünürken yeni *don* olarak konumunu sarsabilecek bir sır konusunda nasıl güvenir-di? Polo'yla yaşadığım fiyasko bile konumumun sarsılması için yeterliydi ama bana söz verdiği ödülü reddetmesi için yeterli bir bahane olmayacağını umuyordum.

“Kahretsin.” Bir nefes alıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. Mari bir saldırıdan yeni kurtulmuştu ve ben onu kendimden uzaklaştırmak üzereydim.

Bu onu mahvedecekti.

Ama bunu onun için de yapıyordum. Bunu anlaması gerekirdi. O akıllı bir kızdı. Onunla hiçbir zaman *castellonun* dışında birlikte olmayı planlamamıştık çünkü burada, gerçek dünyada, ağabeyinin onu eşleştireceği son erkektim.

Hayır, ona intikam dışında sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çevresinde sıkı bir koruma çemberi olan villa görüş alanıma girdi. Birkaç dakika önce gelmek üzere olduğumu haber vermek için Ras'a mesaj atmıştım ve şimdi açık kapının yanında duran De Rossi'nin sağ kolu içeri girmem için işaret ediyordu.

Garaj yoluna girdim, kontağı kapayıp arabadan indim.

Ras yanıma geldi, yeterince yaklaştığında mücevher dolu çantayı ona fırlattım. Onu yakaladı, elinde tartarak sırttı. “Hediyeyle gelmişsin.”

“O nerede?”

“İçeride.” Sırtıma vurdu. “Yani, itibarına bakınca daha iyisini beklerdim.”

“Martina yaşıyor, öyle değil mi? Ben anlaşmanın üstüme düşen kısmını yerine getirdim.”

Güldü. “Evet, evet. Yani Damiano’nun olaya bu şekilde bakacağından emin değilim ama kendini savun tabii.”

Çenemi sıktım. “Kız nasıl?”

Ras’ın gülümsemesi eridi, bakışları düşünceli bir hâl aldı. “Sarsılmış ama durumu iyi. Dem senin işi berbat ettiğini söyleyince üzüldü. Görmeliydin. Ağabeyini hemen susturdu. Sen olmasan asla kaçamayacağını söyledi.”

Sesindeki ukala ton hoşuma gitmemişti, bu yüzden onu iterek geçip evin içine doğru ilerledim.

Sesini duyar duymaz içimi bir rahatlama kapladı. Onun görüş alanının dışında durup elimi duvara yasladım.

Yandaki odaya girip ona sarılma isteği o kadar güçlüydü ki neredeyse kararlılığımı yok edecekti. Gözlerimi yumup yalnızca sesini dinledim. Mari, De Rossi’nin karısına Polo’yla ilk karşılaştıklarında köpeğin onu yere yıktığını anlatarak Sophia’dan söz ediyordu. Kıkırdayınca göğsüm hasretle sıkıştı. Bu sesi kaydedip tekrar tekrar dinlemek istiyordum.

Toparlan. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Bir nefes al ve ver.

Tekrar, tekrar.

Kontrolün dizginlerine yeniden ele geçirince elimi ağzımın üzerinde gezdirip odaya girdim.

Martina beni hemen görmedi. Kanepede Valentina'nın yanında oturuyordu, De Rossi de yanlarında duruyordu, kendilerini sohbete kaptırmış durumdaydılar. Kıza onu güldüren bir şey söyledi.

Gülümsemesini zihnime kaydettim. Bir daha bana böyle gülümseyecek miydi, merak ediyordum.

İfademi tarafsız olarak sabitledim, boğazımı temizledim.

Üç çift göz hemen üzerime çevrildi ama bakışlarım onun üzerinde kaldı.

“Giorgio,” dedi heyecanla.

Ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Bana koşmadığına sevinmem gerekiyordu. Öyle yapsaydı özlem duygusunu yüzümden nasıl uzak tutardım bilmiyordum. Tek düşünebildiğim ona tekrar sarılmanın ne kadar iyi hissettireceğiydi. Onun yumuşak, sıcak vücudunun benimkinin şeklini aldığını hissetmek.

Bu ânı uzatmak için ne kadar susabilirdim?

Onun kalbini kırmadan önceki ânı?

Cazzo. Asla yeterli olmazdı.

“Sen nasılsın?” Sesimin bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi sakın çıkmasına özen gösterdim. Ellerim yumruk olmuştu. Biraz gevşetsem titreyecekti. Bu tavrımı sürdürmek her şeye mal oluyordu.

Mari bendeki değişimi hemen fark etti, ses tonum karşısında kaşları çatıldı. “İyiyim.”

“Sophia nerede?”

Kaşlarını çatı. “Patisinde kırık varmış. Uyuyor. Veteriner sakinleştirici verdi.”

“İyi.”

Dudakları aralandı, gözlerinde hayret vardı.

Bunu kaldıramazdım. Göz temasımızı kesip De Rossi'ye döndüm. “Konuşmamız gerekiyor.”

Çenesi gergindi. “Bunun nasıl olduğuyla ilgili açıklamayı duymayı sabırsızlıkla bekliyorum. Gidelim.”

Odadan çıkarken Mari'ye bakma dürtüsüne direndim ama yakıcı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

BÖLÜM 31

GIORGIO

De Rossi beni bir çalışma odasına götürüp kapıyı kapadı. “Kim bu Polo denen herif?” diye sordu De Rossi oturur oturmaz. “Sen yokken Martina hiçbir şey anlatmadı.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. *Şüpheye düşersen az konuş.*

“Üvey kardeşim.”

De Rossi kaşlarını çattı. “Peki neden sana ihanet etmek istersin? Seni sorguya çekmek zorunda bırakma beni, Napoletano. Hikâyenin tamamını istiyorum. *Şimdi.*”

Arkama yaslanıp ellerimle kol dayama yerlerini kavradım. “Sana her şeyi anlatacağım. Artık geçmişimin o kısmını saklamak için bir nedenim yok. Polo’yla babalarımız aynı.”

“Teslimatçı.”

Başımı iki yana salladım. “Sal Gallo.”

De Rossi’nin gözleri büyüdü ve kısa bir süre sonra yerinden kalkıp silahını çekti. “Sen Sal’ın oğlu musun?”

Namluya baktım. “Evet.”

Emniyeti açtı. “Mermim kafatasına saplanmadan önce bunu açıklamak için otuz saniyen var.”

Bana silah doğrultulmasının en azından ensemdeki tüyleri ürperteceği bir dönem olmuştu ama bu çok uzun zaman önceydi. Boynumu yana eğdim. “Sal anneme tecavüz etmiş. Sonucuna bakıyorsun.”

De Rossi’nin alnı kırıştı. “Siktir.”

“Annem beni doğurmaya karar vermiş ve kocası, yani senin babam olarak bildiğin adam, terfi ettirilmesi karşılığında olay çıkarmamayı ve beni kendi çocuğu gibi büyütmeyi kabul etmiş. Bu sayede teslimatçı olmuş. Sal’ın hayatımla ilgisi bu kadarla sınırlı kalabilirdi ama oradaki biri—” parmağımla tavanı işaret ettim, “onun benimle işinin bitmemesine karar vermiş. Sal, Secondigliano İttifakı için çalışan bir bilişim korsanından söz edildiğini duymuş ve onun ben olduğumu, kendi çocuğu olduğunu öğrenmiş.”

Anlamaya başladığı yüzünden yavaş yavaş belli oluyordu. “Seni bu yüzden Casallılarla takas ettiler.”

Başımla onayladım. “Kan bağı *sistemada* önemlidir. O zamana dek Sal’la hiç karşılaşmamış olsam da babamdı ve ben de bir şekilde ona aittim.”

De Rossi başını yana eğdi. “Öyle mi peki?”

“Bütün hayatımı onu nasıl öldüreceğimi düşünerek geçirdim.”

Alaycı şekilde nefes vererek silahı indirdi. “Daha az düşünüp daha çok eyleme geçmeliydin. Ya Polo?”

“Başka bir piç. Sal’la hiç tanışmamış ama onu kafasında büyütmüş. Klana katılmak ve mafyanın tadına bakmak istiyor. Bana ihanet etti. Bunun için ölecek.” Cebimdeki o haç... Polo ölürken onu boğazına tıkacaktım.

De Rossi tekrar yerine oturup sordu, “Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

“Bilseydin bana asla güvenmezdin.”

“Peki şimdi sana güvenmem mi gerekiyor?”

“Benden istediğin her şeyi yaptım.”

“Üvey kardeşinin kardeşime saldırmasına izin verdin. Zor kurtuldu,” diye çıkıştı.

Evet, çuvallamıştım ama bunu itiraf edemezdim. Bana istediğimi vermesi için blöf yapmam gerekiyordu. “Ben Martina’ya yardım ettim. Kardeşini aldığımda içi tamamen boşalmış gibiydi ama ben onu bu durumdan kurtardım. Ona öğrettiğim becerileri kendisini Polo’ya karşı savunmak için kullandı. O cesur bir kadın. Bu seferki Polo’ydu ama herhangi biri olabilirdi. En azından artık oturup hedef alınmayı beklemiyor. Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı, ben de tam olarak bunu yaptım. Sakın bana ondaki değişikliği göremediğini söyleme.”

Bana kaşlarını çatarak bakarken göğsü inip kalkıyordu ama hemen yanıt vermeyince sözlerimin hedefini bulduğunu anladım.

“Daha iyi görünüyor,” diye itiraf etti sonunda. “Ama ben mutlu değilim, Napoletano. Bu iş bitene kadar yanımda kalmanı istiyorum. Sal artık benim tarafımda olduğunu biliyor, bu yüzden seni göndermenin bir anlamı yok. Bu işin bir an önce sona ermesi lazım.”

Gözlerine baktım. “Önce ödülümü istiyorum.”

“Hiç vakit kaybetmiyorsun.”

“Sal’ı öldüren kişi olmak istiyorum.”

Uzadıkça uzayan bir sessizlik oldu, sonra güldü ama hiç neşeli değildi. “Ya berbat bir mizah anlayışın var ya da herkesin söylediği kadar zeki değilsin. Bana meydan okumak istiyorsan

bunun için en doğru zaman, kız kardeşimin hâlâ senin yanında olduğu zamandı.”

“*Don* olmak istemiyorum. Yalnızca onun işini bitiren kişi olmak istiyorum.”

De Rossi başını salladı. “İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun. Hak iddiamın kabul edilmesi için bunu yapan kişi ben olmalıyım. Taht için uzun sürecek bir mücadeleye ayıracak vaktimiz yok.”

“Seni, beni ve Sal’ı bir odaya koyup kapıyı kilitleriz. Kapı açıldığında ölmüş olur ve herkese onu senin öldürdüğünü söyleriz. Kimse bunu sorgulamaz.”

Alaycı bir tavırla güldü. “Çok kolaymış gibi anlatıyorsun. Her şeyi çözdün, değil mi? Ama belli ki Sal’ın benim için de herhangi biri olmadığını unutmuşsun.” Gözleri karardı. “O benim babamı öldürdü. Beni evimden sürgün etti. Mari’yi defalarca kez tehlikeye attı. Bu benim için de kişisel bir şey ve onun o kalın boğazını sıkmanın zevkinden vazgeçmeme olanak yok.”

O zaman bunu yapmayacağını anladım. “Senin sözünün eri olduğunu sanıyordum.”

“İstediğin şeyin mantıksız olduğunu biliyorsun. Onu bu kadar çok öldürmek istiyorsan bunu şimdiye kadar yapsaydın. Neden yapmadın?”

“Dediğim gibi, klanı yönetmekle ilgilenmiyorum.”

“Onu öldürüp klanı bırakabilirdin. Sonuçlarıyla başkası ilgilenirdi.”

“Ben ortalığı karıştırıp başka birinin temizlemesini bekleyecek türden bir adam değilim. Sal yüzünden zaten yeterince insan öldü. Onu öldürüp arkamda bir iktidar boşluğu bıraksam senin sebep olduğundan çok daha kanlı bir savaş çıkardı.”

De Rossi alayla güldü. “Ne zaman bu kadar insancıl oldun? Sakın bana iş yaptığımız adamların umurunda olduğunu söyleme.”

“Değil. Ama Martina gibi bu hayata doğmuş masum insanlar umurumda. Bu ölümlerin vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum, De Rossi. Makul olsun olmasın, bunu temiz bir şekilde yapabileceğim bir fırsat kolladım, istediğimi alacağım.”

Bana artık beni dinlemiyormuş gibi baktı. “Cevabımı verdim—”

Sözünü tutması için ona daha fazla ısrar edebilirdim ama yeterli olmazdı. Pazarlığa daha çok şey eklemem gerekiyordu. “Planın ne? İhtiyacın olan desteği topladın mı?”

Kısık gözlerle bana baktı, sonra ayağa kalkıp bize viski koymaya gitti. “Henüz değil.”

“Moretti ve De Rosa’nın neden seninle görüşmekten vazgeçtiğini artık biliyorum. Sal onlara elinde Martina hakkında bir ipucu olduğunu söylemiş. Bu, Polo onunla temasa geçtikten sonra olmuş olmalı.”

“Evet, ama artık onu kesinlikle alamayacak. Ancak ne kadar hızlandırmaya çalışırsak çalışalım, ilerlememiz yavaşladı. İşin içine tereddüt girdi.”

Bardaklardan birini ondan alıp bir yudum aldım. “Bana ihtiyacın var, De Rossi. İşler beklediğin gibi gitmiyor. Sen yıllardır Casal’da olmadığın için Sal destek almayı başarıyor. Sal’ın pek çok kusuru var ama en azından herkes bu kusurlarının ne olduğunu biliyor. Öte yandan sen bir gizemsin. Muammaları kimse sevmez.”

“İşte bu yüzden bütün bu insanlarla şahsen pazarlık yapıyorum,” diye itiraz etti.

“Evet ama ilişkileri sağlamlaştırmak zaman alır ve zaman tükeniyor. Artık diplomatlık oynama lüksün yok. Bu durum diktatörlük gerektiriyor.”

Karşıma oturup çenesini kaşıdı, bu konuyu düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Diz çök yoksa... Paralı askerleri klan içi işlere dâhil etmek istemezdim ama onlar olmadan bu tür tehditleri ortadan kaldıracak yeterli ateş gücüm yok.”

“Hayatlarını tehdit etmene gerek yok, paralarını etsen yeter.”

Gözleri merakla parladı. “Ne öneriyorsun?”

Kendime asla yapmayacağımı söylediğim bir şeyi.

Aileler için hazırladığım bütün gizli zulaları ona açıklayabilirdim.

Bunu yaparsam itibarımı kaybederdim.

Bir daha kimse bana güvenmezdi ama... Kahretsin. Buna değerdi. Bunun için Mari’yi kaybetmeye razı olmuşsam bir fedakârlıktan daha ne çıkardı?

“Ailelerin çoğu kişisel paralarının ve değerli eşyalarının büyük bir bölümünü benim tasarladığım güvenli depolama tesislerinde muhafaza ediyor. Yerlerini biliyorum ve güvenlik sistemlerine arka kapılar yerleştirdim.”

De Rossi’nin ifadesindeki gevşeme bunun ne anlama geldiğini anladığını gösteriyordu. “Yani klanın hazinesine erişebiliyorsun,” diye mırıldandı De Rossi.

“Hepsine değil ama çoğuna. Söylediğin anda hepsini kilitleyebilirim. Panik çıkar ve gidişatı lehine çevirmeye yeter.”

Tekrar koltuğuna çöktü. “Ve karşılığında istediğin tek şey...”

“Sal’ı öldüren kişi olmak.”

Viskisini bardağının içinde döndürdü, sonra başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Anlaştık.”

BÖLÜM 32

MARTINA

Vale mutfaktan elinde dumanı tüten iki fincan çayla çıkıp birini bana uzattı. “Solgun görünüyorsun, Mari. Uzanmak istemediğinden emin misin? Ağrı kesicilerin etkisi olabilir.”

Dilimi ısırđım. Hayır, uzanmak istemiyordum. Ağrı kesici almayı bile istememiştim ama Vale bileğime dokunduğunda ürktüğümü görünce almam için ısrar etmişti. Polo yüzünden moraran yerlerim vardı ama birkaç günde geçmeyecek şeyler değildi.

Asıl yapmak istediğim, ağabeyimin çalışma odasına dalıp Giorgio’dan bir açıklama talep etmektir.

Evet, geldiğinde farklı davranmasını bekliyordum ama o kursuz kayıtsızlık maskesine hazır değildim. Dün gece ağzı en az iki saat bacaklarımin arasında olan Giorgio on dakika önce beni *tanımıyormuş* gibi bakıyordu.

O buradayken böyle mi olacaktı?

Neredeyse ölüyordum ama onun kaygısının buraya kadar olduğu açıktı. Roller değişse onun yanında olmaktan başka hiçbir şey umurumda olmazdı. Ama bana ihtiyacım olan desteği vermekten çok ağabeyimin ne düşündüğünü önemsiyormuş gibiydi.

Ağrı kesicilerden ya da son birkaç saatte vücudumda çok fazla adrenalin olmasından kaynaklanıyor olabilirdi ama bu düşünce karnımda bir öfke alevinin parlamasına neden oldu.

“Ben iyiyim,” dedim fincanın çok sıcak olmasına rağmen çayı ellerimin arasında sımsıkı tutarak. “Birazdan yatarım.”

Vale bir tutam saçı yüzümden çekti, bakışları yumuşak ama kaygılıydı. “Artık Giorgio Dem’le konuştuğuna göre bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin? Çok az ayrıntı verdin.”

Evet, çünkü Giorgio’ya sadık kalmaya çalışıyordum. Ağabeyimin Giorgio’nun aile geçmişiyle ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğundan emin değildim ve sırlarını açıklayan kişi olmak istememiştim.

Artık bu sadakat ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu.

Vale’nin bakışları birkaç santim aşağı kayınca Giorgio’nun hediye ettiği kolyeyi, hâlâ boynumda olan kolyeyi hatırladım. Öfkem iğneleyici bir kuşkuya dönüştü.

Dem’in öğrenmesini hiçbir zaman istememişti ama *neden*? Ağabeyimin ne yapacağını sanıyordu? Kardeşinin kızlığını bozduğu için onu öldürmekle tehdit edeceğini mi? Bu çok saçmaydı. Dem’e Giorgio’dan hoşlandığımı ve görüşmeye devam etmek istediğimi söylesem bana engel olmazdı. Bundan emindim.

Peki ya bu yalnızca bulduğu bir bahaneyse? Ya Giorgio beni geçici bir kaçamaktan başka bir şey olarak görmediyse ve bu bizim için planladığı sonsa?

Yakınlığımız gerçekten tek taraflıydı mıydı?

“Mari?”

Vale’ye baktım ve beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım. “Affedersin. Ne?”

“Bana ne olduğunu anlatacak mısın?”

Ağzımı açtım ama sözcükler çıkmadı. Beni tamamen geçiştirdikten sonra Giorgio’ya sadakat borcum kalmadığının farkındaydım ama onu ilgilendiren şeyleri ifşa etmek yanlış geliyordu.

“Yorgunum,” dedim bahane olarak. “Orada işleri bitince Dem sana ayrıntıları anlatır.”

Bir iç çekip arkasına yaslanarak çayından bir yudum aldı. Gözleri tekrar bana dönmeden önce saate baktı. “Bunun ne zaman olacağını kim bilir? Saat neredeyse on oldu. İyi ki Giorgio gelmeden yemek yemiştik.”

Omuzlarım rahatladı. Vale’nin meraktan öldüğünü biliyordum, bu yüzden bana daha fazla baskı yapmamasını takdir ettim. “Sence burada mı kalır?”

Burnunu kırıştırdı. “Ceset torbasında olmadığı sürece buradan çıkabileceğini sanmıyorum.”

“Ne?”

Gözleri keyifle parladı. “Şakaydı. İnan bana, birbirlerini öldürecek olsalar şimdiye kadar yapmış olurlardı.”

“Damiano’ya Polo’yla yaşananların Giorgio’nun suçu olmadığını söyledim.”

“Eminim sözlerini dikkate alacaktır ama günün sonunda buna karar verebilecek tek kişi ağabeyin,” dedi sesi yumuşamaya başlayarak. “Merak etme, Mari. Her şey yoluna girecek.”

Çayıma baktım. “Her zaman ben olacağım, değil mi? De Rossi imparatorluğunun en zayıf halkası benim. Birinin beni kaçırmaya ya da öldürmeye çalışmadığı bir gün olacak mı?”

Vale'nin dudakları, yanıtın beni memnun etmeyeceğini biliyormuş gibi gergin bir çizgi hâlini aldı.

Sırıttım. “Bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.”

Neredeyse biten çayı elimden alarak ayağa kalktı ve odanın köşesindeki bara gitti. Biraz sonra elinde iki kadeh kırmızı şarapla geri geldi. “Bak Mari, sana seninle çocuk kandırır gibi konuşmayacak kadar saygı duyuyorum.”

Dobra ses tonuyla içimi bir şaşkınlık kapladı.

Vale kadehlerden birini bana uzattı, ikincisini kendisi aldı. “Evet, sen hedeftin ve ağabeyin Casallıların *donu* olduğunda bu durumun değişeceğini söylersem yalan olur ama sen zayıf halka değilsin. Alakası bile yok. Ben bu dünyada büyüdüm ve kendi babamın imparatorluğunu yönetmesini izlerken bir *donun* gücünün koşulsuz güvenilebileceği insanlarda yattığını öğrendim. Dem’in küçük bir çevresi var ve saltanatının sürmesini istiyorsa onu büyütmesi gerekecek. Sen bu çevrenin önemli bir parçasısın ve Dem sana hâlâ küçük kız kardeşi gibi davransa da artık çocuk olmadığını anlamaya başladığını biliyorum. Akıllısın, dayanıklısın ve cesursun.”

Kaşlarımı çatınca başını salladı.

“Hiç itiraz etmeye kalkma. Etrafına bak, Mari.” Başını yana eğdi. “Sana saldıran adamı yenmeyi başardığın için bu odadasın. Tamamen. Tek. Başına. Bu gerçek ağabeyinin gözünden kaçmayacak.”

Günün kaosunda, olanları değerlendirecek zamanım olmamıştı.

Haklıydı. Kendimi savunmayı başarmıştım, öyle değil mi? Evet, dehşete kapılmıştım ama bu, *bir şeyler* yapmama engel olmamıştı. Giorgio’nun verdiği dersler işe yaramıştı.

“*Donun* kız kardeşi olarak çok fazla etkin olacak,” diye devam etti. “İnsanlar gözüne girmek için yarışacak. Organizasyonda

önemli bir yerin olsun istiyorsan, bu senin elinde ancak bu yolculuğa başlamak için kendini en zayıf halka olarak görmeyi bırakman gerekiyor.”

Dudağımı ısırdım. Kendim için istediğim bu muydu? Uzun bir süre bu dünyadan kaçmak istediğimi düşünmüştüm.

Vale’nin önerdiği şey tam tersini yapmak olurdu.

Uzaklaşmak istiyordum, öyle değil mi? Uzak bir yere gidip kendimi yemek pişirmeye adanmak? Hâlâ bunu istiyor muydum?

Artık emin değildim.

New York’ta yaşananlardan önce hayatım tamamen farklıydı. *Ben* bambaşka biriydim. O kızı hatırladığımda artık tanıyamıyordum. Belki geçmişe saplanıp kalmak yerine geleceği daha fazla düşünmeye başlamalıydim.

Şarabı iki büyük yudumda bitirdim ve boş kadehi sehpaye bıraktım. “Bana düşünecek çok şey verdin.”

Vale gülümsedi. “Biliyorum. Acele etme.”

Esneyerek ellerimle gözümü ovuşturdum. “Sanırım biraz uyusam iyi olacak. Bana odamı gösterebilir misin? Kendi başıma bulmaya çalışırsam herhâlde kaybolurum.”

Beni yukarı çıkarıp bir kapıyı işaret etti. “Burası. Sophia hâlâ uyuyor. Ona birkaç yastık ve battaniyeyle geçici bir yatak yaptık ama yarın adamlardan birine düzgün bir yatak aldıracağım.”

“Teşekkürler,” dedim başımı omzuna yaslayarak. “Koşulların ideal olmadığını biliyorum ama ikinizin yanma döndüğüm için mutluyum.”

Bir kolunu omzuma atıp sıktı. “Ben de.”

Adımı söylediğinde kapıdan girmek üzereydim.

“Evet?” diye sordum omzumun üzerinden bakarak.

“Giorgio’yu koridorun sonundaki yatak odasına yerleştirdim. Uyanıp bir şeye ihtiyacın olursa Dem’le ben alt kattayız.”

Bakışlarımız kenetlendi, gözlerim kocaman açıldı, onunkilerde bilmiş bir parıltı vardı.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. “Tamam, teşekkürler.”

Yatak odasına girip sırtımı kapıya yasladım. Bana Giorgio’nun tam olarak nerede olacağını özellikle söylediği hissinden kurtulamıyordum ama nasıl anlamış olabilirdi? Ya dünyanın en iyi sezgilerine sahipti ya da benim duygularım fazla ortadaydı.

Muhtemelen ikisinden de biraz vardı.

Sophia’nın yanına, yere oturdum ve o hak ettiği şekerlemeyi yaparken tüylerini okşadım. Bu köpek resmen bir kahramandı.

Boğazım kurudu. Sahibi ölmüş olabilirdi ama buradayken ona çok iyi bakacaktım. Tommaso arkamı kolladığı için onunla çok gurur duyardı.

Burnumu çekip avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

Kaderin başka bir acımasız cilvesi.

Banyoda ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve pijamamı giydim ama uyuyamayacağımı biliyordum. Ev sessizleşince gizlice çıkıp Giorgio’yla konuşacaktım çünkü neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu.

Belki baş başa kaldığımızda her şey eskisi gibi olurdu. Önceki davranışı için bana çok büyük bir özür borçluydu ama olanlardan sonra yeniden kollarında olmayı çok istiyordum. Bedeninin sıcaklığını, kokusunun verdiği rahatlığı, en önemlisi onun yanındayken hissettiğim huzuru istiyordum.

Beklerken telefonuma uzanıp Imogen’in sayfasını açtım. Ona yazdığım son mesaj bana bakıyordu. Doğum gününden, düşünebildiğim tek şeyin Giorgio’nun beni öpmesini olduğu zamandan. O bunu yaptıktan sonra her şey değişmişti. O zamandan sonra konuşabileceğim kişi o olmuştu ama şimdi yine yalnızdım.

Im, seni özledim. Umarım gittiğin yerde iyi vakit geçiriyorsundur. Burada, Dünya'da yaşanan karmaşayı görebiliyor musun? Hiç hoş değil.

Giorgio'yla yattım. Aslında çok daha fazlasını yaptım... Ona âşık olmuş olabilirim ama bundan emin olamıyorum çünkü daha önce hiç olmadım. Sen bir kere âşık olmuştun. Matematik sınıfımızdaki Antonio'ya. Bana ondan söz ettiğinde gözlerinin parladığını ve gülümsemeden duramadığını hatırlıyorum. Sana Giorgio'dan söz etme fırsatım olsaydı acaba ben de böyle mi görünürüm?

Mesajı gönderip sonrakini yazmaya başladım.

Aşk ya da değil, onun aynı şeyi hissetmemesinden korkuyorum. Dem'in bizi öğrenmesini istemiyor, bu yüzden ona her zamankinden çok ihtiyacım olmasına rağmen yokmuşum gibi davranıyor. Buna kızdım ama onu yine de her şeyden çok özledim. Ne kadar tuhaf? Onunla tanışmadan önce bu eş zamanlı aşırılıkları hiç hissetmemiştim.

Sevmiyorsa beni sevmesini sağlayamayacağımı biliyorum ama en azından bana ne kadar kötü hissettirdiğini anlamasını istiyorum. Herhâlde beni bütün kalbiyle istemeyen bir erkeğin peşinden koştuğum için deli olduğumu söyledin ama bunu bu şekilde bırakamam. Onunla konuşmam lazım.

Mesajları tekrar okudum, sonra telefonumu komodinin üzerine bırakıp bekledim.

Aynı... Hissettirmemişti.

Bu mesajları göndermekle ilişkilendirdiğim her zamanki rahatlama hissini vermemişti. Kaygı içimde kaynıyordu, ısrarcı ve rahatsız ediciydi.

Gidip onu bul.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak battaniyeyi üzerimden atıp yataktan kalktım.

Odamın kapısının diğer tarafında ev sessizdi. Emin olmak için kulağımı pürüzsüz yüzeyine bastırdım. Hiçbir şey duymayınca dışarı çıktım.

Sahanlığın yanındaki küçük gece lambasıyla aşağıdaki oturma odası dışında ışıklar kapalıydı. Dem'in hâlâ odasında çalışıyor olması mümkündü ama saatlerce orada kalabilirdi ve ben o kadar uzun süre bekleyemezdim.

Vale'nin işaret ettiği yatak odasına yürürken ayaklarım yere hafifçe basıyordu. Oraya gittiğimde kapıdan hızlı bir tıklama sesi geldi.

Giorgio dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

Öfke görüşümü daralttı. Ben gecemi onu düşünerek geçirirken o çalışıyor muydu?

Kapıyı tıklatmaya gerek duymadan içeri dalıp bakışlarımı ona diktim.

Giorgio masadaydı, dizüstü bilgisayarının yanında bir içki bardağı vardı. Başını kaldırdı ve benim olduğumu anlayınca deniz mavisi gözleri koyulaşarak laciverte dönüştü. İçlerinde sanki geleceğimi biliyor ama gelmememi umuyormuş gibi bir bitkinlik belirdi.

Bana ne.

Kapıyı arkamdan kilitleyip göğsümde büyüyen ağrıyı bastırmaya çabaladım. “Konuşmamız lazım.”

BÖLÜM 33

MARTINA

Bakışları vücudumda gezindi. Dizüstü bilgisayarını kapayıp koltuğuna daha da gömüldü ve bardağından büyük bir yudum aldı. “Buraya gelmemeliydin,” dedi boğuk bir sesle.

“Sen tam bir pisliksin.”

Kendini savunmaya yeltenmedi bile. Bana yabancı bir ifadeyle bakıyordu, dudakları çizgi hâlindeydi, gözleri kısıktı.

“O da neydi öyle, Giorgio?” diye sordum sessizliğinden her geçen saniye daha da rahatsız olarak. “Telefonda benim için endişelendiğini sanmıştım ama belli ki ben canımı kurtarmak için kaçmakla filan meşgulken aklım karışmış olmalı. Artık umurunda olmadığını görebiliyorum.”

Nefes verirken burun delikleri genişledi. “Şu anda öfkelisin ama bir an bile seni umursamadığımı ima etmeye kalkma. Beni aradığından beri ilk gerçek nefesimi seni o oturma odasında

canlı olarak ve zarar görmemiş hâlde otururken gördükten sonra aldım.”

“Ya. Böylece beni şahsen kırmaya karar verdin, öyle mi? Bana bakıp, ‘o bunu kaldırabilir,’ diye mi düşündün?”

İçkisinden bir yudum daha aldı. Sonra bir derin nefes daha. “Başka seçenek yoktu. Kusursuz bir dünyada olsaydık baş başayken vedalaşabilirdik ama öyle bir dünyada yaşamıyoruz. Ne yapmamı isterdin? Ağabeyinin önünde seni öpmemi mi? Sana sarılmamı mı? Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Mari. Başka seçeneğim yoktu.”

Başımı iki yana sallayarak itiraz ettim. “Ağabeyimin bizi öğrenmesinden neden bu kadar korkuyorsun? Senden beni götürmeni istediğinde muhtemelen yatacağımızı tahmin etmediğini biliyorum ama ne olmuş yani? Hayat bu. Olur böyle şeyler. Sen beni hiçbir şeye zorlamadın. Ben seninle birlikte olmak istedim.”

Acı bir kahkaha attı. “O bunu böyle görmeyecek.”

Yumruklarımı sıktım. “Ağabeyimin kendi kararlarımı veremeyeceğini düşündüğünü varsayıyorsun.”

Gözleri hüsrarla kısıldı. “On dokuz yaşındasın, Martina. Ben otuz üç yaşındayım ve—”

“Kimin umurunda! Biz Casallıyız Giorgio! Son elli yıldaki herhangi bir klan evliliğine bak, yaş farkının bu kadar hatta daha fazla olmadığı bir evlilik bulmakta zorlanırsın.”

“Peki gelecekteki kocan bakire olmadığını öğrenirse ne der?”

Ağzım açık kalmıştı. “Hiçbir şey. Evleneceğim adam böyle şeylere aldırmasa iyi eder.”

“Ağzını her açtığında saflığını vurguluyorsun.” Bardağındakini bir dikişte bitirip ayağa kalktı.

“Ne saflığı?”

“Ağabeyine bakire olmadığını söyle de tepkisini gör.”

“Ağabeyim öyle biri değil. Eski usullere bağlı kalmaz çünkü eski usullerin yanlış olduğunu biliyor.”

Nedense bu onun hırlar gibi gülmesine neden olmuştu. “Sen körsün, Martina ve seni sert bir uyanış bekliyor.” Gözleri yüzünden çıplak bacaklarıma kayd ve son bakması gereken şey olduğunu biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Kişisel görüşü nasıl olursa olsun, De Rossi Casal geleneklerine saygısızlık etmeyi göze alamaz. Bu geleneklerin ne olduğunu biliyor musun? Yoksa hayatını tam bir cehalet içinde mi yaşadın?”

Hemen yanıt vermeyince alayla güldü.

“Seni aydınlatayım. Büyük aileler oğullarıyla kızlarını diğer büyük ailelerinkilerle evlendirir. Göz yumulacak tek istisna, klan dışından güçlü ittifakları sağlamlaştırmak için yapılanlardır. De Rossi’nin karısı da bunlardan biri.”

“Dem’in Vale’yle evlenirken bunu düşünmediğini sana garanti edebilirim.”

“Düşünmemiş olabilir ama kesinlikle şanslı bir tesadüf olmuş.”

“Peki ya senin kanın? Sen *donun* oğlusun.”

Gözleri kısıldı. “Onun babam olduğu bilgisini asla açıklamayacağım. Hayır, ben Gallo olarak değil, Girardi olarak öleceğim.”

“Bana sahip olmak için ihtiyacın olan tek şey bu soyadı olduğu hâlde.”

“Kahretsin. Hâlâ anlamadın. Yalnızca isimle değil, *her şeyle* ilgili. Ağabeyin seni asla bana vermez. Bu anlaşma ona hiçbir şey kazandırmaz. Sen onun tek akrabasıydın. Birinin ailesine dâhil olmasını sağlamasının tek yolu onun seninle evlenmesi. Onun için ne kadar değerli olduğunun farkında mısın?”

“Dem beni istemediğim bir evliliğe asla zorlamaz.”

“De Rossi gücünü güvence altına almak için yapması gereken her şeyi yapacak.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Yeter. Bu konu kapandı. Aramızdaki o şeyin yalnızca *castello*-nun duvarlarının içinde yaşanabileceğini ikimiz de biliyorduk. Ne kadar tartışırsak tartışalım bu değişmez.”

“Bunu tek isteyen benmişim gibi davranıyorsun,” diye çıkıştım. “Ama kitabımı çalan *sensin*. Beni öpen *sensin*. Beni günlerce yatağında tutan ve ne kadar mükemmel, ne kadar baştan çıkarıcı olduğumu, bütün o lanet şeyleri söyleyen *sensin*!”

Yerinden fırladı. “Tabii ki istedim. Aramızda yaşananların bir anından bile pişman değilim ama artık ağabeyinin yanındayız, her şey bitti.”

“Korkuyorsun. Benimle ilgili gerçek hislerini Dem’e itiraf etmekten korkuyorsun.”

Bana yaklaştı, durduğunda yüzlerimizin arasında ancak birkaç santim vardı. “Ben ağabeyinin senin için uygun bulacağı türden biri değilim. De Rossi bana hayatımın yarısından fazlasında istediğim şeyi verdi. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.”

Kalbimde bir çatlak oluştu. “İstedğin neydi?” Ben olmadığım ortadaydı.

“Sal.”

Kaşlarım çatıldı. “İstesen de istemesen de Sal’ı öldüren Dem olacak. *Don* olabilmesi için bunu kendisinin yapması gerekiyor.”

“Ağabeyinden bunu benim yapmama izin vermesini istedim.”

Gözlerim açıldı. “Ama değerli geleneğiniz iktidardaki *donu* öldüren kişinin sonraki *don* olacağını söylüyor.”

“Gizli kalacak. Herkese göre bunu De Rossi yapmış olacak. Şimdi anladın mı? Ağabeyinin güvenini kazanmayı başardım. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.”

Noktalar birleştğinde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Giorgio intikam almayı bana tercih etmişti. Ona can verip parça parça geri alan kadının intikamını.

Bir hayaletin intikamını.

Göğsü ağır nefes alış verişleriyle yükseldi. “Orayı yaktım, Mari. Kulübeyi. Tommaso’yla Allegra’yı gömdükten sonra orayı yaktım. Yapmam gereken tek bir şey kaldı, sonra özgür olacağım. Bunu annem için yapıyorum. Ve senin için.”

Bir hıçkırığı yutup gözlerine baktım. “Bunu benim için *yapmıyorsun*. Ben senin lanet intikamını istemiyorum. Ve sen zaten özgürsün. Yalnızca bunu görmemeyi seçiyorsun.”

İfadesi sarsıldı. “Mari...”

Arkamı dönüp o lanet odadan çıktım.

Ertesi sabah uyandığımda yataktan kalkmak dünyadaki en zor şeymiş gibi gelmişti, o yüzden kalkmadım. Vale, Sophia’yı yürüyüşe çıkarmak için almaya geldiğinde kahvaltı etmeyeceğimi söyledim, sonra tekrar uykuya daldım.

Sonunda beni sıcak kozamı terk etmeye zorlayan şey mesanem oldu. Başım örtünün altından çıktı ve çok geçmeden ıslak bir dil yanağımla buluştu.

“Biri kendini daha iyi hissediyor,” dedim Sophia’yı okşarken. Yüzümü yaladı ve güldüm. “Ağzın kokuyor kızım. Sana köpek diş macunu almam lazım.”

Muhtemelen neler saçmaladığımı merak ederek başını yana eğdi.

Gece Giorgio’yla yaptığımız konuşma aklıma geldi ama o konuyu düşünmek istemiyordum. Ne anlamı vardı? Niyetini açıkça söylemişti.

Banyoya gittim. Aynada morluklarımı inceledim. Bacaklarımda ve gövdemde birkaç tane vardı ama üzerlerine bastırmadığım sürece acıımıyordu. Saçımı yıkayıp kuruttum, hafif bir makyaj yaptım ve aşağı indim.

Vale'yle Dem'i mutfakta buldum. Adanın yanında duruyorlardı, içeri girdiğimi fark etmeyecek kadar birbirlerine dalmışlardı. Ağabeyim yeni karısına sarılarak sevgiyle yüzüne bakarken ona bir şeyler fısıldıyordu. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup gülümsedi.

Özel bir ânın davetsiz misafiri gibi hissetsem de ikisinin görüntüsü içimi ısıtmıştı. Hep birlikte Ibiza'dayken de ağabeyim bu kadar mutlu muydu? Muhtemelen. Bunu fark edemeyecek kadar kopuktum. Düğünleri bile bulanıktı. İçimde acı bir özlem belirdi. İnsan kendisini başka biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenince yalnız kalmak acı veriyordu.

Vale varlığını hissederek bana döndü. Gözleri açıldı, tuhaf bir kahkaha atıp ağabeyimin kollarından çıktı. "Kalkmışsın!"

Onlara sııttım. "Böldüğüm için özür dilerim."

Vale bana çabucak sarıldı. "Gülünç olma. Biz de tam, çok yakında gelmezsen bizimle takılman için seni nasıl aşağıya sürükleyeceğimizi konuşuyorduk."

Dem adaya yaslandı, büyük meyve tabağından yeşil bir elma alıp çıtırdatarak ısırdı. "Köpekçiğin nerede?"

"Yatak odasında dinleniyor. Ayrıca o Giorgio'nun, benim değil."

Dem gülümsedi. "Bence seni daha çok seviyor."

Sophia'nın Giorgio'ya gitmeye çalışmamasına biraz şaşırmıştım ama belki de şu anda benim ona Giorgio'dan daha fazla ihtiyacım olduğunu hissediyordu.

"Peki bugünkü plan ne?"

Elmayı bitiren Dem koçanı çöpe atıp ellerini bir havluya sil-di. “Aslında seninle konuşmak istediğim bir konu var, Mari.”

Valentina’nın keyfi kaçtı. “Yerleşmesi için ona zaman verseydin.”

Gözleri birbirlerine kenetlendi, bir süre bakıştılar, sessiz bir sohbe dalmışlardı.

Bir kuşku vücuduma yayıldı.

“Ne kadar erken o kadar iyi,” dedi Dem sonunda.

“Ne oldu?” diye sordum bakışlarımı ikisinin arasında gezdirerek.

Dem elini sırtıma koydu. “Gel. Çalışma odamda konuşalım.”

İçeri girince ben masasının karşısındaki koltuğun koluna ilişirken o da karşıma oturdu.

Söylemek üzere olduğu şeyi söylemek için hevesli değilmiş gibi görünüyordu ve tereddüdü beni tedirgin ediyordu. Ağabeyim açık konuşan biriydi, her zaman öyle olmuştu.

Yanağını kaşıdı. Dudağının köşesini ısırdı.

“Dem, beni korkutuyorsun,” diye itiraf ettim. “Söyle gitsin.”

Ellerini masaya indirip gözlerime baktı. “Grassilerle tanıştığımızı hatırlıyor musun?”

“Kimlerle?”

“Klandan bir aile. Onlarla... Şey, beş yaşlarındayken tanışmıştın.”

“Yani, hafızam *o kadar* da iyi değil.”

Gergin bir kahkaha attı. “Doğru. Muhtemelen seni klandaki büyük oyuncularla ilgili bilgilendirmek konusunda daha iyi bir iş çıkarabilirdim ama İbiza’dayken bu o kadar önemli gelmemişti. Grassiler son on yılda Casal’ın en güçlü ailelerinden biri oldu. Yerel yönetimle kurabildikleri bağlantılar sayesinde çimento işleri hızla büyüyor, aynı zamanda bölgedeki en kârlı

fabrikalardan birkaçını onlar kontrol ediyor. En iyi modaevle-
rinden bazılarının ürünlerinin kusursuz taklitlerini üretiyorlar.
Amerika'ya yaptıkları ihracat onlara neredeyse bizimkine rakip
olacak bir servet kazandırdı.”

Bunun bir tarih dersinden fazlası olduğunu bilerek dikkatle
dinledim.

Ağabeyim bir kalem alıp parmaklarının arasında döndürme-
ye başladı. “İşletmelerin çoğu babaları Emilio Grassi tarafından
yönetiliyor ancak çeşitli alt bölümleri yavaş yavaş en büyük oğlu
Matteo'ya devretmeye başladı. Son birkaç hafta içinde ikisiyle
birkaç kez buluştum ve aynı görüşteyiz. Onlara görevi devral-
dığım da organizasyonda önemli bir yere sahip olacaklarının ga-
rantisini verebilirsem bana destek olmaya hazırlar.”

“Söz vermen yetmiyor mu?”

“Giorgio'nun yakın zamanda vurguladığı gibi, itibar konu-
sunda sorunum varmış gibi görünüyor,” dedi kuru bir sesle.
“Sözümün eri biriyim ama beni bunu bilecek kadar iyi
tanımıyorlar.”

“Peki onlara ne vaat edeceksin?”

Kalemi yeniden çevirdi. “Sana danışmam gereken bir şey
önerdiler.”

Alayla güldüm. “Bu tür konularda sana tavsiye verecek kadar
yetkin sayılmam. Vale bu konuda çok daha iyi.”

“Vale bana fikrini söyledi. Ben şu anda seninle konuşarak
ona karşı çıkmış oluyorum.”

Kaşlarımın arasındaki kırılganlık derinleşti. “Tamam... Peki,
neymiş bu, Dem?”

“Evlilik önerdiler. Seninle Matteo'nun arasında.”

Midem alt üst oldu.

Giorgio biliyordu.

Gece ona Dem'in beni asla evlenmeye zorlamayacağını söylediğimde ağabeyimin tam olarak bunu yapmak üzere olduğunu biliyordu.

"Başka seçeneğim yok, değil mi?" Oda etrafımda dönerken derin bir nefes aldım. "Herhâlde çoktan kararlaştırılmıştır."

Alnı kırıştı. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ona teklifini değerlendireceğimi ama kararı senin vereceğini söyledim."

Adımlarım yavaşladı. "Bu doğru mu peki?"

"Sana bu konuda yalan söylemem, Mari," dedi sesi yumuşayarak. "Sen ve Vale'nin hayatımdaki en önemli şeyler olduğunuzu biliyorsun, değil mi?"

Yutkundum. "Evet."

"Bu yol, mutluluğunu feda etmek anlamına gelecekse yapmam," dedi sesi inançla çınlayarak. "Ama başa geçtiğimde hayatlarımızın daha iyi olacağına gerçekten inanıyorum. Daha güvende olacaksın. Artık Sal tarafından rahatsız edilmeyeceğiz. Ailemizin derin ve anlamlı tarihî bağlarının olduğu memleketimiz Casal'da yaşayabiliriz. Bunu, ailemizin geleceği, bir gün Vale'yle birlikte genişletmeyi umduğum ailemiz için yapıyorum. Çocuklarımızın, sürekli bizim üzerimize çöken tehdidin altında büyümesini istemiyorum."

Gelecekteki yeğenlerimin kaçırılabilceğini ya da arkadaşlarının öldürüldüğünü görebileceğini düşünmek midemde büyük bir yanmaya neden oldu. "Bunu ben de istemem."

Dem bir iç çekti. "Bu klanı yönetmek istiyorum çünkü onu harika bir yere taşıyabileceğime inanıyorum. Organizasyon zaten güçlü ama ben onu daha da güçlendirebilirim. Babamızın klan için benimle paylaştığı bir vizyonu vardı. Bana Casallıların İtalya'nın üzerine inşa edildiği kumaş olabileceğini söylemişti. Alt düzey federal kurumlardan parlamento üyelerimizin bulun-

duğu odalara kadar ÷lkedeki bütün önemli organizasyonlara sızabiliriz. Her yerde olabiliriz. Gücümüz sınırsız olur. Gölğelerin içinden yönetebiliriz ve ışığa çıkma arzusu duymayacak kadar zengin ve mutlu oluruz. Babamın vizyonunu hayata geçirerek onu onurlandırmak istiyorum.”

Sözleri beni etkilemişti. Annemle babama dair hiç anım yoktu. Ben çok küçükken ölmüşlerdi. Ama Dem bana hikâyeler anlatmıştı ve onlardan söz ederken onları çok sevdiği ve saydığı belli oluyordu.

“Bu evlenme önerisinin kabul edilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Bu tür düzenlemeler klanda yaygındır ancak seninle bu konuda çok az konuştuk,” dedi.

“Biz bunca zaman farklı bir dünyada yaşadık, değil mi?”

“Birçok açıdan öyle oldu.” Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “İzole olmaktan hoşnut değildim ama iyi tarafları da oldu. İbiza’da nispeten normal bir hayat yaşayabildin. Ama artık bitti.” Başını iki yana salladı.

Sesindeki pişmanlık duygusu daha dik oturmama neden oldu. Giorgio’nun alaycı sözlerini dinlememeliydim. Ağabeyimi ondan daha iyi tanıyordum.

Dem beni her zaman ilk sıraya koyardı.

Kararı bana bırakıyordu.

“Kendini suçlu hissediyorsan hissetme,” dedim. “Güvende olmamı sağlamak için yıllarca kenarda bekledin. Her şeyi benim için yaptın, Dem. Şimdi senin *don* olmanı istiyorum.”

Bunu bütün kalbimle söylemiştim. Ağabeyim bu savaşı kazanmayı hak ediyordu ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa bunu değerlendirmeliydim.

Ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdirirken gözlerine baktım. “Bana Matteo’dan biraz daha söz et.”

Dem çenesini sıktı, sonra çekmeceyi açıp içinden bir dosya çıkardı. Bana uzattı. “Bu onun dosyası.”

Açtım ve ilk gördüğüm şey Matteo’nun fotoğrafı oldu. Giorgio’dan daha gençti, yirmili yaşlarının ortasında gibi görünüyordu. Akılda kalacak kadar yakışıklı değildi. Yüzünde göze çarpan hiçbir şey yoktu. İçimi kıpırdatan hiçbir şey yoktu.

Giorgio’ya baktığımda hissettiklerime benzeyen en ufak bir şey yoktu.

Tanrım, neden onu düşünüyordum?

Giorgio bunu biliyordu. Ağabeyimin beni biriyle evlendirmek isteyeceğini biliyordu ve bunu bir şekilde kabullenmişti.

İntikam almayı bana tercih etmişti.

Artık benim de her şeyi kabullenmem gerekiyordu. Giorgio gibi hissettirecek başka biri asla olmayabilirdi. Yaşadığımız şey çok özeldi, kalbe inen bir yıldırım gibi. Ancak yıldırımın ikinci kez düşmesini bekleyemezdim.

Sonraki sayfaya, Matteo’nun biyografisine geçince gözlerim karıncalandı. Sonraki sözcüğe geçtiğimde öncekileri unutarak göz gezdirdim. Orada yazanların hiçbir önemi yoktu.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum ağabeyime.

“Her bakımdan düzgün ve mantıklı birine benziyor. Ras’ın onunla iş yapan hemen hemen herkesle konuşmasını sağladım ve kimseden tehlike uyarısı gelmedi. Geçmişinde sana kötü davranacağını gösteren hiçbir şey yok. Ve böyle bir şey yaparsa taşaklarını kesip boğazına tıklarım.”

Bakışlarımı sayfadan ayırdım. “Tanrım.”

Dem omzunu silkti. “Gerçek bu. Ve hemen karar vermene gerek yok. Düşünülmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum.”

Aklıma Vale’nin dünkü sözleri geldi. Üstlenecek kadar cesur olursam ağabeyimin imparatorluğunda oynayabileceğim bir rol.

İstediğim bu muydu?

Ağabeyim bu rolü ne kadar iyi oynarsa oynasın iş insanı değildi.

Dem bir suçluydu. Babam da öyleydi. Annem de. Büyükkannem ve dedem de. Hatırlanabilecek kadar uzun süredir akrabalarımın çoğu öyleydi.

İbiza'da başka bir şey olabileceğimi sanmışım ama bunu yapmak Dem'den ayrılmak anlamına gelirdi.

Ağabeyimi bırakmak istemiyordum. Nasıl biri olursa olsun tek ailemdi ve onu seviyordum.

Ve Dem bana bir şey öğrettiyse o da sevginin fedakârlık demek olduğuydu. Bir kere bile şikâyet etmeden benim için pek çok kez fedakârlık yapmıştı. Asla yük gibi hissetmeme neden olmadan.

Şimdi aynısını yapma sırası bendeydi.

Dosyayı kapayıp masasının üzerine koydum. Göz göze geldik.

“Matteo'yla evleneceğim.”

BÖLÜM 34

MARTINA

Ağabeyimin çalışma odasından çıktığımda transta gibiydim.

Dem birkaç gün daha Grassilere haber vermeyeceğini söylemişti. Hızlı tepkimin onu hazırlıksız yakaladığı belli oluyordu. Fikrimi değiştirmemden korkuyordu ama değiştirmeyeceğimi biliyordum.

Tamamdı.

Nişanlanmak üzereydim.

Mutfağa giderek bir bardak soğuk su içtim, ardından bir bardak daha. Akşam yemeğini hazırlayan aşçı kadın bana kaygılı bir bakış attı. “İyi misiniz, *signorina**?”

“Hayır.”

Bana tezgâhın üzerindeki tepsiden bir *cannoli* uzattı. “Alın, solgun görünüyorsunuz.”

* *İta.* Hanımefendi -ed.n.

“Şekerin yeterli olacağını sanmıyorum.”

Durumu anlamış gibi başıyla onaylayarak ince bir bardağa biraz vermut* koydu. “Akşam yemeğinden önce biraz *aperitivo***,” dedi bardağı bana uzatırken. “*Signora* De Rossi her şeyin on beş dakika içinde hazır olmasını söyledi.”

Ona teşekkür edip iç avluya çıktım. İki sandalyeli bir masa vardı, birine oturarak içkimi yudumlarken *cannolimi* yedim.

Yakınlarda bir çeşme şırıldıyordu, yakınlardaki korudan ağustos böceklerinin sesi geliyordu. Bu bölge, *castello*ya göre çok daha sıcaktı, keşke daha ince bir tişört giyseymdim diye düşündüm. Gözlerimi kapayıp seslerle meditasyon yaptım ve beni şimdiki âna çekmelerine izin verdim. Düşünmek istemiyordum.

Arkamdaki kapı açıldı. Onu yavaş, istikrarlı ve kendinden emin yürüyüşünden tanıdım. Bir sandalye çekip yanıma oturdu, kolunu masaya dayadı, parmakları parmaklarımın birkaç santim uzağındaydı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Umursuyormuş gibi davranmana gerek yok.”

“Umursuyorum, Mari.”

Ona bakmayı reddederek başımı onaylarcasına salladım. “Yeter. Dediğin gibi, bitti.”

Bir duraklama oldu. “Demek durumu kabullendin.”

“Senin için günlerce ağlayacağımı mı sanmıştın?” Bakışlarımı ona çevirdim. “Gözyaşlarımı çok daha değerli şeylere saklayacağım.”

Hafifçe irkildi, yüzünde acı bir ifade gördüm ama umurumda değildi. Vermutumu bitirip kalktım. “Akşam yemeği hazır olmak üzere.”

* Güzel kokulu bitki ve baharatlarla aromatize edilmiş bir şarap türü. -ed.n.

** *İta*. Ön içki -ed.n.

Arkamdan geldiğini duydum, vücuduna dair hislerim hâlâ üst seviyedeydi.

Uzun sürmeyeceğini umuyordum.

Ras, Vale ve Dem odaya girerken masada karşılıklı oturduk.

Yerleşirlerken şarap şişesine uzanıp kendime büyük bir kadeh doldurdum. Giorgio artık her gece akşam yemeğinde bize katılacak mıydı? Tanrı bana yardım etsin. Söylediğim şeyde samimiydim. Artık onun için ağlamayacaktım ama bu, sürekli hiçbir şey olmamış gibi yanında olmanın kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

Yemek servis edildi. Çalışanlar odadan çıkınca Dem elinde kadehiyle ayağa kalkarak birlikte kadeh kaldırmak istedi. “Yapmam gereken önemli bir duyuru var.” Bakışları beni buldu. “Ama önce kardeşim tekrar aramıza döndüğü için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum.”

Gülümsedim.

“Son birkaç ay senin için zordu,” diye devam etti. “Senin için önemli olan birini kaybettin, Imogen’i. Anlamsız bir ölümdü. Bana hiç dönemezsen ne yaparım diye düşünerek uykusuz geceler geçirdiğimi itiraf etmem lazım. Düşünmesi çok zor bir şey. Zaten Napoletano’dan seni yanına almasını istememin nedeni buydu. Eşsiz becerileri göz önüne alındığında güvende olmanın en iyi yolu olduğunu düşündüm.” Ona anlaşılmayan bir ifadeyle bakan Giorgio’ya döndü. “Mari’yi en kötü senaryoya hazırlayacak öngörüye sahip olman iyi bir şey, tabii o da seni dinleyecek kadar akıllı davranmış. Mari’nin bize tek parça hâlinde dönmesini sağladığın için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Kadeh kaldırıp birer yudum aldık. Vale, Dem’e dönmeden önce bana dikkatle gülümsedi. Ağabeyimin konuşmasının henüz bitmediği belliydi.

Düşünceli bir ifadeyle kadehinin içindekini döndürüyordu. “Mari, Napoletano’yla geçirdiğin zamanın üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu görebiliyorum.”

Giorgio bana bakınca yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Dem o zamanın bir kısmını tam olarak nasıl geçirdiğimizi bilse...

“Her zaman benim küçük kız kardeşim olacaksın,” dedi Dem gözlerinde samimi bir ifadeyle, “ama artık yetişkin olduğunu kabul etmem gerekiyor. Bugün verdiği karar bunu doğruladı.”

Gözlerim açıldı. Onlara şu anda söyleyecek miydi?

“Martina, Matteo Grassi’yle evlenmeyi kabul etti.”

Duyuru, bir şeyler parçalanmadan önce bir anlık, şaşkın sessizlikle karşılandı.

“Özür dilerim,” dedi Vale cam parçalarını toplamak için yerinden kalkarken. “Ben yalnızca... Bunu beklemiyordum.”

Dem hemen yanma koştu. “Sana yardım edeyim.”

Masanın karşı tarafından Ras bana sırtıyordu ama Giorgio donup kalmıştı. Çenesini sıkmış, cehennem ateşine rakip olabilecek kadar sıcak ve öfkeli bir bakışla beni yakıyordu.

Tenimin her tarafı yanarken evlilik anlaşmasıyla ilgili tam olarak neler bildiğini merak ettim. Reddedeceğimi mi sanmıştı? Onun için?

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kısıtım. *Siktir git.*

Düşünce yerine ulaştı. İfadesinde tehlikeli bir şey belirdi ve karın boşluğuma korku saldı. Aşçı Vale’nin şarabı temizlemesine yardım etmek için elinde bir bezle mutfaktan gelirken Giorgio’yla birbirimize baktık.

Ona bağırmak istedim. *Bu kadar umursuyorsan bir şey söyle.* Ama yapmadım, sonra herkes yerine oturdu.

“Matteo’yu son gördüğümde beni *nonasının** pastanesine götürdü,” dedi Ras. “Çocuk biraz oturaklı ama o yaşlı kadın tam bir çılgın. Katılmak için kötü bir aile değil, Mari.”

“Teşekkürler, Ras.”

Vale uzanıp bileğimi sıktı. “Tebrikler,” derken sesinde kararsızlık vardı. “Damatla ne zaman tanışacaksın?”

“Emin değilim.” Yardım etmesi için Dem’e baktım.

“İki gün sonra tekrar görüştüğümüzde bu güzel haberi Matteo’nun babasıyla paylaşacağım,” dedi çatal bıçağını alırken. “İkiniz için kısa bir süre sonra bir buluşma ayarlarız.”

Vale’yle Ras beni tebrik ettiği için dikkatler Giorgio’daydı. Elini kravatında gezdirdi. Kol düğmelerini düzelitti. Sonunda konuştu, “Ben olsam tekliflerini kabul etmeden önce o çocuğu iyice araştırırdım.” Sesi son derece sertti.

“Ras bunu çoktan yaptı,” dedi Dem. “Martina’ya uygun bir eş olacağından eminim.”

“İkinizin ulaşamayacağı kaynaklara erişimim var. Bu işi, bahsettiğim şekilde incelemekten yapmak hata olur.”

Gerginlik masayı sardı.

“Kardeşimle evlenmek isteyen adamı incelerken özensiz davrandığımı mı ima ediyorsun?” dedi Dem sertçe.

Giorgio yeniden tamamen sakın görünerek omzunu silkti. “Konu kardeşin olunca yapılabilecek her şeyi yapmış olmak istemez misin? Gereksiz bile olsa zarar gelmez.”

Uzlaşmacı tonu Dem’in geri adım atmasına neden oldu. Ağabeyim dudaklarını büzerek yerinde kıpırdandı ama sonra Giorgio’yu başıyla onayladı. “Bir şey bulabilirsen bana haber ver.”

* *İta*. Büyükanne -ed.n.

Ras, Giorgio'nun sırtına vurdu. "Mari'ye karşı korumacı oldun demek, ha? Senin görevin bitti, Napoletano. Bizim yanımızda güvende ve yakında kocasının adamları onu yirmi dört saat gözetliyor olacak."

Giorgio gerilmişti, ağzımdakini çiğnerken durdum. Ras onu ezmeye mi çalışıyordu? Ağabeyimin sağ kolu zaman zaman ters davranma eğiliminde olabiliyordu ama keşke uzatmasaydı. Yalnızca bu konuşmanın bitmesini istiyordum.

"Napoletano'nun Matteo'yu gözden düşürecek bir şey bulamayacağını varsayarsak bu ittifakı garantilemek Sal'a giden yolu açacaktır," dedi Dem.

Ras başıyla onayladı. "Mal varlıklarına el koymak ilham verici bir hareketti, Napoletano. Moretti'yle De Rosa'nın taraf değiştirmesine saatler kaldı, bunu hissedebiliyordum. Onlarla birlikte Sal'ın en yakın çevresi dışındaki korumalarının her katmanına ulaşmış olacağız."

"O adamları Calisto yönetiyor," dedi Giorgio. "Ve iliğine kadar sadıktır."

"Son kısımda kaba kuvvete başvurmak zorunda kalabiliriz," diye belirtti Damiano.

Vale ona kaygı dolu bir bakış attı. "Umarım tek başına bir orduyu alt etmeyi planlamıyorsundur."

"En fazla on iki kişi olur," dedi Dem.

"Evet, merak etme, Vale," dedi Ras. "Kimlerin bizim tarafımıza geçtiğini görünce akıllı olanlar silahını bırakacak. Beni psikotik kız kardeşini pusuya düşürmek için gönderdiğin zmandan daha az kan dökülecek."

Vale gözlerini devirdi. "Biliyor musun, Gemma'dan o kadar sık söz ediyorsun ki seni tanımasam ondan hoşlandığını düşünürdüm."

Ras güldü. “Hoşlanmak mı? Hayır, yalnızca bu kadar normal görünen birinin bu kadar yırtıcı olmasına şaşıyorum.” Şarabından bir yudum aldı. “Bu arada, o nasıl?”

“Hâlâ nişanlı,” dedi Vale imalı bir tavırla. “Sanırım bütün bunlar bittikten sonra sabırsızlıkla bekleyeceğimiz bir sürü düğün olacak.”

Bifteğimi kestim. Vale, Giorgio’nun Sal’ı öldürmesine izin verme planını biliyor muydu? Dem ona söylemiş olmalıydı. Ağabeyimi bunu yapmasına izin vermeye ikna etmek için Giorgio’nun ne kadar uğraştığını merak ettim.

Bu düşünceyle öfke giderek içimde artıyordu.

Beni bunun uğruna satmıştı.

Kısılan bakışlarım Giorgio’ya odaklandığında onun yemediğini fark ettim. Gözleri üzerimdeydi ama zihninin derinliklerine çekilmiş gibi dalgın görünüyordu.

Ne düşünüyordu? Sal’ı öldürdüğü ânın hayalini mi kuruyordu?

Dem’le Ras planlarını tartışmayı sürdürüyordu ama artık ilgimi çekmiyordu. Yemeğimi yedim, şarabımı bitirdim ve Sophia’ya bakmak için izin isteyip masadan kalktım.

Onu iç avluya açılan kapının yanında yatarken bulmam birkaç dakika sürdü. Hevesle camdan dışarı bakıyordu.

“Çıkmak ister misin?” diye sordum.

Kapının kolunu tuttuğumda heyecanlandı ve açınca dışarı çıktı.

Giorgio’nun akşam yemeğinden önce beni bulduğunda oturduğum sandalyeye yerleşip Sophia’nın çalıları koklamasını izledim. Topallasa da enerjisi geri gelmişti.

Düşüncelerim yaklaşan nişanıma döndü. Nasıl biri olursa olsun kocamı idare edebilirdim. Yemekte Dem haklıydı. Giorgio’yla geçirdiğim zaman beni değiştirmişti.

İlk kez âşık olmuştum.

Kalbim ilk kez bir erkek tarafından kırılmıştı.

Nasıl yapıştıracığımı tam olarak bulamamış olsam da yapacaktım.

Telefonumu çıkarıp Imogen'in ismine dokunarak son bir mesaj yazdım.

Yakında evleneceğim, arkadaşım. Damat daha önce hiç görmediğim biri. Sen olsan dehşete kapılırdın. Her zaman romantiktin. Ama benim gibi biri için bence en iyisi bu. Bana bir şeyler hissettiren adam meğer beni istemiyormuş ve içimden bir ses onun gibisini asla bulamayacağımı söylüyor. Öyleyse kocamın kim olduğunun ne önemi var?

Gönder'e dokundum.

Mesajın yanında teslim edilmediğini gösteren kırmızı bir simge belirdi.

Hat iptal edilmişti.

Başım düştü. Bunun olması an meselesiydi ancak kırmızı simge yeni bir darbe gibiydi. Yanağımdan bir damla yaş süzülürken arkamda verandanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Ses beni irkiltti. Artık hava kararmıştı. Bir süredir burada olmalıydım. Vale'yi görmeyi umarak arkama baktım ama onun yerine gelen *oydu*.

Kapıyı arkasından kapadı, elini pantolonunun cebine sokarak telaşsız bir adım attı. Bakışları yanağımı buldu. "Ağlıyorsun."

Silmek için elimin tersini kullandım. "İnan bana, seninle hiç ilgisi yok."

Aşağıya baktı, yüzü asıktı. "O adamın dosyasını okudun mu?"

"Matteo'nunkini mi? Evet."

“Ve?”

Çenemi kaldırdım. “Gördüklerim hoşuma gitti. Sonuçta onunla evlenmeyi kabul ettim.”

Çenesini gıcırdattı, sonra gözlerime bakmak için bakışlarını yavaşça kaldırdı. “Yalancı.”

“O sözcüğü kendin dışında kimse için kullanamazsın.”

Boğazından hırıltıya benzeyen bir ses çıktı. “Onunla evlenmeyeceksin.”

“Bu konuşma bitmiştir.” Yanından geçmeye çalıştım ama beni yakaldı. Beni belimden tutup göğsüne çekti.

“Hayır, kesinlikle bitmedi, Martina,” dedi ağzını kulağıma yaklaştırarak.

Onu itmek için bütün gücümü kullandım. “Sorun ne? Beni çöp gibi fırlatıp attın, şimdi de... Nedir bu? Kendimi Matteo’ya verecek olmamı mı kıskanıyorsun? Ne yapmamı bekliyordun, rahibe olmamı mı?”

Bana yaklaştı. “Onun adını bir kere daha söylersen, yemin ederim sonraki sefer kendini onun cenazesinde bulursun.”

Geri çekilirken bile midemde hain kelebekler uçuşuyordu. “Kendine hâkim ol, Giorgio. Sen söyledin. O iş bitti.” Omzunun üzerinden baktım. “Çekilmen gerekiyor. Dem dışarı çıkabilir ve ondan ne kadar korktuğunu biliyorum. Bizi burada baş başa görürse yanlış anlayabilir.”

Sırtım duvara çarptı ve beni kollarıyla kısırmak için bir saniye bile kaybetmedi. Göğsü inip kalkıyordu. “O senin için asla iyi bir eş olmayacak.”

“Sen de değildin ama birlikte eğlendik, değil mi? Benden tek istediğin buymuş.”

Başını ağızımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi yana eğdi.

“Eğlence mi? Aramızda olanlar delilikti,” dedi fısıldayarak gözlerinde çılgın bir bakışla. “Simyaydı.”

Elektrik omurgamdan aşağı süzüldü. “Delilikse, sanırım sonunda ikimiz de akıl sağlığınıza kavuştuk.”

“Ben kavuşmadım.”

Göğsümde bir şeyler yumuşadı ama çaresizce taş kadar sert kalmasını diliyordum. “Beni istemediğini söylemiştin.”

“Bunu asla söylemedim. Bittiğini söyledim ama yanlışmışım. Hata yaptım. Sen bitirebileceğim bir şey değilsin.”

Onu dinleme. Onu dinleme. Onu sakın—

Ama sonra dudakları boğazıma baskı yaptı ve aklımdakiler kayboldu. Köprücük kemiğimden kulağıma giden yolu yaladı, ben de boğazımdan taşmakla tehdit eden iniltiyi bastırdım. “Dur,” dedim nefes nefese.

“Hayır.”

Parmaklarım gömleğini kavradı. “Bitti.”

“Asla.” Boynumun diğer tarafına geçerek sıcak diliyle aynı hareketi tekrarlardı. Bu, kalbimin hızlanmasına neden olmuştu.

Geri çekildiğinde gözlerine baktım. “Ya intikamın?”

“Halledeceğim.” Dudaklarını benimkilere bastırdı, sonra geri çekildi. “İkisi de olacak.”

Nasıl? O gerçekten deliydi, çünkü bu delilikti. Umutsuz, pervasız bir hareketti. Ama kendimi ikna etmeye çalışsam da onu uzaklaştıracak iradeyi kendimde bulamadım. Kokusu beni sardı. Bedenlerimiz birbirine bağlandı ve evime dönmüş gibi hissediyordum.

Dili emin ve sahiplenici bir tavırla dudaklarımı işgal etti. Bir elini göğsümü avuçlamak için indirirken diğeriyle ensemini kavradı. Işıkları yakmadığım için avlu karanlıktı ama herkes dışarı çıkabilirdi ve bizi fark etmeleri uzun sürmezdi.

“Böyle olmaz,” diye fısıldadım. Atletimin ince askısını kolumdan indirip askısız sütyenimi ortaya çıkarırken onu durdurdum. “Gitmeme izin vermen gerekiyor.”

Gırtlğından öfkeli bir ses çıkararak alnını benimkine dayadı. “Halledeceğimi söyledim. Başka yolu yok.”

Yanıtımı beklemeden dudaklarını göğsüme gömerek sütyenimi aşağı çekti. Dilini göğüs ucuma uzattı. İnleyerek sırtımı büktüm ve sert tomurcuğa daha kolay erişmesini sağladım.

Bu bir veda. Düzgünce vedalaşma fırsatımız olmamıştı, bu yüzden deliliğimize son vermek için bunu şimdi yapmamız gerekiyordu.

“Sen benimsin, Martina. Her zaman benim olacaksın.”

Yalanları gözlerimi yakıyordu ama nedense bu ânın kalp kırıklığı aldığım zevki daha da arttırmıştı. Diğer göğsüme yöneldi, aynı ilgiyi, aynı şehvetli arzuyu ona da gösterdi.

Elimi kabartısının üstüne götürüp fermuarını indirerek içine uzanmadan önce pantolonunun üzerinden okşadım.

İnledi, ereksiyonu avucumun içinde seğirdi. Parmağımı ucunda gezdirince parmağım zevk suyuyla ıslandı.

“Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim,” dedi tenime doğru. “Seni arzulamayı asla bırakmayacağım. Aksini düşünmekle aptallık ettim.”

Hâlâ aptalsın. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedim çünkü durmasını istemiyordum. Onu son kez içimde hissetmek istiyordum. Onun, penisinin ve hissettiğim o hoş sızının tadını çıkaracaktım. Yarın, bana birlikte nasıl olabileceğimizi hatırlatacaktı.

Eteğimi kaldırıp iç çamaşırımı yırttı, keskin ses verandanın sessizliğinde yüksek ve net çıkmıştı. Ellerimi göğsünde, karın kaslarında ve penisinde gezdirdim ve bütün sert hatlarını bir anı hâline gelmelerinden önce hafızama kaydetmeye çalıştım.

Kendini içime iterken dudakları benimkileri buldu. Bacaklarımın beline dolanmış olması, onun da sımsıkı tutması iyiydi çünkü sonuna kadar gömdüğünde vücudum pelteye dönüşmüştü. Sinir uçlarım zevkle vızıldadı.

Beni bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi sertçe beceriyordu. Yanağını benimkine bastırıp fısıldadığında haklı olduğumu anladım, “O seni asla benim gibi beceremez. Asla dünya yansa bile durmamı söylemeyeceğin şekilde inletemez.”

Vücudum onun etrafında titrerken alt dudağımı ısırdım. Bu konuda haklıydı. Giorgio’yu kıyaslayacak bir şeyim yoktu ama içimden hiçbir erkeğin bana bu kadar iyi hissettiremeyeceğini biliyordum.

Aramıza uzanıp başparmağıyla klitorisimi buldu. Yüzümü omzuna gömerek iniltimi gömleğiyle boğdum. Çizdiği küçük daireler uzun zaman önce çözdüğü bir oyunmuşum gibi bütün doğru hisleri uyandırıyordu.

“Yaklaştım,” dedim nefes nefese. “Durma.”

“Hiç niyetim yok, *piccolina*.”

Beni bitiren bu takma ad olmuştu. Zevk dalgaları içimi iliklerime kadar sızlatırken onun etrafında sarsıldım. Elini çekti ama o elini kıcımlı avuçlamak için kullandı. Hamleleri hızlandı, ağustos böcekleri o kadar gürültülüydü ki neredeyse inlemelerini bastırıyordu. Yüzünü boyun çukuruma gömdü. Üzerimizdeki yıldızlara baktım, bir tanesi tam zirveye ulaştığı anda kaydı.

Dilek tutmalıydım ama ne dileyeceğimi bilmiyordum. Belki zamanı geri alıp bizi bunun o kadar da yanlış gelmediği kaleye geri götürmesini dileyebilirdim.

Bu son seferin benim için bir kapanış olacağı konusunda sanırım yanılmıştım. Giorgio içimden çıkarken gözlerine bile bakamıyordum. Beni yere indirince yırtık iç çamaşırımla hemen

kendimi temizledim, onu eteğimin cebine tıkıp oradan uzaklaşmaya yeltendim. Fermuarını çekip koşarak bana yetişti. “Martina.”

Silkinerek elinden kurtuldum ama beni tekrar tuttu.

“Mari—”

“Beni rahat bırak,” dedim sesim titreyerek.

Bırakmadı. Güçlü ve kararlı bir şekilde kendine çekip dudaklarını benimkilere bastırdı.

O kadar öfkelenmiş ve *alt üst* olmuşum ki arkamdaki kapının açıldığını çok geç olana kadar duymadım.

Biri derin bir nefes aldı.

“Kahrolası ellerini kız kardeşimin üzerinden çek.”

BÖLÜM 35

GIORGIO

De Rossi Martina'yı benden uzaklaştırıp silahını çekti. İki günde ikinci kez dolu bir namluya bakıyordum ve bu kez bunu hak ettiğimi itiraf etmem gerekiyordu.

Nasıl görüldüğünü biliyordum.

De Rossi'nin ne düşüneceğini biliyordum.

“Seni zorladı mı?” dedi De Rossi, birkaç adım ötemde dişlerinin arasından.

Martina başını iki yana salladı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onları görmek göğsümün dehşetle kasılmasına neden olmuştu. Benim için ağlamayacağını söylemişti ama şu anda benim yüzümden ağladığı inkâr edilemezdi.

Ona bu şekilde davranmam bencillikti ama halledeceğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Kararımı vermiştim.

Onun o kahrolası Grassi'yle evlenmesine izin vermeyecektim.

“Dem, hayır. Silahını indir.” Martina ağabeyinin kolunu tutmaya çalıştı ama adam kolunu itip kızı arkasına sakladı.

“O zaman ne?” De Rossi’nin kafama kurşun sıkmasına yanlış tek bir sözcük kalmış gibi görünüyordu.

“Biz...” Martina yutkundu. “Bir şeyleri sonlandırıyorduk.”

Az önce yaptığımız şeyin bu olduğunu mu sanıyordu? Hayır, o bir veda değildi.

Konu Martina’yken artık veda falan olmayacaktı.

Dün korkunç bir hata yapmıştım. Onu tekrar tehlikeye attıkları için Polo’yla Sal’a o kadar kızmıştım ki gözümü öfke bürmüştü. Onlara bunu ödetme hırsıyla dolmuştum.

Doğru dürüst düşünemiyordum.

Duruma mat bir camın arkasından bakıyordum ve camın kırılması için De Rossi’nin Martina’nın evleneceğini söylemesi gerekmişti.

Bir anda her şeyi açıkça görebilmiştim.

Mari’yi gördüğümünden beri kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum çünkü içimde uyandırdığı duygular korkutucuydu. Daha önce bir kadına âşık olmamıştım. Hiç gerçekten sevilmiş biri, bir başkasını sevmeyi nereden bilebilirdi?

Belki ondan öğrenebilirdim.

Hikâyeme verdiği tepkiden Mari’nin benim için doğru kişi olduğunu anlamalıydım; o durum hayatım boyunca beni lekelemiş, kendimi çok değersiz hissettirmişti. O beni dinlemiş ve anlayışla karşılık vermişti. Şefkatle. Annesiyle babasını öldüren adam benim bir parçamdı. Bu onun benden kaçınması için yeterli sebep olmalıydı.

Yine de bunu yapmamıştı.

En bozuk şeyler bile doğru ellerle onarılabilir.

Mari benimdi. Önemsiz bir soydan geliyor olabilirdim. Ona göre yaşlı olabilirdim. Adımın yanında fabrikalar ya da ona bağlı bir ordu gelmeyebilirdi. Ama hayatımı, çözülmesi olanaksız sorunları çözerek geçirmiştim ve hiçbir zaman Martina'dan daha değerli bir ödül olmamıştı.

Ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım çünkü artık gerçeği biliyordum.

O benim olmadığı sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“İkiniz birlikteyken başından beri kardeşimle yaptığın şey bu muydu?” diye sordu De Rossi alçak ve ölümcül bir sesle.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. “*Başından beri değil.*”

Silahını gökyüzüne doğrultup bir el ateş etti. “*Siktir, Napoletano.*”

“Yapma!” diye bağırdı Martina. “İçeri girip konuşalım.”

Silahını indirip öfkeli bakışlarını benden kız kardeşine çevirdi. “Sen odana git.”

“Hayır Dem, açıklayabilirim—”

“Sana siktirip odana gitmeni söyledim, Mari.”

Gözleri kocaman açıldı. İçimde ona daha önce hiç küfretmediğine dair bir his belirdi çünkü o an bunu yaptığını duymak onu bir anlığına şaşkına çevirmişti. Yutkundu, boğazı hareket etti, sonra bakışlarını indirip başını salladı. “Peki.”

De Rossi, kızın kapıya ulaşmak için attığı iki adımı izledi ve Mari son anda dönüp bana bakınca, “Ona bakma. İçeri. *Hemen,*” diye bağırdı De Rossi.

Kapı çarparak kapandı, sonra yalnızca ikimiz kaldık. De Rossi çenesi seğirerek beni süzdü. “Bu yüzden Grassi’yi araştırmak için bu kadar ısrar ettin. Dur tahmin edeyim, öyle bir şey olmasa bile onu diskalifiye edecek bir şey bulacaktın.”

“Martina onunla evlenmeyecek.”

“Öyle bir evlenecek ki,” diye çıkıştı De Rossi. “Bu kararın sana mı kaldığını sanıyorsun?”

“Sence gelinin bakire olmadığını söylediğimde Grassi nasıl bir tepki verir?”

Bir yumruk savurdu, ben de yumruğunun elmacık kemiğime inmesine izin verdim. Deli gibi acıtmıştı ama bunu hak etmiştim. Sıcak kan yüzümden süzülüp gömleğime damladı. De Rossi bana tekrar vurmak için hamle yaptığında bu kez onu engelledim. “Yeter.”

“Ölürsen ona bir şey söyleyemezsin,” dedi tekrar silahını doğrultarak.

“Bu durumda söz umurunda bile olmaz. Sana bu mücadeleyi kazandıracak kişiyi öldürmüş olacaksın.”

De Rossi güldü. “Her şeyi kontrol ettiğini sanıyorsun, Napoletano. Polo olayının belki seni utandıracağını sanmıştım ama daha fazlasının gerekeceği açık.”

Sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti hissettim.

“Calisto az önce aradı. Sal o kadar ileri gitmiş ki danışmanı-na karşı kendini kaybetmiş. Ailesine hakaret etmiş. Calisto’yu, Martina’yı ele geçiremezse bütün ailesini öldürmekle tehdit etmiş. Krallık artık gerçekten çöküyor ve Calisto taraf değiştirdi. Sal bu hafta bitmeden ölmüş olacak ve onu öldüren ben olacağım.”

Kalbim hızlandı. “Anlaşma—”

“Artık anlaşma yok.” Silahı indirdi ama karşıma dikildi. “Az önce tanık olduklarımdan sonra bu kadar hassas bir konuda sana güveneceğime gerçekten inanıyor musun? Bana resmen yalan söyledin. Bu ne kadar zamandır devam ediyor?”

“Birkaç hafta.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Sal’a yapmak istediğin şeyi söyleyince sonunda Mari’yi almayı neden bu kadar çabuk kabul ettiğini anladığımı sanmıştım. Ama birden fazla amacın varmış gibi görünüyor.”

“Onu almayı kabul ettiğimde öyle bir niyetim yoktu.”

“Sonra ne oldu? Âşık mı oldun?”

Ona baktım. Sanki bir milyon solucan cildimin altına dolmuş ve rahatsızca kaynıyormuş gibi hissediyordum. Ama duyduğum rahatsızlığa dayandım ve rahatsız edici his geçince kendimi çok savunmasız hissetmişim.

Beni başından beri korkutan da buydu. Kalbimi göğsümün dışında, Mari için nasıl attığını herkesin görebileceği bir yere taşıma hissi.

Gözleri büyüdü. “*Cazzo*.”

“Ya öyleyse?” diye sordum usulca.

Kendi etrafında dönerek elini saçlarına gömdü. “Hayır. İmkânı yok. Kardeşime âşık olamazsın.”

“O Grassi’yle evlenmiyor,” dedim sırtına doğru.

Başını salladı. “Tanrım, kahrolası Tanrım. Buna inanamıyorum.”

“Damiano, onu benimle evlendir.”

“Sen delirdin mi?”

“Onun için hayal ettiğin adam olmadığını biliyordum. Bu, iktidarını sağlamlaştıran ya da gücünü arttıran bir ittifak olmaz. Ama kardeşini gerçekten seviyorsan onu benimle evlendir. Onu herkesten daha fazla mutlu ederim. Sana bunun sözünü veriyorum.” Az önce Mari’nin gözyaşları içinde ayrıldığı göz önüne alındığında bu cesur bir ifadeydi, Damiano da aynı fikirde görünüyordu.

“Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Düşündüğünden fazlasını biliyorum. Biz... Birbirimize iyi geliyoruz.”

“O hâlde neden onunla evlenmeyi kabul etti, *stronzo*? Bu konuda pek düşünmedi bile.”

Çünkü ben işleri bok ettim.

“Buraya geldiğimde onu kendimden uzaklaştırdım,” diye itiraf ettim.

Damiano’nun dudakları acı bir sırıtışla kıvrıldı. “Ah, şimdi anlıyorum. Kuduracağımı biliyordun. Öğrenirsem istediğin anlaşmanın asla gerçekleşmeyeceğini biliyordun. Martina’ya benden ne istediğini söyledin mi?”

“Evet.”

“İntikam almayı ona tercih ettin.” Başını salladı. “Kardeşim bundan iyisini hak ediyor.”

Sözleri yüzüme indirdiği yumruktan çok daha fazla acıtmıştı. “Mantıklı davranmadım. Zamanda geriye gidebilsem farklı davranırdım.”

De Rossi’nin ifadesi değişti. “Zaman yolculuğuna gerek yok, Napoletano. Sana çoğu erkeğin asla elde edemediği şeyi vereceğim, ikinci bir şans. Seçimini tekrar yapabilirsin. Sal’ı öldürme izin verebilirim ya da Matteo’nun teklifini reddedebilirim. Hangisini seçiyorsun?”

“Teklifi geri çevir ve Mari’yi bana vereceğine dair bir sözleşme imzala.”

De Rossi kapalı dudaklarının arasından ofladı. “Bu bir iş anlaşması değil. İkili bir seçim. Seninle evlenmek isteyip istemediğine kardeşim karar verecek.”

Dişlerimi gıcırdattım. İkincisini seçersem her şeyi kaybedebilirdim, Mari’yi de Sal’ı da. Ama ilkini seçersem Mari’yi kesinlikle kaybedecektim.

Ve öyle bir seçenek yoktu.

Her zaman annemin intikamını alınca huzur bulacağımı düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı anlıyordum.

Huzurlu olduğum tek zaman Mari'yle birlikte olduğum anlardı.

Derin bir nefes aldım. “Evlenme anlaşmasını iptal et.”

Kendimi banyoya kilitleyip yanağımı inceledim. Gümleğimin yakasının altında kaybolan kurumuş bir kan lekesi vardı ama bunun dışında De Rossi fazla hasar vermemişti.

Sadece Martina'yla konuşurken onu endişelendirmemek için soğuk suyla ıslattığım bir havluyu kendimi temizlemek için kullandım.

Seçimim yüzünden hissedebileceğimi tahmin ettiğim suçluluk hissi yoktu. Birkaç gün önce Mari'ye soğuk davrandığımda kendimi şimdi olduğundan çok daha suçlu hissetmişim.

Neden annemin intikamını almayı saplantı hâline getirmiştim ki? Hiç psikiyatra gitmemiştim ama muhtemelen bunun anneme düşündüğü kadar kötü biri olmadığımı kanıtlamakla ilgili olduğunu söylerdi.

Ama o ölmüştü. Ona kanıtlamam gereken bir şey yoktu.

Ama Martina'ya kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Gözlerim aynadaki yansımama kaydı. Beni affedecek miydi?

Uzakta bir şeylerin kırıldığını duydum ve hemen yüzümü kurulayıp küçük tuvaletten çıktım.

De Rossi'nin çalışma odasından yüksek sesler geliyordu. Mari'ninkini tanımam uzun sürmedi.

“Bu benim kararım olmalıydı!” derken sesi kapı yüzünden boğuk duyuluyordu.

Valentina karşıma çıkıp önümü kestiğinde yolu yarılamıştım. “Henüz içeri girme.”

Burnumun üzerinden ona baktım. “Yolumdan çekil.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kıpırdamadı. “Onu yalnızca daha fazla kızdırırsın.”

İçeriye dinlediği belli olduğu için, “De Rossi ona ne söyledi?” diye sordum.

“Nişanın iptal olduğunu ve senin onunla evlenmek istediğini.”

“Bunun için ben de orada olmalıyım.”

Elini uzatıp bileğimi tuttu. “Hayır,” dedi.

“Ne için?”

“Teklifin için,” dedi zaten çok açılmış gibi. “Ne olacağını sanmıştın? *Dün* ona onunla işinin bittiğini söyledin. Şimdi de evlenmek mi istiyorsun?”

“Dün ona söylediğim şey bir hataydı.”

“Hı-hı. Peki yarın fikrini değiştirip başka bir şey söylemeyeceğini nereden bilecek?”

“Çünkü öyle yapmayacağım,” diye mırıldandım ama aslında ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. “Düzeltmeye çalışıyorum.”

“Neler hissettiğini *ona* söylemek yerine ağabeyine giderek mi?”

“Ne yapayım peki?”

Göğsümü dürterek beni çalışma odasından daha da uzaklaştırdı. “Bir kere ona zaman ver. Canına kasteden başka bir saldırıdan daha kurtuldu, evlenmeyi kabul etti, iptal oldu, şimdi de değerlendirmesi gereken başka bir teklif var. Erkeklerin empati konusunda güçlü olmadığını biliyorum ama bir an için nasıl hissettiğini hayal edebilir misin? Her taraftan darbe yedi.” Beni tekrar dürttü. “Nefes. Almasına. İzin. Ver.”

Damiano'nun çalışma odasında bir şey daha parçalandı. Valentina omzunun üzerinden bakıp başını salladı. "Dem de şu anda senden daha iyi durumda değil. İkinci bastığı için o kadar öfkeliydi ki haberi nasıl vermesi gerektiğini hiç düşünmedi, o yüzden birden suratına söyleyiverdi."

Tam o sırada kapı hızla açıldı. Mari hışımla çıktı ve bir anlığına gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü göstermek dışında bir şey yapmadı.

"Mar—"

Burun delikleri genişleyerek ve gözlerinden kıvılcımlar saçarak bana döndü. "*Sen*. Hangi *yüzle*? Bana her şeyin bittiğini söylemiştin. Lanet kalbimi kırdın!" Avuç içleriyle göğsüme vurdu. "Ve biliyor musun? Bunu atlatıyordum. Yeni bir yol seçmiştim. Belki bana mükemmel hayatı sunmazdı ama hayatıma anlam katabilirdi. Bunu elimden alma hakkını *sana* kim verdi?"

Öfkesi yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu. "Mari, taviz vermene gerek yok. Sen mükemmel bir hayatı hak ediyorsun."

"Peki bu seninle bir hayat mı?" Kollarını iki yana açtı. "Bu mu? Bu mükemmel görünüyor mu? Siktir git, Giorgio."

Arkasını dönü ve odasına doğru uçar gibi uzaklaştı.

Peşinden gitmeye yeltendim ama Valentina önüme atladı.

"Yapma," dedi tıslar gibi. "Şu anda seninle konuşmak istemiyor."

Valentina'nın Mari'nin peşinden koşmasını izledim ve onlar gözden kaybolunca omzumun üzerinden De Rossi'ye baktım.

Alaycı bir sırıtışla bana bakıyordu, resmen düşüncelerini okuyabiliyordum.

Kontrolü kaybettin.

Şimdi ne olacak?

BÖLÜM 36

MARTINA

Ikinci evlilik teklifimi takip eden günler hayatımın en uzun günleriydi.
Odamdan çıkmıyordum.

Sophia ve Vale dışında odaya kimsenin girmesine de izin vermiyordum.

Vale bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Konuşmaya zorlamıyor, öğrenmek istemediğim bilgileri benimle paylaşmıyordu.

Buna Giorgio'yla ilgili her şey dâhildi.

Adını söylemiyorduk. Varlığından bile söz etmiyorduk.

Ama onu sohbetlerimizden silmek aklımdan çıkarmaktan çok daha kolaydı.

Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ama bu zor bir işti. Haftalar boyunca inşa ettiğimiz şeyi birkaç günde yok etmek nasıl mümkün olabilirdi?

Beni istemiş, sonra istememiş, sonra tekrar istemişti. Benimle bu şekilde oynamasına Dem de izin mi vermişti?

İkisi de benim nasıl biri olduğumu sanıyordu? Tahtada istedikleri gibi hareket ettirebilecekleri bir piyon olduğumu mu? Birkaç ay önce olsa bunun yanlarına kalmasına izin verebilirdim ama artık olmazdı.

Yaşadıklarımın sonra olmazdı.

Artık uyuşmuş gibi hissetmiyordum.

Imogen'in ölümünden sonra göğsümde oluşan o korkunç boşluk? Tamamen dolmuştu. Onu inançla ve geleceğe odaklanma arzusuyla bir şekilde doldurmayı başarmıştım.

İyileşmişim. Ve kendi kaderime karar verme hakkını kesinlikle elde etmişim.

İkisi bunu neden anlamıyordu?

Avludaki olayın üzerinden üç gün geçmişti. Hayır, dört gün. Emin değildim. Elimde son on beş dakikadır okuduğum tek bir kelimeyi bile anlayamadığım bir kitapla koltuğa kıvrılmışım. Vale karşımda oturuyor, bir dergiye göz gezdiriyordu.

Onuncu kez aynı sayfaya dönmem gerekince okuma havasında olmadığımı karar verdim.

“Dem sana da mı böyle yaptı?” diye sordum.

Vale gözlerini dergisinden ayırdı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı.

“Senin adına karar verdi mi?” diye açıkladım.

Boğuk bir kahkaha attı. “Deniyor. Nadiren başarılı oluyor.”

“Sanırım ben her zaman bunu yapmasına izin verdim.”

“Öğrenecek. Hatta bunu sağlama yolunda iyi bir yerde olduğumu düşünüyorum.”

Kitabıma göz atarken derin bir nefes aldım. “Ona çok sinirlendim. Sonunda teklifi kabul ederek ona yardım etme fırsatı

bulduğumu sanmıştım ve bunu yüzüme geri fırlatmış gibi hissettim. İptal etmeye bu kadar istekli olduğuna göre demek o kadar da önemli değilmiş.”

Vale ellerini kucığında kavuşturup bana anlayışlı gözlerle baktı. “Önemliydi, Mari. Ama sonuçta senin mutluluğun onun için daha önemli.”

“Mutluluk mu? Bunun konuyla ne alakası var? Matteo’yla yürütebileceğimden emindim,” diye söylendim midem bu düşünceyle rahatsız edici bir şekilde kasılırken.

“Sanırım Dem seni koparma riskini almak istemedi seni—” Ağzını kapadı. “Senin için önemli olabilecek birinden.”

“Ne söyleyecektin?”

“Hiç.”

“Vale. Ne söyleyecektin?”

“*Ondan* söz etmemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Kitabı hızla kapayıp sehpanın üzerine fırlattım. “Üç gün oldu ve hâlâ bu evde kalıyor. Sonsuza dek var olmadığını iddia edemem. Söyle.”

Vale sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi dişlerini alt dudağında gezdirdi. “Söylemek bana düşmez ama bunun peşini bırakmayacağını biliyorum, o yüzden... Olayın patladığı gece Giorgio, Dem’e seni sevdiğini söylemiş.”

Göğsümde acı veren, gergin bir şey belirdi. Buna inanmak istemiyordum çünkü inanırsam ve yanlış çıkarsa...

“Dem yanlış duymuş olmalı.”

Vale bir şey söylemeyince gözlerim yanmaya başladı ve yaşları gizlemek için başımı çevirdim.

Onun için ağlamayacağımı söylemiştim ama bu sözümü çoktan bozmuştum. Dem’le Giorgio’yu verandada bırakıp eve kaçtığımda kalbim tamamen kırılmış ve ağlamıştım. Beni çaresizce,

kederden çılgına dönmüş gibi duvara yaslaması bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Beni istiyordu ama yeterince *değil*.

İntikamı yerine beni seçecek kadar değil.

Daha sonra Dem’le konuştuğumda bana yanıldığımı söylemişti. Yaptıkları yeni anlaşmayı ayrıntılarıyla anlatmıştı. Benimle bir şansı olacağı anlamına gelecekse Giorgio’nun Sal’dan vazgeçmeye istekli olduğunu anlatmıştı. Ancak Dem, son kararın bana ait olduğunu söylemişti.

Hayır demiştim.

Bazı insanların duyguların rol oynamadığı görücü usulü evlilikleri neden tercih ettiğini artık anlıyordum. Daha çok ticari bir işlem olan evlilik, aşk temelli bir birliktelikten çok daha az çaba gerektiriyordu.

Aşk hakkında pek bir şey bilmiyordum ama son deneyimlerim göz önüne alındığında, ömür boyu sürmesi gereken bir şey için oldukça zayıf bir temel gibi görünüyordu. Giorgio bir kere benden uzaklaşmıştı. Bir daha yapmayacağını nereden bilecektim? Güvenmediğim biriyle nasıl evlenebilirdim?

“Beni sevse bana böyle davranmazdı.”

Vale iç çekti. “Aşk karmaşıktır. Yani, ağabeyin de beni bodrumda bağlamıştı ve—” Öksürdü. “Eh, ayrıntılara girmeye gerek yok ama bunun tipik bir flört başlangıcından beklenecek bir şey olmadığını söylemeye gerek yok.”

“Bunu nasıl affettin?”

“Ben... Eh, biraz zaman aldı. İkinizin etkileşimini izleyince ve seni ne kadar sevdiğini görünce, kaçırılma olayına karışmış olabileceğimi düşündüğünde neden bu kadar üzüldüğünü anladım. Bana güvenmiyordu. Ben de ona güvenmiyordum. Ancak bütün bunlardan sonra bile görmezden gelemeyeceğimiz bir bağ hissediyorduk. Böylece birbirimize açıldık ve o güveni yeniden

inşa ettik.” Ayaklarını koltuğun koluna koyup kollarıyla dizine sarıldı. “Giorgio’yla aranda bir bağ hissediyor musun?”

Yanıt vermekte zorlanarak tırnaklarımı yiyordum. Hayır demek istiyordum ama bu yalan olurdu. Onu ilk gördüğümde hissettiğim her şey, incinme, reddedilme ve kalp kırıklığı katmanlarının altında hâlâ öylece duruyordu. “Evet. *Castellos*undayken birlikte çok zaman geçirdik.”

Vale bana hüznünlü bir gülümsemeye karşılık verdi. “Bana orada olanları anlatmak ister misin?”

Dudaklarımı büzdüm ve bir iç çektim.

Sonra konuşmaya başladım. Ona her şeyi anlattım.

Bitirince Vale bana bir mendil uzattı ve kendisi de bir tane alıp gözlerinin altını sildi. “Vay. Bu çok fazla, Mari. Kasırga gibi. Görünüşe göre sana olan hislerine yenik düşmemek için gerçekten çok çabalamış.”

Sümkürüp mendili çöp kutusuna attım. “Öyle yaptı.”

“Bunu neden yaptığını düşünüyorsun?”

“Bana Dem’in güvenini sarsma riskini göze alamayacağı için olduğunu söyledi. Aksi hâlde Dem’in ona Sal’ı vermeyi kabul etmesini asla sağlayamazdı.” Bir nefes verdim. “Başka şeyler de söyledi.”

“Ne gibi?” diye sordu Vale.

“Sanırım hiçbir zaman bana layık bir eş gibi hissetmedi. Dem’in birlikte olmamıza asla izin vermeyeceğinden ve beni daha güçlü bir isme sahip biriyle evlendirmek isteyeceğinden emindi.”

Vale buna cıkcıkladı. “Ağabeyin seni isteğin dışında kimseyle evlendirmeyecek, bundan emin olabilirsin. Bunu sana asla yapmaz ve aklını kaybedip denerse sana söz veriyorum onu hizaya getiririm.”

Vale’ye minnettar bir bakış atıp uzanarak elini sıktım. Vale’nin ebeveyninin onu zorladığı evlilik tam bir kâbustu ve

kimsenin beni böyle bir duruma sokmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

O da elimi sıktı. “Eh, sanırım Giorgio fikrini değiştirmiş, ha?”

“Öyle görünüyor.”

“Bana onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, bence çok korkmuş.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Giorgio mu? Korkmuş mu?”

“Evet. Sanırım sana beslediği güçlü duyguları kabullenmek ve kontrolü dışındaki şeyler yüzünden seni elinde tutamama riskine girmektense seni kendinden uzaklaştırmak daha kolay gelmiş. Bunun onu aslında ne kadar inciteceğini görüyor musun?”

Dudağımı kemirdim. Giorgio’nun kontrol manyağı olduğunu biliyordum. “Yani bu onun durumu kontrol altında tutma yolu mu?”

Başını onaylarcasına salladı. “Ve senin başka biriyle evleneceğini, seni kaybetmenin eşiğine geldiğini öğrenince sonunda bu sonuçla yaşayamayacağını anladı. Bilinmeyene doğru bir adım attı. Senin peşine düştüğünden beri neler olduğuna bak. Dem ikinizi öğrendi, Giorgio Sal’ı öldürme şansını kaybetti ve seninle daha da fazlasını mahvetti. Hayatında kaosa neden oldu. Şu anda kendini son derece rahatsız hissediyor olmalı.”

“İyi olmuş,” diye homurdandım ama sözleri serin bir esinti gibi tenime işledi.

Haklıydı. Giorgio beni kaybetmemek için her şeyini riske atmıştı. Hayatında ilk kez böyle bir şey yapmış olabilirdi.

“Sana mektup bırakıyor,” dedi Vale dikkatle.

Bu beni daldığım düşüncelerden çıkardı. “Nereye?”

“Kapının hemen önüne.”

“Kaç tane?”

“Her gün bir tane. Onun hakkında konuşmak istemediğini söylediğin için vermem gerektiğinden emin olamadım.”

“Okudun mu?”

Kaşlarını çattı. “Tabii ki okumadım. Onlar senin. Okumak istersen sana verebilirim.” Bir süre sonra ekledi, “Ya da şöminede yakarız.”

Alayla gülerek yanmayan şömineye baktım.

Onlardan yalnızca birine bakmanın zararı olur muydu?

“Onları alacağım.”

Vale başıyla onaylayıp koltuktan kalktı. “Odamdan alıp geleyim.”

Kapıyı açınca Sophia içeri girip ayaklarımın dibine top gibi kıvrıldı. Eğilip kulağının arkasını kaşıdım. Tuhaf geldi. Boynunda bir fiyonk vardı. Bu yeni tasması mıydı?

Eskiden siyah, deri bir tasması vardı ama bu kırmızıydı ve kalp şeklinde bir künyesi vardı. Yazıyı okurken kalbim hızlandı.

“Sophia De Rossi. Bulunursa sahibi Martina De Rossi’yle iletişime geçin.”

Gözlerim kocaman açıldı. Giorgio Sophia’yı bana mı veriyordu?

Yere, yanına kaydım ve hayal etmediğimden emin olmak için yazıyı birkaç kez daha okudum.

Sözcükler aynı kalınca kollarımı Sophia’ya dolayıp tüylü kafasına bir öpücük kondurdum. Hain bir kelebek karnımda kanat çırpmaya başlayınca hemen geçiştirdim. Bu hoş bir jestti ama Giorgio hediyelerle bağışlanmasını sağlayamazdı.

“Bu konuda fikrini değiştirirse seni geri vermem,” dedim Sophia’ya.

Boynunu uzatıp burnumu yaladı.

“Sana çok iyi bakacağım,” diye söz verdim ona. “Birkaç ay krallara layık bir muamele görünce onu hatırlamazsın bile.”

Vale mektuplarla dönüp yatağın üzerine bıraktı.

Sophia'nın boynundaki fiyongu işaret ettim. "Bunu biliyor muydun?"

Dudakları onları kontrol altına alana kadar yukarı kıvrıldı. "Bir şeye kulak misafiri olmuş olabilirim. Ben Dem'e bakmaya gidiyorum. Benimle konuşmak istiyordu. Siz ikiniz burada iyi olur musunuz?"

"Evet, tabii."

"Akşam yemeğiyle birlikte dönerim," dedi ve kapıyı arkasından kapadı.

Sophia'nın yeni oyuncaklarından biri olan pelüş fare koltuğun altından görünüyordu. Onu alıp odanın karşı tarafına fırlattım. Bu onun yeni favori oyunuydu. Beklendiği gibi canlandı ve bana getirmek için koştu.

Başımı koltuğun kenarına yaslayarak oyuncacı birkaç kez daha fırlattım.

Bir kez daha yaptığımda Sophia oyuncacı görmezden geldi ve yatağın kenarında duran mektupları koklamaya başladı.

Onları kucağıma düşürüp yanıma oturdu ve beklenti dolu bir bakış attı.

"Hey, iki tarafı idare edemezsin. Artık benim tarafımdasın, kızım."

Sözlerimin belirgin bir etkisi olmayınca derin bir iç çektim ve küçük mektup yığınınına baktım. Siyah bir lastik bantla tutturulmuştu. Altından Giorgio'nun el yazısıyla yazılmış ismim görünüyordu.

Onlara bakmayı sürdürmek aptalca görünüyordu. Artık elimde olduğuna göre merakımın onları açmadan bırakmama izin vermeyeceğini biliyordum. Paket lastiğini çıkarıp en eski tarihli zarfı açtım.

Kütüphanesindeki çeşitli kitapların sayfa kenarlarına yazılmış birkaç not dışında Giorgio'nun el yazısını pek görmemiştim. Yazısı zarifti ve beklenmedik bir tarzı vardı.

Sorgili Martina.

Özür dileyip dileyemediğimi bile hatırlamıyorum. Özür dilerim. Çok çok özür dilerim. Üz yüz konuşuyor olsak herhalde bana ne için özür dilediğimi sorardın. Hatalarımın listesi uzun ve yazmak acı verecek ama yapılması gerekiyor. Her gün bir tanesini yazacağım.

Polinin saldırısından sonra sana ihtiyacın olan teselli veremediğim için özür dilerim. Acıması senin yanında olmak yerine kendimi intikam fantezilerinde kaybetmek bana çok daha kolay geldi. Beni castellodan arayıp olanları anlattığında korkunun anlamını ilk kez anladım. Üzlerce kilometre uzaktayken ve sana fiziksel olarak yardım edemeyen tehlikede olduğumu bilmek dayanılmazdı. Seni burada, ağabeyinle Valinin yanında güvende görene dek düzgün bir nefes alamadım ve gördüğümdeyse sanırım bir yanım tekrar böyle bir şey yaşayabileceğim düşüncesine isyan etti.

Kendime seni uzaklaştırmakla doğru şeyi yaptığımı söyledim. Sal Gallinin olmadığı bir dünya daha iyi bir yer olacaktı. Ama Sal öyle ya da böyle zaten ölecek ve bunu yapan kişinin henüz olmama gerek olmadığını şimdi anlıyorum. Onu öldürmek sorunlarımı çözmezcek. Hayır, bunu başarmak için çok daha zor bir şey yapmam gerekiyor. Olduğum kişiye bakmalı ve konu sen olduğunda bu kadar çok hata yapmama neden olan şeytanlarla yazışmalıyım.

Giorgio

Mektubu iki kez daha okudum ve dikkatle katlayıp zarfa geri koydum. Kalbim çarpıyordu. Terliyordum. Yerden kalkıp ne yapacağımı bilemeden ellerimi ovuşturdum.

Bu... Dürüst gelmişti.

Korkutacak kadar.

Giorgio duygularından söz etmekte pek iyi değildi ama görünüşe göre kendini yazılı olarak açıklama konusunda fazlasıyla yetenekliydi.

Başıma gelenleri bilerek yardım edemeyecek kadar uzaktayken hissettiği dehşetin düşüncesi beni yumuşattı. Endişelendiğini tabii ki biliyordum. Bunu telefondaki sesinden anlamıştım ama dehşet bambaşka bir duyguydu. Bu yalnızca benim gibi insanlara özeldi ve onun gibi...

Ya, evet. Sanırım o yakışıklı yüzünün, güzel takımlarının ve sürekli kontrol sahibi ifadesinin altında o da benimle aynı hamurdan yapılmıştı.

Bizi insan yapan malzemeden.

Ve insanlar dehşete kapıldığında aptalca şeyler yapardı. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyordum.

Yerdeki iki mektuba baktım, eşit derecede merak ve hassasiyetle. Başka ne için özür dileyecekti? Acıyı nasıl yumuşatabilirdi?

Yanaklarımı şişirerek derin bir nefes verdim ve sonrakini okumadan önce beklemeye karar verdim. Şu anda bir tanesini daha kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

Banyo yaptım, dışarı çıktığımda Vale odama dönmüştü. Yatağın kenarında oturuyordu.

Bakışlarını telefonundan bana çevirdiğinde bir şeyler olduğunu hemen anladım.

Telaşla yanına gittim. “Ne oldu?”

Gözleri irileşmişti ve endişeliydi. “Hepsi gitti. Dem, Ras, Giorgio.”

Midem sıkıştı. Veda etmeden gitmişlerdi.

“Onlar—”

“Sal’ın işini bitirmeye gittiler.”

Aman Tanrım. Ya bir şey olursa? Dem iyi savunulacaktı, peki ya Giorgio?

Âdeta kan dolaşımım durmuş gibiydi, vücudum buz kesmişti. Giorgio’yu bir daha görememe fikri üzerime çökmüştü ve bu dayanılmazdı.

Dönmek zorundaydı.

Yatakta Vale’nin yanına çöküp yüzümü ellerime gömdüm.

BÖLÜM 37

GIORGIO

Caserta'nın bu bölümünde yollar bozuktu. Çukur dolu otoyola çıkmadan önce uzun süre engebeli toprak yolda ilerledik. Sal'ın güvenli evlerinden birinin bulunduğu yerle aramızda yaklaşık elli kilometre vardı. Calisto, De Rossi'ye Sal'ın hafta sonunu yaklaşık otuz korumayla birlikte orada geçireceğine dair bir tüyo göndermişti. Calisto'nun yardımıyla kameralara girip konumlarını belirlemeyi başarmıştım, böylece önümüzden giden De Rossi'nin askerleriyle dolu iki araba, biz daha varmadan çoğunu temizlemiş olacaktı.

Ras'ın Mercedes'in direksiyonu tutan tek eline baktım. Diğerini mesaj yazmak için kullanıyor, bir yandan yola bakıyordu.

“İki elin de direksiyonda olsun ya da bırak ben süreyim.”

Bakışlarını dikiz aynasından bana çevirdi. “Nesin sen? Güvenlik polisimiz mi?”

“Sen berbat bir seks mesajı yazmakla meşgul olduğun için De Rossi Sal'a giderken trafik kazasında ölürse çok yazık olur.”

Gözlerini devirip telefonunu konsolun üzerine fırlattı. “Seks mesajlarımı alan şanslı azınlığın onları erotik başyapıtlar olarak adlandırdığını bilmeni isterim. Bir kitap çıkarmayı düşünüyorum.”

De Rossi kıkırdadı. “Emeklilikte yapmayı planladığın şey bu mu?”

“Elbette.” Ras sıırttı. “Yakın zamanda olmayacak, bu yüzden yeni malzeme toplamak için bolca zamanım var.”

Emeklilik. Bizim gibi erkekler söz konusu olduğunda tuhaf bir kavramdı. Mafya adamları emekli olmazdı. Ölürdük. İş için fazla yaşlı olan birkaç şanslı kişiye belirsizliğin içinde kaybolma fırsatı verilirdi ancak bu nadirdi.

Yakın zamana kadar geleceğimin bu kadar ilerisini hiç düşünmemiştim.

Son birkaç günde çok tuhaf bir şey fark etmiştim. De Rossi’yle olan bu iş bittikten sonra ne olacağını düşündüğümde gördüğüm tek şey Martina’nın yüzüydü. Kendimi onu dâhil etmemeye zorladığımda hiçbir şey göremiyordum.

Artık önemli olan tek şey oydu.

Ne yazık ki bunu fark etmem çok uzun sürmüştü.

Çıkmadan önce onunla vedalaşmak istemiş ama son anda bunu yapmamaya karar vermiştim. Ağabeyinin önünde bana bağırdığından beri odasından çıkmamıştı. Mektuplarımı okuduğunu da sanmıyordum. Hâlâ öfkeliydi ve ondan ayrı kalmak beni öldürse de ona biraz zaman vermek istiyordum.

En azından De Rossi’nin evine tek parça hâlinde dönmek için gereken bütün motivasyona sahiptim.

Kol düğmelerimi düzelterip camdan dışarı baktım.

Artık yaklaşıyorduk.

Telefonlarımız öndeki arabalardan birkaç dakikada bir gelen durum güncellemelerini bildiriyordu ve o âna kadar her şey yolunda gitmişti.

Bana göre fazla yolundaydı.

Calisto'nun Sal'ın aleyhine dönmesi çok az kişinin tahmin edebileceği bir şeydi ama içimde Sal'ın paranoyasının özellikle tartışmalarından sonra sağ kolunu da kapsayabileceğine dair bir his vardı.

Sal bir tür tuzak kurduysa bunu yakında öğrenecektik.

On kilometre sonra yol kenarları yoğun yeşilliklerle kaplıydı.

De Rossi ağaçlara doğru bakıyordu. Yaklaştıkça etraf giderek daha da sessizleşiyordu. Sal'dan benim kadar nefret eden biri varsa o da Damiano'ydu ve onun kafasının da birkaç gün önce benimkinin olduğu gibi anılarla dolu olduğunu tahmin ediyordum.

Ben daha sonra onlardan kurtulmayı başarmıştım.

Artık tek düşündüğüm Martina'ydı.

“O herifin mezarının üzerinde dans edeceğim,” diye söylendi De Rossi, dirseğini camdan çıkarıp yumruğunu dudaklarına bastırarak.

Ras kenara çekip adamını aradı. “Yerinizi aldınız mı?”

Evet yanıtı aldığını tahmin ettim çünkü ağzından çıkan sonraki sözcükler, “Ateş açın,” oldu.

İlk atışlar yapıldı.

Bu gece ölen tek kişi Sal olmayacaktı. Ekibinden kimseyi canlı bırakmayacaktık. Bu adamlar uzun zamandır onunla birlikteydi ve hayatta kalmalarından hayır gelmezdi.

Uzaktan silah sesleri duyulurken arabadan indik ve bütün ekipmanı almak için bagajı açtık. Kurşun geçirmez yelekler, bıçaklar, silahlar, cephane. En son ne zaman tepeden tırnağa

bu şekilde silahlandığımı hatırlamıyordum ama durum bunu gerektiriyordu.

De Rossi *donu* boğarak öldürürken Ras'la benim de kimse-
nin o herifi kurtarmaya gelmemesini sağlamamız gerekecekti.

Hazır olduğumuzda arabaya geri döndük ve eskisinden çok daha yavaş ilerledik. Çok geçmeden, garaj yoluna saçılmış ceset-
leri gördük.

“On iki tane saydım,” dedi Ras ev görüş alanına girdiğinde. Sal'ın standartlarına göre şaşırtıcı derecede mütevazıydı, adam parasıyla gösteriş yapmaya bayılırdı ama sanırım bu, canınız için savaşırken yapılması gereken türden bir fedakârlıktı. Tek katlı beton bina, kurşun geçirmez pencereler, zırhlı kapılar.

“On dört,” diye düzelttim. “Ağaçların yanında yatan iki ki-
şiyi saymadın.”

“Şu anda mülkün arka tarafını temizliyorlar. Yeşil ışık gelene kadar beklemeliyiz.”

De Rossi başını salladı. “Gidelim. Orada bir kaçış tüne-
li varsa ona tünelden kaçmasına yetecek kadar zaman vermek istemiyorum.”

Silahlarımız doğrultulmuş ve hazır olarak tekrar dışarı fır-
ladık. Ekip burada iyi iş çıkarmıştı, bu yüzden hiç çatışmaya
girmeden ön kapıya ulaştık.

Ras ve De Rossi kapıdaki mekanizmaya bakmam için kenara
çekildi. Kaşlarımı çattım. Bir sorunumuz vardı.

“Geri çekilin. *Hemen.*”

Neyse ki ne yaptığımı bildiğime güvenerek tek kelime etme-
den hareket ettiler. Güvenli bir mesafeye gelince onlara dön-
düm. “Kapı patlayıcılarla donatılmış. Mekanizmayı devre dışı
bırakmadan kurcalarsak patlar.”

“Bana bunun nasıl yapılacağını bildiğini söyle,” dedi Ras.

“Onları tespit etmeyi biliyorum ama patlayıcı uzmanı değilim. Başka bir giriş yolu bulmalıyız.”

De Rossi başıyla onayladı. “Calisto’yu arayacağım. Zayıf bir nokta biliyor olabilir.”

“Kamera yayınında göremediğim bir şey var mı diye çevreyi kontrol edeceğim.” İçeri girmenin başka bir yolu olmalıydı.

Evin etrafından dolaşarak arka bahçeye giderken silahımı yakınımda tutuyordum. De Rossi’nin adamları iş üzerindeydi ama Sal’ın adamlarıyla bize yardım edemeyecek kadar meşgullerdi. Sırtımı duvara yaslayıp her yeri inceledim. Arka kapı yoktu ve pencereler, camları geçebilsek bile sığacağımız kadar büyük değildi.

İşte o zaman gördüm. Hemen önümde diğerlerinden biraz farklı bir tonda bir çimen parçası vardı.

Oraya koşup yere çömeldim ve elimi çevresinde gezdirdim. Kulpu gizlenmiş olsa da metal yüzeyinin soğukluğunun gözden kaçması imkânsızdı. Kıpırdadığını hissedene kadar birkaç kez çektim. Sonraki çekişte sarsılarak açıldı.

Altında yerin içinde kaybolan karanlık bir tünel vardı.

Ras ve De Rossi’ye nereye gelmeleri gerektiğini bildiren bir mesaj gönderdim. Sonra çukura indim.

Derin değildi, ayakkabılarım kısa bir süre sonra sert toprağa benzeyen zemine çarptı. Tünel iki yöne ayrılıyordu ve hangisinin eve gittiğini anlamak oldukça kolaydı.

De Rossi ve Ras’ın merdivenden inmesine izin vermek için kenara çekildim. “Sal silah seslerini duyar duymaz kaçmışsa şimdiye dek bu noktayı geçmiştir,” dedim. “Tüneli dışarı kadar takip etmeliyiz.” Oraya gittiğinden emindim. Seçenekleri hızla tükense bile ölmek istemiyordu.

“Hadi gidelim,” dedi De Rossi.

Minicik olduğu ve çömelerek koşmak zorunda kaldığımız için olabildiği kadar hızlı hareket ediyorduk. Tanrı'ya şükür ileride ışığın görünmesi fazla uzun sürmedi. Tünelin uzunluğuna bakılırsa kullanım amacı Sal'ı yakınlarda saklanan bir araca götürüp kaçmasının sağlanmasıydı.

Ormanın içinde dışarı çıkınca önsezimin beni yanıltmağını anlamıştım.

“Orada!”

Sal'ın fıçı göbekli gölgesi hemen ilerideydi ve canını kurtarmak için koşuyordu. Peşine düştük ama silah sesi duyulunca geri çekildik.

“Yanında çok fazla adam olamaz,” dedi Ras bir ağacın arkasından. “Adamlarının neredeyse tamamı evdeydi.”

“Siktir et,” diye hırladı De Rossi. “Bu işi bitiriyorum.”

Havada silah sesleri duyulurken eğilerek koştu. Bu pervasızlıktı ama zafere bu kadar yaklaşmışken neler hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Ras'la onu takip ettik.

Bağırışlar duyuldu.

Bir silah sesi daha.

Bir açıklığa çıktık ve sonunda hedefimizi bulduk.

Sal, devrik bir ağaç gövdesinin arkasına çömelmiş, elinde silahla bize bakıyordu. Yanında bir adam daha vardı.

Polo.

Görüşüm kan kırmızısı kesildi. Sonunda Sal gerçekten onu yanına almıştı. Polo kendisinin top güllesi olduğunu biliyor muydu?

Görünüşe göre bu gece ben de birini öldürebilecektim.

“Teslim olmak için çok geç değil, beyler,” diye seslendi biz ağaçların arkasında yerlerimizi alırken Sal.

“Üçe karşı iki kişi,” dedi De Rossi. “İşin bitti.”

Sal güldü. “Olasılıklar hızla değişebilir. Giorgio, oğlumla iletişime geçmemde oynadığın rol için sana teşekkür etmem lazım. Son günlerde birlikte çok zaman geçirdik ve Polo’nun beni hırsıyla etkilediğini söylemeliyim. Her şeyi senden öğrendiğinden eminim. Organizasyonu gerçekten sarsma fırsatımız olursa işleri nasıl daha farklı yapacağımızı konuştuk.”

“Bunu bir erkek gibi kabullenebilirsin,” diye bağırdı De Rossi, “ya da kancık gibi ölebilirsin. Çabuk seç yoksa senin yerine ben seçerim.”

“Giorgio, oğlum, bizim bir aile olduğumuzu unutma,” diye bağırdı Sal. “Benim tarafıma geç. Henüz geç değil. Bana bu iyiliği yap, Casallıları birlikte yönetelim. Ben ve oğullarım.”

“Senin oğulların evinin garaj yolunun her tarafına saçılmış durumda ve Polo da yakında onlara katılacak.” Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. “İkiniz de ölüsünüz.”

“Gio! Bunu yapma!” diye bağırmaya cüret etti hain herif. Ağacın arkasından kafası çıktı. “Özür dilerim, Martina’yla işlerin bu kadar çirkinleşmesini istemezdim. Affet beni, ağabey. Hepimiz hata yaparız, değil mi? Yeniden başlayalım.”

Daha önce bana hiç ağabey dememişti. Bu kelimenin benim için bir anlam ifade ettiğini mi sanıyordu?

“Polo, sen tam bir pisliksin,” dedim ısırır gibi. Bakışlarım yanımdaki Ras’a kaydı. “Etraflarından dolaşıp arkadan saldırmalıyız.”

Başıyla onayladı.

Hızlı hareket ettik ama Polo’yla Sal fark etti. Yerlerinden çıkıp ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladılar.

“Ayrılıyorlar,” diye bağırdım Ras’a. “Ben Polo’nun peşinden gidiyorum.”

Martina'yı kovalarken hissettirdiği dehşeti onun da hissettiğini umdum. Artık buradan canlı çıkmanın hiçbir yolu olmadığını anlamış olmalıydı.

Birkaç el ateş edip ıskaladık. Bitki örtüsü çok yoğundu. İlerideki dalların arasından parıltısını gördüm ve onu kaybetme riskini almak istemediğim için tamamen görüş alanına girene kadar hızla ilerledim.

Dönüp silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Kenara sıçradığım hâlde kolumu sıyırdı, acı koluma yayıldı. Karşılık olarak dizine nişan aldım ve hemen yere düştü.

“Siktir!” diye bağırırken sesinde acı vardı.

Tepesinde dikilecek kadar yaklaştım. Kolumdan kan damlıyor, elimdeki silahı lekeliyordu. Kıvranan bedenine baktım ve tiksinti hissettim.

“Bunun bu kadar büyümesini istememiştim.” Paniklemiş gözlerini yüzüme sabitlerken nefes nefeseydi.

Eline basarak bağırıttım. “Kaybeden tarafta olmak berbat bir şey, değil mi? Biliyor musun, sen bana ihanet etmeden önce Damiano'yla senin için konuşmayı planlıyordum. Ondan seni işe almasını isteyecektim.”

Artık hiçbir zaman elde edemeyeceği bir geleceğe bakışı, ifadesinin nefretle çarpılmasına neden oldu. “Sen istediğim her şeye sahiptin. Kendi isteğinle paylaşıydın senden zorla almaya kalkışmam gerekmezdi.”

Yere çömelip yakasından tuttum. “Nefret ve acıdan başka hiçbir şeyim yoktu. O kıza kadar hiçbir şeyim olmadı. Ve sen ona zarar vermeye cesaret ettin.”

Tutuşum karşısında nefesi kesildi. “Üzgünüm!”

“Üzgünmüş. Tommaso'yla Allegra'nın boğazını keserken ne kadar üzgündün? Onlar iki yıl seninle yaşadı. İki yıl boyunca

sana kendi çocukları gibi davrandı. Ve sen onları bir serap uğruna öldürdün.” Her sözcükle onu daha sert tutarken gözleri neredeyse yerinden fırlayacakmış gibiydi. “Yaptığın şeyden hiç pişman olduğunu sanmıyorum. Yalnızca yapmaya çalıştığın şeyi başaramadığın için üzgünsün.”

Polo kolunu savurdu ve bacağıma keskin bir acı saplandı. Onu bıraktım, aşağı baktığımda uyluğumdan çıkan bıçağı gördüm.

Öksürdü, elleriyle boğazını tutuyordu, yaralı dizine rağmen ayağa kalkmaya çalıştı.

Silahımı kaldırıp kafasına doğrulttum.

Göz göze geldik.

“Gio—”

Silah sesi havada yankılandı.

BÖLÜM 38

MARTINA

Oturma odasında nöbet tutuyorduk. Ben kanepede battaniyenin altına kıvrılmışım, Vale'ye sandalyede dimdik otururken gözlerini seh-pada duran telefonun karanlık ekranına dikmişti.

“Yakında haber gelir,” dedi kendini rahatlatmak ister gibi.

“İş bitince Dem seni arar.”

Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Ben de onunla gitmeliydim.”

“Sana asla izin vermeyeceğini biliyorsun.”

“Çok stresliyim. Gideli saatler değil de günler olmuş gibi geliyor.”

Nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum. Giorgio için endişelenirken kaygı zihnimi karıncalandırıyordu. Vale gittiklerini söylediği anda öfkemin bir kısmı eriyip gitmişti.

Geçici olarak, unuttun mu?

Evet, kendime bunu söylüyordum. Tek parça hâlinde dönerse yine başı belada olacaktı ama şimdilik kalbimde öfkeye yetecek kadar yer yoktu. İçim, onlar dönene kadar dinmeyecek kaygılı bir acıyla doluydu.

Hafifçe kanepeye vurdum. “Yanıma gel.”

Vale bana baktı. “Yapamam. Çok gerginim, kötü enerji yayıyorum. Biraz dolaşacağım.” Telefonu yanına alıp dışarı çıktı.

İçimden peşinden gitmek geldi ama biraz yalnız kalmak istediğini düşünerek vazgeçtim. Odada etrafıma bakınarak derin bir nefes aldım. Sonra yastığın altına uzanıp kalan iki mektubu çıkardım.

Aklım düşünmekten kaçınmaya çalıştığım yere gitti.

Ya Giorgio yaralanırsa? Ya ölürse?

Göğsümü hayal edemeyeceğim bir acı kapladı. Verandadaki son karşılaşmamızda yaşananlar beynime akın etti, bu sefer daha da canlılardı.

O gece birbirimize pek iyi davranmamıştık.

Bir dönem güzel olan bir şeyin korkunç sonu gibiydi.

O benim ilk öpücüğüm, ilk aşkımdı.

Geçmişte mi kalmıştı yoksa hâlâ öyle miydi?

Olanlara rağmen kendime yalan söyleyemezdim.

Onu tekrar görmek istiyordum.

Zarflardan birini alıp yırttım.

Sergili Martina.

Bugün. castelloda. mutfakta seni ilk defa optağam zamanı daşandam. Kendime gelip ne yaptığımı fark ettiğimde dehşete kapılmıştım ama farklı bir nedenden dolayı. Canımı yakmış oluştan korkmuştum. evet. ama aynı zamanda neler

olduğunu ağabeyine söyleyip onunla ilişkiye zarar vermeden de korkuyordum.

Damiano dahil pek çok konuda yanılmışım. Son günlerde onunla daha fazla konuşma fırsatımız oldu ve siyasi amaçlarını hiçbir zaman senin önünde tutmayacağını acıca belirtti. Bu ona daha fazla saygı duymama sağladı. Aynı zamanda kendi güvensizliklerimi sana yansıttığımı da gösterdi. Asla yarameyeceğine dair bir sana bahane buldum ama gerçek neden her zaman içinde yatıyordu.

Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum. Geçmişimi ve gerçekte kim olduğumu öğrenince artık beni istemeyeceğini sanmıştım. Ama sen yine de benimle olmayı istediğini söyleyince... Buna inanmadım. Ciddi olmadığından ve bir gün uyanıp aklının başına geleceğinden emindim.

Özür dilerim.

Seni bu yüzden uzaklaştırdım.

Korkumun beni yönlendirmesine izin verdim.

Sana söz veriyorum. bir daha asla korkunun beni yönlendirmesine izin veremeyeceğim.

Giorgia

Alt dudağımı dişledim. Vale daha önce onu analiz ederken haklıydı. Anlamaya başlıyordu. Hatalarını görüyordu.

Ama yeterli miydi? Bütün hatalarını gerçekten anlamış mıydı?

Son mektubu okunmadan bırakmanın bir anlamı yoktu.

Sergili Martina.

Bu son gärlär hämә nәttik kәzәndәdi. Ağabeyin. Çarşının tәktirini kәhәt әttirini әstlädügündә cәf kәz mәstür. Nәrimançığa, cә kәnәt Mәttәyigә, sәmә vә kәndirә kәz gәzәndi. © wәttirәy әftirәn iәndә cә kәdär kәhәt kәhәt mәstür. Fә hә әttiligini kәhәt tәnәt iәn kәndi nәdәnlәrin olabildicigini dәgәrәmәdidi. Tәgәdәnlәrin hәmә inәdlәnә yәftirәnә inәdlәdi. Bәn intikamәn hәr insәn vә sәn hә kәndә hәmә hәr hәgәmәdiligini wәttirәn.

Aft sәn dәhә iәn әnlädügün dәgәrәyәn. Ağabeyin sәyirgәn vә hә әttiligini әmә әmәnә yәdlәnә olagün hә kәzәndi. Sәmәn әmә iәn hә kәdәrlәt yәpәnәt iәtidi. Sәyirgin vә hә kәhәt hәr gәtәgәsi olar.

Bu fәrәt cәndәn әdligün iәn әgәmәn әmә әttilik әnlәgәmәn hәdügün iәn әgәn dәgidi. Mәttә sәn iәn әslә yәtәrincә iәn olar. © sәn iәgün sәndәrdә vә hәmә olagün iәn vәrәmәdidi. Aftәn dә nә kәdär kәhәdügün gәdәtәn sәmә әslә.

Sәn sәyirgәn. Martina. Sәmә kәmә olarәt hәtәp tәnәt kәhәt mәn cә hәyәt әmә olar. Aftә әgәhәyindә әnlәgәnә yәpәnәt sәn tәgәyә dәgәrәmәdidi. Bәn cәf әgәn dәlir. Sәn hәnә iәn kәhәt yәpәhildicigün hә sәy dәgidi vә sәy vәrәyәn sәmә hәr dәhә әslә hә gәtildә dәgәrәmәyәgәn.

Çindә dә hәgәndәn hәnә yәpәnәn gәrәk sәy yәpәyәn. Çәkәn hәnә. pircәlinә. Bu dәtә sәmә sәyirgәn. yәhәyә sәmә.

Çirig

Vale odaya dalarken mektup elimden düştü. “Mari! Biraz önce Dem aradı!”

Kanepeden kalktım, kalbim boğazımda atıyordu. “Ne dedi?”

“Sal ölmüş. Dem ve Ras iyiymiş,” dedi gözleri sulanarak ama bunun üzüntüden mi yoksa rahatladığı için mi olduğunu anlayamadım.

İleri doğru bir adım attım. “Ya Giorgio?”

Yüz hatlarını buruşturduğunda sanki zemin altımdan kaydı.

Hayır. Lütfen onu söyleme—

“Yaralanmış.”

Kendimi daha önce hissetmediğim kadar güçsüz hissettim ve yere yığıldım. Bulanık görüşümün arasında Vale’nin bana doğru koştuğunu gördüm.

“Mari!” Elleri omuzlarımı kavradı. “İyileşecek. Şu anda tıbbi yardım alıyor.”

“Ne olmuş?” Vücudumdaki kan akışının kulaklarıma dolan sesinden Vale’yi zor duyuyordum. Onu kaybedemezdim.

“Polo oradaymış. Boğuşmuşlar. Giorgio... Onu öldürmüş.”

Yutkundum. Demek Polo, *castellodan* ayrıldıktan sonra yine de Sal’a gitmişti. Bunu yaparak kaderini belirlemişti. Giorgio onun yaşamasına asla izin vermezdi.

Yaptığı şeyden sonra.

“Anladığım kadarıyla Giorgio boğuşma sırasında yaralanmış,” dedi Vale.

“Neresinden yaralanmış?”

“Bacağından sanırım.”

“Ne kadar kötü?”

“Emin değilim. Dem bana fazla ayrıntı vermedi. Ama pek endişeli görünmüyordu.”

Bu gerçekten bir şey ifade ediyor muydu? Ağabeyimin aklında Giorgio dışında bir sürü şey vardı. Çıglık atmak istiyor-

dum. “Neden daha fazla soru sormadın? Neden telefonu bana vermedin?”

Vale kalkmama yardım edip bana sımsıkı sarıldı. Herhâlde tekrar düşmemden korkuyordu ama şok çoktan etkisini yitirmeye başlamıştı.

“Affedersin. Sormam gerekirdi. O kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor konuşabildim, sonra kapamak zorunda kaldı. Beni tekrar arayacağını söyledi.”

Ona tutunurken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Giorgio... O ölemez.”

“Biliyorum. Ölmeyecek.”

Evlen benimle, piccolina. Bu defa sana soruyorum, yalnızca sana.

Bu haksızlıktı. Bu sözleri bana söylediğini duymak istiyordum ama şimdi bu fırsatı hiç bulamayabilirdi.

Vale'den uzaklaştım. “Onların yanına gitmek istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Yapamayız. Burada beklemek zorundayız. Dem bu konuda net konuştu.”

Elindeki telefon çaldı ve kaldırıncı ikimiz de ağabeyimin adını gördük.

Vale açtı. “Alo?”

“Ona Giorgio’nun nasıl olduğunu sor!”

Başını evet anlamında salladı. “Hı hı. Tamam anladım. Biz tetikte oluruz. Giorgio nasıl?”

Yanıtı dinlerken yüzünü inceledim. Solgunlaşınca içimde bir şeyler koptu. Kolundan tutup onu sarsmaya başladım. “Ne olmuş?” Sesim kendi sesime benzemiyordu.

“Vurulmuş ama yalnızca sıyırmış,” dedi.

Vurulmuş mu?

Onu bırakıp birkaç adım geriledim.

Beni castellodan arayıp olanları anlattığında, korkunun anlamını ilk kez öğrendim.

Şimdi de sıra bendeydi.

Yaşadıklarımın sonra korkuyu iyi bildiğimi zannediyordum. Birden fazla kez bu duyguyu yaşamıştım. Ama daha önce hiç bu kadar soğuk, bu kadar ıssız hissetmemiştim.

Vale, Dem’le vedalaşıp bana döndü. “Mari—”

“Yalnız kalmam lazım.”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama tek kelime edemedi sözünü kestim. “Yalnızca bir süreliğine. Lütfen.”

Dudağını ısırды, sonra başıyla onayladı.

Ayaklarım beni üst kata, Giorgio’nun odasına kadar taşıdı.

Yatağı tıpkı *castello*daki gibi dağınık ve düzeltilmemişti. Kenarına oturup yüzümü yastığına bastırarak tanıdık kokusunu aradım.

Oradaydı.

Ve bu beni o kadar derin bir özlemle doldurmuştu ki o anda içimden beni incittiği her ânı affettim.

“Lütfen yaşa,” diye yalvardım yastığa doğru, gözyaşlarım kumaşı ıslatırken. “Bana dön ki sana ödetebileyim. Telafi etmen için yapman gereken her şeyi anlatabileyim. Sen pes etmekten başka bir şey yapamayacak hâle gelene kadar seni tahrik edip kızdırabileyim.”

Uzun süre ağladım, göğsüm acı dolu hıçkırıklarla titriyordu. Bir ara Sophia içeri girip yanıma, yatağa çıktı ve sıcak vücudunu benimkine bastırdı. Sanki teselli edilmem gerektiğini biliyormuş gibi yüzümü yaladı. Kulağının arkasını kaşıdım ve Giorgio’nun yatağındaki yastıklara yaslanarak oturdum.

Bakışlarım komodinin üzerinde duran kitaba takıldı.

Yıpranmış kapağından ne olduğunu hemen anladım ve almak için uzandım.

Benim *Jane Eyre* kitabım.

Son gördüğümünden daha yıpranmış durumdaydı ve onu burada, yatakta tek başına yatarak kitabı okurken hayal edince gözlerim yanmaya başladı. Paragrafları okurken beni mi düşünüyordu?

Sayfaları çevirdim ve kitabı göğsüme bastırdım.

Arabaların garaj yoluna girdiğini duyduğumda saat gece üçü geçiyordu. Açık pencereye koşup gelen üç siyah arazi aracına baktım.

Önce ağabeyim indi.

Rahatlayarak hafifçe bir oh çektim ama Vale'den onun iyi olduğunu zaten biliyordum.

Görmem gereken kişi Giorgio'ydu.

Beni fazla bekletmedi. Başka bir kapı açıldı, Ras arabadan inmesine yardım etti.

Onu görünce nefesim kesildi. Topallıyordu, kolu ve bacağı sarılıydı ama durumu iyiydi. Yaralarına rağmen müthiş görünüyordu. Ay ışığının aydınlattığı yüzünü gördüğümde göğsümde bir şeyler canlandı.

Ras'a bir şey söylerken yüzü sert bir ifadeyle kasıldı. Acı mı çekiyordu?

Oraya koşmak istesem de kendimi tuttum. Az önce üvey kardeşini öldürmüştü, yaralıydı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yüzleşmemizin zamanı değildi. Saatlerdir kendime ihtiyacım

olan tek şeyin onun sağ salım eve dönmesi olduğunu söylüyordum. Dönmüştü.

Gerisi bekleyebilirdi.

İsteksizce yatağıma dönmek için eve girdiğini görene kadar bekledim ama uykum gelmedi ve sonunda bir şeyler okumaya karar verdim.

Jane Eyre kitabımı odasından geri almıştım ve kitabı elime alıp ortalarına yakın bir sayfayı açtım.

“Ona âşık olmak gibi bir niyetim yoktu. Ruhumda büyümekte olan aşk tohumlarını sökmek için ne kadar uğraştığımı biliyorsun, okuyucu. Ama o anda, onu tekrar görünce, bu tohumlar yeniden yeşerdi. Hem de daha yeşil ve daha güçlü olarak! Öyle ki daha bana bakmadan ona âşık olmama neden oldu.”

İçim ürperdi.

Okuduğum ilk sözcüklerin kalbimden geçenlerle örtüşmesi gerçekten tesadüf olabilir miydi? Yoksa bir işaret miydi?

İlerleyeceğimin ve hayatımın yeni bir bölümüne adım atacağımın işareti miydi?

Bu gece neredeyse Giorgio’yu kaybediyordum. Böyle anlarda affetmek daha kolaydı ama beni yumuşatan yalnızca bu değildi. Mektuplarıydı. Açık, dürüstçe söylenmiş sözleri ve düşünceleriydi.

Benimle olmak istiyordu.

Sonunda *beni* seçmişti.

Gözlerimi kapadım ve her şeyin içime işlemesine izin verdim.

Komodinde fosforlu pembe bir kalem buldum, kapı çalındığında onu o paragrafın üzerinde gezdiriyordum.

“Girin.”

Giorgio içeri girdi. Ceketini yoktu, gömleği lekeli ve düğmeleri yarıya kadar açıktı. Gözlerim pantolonuna takıldı. Yırtık ve kanlıydı.

Yine de onu görünce yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

“Aman Tanrım. Ayakta olmaman gerekirdi.” Yataktan fırladım. “Yaralısın. Yaralarına bakıldı mı?”

Topallayarak içeri doğru bir adım attı ve kapıyı arkasından kapadı. “Önemli bir şey yok, Mari. Seni görmem gerekiyordu.”

Koluna girip onu yatağın kenarına oturttum. Teni çok sıcaktı.

“Ateşin var.” Elimi alnına bastırdım.

“Düşmesi için bir şey verdiler.”

“Gio, dinlenmen lazım. Uzan.”

Söylediğimi yaptı, yorgun gözleri bana sabitlenmişti. “Yanıma otur.”

Emekleyip yanında bağdaş kurdum. Elini dizime koydu, sıcaklığı taytımın üzerinden sızdı.

Onunla olmak çok doğru hissettiriyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum elini elimle örterek.

“Daha iyi hissettiğim olmuştu,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama bir iki gün içinde iyileşirim. Yalnızca birkaç çizik var.”

Parmaklarımı hafifçe bacağına üzerinde gezdirdim, pantolonunun yırtık kısmından beyaz bir bandaj görünüyordu. Bandajda kan lekeleri vardı. “Hâlâ kanıyor. Bunu Polo mu yaptı?”

Bakışları karardı. “Evet. Benimle boğuşmaya çalıştı ama sonunda Allegra’ya, Tommaso’ya ve sana yaptıklarının bedelini ödedi.” Sesi sertti, tıpkı yüzündeki ifade gibi.

“Kolay olmamıştır,” dedim usulca. “Kardeşindi.”

“Hayır, Mari. Yaptığı şeyden sonra hiçbir şeyim değildi. Onu öldürmek adaleti sağlamaktı.” Uzaklara baktı. “Kim olduğumuzu damarlarımızda kimin kanının aktığı belirlemez. Seçimlerimiz belirler. Onunkiler son derece kötüydü. Onu özlemeyeceğim.” Gözlerini kapadı.

Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Birkaç dakika sonra uykuya dalmış olabileceğini düşünerek hafifçe kıpırdadığım anda gözlerini açtı.

“Gitme. Aramızda yolunda olmayan bazı şeyler olduğunu biliyorum ama yalnızca bu gecelik... Lütfen gitme.”

“Gitmem.” Tırnak etlerimle oynadıktan sonra tekrar gözlerine baktım. “Mektuplarını okudum.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Okudun mu?”

“Hı hı.”

Çenesi kasıldı. “Ne düşündün?”

“Özür diliyormuş gibiydin,” dedim yumuşak bir sesle.

Bu hafifçe gülümsemesine neden oldu. “Bunu aktarabildiğime sevindim.”

“Ve bütün bunlar olurken kafandan nelerin geçtiğine dair pek çok şeyi açıklıyorlardı.”

Gülümsemesi silinip gitti. “Sana karşı yanlış davrandım, Mari.”

“Evet, öyle.”

Başka bir şey söyleyeceğimi bekliyormuş gibi yutkundu.

“Ama sanırım hayatın karşına çıkardığı her durumda mükemmel şekilde davranmanı beklersem iki yüzlülük etmiş olurum.”

Gözleri umutla parladı.

“Beni incittin Giorgio ve o mektuplar tek başına bu acıyı tamamen silmek için yeterli değildi. Ama bu geceden sonra, seni hâlâ ne kadar önemsemişimi fark ettim. Yaralı olduğunu bilmek kriz geçirmeme neden oldu. Seni bir daha görememeyi hayal bile edemedim.” Parmaklarım onunkilerin arasından geçti. “Bir daha elini tutamamayı hayal bile edemedim.”

Boğuk bir ses çıkardı. “*Piccolina...*”

Kitabı komodinin üzerinden alıp ona uzattım. “İşaretli sayfayı aç.”

Dediğimi yaptı ve gözleri üzeri çizili metni taradı. Yüzündeki gerginlik azalmıştı. “Ve şimdi bana gerçek mutluluğun anlamını öğretiyorsun,” dedi boğuk bir sesle. Dirseğinin üzerinde doğrulup yanağıma kavradı. “Seni o kadar çok seviyorum ki, *Piccolina*.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Ve bize bir şans daha vermeye hazırım. Ama ağırdan alalım. Üzerimize gölge düşüren sırlar veya yalanlar olmadan birlikte olalım ve birbirimizin tadını çıkaralım. Sırf evlenmek için evliliğe atlamayalım. Bütün bu olanlardan sonra biraz zaman geçirelim.”

Bakışları anlayışla doluydu. Başparmağını alt dudağıma götürdü ve başıyla onayladı. “Ne kadar gerekirse beklerim. Sen beklemeye değersin.”

Eliyle enseme kavradı ve yüzümü yavaşça kendine çekti. Dudaklarımız buluştu. Bu öpücük farklıydı; yavaş, istikrarlı ve kasıtlıydı. Dilini ağzımda gezdirdi ve gırtlığından bunu bekliyormuş gibi memnun bir inilti çıktı. Öpücük içime tanıdık bir sıcaklık yaydı, bedenim çok geçmeden zevkle zonklamaya başladı.

“Benim için ne ifade ettiğini sana hatırlatmadığım bir gün bile geçmeyecek,” diye mırıldandı. “Bu bir söz.”

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Bu sözünü tutmanı sağlayacağım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

SON SÖZ

MARTINA

(İKİ AY SONRA)

Sevgili okuyucu, onunla evlendim.

Bunu hemen yapmadık ama sonunda, resmî olarak ve kuşku kalmadan bir araya geldiğimizde sabırlı olmaya pek meraklı olmadığımı fark ettim.

Sal'ın ölümünün ardından her şey çok hızlı gelişti. Ertesi gün güvenli evden ayrılıp doğruca Casal'a gittik, orada *capolar* ağa-beyime bağlılık sözü verdi. Hepsi değil elbette ama iddiasını garantiye almasına yetecek kadarı. Dem müzakereler, terfiler ve organizasyonun yeniden yapılandırılmasıyla ilgilenirken hepimiz birkaç haftalığına oraya yerleştik. Bu, doğduğum yerle yeniden bağlantı kurmam için mükemmel bir fırsat olmuştu.

Giorgio'yla ben, Vale'yle Dem'in bitişiğindeki eve taşındık. Bu geçici bir düzenlemeydi. Nerede oturacağımız dâhil hiçbir

şey hakkında değişim hâlindeyken kalıcı bir karar vermek istemiyorduk. Tabii ki Dem tercihini açıkça belirtmişti, beni yakınında istiyordu ama ona İbiza'yı özlediğimi söyleyince dudaklarını büzerek anlayışla karşıladı.

Casal'a gitmemizden yaklaşık üç hafta sonra bir akşam ağabeyim beni arayıp evine davet etti. Benimle bir konu hakkında konuşmak istediğini söyledi. Evine gittiğimde oturma odası kuşmaş örnekleri ve gelinlik modeli taslaklarıyla doluydu.

"Vale'nin mi?" diye sordum eskizlerden birini elime alırken.

Dem elleri pantolonunun cebinde, duvara yaslanarak durdu. "Evet. Gelecek ay düzgün bir düğün yapmak istiyoruz. Ailesi seyahat düzenlemelerini yapıyor."

Zaten evliydim ama ilk düğünleri kaçamak gibi olmuştu; yalnızca Ras, Gemma ve ben katılmıştık.

"Annesiyle babası da mı geliyor?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, onlar bile geliyor. Onları davet etmemize gerek olmadığını söyledim ama o istedi. Artık hayatı kendi ellerinde olduğu için ne kadar mutlu olduğunu görmelerini istediğini söyledi."

Vale'nin ebeveynleriyle ilişkisinde gerginlik hâkimdi ama aralarındaki ilişkiyi tamamen koparmak istemediğini hissetmiştim. Belki küçük kız kardeşleri için kaygılandığından, belki de ileride bazı şeyleri düzeltebileceklerine inandığından. En azından annesine karşı biraz anlayış göstermeye başladığını biliyordum.

Bir gece, birkaç kadeh şaraptan sonra Vale biraz duygusallaşmış ve bana annesi koşulsuz sevgiyi hiç tatmadığı için üzüldüğünü söylemişti. Belki de bu yüzden çocuklarına da gösterememişti. Anlaşılan annesi, hayatını acımasız kocasına adanarak ve iktidarının devam etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yaparak

geçirmişti. Vale gözyaşlarını silerek kendisiyle Dem'in çocuklarının birbirini seven birer ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bileceği için minnettar olduğunu söylemişti.

“Düğün burada mı yapılacak?” Gözlerim zarif tasarımın üzerinde gezindi. Kumaş hafifti ve ince görünüyordu, sahil düğünü için mükemmeldi. Bunun farkına varınca gözlerim büyüdü. “Bir dakika. İbiza’da mı?!”

Dem odanın karşı tarafından bana gülümsedi. “Evet. Başta Napoli’de, annemizle babamızın evlendiği bazilikada yapmak istemiştik ama restorasyondaymış. Bitmesini beklemek istemediğimiz için İbiza’ya dönmeyi düşünüyoruz. Aslında seni bu yüzden aradım. Katedralde evlenmek istiyoruz ve muhtemelen resepsiyonu da benim restoranlarımdan birinde yapacağız ancak bazı küçük etkinlikler evde olacak. Bu senin için uygun olur mu? Kötü anılarının tetiklenmesini istemiyoruz.”

Ona gülümsedim. “Tetiklemez. O evde birlikte uzun zaman geçirdik, Dem. Orada çok güzel anılarım var, bir tane de kötü. Lazaro’nun saldırısının benim için evi mahvetmesine izin vermeye hiç niyetim yok. Vale’nin bu konuda bir sorunu var mı?”

Başıyla onayladı. “Onun fikriydi.”

Çarpık gülümsemesine karşılık ben de güldüm. “Elbette. O hâlde karar verilmiştir.”

O gece Giorgio’nun yanında yatarken uyuyamadım. Aklımda bir düğün canlanıyordu ama bu Vale’yle Dem’inki değildi.

Giorgio’yla kendimi evin önündeki büyük çimenlikte, görkemli bir çiçek kemerinin altında görüyordum. Bir rahip gök mavisi suların önünde yeminlerimizi okurken el eleydik. O renge bayılıyordum. Gençliğimi onun içinde yüzerek geçirmiştim, aynı zamanda Giorgio’nun gözleriyle de aynı renkti.

Düğün zihnimde oynamayı sürdürdü ve gecenin üçünde Giorgio'yu uyandırdım.

“Ne oldu, *piccolina*?” diye sordu.

“Hadi evlenelim.”

Bu onu tam anlamıyla uyandırmıştı. Oturdu, gözlerini kır-pıştırarak ayılmaya çalıştı. “Ne zaman?”

Hemen ayak uydurmuştu. Bu beni güldürdü. “Bilmiyorum. Ama yakında. Ve bunu İbiza’da yapmak istiyorum.”

“Ağabeyin de İbiza’da evleniyor.”

Hâlâ uyku sersemiydi. “Biliyorum. Bunu sana birkaç saat önce ben söyledim, unuttun mu?”

“Çifte düğün mü istiyorsun?” diye sordu bu gülünç bir soru değilmiş gibi.

Ona yastıkla vurdum. “Delirdin mi? Tabii ki hayır. Vale’yle ikisinin gününü çalmak istemiyorum.”

Giorgio yastığı elimden alıp yere fırlattı. “Mantıklı. Zaten herkes oraya uçmuş olacak.”

Ona kaşlarımı çattım. “Yani bunu pratik olduğu için mi yapacağız? Ne kadar romantik.”

Giorgio’nun rengi soldu. “Ağzımdan öyle çıktı. Demek istediğim bu değildi.”

Kaşlarım yumuşadı. Neredeyse ayrıldığımız o zamandan beri bana kraliçeymişim gibi davranıyordu ve beni üzmekten nefret ettiği bakışlarından belliydi. “Boş ver. Ama hayır, bence beklemeliyiz. Vale’yle Dem’in özel günlerini geçirmelerini istiyorum.”

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Herkes oraya zaten gidiyordu...

“Peki ya birkaç gün arayla yapsak?” diye öneride bulundu Giorgio, sesi dikkatli bir şekilde nötrdü.

“Birkaç gün arayla evlenelim mi diyorsun?”

“Evet. Haftalık bir kutlama. Bize arada dinlenmek için zaman kazandırır.”

Tırnağımı ağzıma götürdüm. “Aslında kulağa... Eğlenceli geliyor.”

“Her şeyi Vale’yle birlikte planlayabilirsin.”

“Dem’e planlama konusunda yardımcı olacağımı söylemiştim bile,” dedim bu fikri gözden geçirerek. “Yani, benim için sorun değil ama Vale’yle Dem’in bunu sorun etmeyeceğinden emin değilim. Düğünler büyük olaylardır. Onlar kişiseldir. Özeldir.”

Giorgio kolunu başının altına koydu. “O zaman sen neden sorun etmiyorsun?”

“Çünkü Dem ve Vale benim en yakın akrabalarım. Kutlamayı onlarla paylaşmak başlı başına özel olurdu.”

Giorgio gülümsedi. “Neden onlara sormuyorsun? Bakalım ne diyecekler?”

Ben de öyle yaptım.

Ve bu fikre bayıldılar.

Vale ciyaklayarak bana sarıldı. “Yani sen ve Giorgio hazır mısınız?”

“Açıkkçası, bir süredir hazır olduğumuzu düşünüyorum,” dedim kollarını çekip beni bıraktığında, tekrar nefes alabildiğim zaman. “Beraber yaşamaya başlayınca her şey hızla yerine oturdu.”

“Mutlu görünüyorsun,” dedi dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan Dem.

“Mutluyum. Giorgio beni mutlu ediyor.”

Vale iç çekti. “Bu harika bir haber, Mari. Tabii ki bu fikre bayıldık.”

“Emin misiniz?” diye sordum yüzlerini dikkatle inceleyerek. “Şöyle düşündüm, Giorgio’yla ben çarşamba günü evde evleni-

riz, sonra Dem'le sen de planladığınız gibi cuma günü evlenirsiniz. Arada herkesin dinlenmesi için zaman olur. Ama gerçekten, hayır dersenez hiç alınmayız. Müdahale etmek istemiyoruz.”

“İsteseniz bile yapamazsınız,” dedi Vale, elini ortak kararları olduğunu göstermek ister gibi Dem'e uzatarak. “Bayıldım. Küçükken Gemma'yla hep ortak bir düğün yapma hayali kurardık. Eğlence ikiye katlanacakmış gibi gelirdi.”

Gülümsedim. “Evet, bence çok eğlenceli olacak. Bir hafta sürecek bir parti.”

Vale yeniden ciyakladı. “Kız kardeşlerimin bütün hafta boyunca kalıp kalamayacağına bir bakayım. Bu harika olacak.”

Böylece bir ay sonra kendimizi o hayal ettiğim çiçek kemerinin altında, İbiza'da bulduk.

Gözlerimdeki ani ıslaklığı kırıştıtararak bastırırken Giorgio parmağıma ince, altın yüzüğü taktı. Aynısını yapma sırası bana geldiğinde ona baktım ve gözlerindeki bakışla göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Tapar gibi. Sahiplenici. Saygılı.

Rahip öpüşebileceğimizi söyleyince Giorgio boynumdan tutup başparmağını çenemde gezdirerek beni kendine çekti. Dudaklarımız birbirine değdi ve, “Benimsin,” diye fısıldadı.

O anda içim ürpermişti. Bizim için önemli olan herkesin önünde öpüşüyorduk. Ağabeyimin yarattığı bu yeni dünyada söz sahibi olan herkesin. Giorgio'nun dili ağzımın içine girip öpücüğü derinleştirdiğinde mesajın açık olduğunu anladım.

Ben onundum.

O da benim.

GIORGIO

Artık bir karım vardı.

Güzel, zeki ve beni sürekli tetikte tutabilen. Bazen ona baktığımda, gerçek olduğuna kendimi inandırmak için gözlerimi kırıştırmam gerekiyordu. Rüyalarımda bile kendimi onun gibi biriyle hayal edecek kadar cesur değildim.

Gerçeklik cesaret isteyen bir şeydi.

Akşam yemeği törenden kısa bir süre sonra başladı ve Martina'yla birlikte De Rossi, karısı, kardeşleri, Ras ve Ras'ın Mari'yi büyüten anne ve babasıyla aynı masada oturuyorduk.

Ras'la Valentina'nın kardeşi Gemma arasında çıkan aptalca bir tartışmadan yararlanarak Martina'yı masadan uzaklaştırana kadar on beş dakika dayanabildim. Herkesin dikkati dağılmışken Mari'nin elini tutup onu çadırdan dışarı çektim.

Bulabildiğimiz ilk yatak odasına daldık.

“Gio, fark edecekler,” dedi ben boynunu çizgi hâlinde yalarken.

“Fark etsinler.” Ellerim gelinliğinin ipeksi kumaşına gömüldü, onu kollarıma almadan önce eteğini yukarı kaldırdım.

Bacaklarını belime dolayıp boynumun yanını öptü. Tenime doğru, “Biz evliyiz,” dedi. “Tanrım, evli olduğumuza inanamıyorum.”

Parmaklarım saçlarının arasına girdi, saçları yumuşak bukleler hâlinde sırtında dökülüyordu ve gözlerime bakmak için geri çekildim. “Karım. Kahretsin, senin içinde olmam gerekiyor.”

Kızardı, gözleri şehvetle kaplandı. “Bana böyle demen hoşuma gidiyor.”

“Artık hayatın boyunca sana öyle hitap edeceğim.”

Onu yatağın üzerine indirip ayakucunda diz çöktüm. Niyetimi anlayınca beni yukarı çekmeye çalıştı ama bileklerini yakalayıp iki yanına bastırdım.

“Gio, zaman yok,” diye itiraz etti.

Dişlerim ince dantel külotuna sürtündü. Neredeyse şeffaftı ve dilim klitorisinin üzerinde gezinirken sırtını gerdi.

“Ah...”

Kumaşı dişlerimle kopardım. Nefesi kesilip dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Sen az önce...?”

Topraksı kokusu burnuma çarptı ve yüzümü vajinasına bastırarak inledim. Onun için aç olduğumu hissettim. Her zaman öyleydim.

Dilim kıvrımlarının arasında kaybolurken Martina inledi. “Bizim -aman Tanrım- partiye dönmemiz lazım.”

Yavaşça ve uzun uzun yalayıp ona baktım. “Mezelerini yiyorlar. Ben de benimkini yiyorum.”

Kıkırdadı ama dudaklarımla klitorisini emdiğimde sesi çaresiz bir iniltiye dönüşmüştü. Tam onun sevdiği gibi düzenli ritimlerle klitorisini emmek ve tahrik etmek arasında gidip geldim. Şimdiye dek hoşlandığı her şeyi öğrenmiştim. Bütün arzularını. Ayak parmaklarını büktürecek yeni bir şey yaptığımdaki şaşkın ifadesini görmekten asla bıkaçağımı sanmıyordum.

“Ah, kahretsin, tamam, ben—” Parmaklarıyla saçlarımı çekti ve bacakları başımı sıkıştırdı. “Ahhhh...”

Tam patlayacakken iki parmağımı içine sokup etrafımda kanat çırpışını hissettim.

“Gio, seni istiyorum,” dedi nefes nefese. “Buraya gel.”

Kemerimi çıkardım. Telaşlı ve sabırsız ellerle doğrulup fermuarımı indirmeme yardım etti. Başını kaldırıp bana baktığında göğsümde bir şeylerin hareket ettiğini hissettim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı ve koluyla sarılıp beni kendine çekti. “Seni seviyorum.”

Ben içine girerken birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sessiz nefes alış verişlerimiz aynı tempodaydı. “*Piccolina*, sen benim dünyamsın.” Dudaklarım göğsünün üst kısmına baskı yaptı. “Sen her şeyimsin.”

Üst üste. Yumuşak, durgun öpücükler. Topukları kalçama baskı yapıyordu. İkinci kez geldiğinde inledi ve başını geriye attı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Beni de baştan çıkarmıştı. Kısa bir süre sonra tatmin içimde kükredi ve vücudunun üzerine yığılıp yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım.

Birkaç dakika sonra çözüldüğümüzde yırtık külotu bakarak bana sitemli bir bakış attı. “Sen git. Ben odamdan yenisini alacağım.”

Şakağını öptüm. “Uzun sürmesin.”

Yakalanırsak başımız belaya girecekmiş gibi, dışarı çıkmadan önce kapının iki tarafına baktı.

Koridorda gözden kaybolurken elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve dağınık olduğunu fark ettim. Muhtemelen düzeltmeliydim. Katılan herkesin az önce karımı becerdiğimi bilmesi umurumda değildi ama onun umurunda olabilirdi ve *piccolina*-mı utandırmak istemiyordum.

En son buraya geldiğimde kullandığım küçük tuvalete gidip lavabonun önünde durdum.

Sanki üzerinden uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu. Aylar değil de yıllar geçmiş gibi.

Mari’yi almaya geldiğimden beri çok şey olmuştu ama son birkaç haftada her şey olabildiğince yatışmıştı. De Rossi artık

*d*ondu. Ras onun baş komutanıydı, ben de güvenlik konusunda kıdemli danışmanı olarak atanmışım.

Yarım kalan birkaç nokta vardı. İki salak kardeş Nelo'yla Vito, Sal'ın ölümünün ardından yaşanan karmaşada hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. De Rossi'ye endişelenmemesini söylemiştim. İkisinin beyin hücrelerinin toplamı, adamlarımızdan uzun süre kaçmalarına yetmezdi. Birinden yardım almış olmalılardı çünkü ne kadar araştırırsak araştıralım nereye gittiklerine dair bir ipucu bulamamıştık.

Sanki buharlaşmışlardı.

Tamamen silinmişlerdi.

Bir yanımda öldürüldüklerinden kuşkulanıyordu ama cesetleri olmadan emin olamazdık.

Daha acil sorunlar olduğu için şimdilik peşini bırakmaya karar vermiştik. Mesela De Rossi'nin savaşın başında ticareti kestiği Cezayirli tedarikçilerle işleri düzeltmek gibi şeyler.

Saçımı düzeltmeyi bitirdim ve işle ilgili düşüncelerimi ikinci plana attım. Artık evli olduğumuza göre Mari'yi kaçırp akşamı onunla yalnız geçirmeyi tercih ederdim ama parti *piccolina* için önemliydi, o yüzden ona eşlik edecektim.

Banyodan çıktığımda birilerinin tartıştığını duydum.

Koridorun ilerisindeki bir odadan iki kişinin sesi geliyordu ve istemsizce oraya doğru yürüdüm.

“Bak, sana söylemeye çalıştığım tek şey bir seçeneğin olduğu.”

Valentina. Sanırım akşam yemeği sırasında gizlice kaçanlar bir tek Mari'yle ben değildik.

“Vale, yeter,” dedi kız kardeşi Gemma. “Sürekli gündeme getirerek durumu daha da kötüleştiriyorsun. Ben Rafael'le evleniyorum. Karar verildi ve benim için sakıncası yok.”

“Ama onu tanımıyorsun bile.”

“Ne olmuş yani? Bu hayatım boyunca beklediğim bir şeydi zaten.”

“Bu bunu doğru ya da normal yapmaz.”

“Biz normal değiliz. Güçlü olmak için normali feda ettik.”

“Biz hiçbir şey yapmadık. Babamız yaptı.”

“Bunu aralarında bir fark varmış gibi söylüyorsun. Biz bir aileyiz. Berbat, felaket bir aile olsak da yine de bir aileyiz. Babam evliliğimin ailemizin hayatta kalması için önemli olduğunu açıkça belirtti.”

Valentina bıkmış gibi bir ses çıkardı. “Anlamıyorum. Lazaro’yla evlendirerek bana ne yaptıklarını öğrendikten sonra onlara bu kadar körü körüne sadık kalmaktan vazgeçeceğini sanmıştım.”

“Sana yaptıkları şey korkunç bir hataydı. Artık bunu ikisi de kabul ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Babam yalnızca Damiano onu buna zorladığı için kabul ediyor. Benden dişlerini gıcırdatarak özür diledi.”

“Gururlu biri ama içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Annem de geceleri yatak odasında ağlıyor. Bir keresinde yanına gittim ve bana, seni bu duruma soktuğu için kendisini asla affetmeyeceğini söyledi.”

“Ona inanmıyorum. En azından geniş anlamda olup bitenlerden kuşkulanıyordu. Lazaro’nun normal olmadığını biliyordu. Ona detayları anlatmaya çalıştığımda beni dinlemedi.”

“Onun asla babama karşı gelmediğini biliyorsun. Bir şeyleri nasıl değiştireceğini bilmiyordu.”

“Tanrım, Gem! Onları asla affetmeyeceğim, tamam mı? Annem için üzülüyorum, tamam ama bu, onu bütün bu olaylardaki rolünden sonra mazur görmem için yeterli değil.”

“İyi. Fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Şimdi, yaklaşan evliliğim için sen de bana aynı nezaketi göster.”

Valentina bir iç çekti. “Bir Messero’yla evlenmenin senin için sakıncasının olduğu bir dönem vardı.”

“Belki de o zamandan beri büyümüşümdür. Kuzenimiz Tito öldüğünde oradaydım. Sen yoktun. Onu kanlar içinde evimize getirdiler, son nefesinde elini tuttum. Algılanan zayıflığın ailemize neler yapabileceğini, düşmanlarımızın ağzından köpükler çıkmasına neden olduğunu gördüm. Rafael’le evliliğim bir daha böyle şeylerin yaşanmamasını sağlayacak. O yüzden kes şunu, tamam mı? Kararımdan memnunum. Bu konuda beni kötü hissettirmeye çalışmana ihtiyacım yok.”

“Yapmaya çalıştığım şey bu değil.”

“Öyle hissettiriyor. Artık lütfen yemeğe dönebilir miyiz? Kocan senin için endişelenecek.”

“Seninki?”

Gemma yanıt vermedi. Onlar yanımdan geçerken gölgelere sığındım ve birkaç dakika sonra arkalarından gittim. Gemma mutfağa dönerken Valentina dışarı çıktı.

Valentina’nın babası Stefano Garzolo’nun New York’taki durumunun sallantıda olduğunu biliyordum ama Gemma’nın bu konudan söz etme şekli, durumun düşündüğümünden çok daha kötü olduğunu gösteriyordu. Konuşmayı aklıma kaydettim ve kutlamaların bitiminden sonra De Rossi’ye iletmek üzere not aldım.

Dışarı çıktığımda mezeler toplanıyordu. Mari’nin kaygısına rağmen yokluğumuzu De Rossi dışında kimse fark etmemiş gibiydi. Tekrar oturduğumda bana dik dik bakıyordu, karşılık olarak ben de kaşlarımı kaldırdım.

Bunu dayandırabileceği bir şey yoktu. Kendi düğün yemeklerinde Valentina'yla ortadan kaybolacaklarına sağ kolumun üzerine bahse girebilirdim.

Mari birkaç dakika sonra yanımdaki sandalyeye geçtiğinde kolumdan tutup kulağıma eğildi.

“Aman Tanrım, az önce odamdan aşağı inerken gördüklerime inanamayacaksın,” diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

“Ne?”

“Susamıştım ve biraz su almak için mutfağa gitmeye karar verdim ama birileri oradaydı. *Öpüşüyordu.*”

Heyecanlı ses tonuna kıkırdadım. “Peki... Kimdi?”

Dudakları kulağıma değecek kadar yaklaştı. “Gemma'yla Ras.”

Gözlerim kocaman olmuştu.

İşte, bu oldukça ilginç bir durum.

TEŞEKKÜRLER

Hayatımdaki bazı harika insanlar olmasaydı bu kitabı yazamazdım.

İlk sırada dayanağım, en büyük destekçim ve tanıdığım en iyi insan olan kocam geliyor. Bebeğim, beni her zaman büyük hayaller kurmaya teşvik ediyorsun. Bu kitabın yazılışı biraz inişli çıkışlı bir süreçti ve sen bütün bu iniş çıkışlarda yanımdaydın. Böyle biri olduğun için sana çok teşekkür ederim.

İkinci sırada harika eleştirmen ortağım ve iş partnerim Skyler Mason var. Giorgio'yu lezzetli bir alfaya dönüştürmeme yardım ettin ve bu kitaba ısıltı kattın. Bu çılgın yolculukta yanımda olman yazarlığın en güzel yanlarından biriydi. Bana ilham veriyor ve beni motive ediyorsun. Asla değişme!

Üçüncü sıradaysa editörüm Heidi var. Benim için her düzenleme yaptığında daha iyi bir yazar oluyorum. Seni ve uzmanlığını çok takdir ediyorum. Kafamdaki çılgın hikâyeleri iyi yapılandırılmış ve okunabilir bir şeye dönüştürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ayrıca inanılmaz tasarımcım Maria'ya ve PA Lorna'ya da özel olarak teşekkür ediyorum. Siz hanımlar, harikasınız ve sizi ekibimde görmekten çok mutluyum.

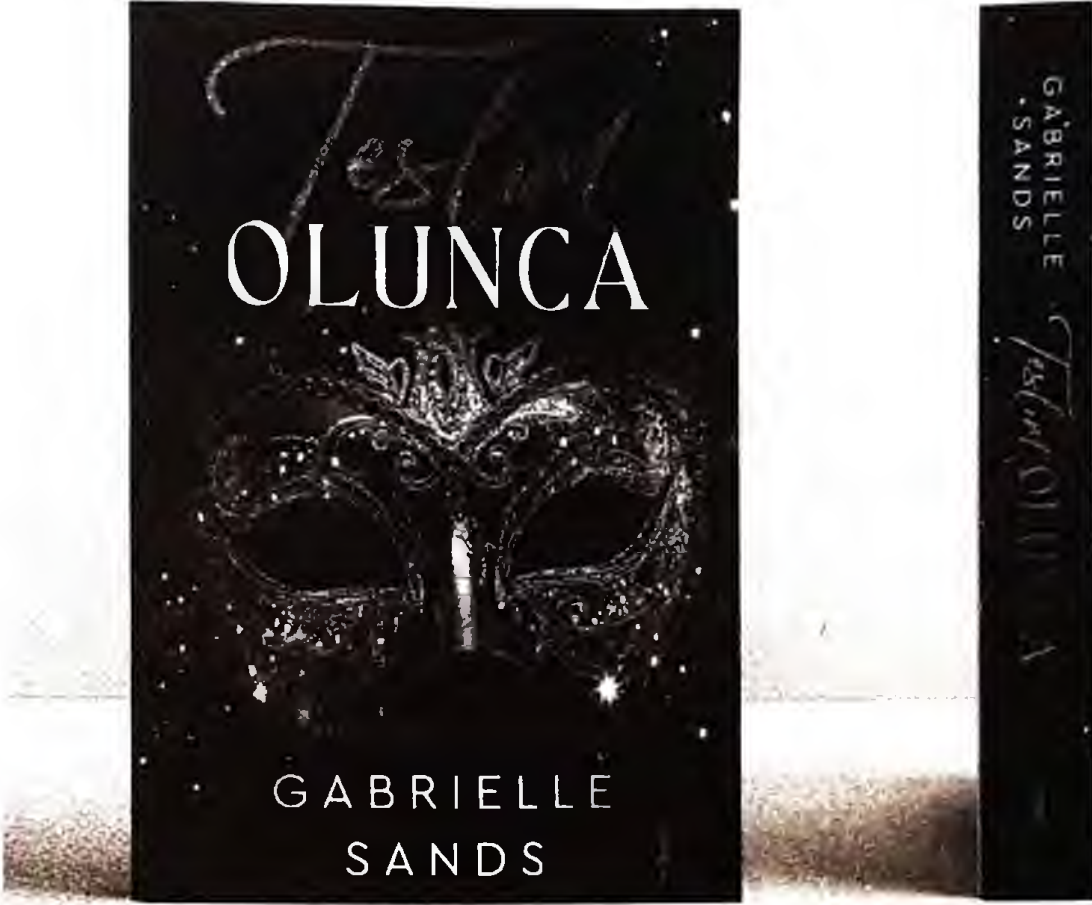
Son olsa da bir o kadar önemli, inanılmaz okuyucularıma çokook teşekkürler. *Tutkuya Kapılınca* için heyecan duymanız beni benden aldı. Umarım bu kitap olmasını umduğunuz gibi olmuştur! Giorgio'yla Martina'nın kalbimde çok özel bir yeri var. Okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Sevgiler,
Gabrielle

Serinin
İLK
kitabını
okudunuz mu?

GABRIELLE SANDS

TESLİM OLUNCA

KARANLIK BİR MAFYA
ROMANTİZMİ